Ceva de împrumut
Emily Giffin

Rachel White, o tânără avocată din Manhattan, îşi sărbătoreşte cea de-a treizecea aniversare la petrecerea-surpriză organizată de prietena ei cea mai bună, Darcy. După câteva pahare în plus, sărbătorita ajunge în braţele lui Dex, prietenul ei din facultate şi logodnicul lui Darcy. Deşi hotărâtă să uite această aventură de o noapte şi să meargă mai departe, Rachel constată cu stupoare că sentimentele ei faţă de Dex sunt mai puternice decât şi-ar fi putut închipui. Pe măsură ce data nunţii celor doi se apropie, ea înţelege că trebuie să facă o alegere dificilă. Căci graniţa dintre bine şi rău poate fi extrem de neclară, finalurile nu sunt întotdeauna fericite şi uneori trebuie să rişti totul pentru a putea obţine adevărata fericire.

Romanul scriitoarei Emily Giffin te va amuza, te va face să plângi şi să pui mâna pe telefon, să-ţi suni cea mai bună prietenă.

„Încântătoare, surprinzător de captivantă şi de reală!
Glamour

„Nu trebuie să fii îndrăgostită de iubitul celei mai bune prietene pentru a preţui acest roman… Ai în faţa ta o carte pe care n-ai să mai vrei să o laşi din mână şi de a cărei eroină te vei ataşa negreşit. Mi-a plăcut la nebunie”.

Lauren Weisberger, autoarea romanului *Diavolul se îmbracă de la Prada*

Bestseller *New York Times*

Emily Giffin a absolvit Wake Forest University, Carolina de Nord, şi University of Virginia School of Law. După ce a practicat avocatura la o firmă din Manhattan vreme de câţiva ani, s-a mutat la Londra şi s-a apucat de scris.

Cele patru romane ale sale – Ceva *de împrumut*

(2004), *Something blue* (2005), *Baby proof* (2006), şi *Love the one you're with* (2008) – au intrat în lista *New York Times* a celor mai bine vândute romane. Mai mult decât atât, cărţile lui Emily Giffin au fost publicate în douăzeci şi patru de ţări.

În 2010 au început filmările pentru o comedie romantică al cărei scenariu are la bază romanul de debut *Ceva de împrumut*, cu Kate Hudson şi Ginnifer Godwin în rolurile principale.

Ceva de împrumut
Emily Giffin
Something Borrowed.

Emily Giffin Copyright © 2004, Emily Giffin Toate drepturile rezervate

Mulţumiri speciale pentru permisiunea de a reproduce fragmente din creaţiile lor următorilor:

Thunder Road, de Bruce Springsteen Copyright © 1975 Bruce Springsteen Toate drepturile rezervate

Lookin's Out My Back Door, de John Fogerty Copyright © 1970 Jondora Music (BMI)

Prin amabilitatea Fantasy, Inc.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Ceva de împrumut.
Emily Giffin

Copyright © 2010, Litera pentru versiunea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GIFFIN, EMILY

Ceva de împrumut / Emily Giffin; trad.: Cristina Tache.

— Bucureşti: Litera International, 2010 ISBN 978 – 973 – 675 – 826 – 3 I. Tache, Cristina (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Tipărit la CPI Books GmbH, Ulm, Germania

Pentru mama mea, cu dragoste

Capitolul 1

Eram în clasa a şasea când m-am gândit prima oară la momentul împlinirii vârstei de treizeci de ani. Eu şi prietena mea cea mai bună, Darcy, am dat, la sfârşitul cărţii de telefoane, peste un calendar perpetuu în care, cu ajutorul unei grile de calcul, puteai să cauţi orice dată din viitor şi să afli în ce zi a săptămânii avea să cadă. Aşa că am localizat zilele noastre de naştere pentru anul următor: a mea în mai, iar a ei în septembrie. A mea cădea într-o marţi, zi de şcoală. A ei era sâmbăta. O mică victorie, deloc surprinzătoare. Darcy era mereu cea norocoasă. Se bronza mai repede, părul i se aranja mai uşor şi nu avea nevoie de aparat dentar. Mişcările ei à la Michael Jackson[1] erau, categoric, mai bune; în plus, putea să facă mai bine şi roata sau tumba (eu nu reuşeam deloc să fac tumba). Avea o colecţie de postere mai grozavă. Mai multe insigne cu

Michael Jackson. Pulovere marca Forenza: turcoaz, roşu *şi* culoarea piersicii (mama nu mă lăsa să-mi cumpăr nici măcar unul, zicând că sunt prea moderne şi prea scumpe). Şi o pereche de jeanşi Guess de 50 de dolari, cu fermoare la glezne (aşijderea). Darcy avea câte doi cercei în urechi şi nu era singură la părinţi – chiar dacă era vorba doar despre un frate, tot era mai bine decât să fie copil unic, aşa ca mine.

Dar măcar ştiam că eu aveam să împlinesc prima treisprezece ani. Eram cu câteva luni mai mare, şi ea n-avea cum să mă ajungă din urmă niciodată. Atunci m-am hotărât să văd în ce zi urma să împlinesc treizeci de ani – o dată aşa de îndepărtată, că părea de domeniul fantasticului.

---

1 Moonwalk: tehnică de dans care dă iluzia că dansatorul păşeşte înainte, când, de fapt, el se deplasează înapoi (n.tr.)

Cădea într-o duminică – ceea ce însemna că eu şi arătosul meu soţ aveam să găsim o bonă de încredere care să stea cu cei doi (poate trei) copii ai noştri în seara de sâmbătă a acelui weekend, să luăm cina la un restaurant franţuzesc elegant, cu şerveţele din pânză, şi să rămânem în oraş până după miezul nopţii, pentru a sărbători ziua mea de naştere încă de la prima ei oră. Eu tocmai câştigasem un caz important: reuşisem să dovedesc în instanţă că un om nu se făcea vinovat de acuzaţiile care-i fuseseră aduse. Iar soţul meu avea să ridice paharul în cinstea mea şi să spună: „În sănătatea lui Rachel, frumoasa mea soţie, mama copiilor mei şi cea mai bună avocată din Indy”. Tocmai îi împărtăşeam lui Darcy fantezia mea când am descoperit că a treizecea ei aniversare cădea într-o miercuri. O zi de lucru. Nasol pentru ea! Am văzut cum i se încreţeşte gura în timp ce rumega informaţia.

— Rachel, cui crezi că îi pasă în ce zi a săptămânii împlineşte treizeci de ani? m-a întrebat ea, ridicând din umerii ei graţioşi şi măslinii. O să fim bătrâne atunci. Când ajungi aşa de în vârstă, nu mai contează zilele de naştere.

M-am gândit la părinţii mei – care aveau atunci vreo treizeci şi ceva de ani – şi la modul insipid în care îşi sărbătoreau propriile zile de naştere. Tata tocmai îi dăduse cadou mamei un prăjitor de pâine, căci cel vechi se stricase cu o săptămână în urmă. Ăsta nou prăjea patru felii deodată în loc de două. Cu toate astea, nu era cine ştie ce cadou. Dar mama păruse destul de bucuroasă de noul ei toaster; n-am reuşit să detectez la ea nici urmă din dezamăgirea simţită de mine când mulţimea de cadouri primite de Crăciun nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor. Aşa că Darcy avea, probabil, dreptate. Chestiile distractive, cum ar fi zilele de naştere, n-aveau să mai aibă atâta importanţă la treizeci de ani.

Următoarea dată când m-am gândit la împlinirea vârstei de treizeci de ani a fost în ultimul an de liceu, când eu şi Darcy am început să ne uităm împreună la serialul *Thirtysomething*. Nu era printre favoritele noastre – preferam sitcomuri hazlii ca *Who's the Boss* şi *Growing Pains* –, dar ne uitam totuşi la el. Marea mea nemulţumire legată de *Thirtysomething* avea de-a face cu personajele plângăreţe şi cu problemele deprimante pe care păreau să le atragă asupra lor. Îmi amintesc că mă gândeam că ar fi fost cazul să se maturizeze, să nu se mai smiorcăie atâta. Încetează să filosofezi atâta despre sensul vieţii şi fă mai bine liste de cumpărături! Asta se întâmpla pe vremea când credeam că anii adolescenţei se târăsc ca melcul şi că tinereţea mea va dura la nesfârşit.

Apoi am ajuns la douăzeci. Şi primii ani chiar au părut a nu se mai sfârşi. Când auzeam cum cunoştinţele ceva mai în vârstă se plângeau că li se dusese naibii tinereţea, mă simţeam mândră că nu ajunsesem încă în zona periculoasă. Aveam timp berechet. Asta durase însă până pe la douăzeci şi şapte de ani, când zilele în care trebuia să mă legitimez pentru a demonstra că eram majoră trecuseră de mult, iar eu începusem să mă minunez de viteza cu care se scurgeau dintr-odată anii (aducându-mi aminte de monologul anual al maică-mii când strângea podoabele de Crăciun), precum şi de ridurile şi de firele albe răzleţe care îi însoţeau. La douăzeci şi nouă de ani s-a instalat cu adevărat spaima şi mi-am dat seama că, din multe puncte de vedere, aş putea la fel de bine să am treizeci. Dar nu era chiar aşa. Încă mai puteam spune că aveam douăzeci şi ceva. Îmi mai rămăsese totuşi un lucru în comun cu studenţii din anii terminali.

Îmi dau seama că treizeci e doar un număr, că ai exact atâţia ani câţi simţi că ai şi toate chestiile astea. Sunt conştientă totodată de faptul că, raportat la viaţa unui om,

a avea treizeci de ani înseamnă a fi încă tânăr. Dar nu *atât* de tânăr. A trecut, de exemplu, vârsta ideală pentru a da naştere unui copil. Eşti prea bătrân, să zicem, ca să începi să te antrenezi pentru o medalie olimpică. Chiar şi în cel mai bun caz, adică luând în considerare scenariul în care mori de bătrâneţe, tot ai parcurs deja o treime din cursa vieţii. Aşa încât nu pot să mă simt prea în largul meu pe o canapea maronie, într-un bar întunecos din Upper West Side, la petrecerea-surpriză organizată de ziua mea de către Darcy, care este, în continuare, prietena mea cea mai bună.

Mâine este acea duminică la care m-am gândit pentru prima oară în timp ce ne jucam cu cartea de telefoane, pe vremea când eram eleve în clasa a şasea. După seara asta, vârsta de douăzeci şi ceva de ani va fi un capitol închis pentru totdeauna. Senzaţia pe care o am îmi aminteşte de Revelion, când începe numărătoarea inversă şi nu ştiu ce să fac mai întâi, să pun iute mâna pe aparatul de fotografiat sau să mă bucur de acele clipe. De obicei, apuc aparatul de fotografiat, însă apoi, când pozele nu ies aşa cum aş fi vrut, încep să-mi regret alegerea. După care mă simt îngrozitor de dezamăgită şi-mi spun că noaptea ar fi mult mai distractivă dacă n-ar părea chiar aşa de importantă, dacă n-aş fi obligată să trag linie şi să văd unde sunt şi încotro mă îndrept.

La fel ca Revelionul, seara asta reprezintă, în acelaşi timp, un sfârşit şi un început. Iar mie nu-mi plac sfârşiturile şi începuturile. Aş prefera oricând calea de mijloc. Cel mai rău lucru în legătură cu acest sfârşit (al tinereţii mele) şi acest început (al vârstei de mijloc) este că, pentru prima dată în viaţă, îmi dau seama că nu ştiu încotro mă îndrept. Dorinţele mele sunt simple: un job care să-mi placă şi un tip pe care să-l iubesc. Şi, în ajunul celei de-a treizecea aniversări, trebuie să admit că scorul este o

la 2.

În primul rând, sunt avocată la o mare firmă din New York. Prin definiţie, asta înseamnă că sunt nefericită. A fi avocat nu-i deloc aşa de minunat cum ar putea părea – nu seamănă nici pe departe cu ce se întâmplă în L.A. *Law*, serialul care a provocat o creştere uluitoare a numărului de înscrieri la facultăţile de drept, la începutul anilor ’90.

Mă agit ore întregi pentru un asociat meschin, zgârcit şi tipicar, făcând o grămadă de treburi plictisitoare. Iar genul ăsta de ură faţă de propria muncă începe să te macine la un moment dat. Aşa că am învăţat pe dinafară mantra tânărului asociat: „Îmi urăsc slujba şi o să demisionez curând”. De îndată ce termin de plătit împrumuturile. De îndată ce capăt prima de anul viitor. De îndată ce găsesc altceva de făcut pentru a-mi plăti chiria. Sau pe cineva care să mi-o plătească.

Şi asta mă aduce la problema numărul doi: sunt singură într-un oraş cu milioane de oameni. Am o grămadă de prieteni – după cum o dovedea mulţimea adunată în seara asta. Prieteni cu care să mergi cu rolele. Prieteni cu care să-ţi petreci vara în Hamptons[2]. Prieteni cu care să te întâlneşti într-o joi seara, după serviciu, la un pahar sau două, sau trei. Şi o am pe Darcy – cea mai bună prietenă din copilărie care întruchipează toate cele de mai sus. Dar toată lumea ştie că prietenii nu sunt de ajuns, deşi eu susţin adesea contrariul, însă doar pentru a salva aparenţele când sunt în preajma prietenelor mele măritate sau logodite. Nu mi-am propus niciodată să fiu singură la treizeci de ani. Aş fi vrut să mă fi căsătorit până acum, să fiu mireasă înainte să împlinesc treizeci de ani. Dar am aflat că nu-ţi poţi stabili, pur şi simplu, o schemă după care

2 The Hamptons se referă la o serie de staţiuni din zona oraşelor Southampton şi East Hampton, situate la extremitatea estică a Long Island. (n.tr.)

să-ţi decurgă viaţa şi apoi să îţi doreşti să devină realitate. Aşa că iată-mă în pragul unui nou deceniu, conştientizând faptul că singurătatea face ca această vârstă să mi se pară de-a dreptul demoralizantă şi că împlinirea a treizeci de ani mă face să mă simt şi mai singură.

Situaţia pare cu atât mai îngrozitoare cu cât cea mai veche şi mai bună prietenă a mea are o slujbă grozavă în domeniul relaţiilor publice şi e proaspăt logodită. În continuare, Darcy e cea norocoasă. Mă uit la ea cum povesteşte ceva unui grup de prieteni, printre care şi logodnicul ei. Dex şi Darcy sunt un cuplu minunat, zvelţi şi înalţi, amândoi bruneţi cu ochii verzi. Fac parte din categoria oamenilor frumoşi din New York. Cuplul elegant şi îngrijit care se aşteaptă să primească la nuntă porţelanuri şi cristaluri fine de la magazinul de lux în care tocmai aţi intrat împreună. Te calcă pe nervi aerul lor de superioritate, dar nu te poţi abţine şi te holbezi la ei în vreme ce cauţi un cadou nu prea scump pentru a nu ştiu câta nuntă la care eşti invitată şi la care mergi neînsoţită. Te căzneşti să zăreşti o clipă inelul ei, dar regreţi imediat că ai făcut-o. Te surprinde uitându-te şi-ţi aruncă o privire dispreţuitoare. Îţi doreşti să nu fi intrat încălţată cu tenişi în acel magazin de lux. Probabil că ea se gândeşte că încălţămintea pe care o porţi poate fi una dintre sursele problemelor tale. Cumperi vaza Waterford[3] şi te cari naibii de acolo.

— Deci, morala este: dacă mergi şi ceri un epilat inghinal brazilian, ai grijă să specifici că vrei să-ţi lase o fâşie, că altfel te trezeşti fără pic de păr, ca o puştoaică de zece ani!

Darcy îşi termină povestea indecentă şi toată lumea râde. Cu excepţia lui Dex, care dă din cap dezaprobator,

---

3 Renumită firmă irlandeză care comercializează diverse obiecte de cristal, printre care şi vaze realizate manual (n.red.)

gest care vrea să însemne: „Ce figură e logodnica mea!”

— OK, mă întorc într-o secundă, zice Darcy pe nepusă masă. Tequila pentru toată lumea!

În timp ce se îndepărtează de grup, ducându-se spre bar, îmi revin brusc în minte toate zilele de naştere sărbătorite împreună, toate testele şi momentele importante prin care am trecut amândouă, eu întotdeauna înaintea ei. Mi-am luat permisul de conducere înaintea ei, am avut voie să beau alcool înaintea ei. Faptul că eram mai mare, chiar şi numai cu câteva luni, era cândva un lucru bun. Dar acum situaţia stă fix pe dos.

Darcy are o vară în plus faţă de mine până să facă treizeci de ani – avantajul de a fi născut toamna. Nu că ar conta prea mult pentru ea. Când eşti logodită sau măritată, faptul că împlineşti treizeci de ani nu e la fel de descurajam.

Darcy se sprijină de bar acum şi flirtează cu actorul aspirant/barmanul de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu care mi-a spus deja că şi-ar trage-o dacă ar fi singură. De parcă Darcy ar fi vreodată singură. Odată, în liceu, zisese: „Eu nu mă despart, eu schimb cu ceva mai bun”. S-a ţinut de cuvânt în privinţa asta, ea fiind mereu cea care punea capăt unei legături amoroase. În anii adolescenţei noastre, la facultate şi tot timpul după aceea a fost mereu implicată într-o relaţie sau alta. Întotdeauna există mai mulţi tipi care îi fac curte, plini de speranţă.

Îmi trece prin minte că aş putea să mă cuplez cu barmanul. Sunt absolut liberă; n-am avut nici măcar o întâlnire de aproape două luni. Dar nu mi se pare că este un lucru pe care să-l faci la vârsta de treizeci de ani. Aventurile de-o noapte sunt pentru fetele de douăzeci de ani. Nu că m-aş pricepe la chestiile astea. Am urmat mereu calea dreaptă, bine stabilită, fără să mă abat de la planul iniţial. În liceu am luat numai zece, m-am dus la facultate,

am absolvit *magna cum laude*, am luat LSAT4, am urmat facultatea de drept şi apoi m-am angajat la o mare firmă de avocatură. Fără vacanţe cu rucsacul în spate prin Europa, fără poveşti nebune, fără relaţii nesănătoase ori desfrâuri. Fără secrete. Fără intrigi. Iar acum pare cam târziu pentru aşa ceva. Fiindcă toate chestiile astea n-ar face decât să îndepărteze şi mai mult ţelul meu de a-mi găsi un soţ, de a mă aşeza la casa mea, de a avea copii şi un cămin fericit, cu gazon şi garaj, şi un toaster care să prăjească patru felii deodată.

Prin urmare, mă simt nesigură în legătură cu viitorul meu şi oarecum plină de regrete în ce priveşte trecutul.

Îmi spun însă că o să am timp să meditez la asta mâine. Acum o să mă distrez. Numai o persoană disciplinată şi-ar putea impune aşa ceva într-o asemenea situaţie. Iar eu sunt din cale-afară de disciplinată – genul de copil care obişnuia să-şi facă temele vinerea după-amiază, imediat după şcoală, genul de femeie (începând de mâine nu mai sunt câtuşi de puţin fată) care foloseşte aţa dentară în fiecare seară şi-şi face patul în fiecare dimineaţă.

Darcy se întoarce cu băuturile, dar Dex o refuză, aşa că ea insistă să beau eu două. Înainte să-mi dau seama, seara începe să capete un aer uşor nedesluşit; când treci de la starea de ameţeală la beţie, pierzi noţiunea timpului şi ordinea firească a lucrurilor. Darcy pare să fi ajuns în faza asta chiar mai repede, pentru că acum dansează pe bar. Se unduieşte şi face piruete în rochiţa ei roşie fără spate şi cu pantofii cu tocuri de vreo opt centimetri.

— Vrea să fie ea în centrul atenţiei chiar şi la petrecerea ta, îmi şopteşte Hillary, cea mai apropiată prietenă a mea de la serviciu. N-are pic de ruşine.

— Da, nu-i o surpriză pentru mine, zic eu râzând.

Darcy scoate un strigăt ascuţit şi bate din palme, cu

braţele ridicate deasupra capului, chemându-mă cu un gest provocator, ce ar încinge orice bărbat care a fantazat vreodată la o „zbenguială” între două fete.

— Rachel! Rachel! Ai încoa!

Bineînţeles că e conştientă de faptul că n-o să mă duc. N-am dansat niciodată pe bar. N-aş şti ce altceva să fac acolo sus… decât să cad. Dau din cap că nu şi zâmbesc – un refuz politicos. Aşteptăm cu toţii următoarea ei mişcare: să-şi unduiască şoldurile în perfect acord cu muzica, să se aplece lasciv, apoi să se îndrepte brusc, cu părul lung fluturându-i în toate direcţiile. Mişcarea mlădioasă îmi reaminteşte de felul perfect în care o imita pe Tawny Kitaen în videoclipul melodiei *Here I Go Again*, a trupei Whitesnake, de cum obişnuia să se rotească şi să facă şpagatul pe capota BMW-ului lui taică-său, spre deliciul puştanilor din vecini. Arunc o privire spre Dex, care nu se poate hotărî dacă să se amuze sau să se enerveze. E puţin spus că omul este răbdător. Eu şi Dex avem asta în comun.

— La mulţi ani, Rachel! zbiară ea. Hai să ridicăm paharul în cinstea lui Rachel!

Ceea ce şi fac, cu toţii. Fără să-şi ia privirea de la ea.

Un minut mai târziu, Dex o saltă rapid de pe bar, şi-o azvârle pe umăr şi o depune pe podea lângă mine fără pic de efort. În mod evident, a mai făcut asta şi altă dată.

— Gata, anunţă el. O duc acasă pe mica noastră organizatoare de petreceri.

Darcy smulge paharul de pe bar şi bate din picior.

— Nu eşti şeful meu, Dex! Nu-i aşa, Rachel?

În timp ce-şi declară independenţa, se împiedică şi varsă paharul cu martini pe pantofii lui Dex.

Acesta se încruntă.

— Eşti beată, Darce. Chestia asta nu e deloc amuzantă, chiar dacă ţie aşa îţi pare.

— Bine, bine. Merg… Oricum mi-e cam greaţă, zice, arătând de parcă ar fi fost pe punctul să verse.

— Eşti în regulă?

— O să fiu OK. Nu-ţi face griji, spune ea, jucând rolul unei fetiţe curajoase care se simte rău.

Îi mulţumesc pentru petrecere, îi spun că a fost o mare surpriză – ceea ce era o minciună, pentru că ştiam că Darcy avea să folosească aniversarea mea de treizeci de ani drept prilej pentru a-şi cumpăra ceva nou de îmbrăcat şi pentru a organiza un chef straşnic la care să invite tot atâţia prieteni de-ai ei câţi chemase şi din partea mea. Totuşi, a fost un gest drăguţ şi chiar mă bucur că a pus la cale această petrecere. E genul de prietenă care face ca lucrurile să pară mereu speciale. Mă îmbrăţişează cu putere şi zice că ar fi în stare de orice pentru mine şi că nu ştie ce s-ar face ea fără mine, domnişoara ei de onoare, sora pe care n-a avut-o niciodată. Devine stânjenitor de sentimentală, aşa cum se întâmplă mereu când exagerează cu băutura.

Dex îi taie elanul:

— La mulţi ani, Rachel! vorbim mâine.

Mă pupă pe obraz.

— Mulţumesc, Dex. Noapte bună!

Mă uit la el cum o ţine de cot şi o conduce afară din bar, sprijinind-o să nu cadă. „Cum ar fi să ai o asemenea persoană care să-ţi poarte de grijă”, mă gândesc. „Să poţi să bei până te faci praf, ştiind că există cineva care te va duce acasă cu bine”.

Ceva mai târziu, Dex îşi face din nou apariţia în bar.

— Darcy şi-a pierdut poşeta. Crede că a lăsat-o aici. E mică, argintie, spune el. Aţi văzut-o?

— Şi-a pierdut geanta nouă Chanel?

Dau din cap şi râd, pentru că ştiu că îi stă în fire lui Darcy să-şi piardă lucrurile. De obicei, eu am grijă de ele

în locul ei, dar de ziua mea mi-am luat liber de la această îndatorire. Cu toate astea, îl ajut pe Dex să caute poşeta şi în cele din urmă o zăresc sub un scaun de la bar.

Când Dex se întoarce să plece, Marcus, unul dintre cavalerii de onoare, bun prieten de-al lui, îl convinge să mai rămână.

— Hai, bătrâne, mai stai şi tu cu noi, zice el.

Aşa că Dex o sună pe Darcy, care-şi dă consimţământul bolborosind şi-i spune să se distreze fără ea. Deşi crede, probabil, că aşa ceva e de-a dreptul imposibil.

Treptat, prietenii mei o iau din loc, nu înainte de a-mi mai ura o dată „La mulţi ani!” Eu şi Dex rămânem cei din urmă; chiar şi Marcus pleacă la un moment dat. Stăm la bar şi facem conversaţie cu barmanul/actorul care are un tatuaj cu „Amy” şi interes zero pentru o avocată care tocmai a schimbat prefixul. E trecut de două când ne hotărâm că ar cam fi timpul să plecăm. E o noapte mai degrabă de miez de vară decât de primăvară, iar aerul călduţ mă umple deodată de speranţe – „în vara asta îmi voi întâlni perechea”.

Dex îmi cheamă un taxi, dar, când maşina se opreşte lângă noi, spune:

— Ce-ai zice de un alt bar? încă un pahar?

— Bine, răspund. De ce nu?

Urcăm amândoi, şi Dex îi spune taximetristului să conducă pur şi simplu înainte până se gândeşte el unde să mergem. Ajungem în cartierul Alphabet City, într-un bar de lângă Tompkins Square Park, la intersecţia dintre Seventh Street şi Avenue B, numit foarte nimerit 7B.

Nu e cea mai inspirată alegere, barul fiind întunecos şi plin de fum, dar mie îmi place – nu-i prea extravagant şi nici nu pare un bar de fiţe, tocmai pentru că nu e extravagant. Dex arată spre un separeu.

— Ia un loc! Vin imediat. Apoi se întoarce şi mă întreabă: Ce bei?

Îi zic să-mi comande şi mie ce-şi ia lui şi mă aşez să-l aştept în separeu. Mă uit la el cum îi spune ceva unei fete de la bar îmbrăcate în pantaloni kaki gen army şi un maiou pe care scrie: „Înger căzut”. Zâmbeşte şi scutură din cap. În fundal se aude *Omaha*. E genul acela de melodie ce pare melancolică şi totodată veselă.

O clipă mai târziu, Dex se strecoară în faţa mea, împingând o bere spre mine.

— Newcastle, zice, apoi zâmbeşte, şi în jurul ochilor îi apar câteva riduri. Îţi place?

Dau din cap că da şi surâd.

Cu coada ochiului, o văd pe înger căzut răsucindu-se pe scaunul ei de bar şi evaluându-l pe Dex, captivată de trăsăturile lui fine, de părul ondulat şi de buzele pline. Darcy s-a plâns la un moment dat că Dex atrage mai multe priviri admirative decât ea. Şi, cu toate astea, spre deosebire de partenera sa, Dex nu pare să bage de seamă toată această atenţie. Îngerul căzut îşi întoarce privirea în direcţia mea, întrebându-se probabil ce caută Dex cu o persoană atât de banală. Sper să creadă că formăm un cuplu. În seara asta, nimeni nu trebuie să ştie că sunt doar unul dintre nuntaşi.

Eu şi Dex vorbim despre munca noastră, despre casa închiriată din Hamptons, unde ne putem duce începând de săptămâna viitoare, şi despre multe altele. Dar Darcy nu apare în discuţie. Şi nici nunta lor din septembrie.

După ce ne terminăm berile, ne ducem la tonomat, îl îndesăm cu bancnote de un dolar şi căutăm melodii bune. Formez de două ori codul pentru *Thunder Road*, melodia mea preferată. Îi spun asta.

— Da. Şi la mine Bruce Springsteen e în topul listei. L-ai văzut vreodată în concert?

— De două ori. Cu *Born in the USA* şi *Turmel of love*.

Cât pe ce să-i spun că am mers împreună cu Darcy, când eram la liceu – am târât-o după mine, mai bine spus, deşi ea preferă grupuri ca Poison şi Bon Jovi. Dar nu aduc asta în discuţie. Fiindcă astfel şi-ar aminti să se ducă acasă, la ea, şi nu vreau să fiu singură în aceste momente deprimante ale celor douăzeci şi ceva de ani ai mei. Evident că aş prefera să fiu cu vreun iubit, dar compania lui Dex e mult mai bună decât nimic.

La 7B e ultima comandă. Mai cerem încă două beri şi ne întoarcem la separeul nostru. Ceva mai târziu, suntem din nou într-un taxi şi mergem pe First Avenue, în direcţia nord.

— Două opriri, îi spune Dex taximetristului nostru, pentru că locuim de o parte şi de cealaltă a Central Park.

Dex ţine poşeta Chanel a lui Darcy, care pare mică şi total nepotrivită în mâinile lui mari. Arunc o privire la cadranul de argint al Rolexului său, un cadou de la Darcy. Nu e încă ora patra.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva minute şi privim fiecare pe geamul lui, până când taxiul se smuceşte evitând o groapă în şosea, iar eu mă trezesc aruncată spre mijlocul banchetei din spate, în vreme ce piciorul meu îl atinge în trecere pe al lui Dex. Apoi, ca din senin, Dex mă sărută. Sau poate eu îl sărut. Nu ştiu cum, dar ne sărutăm. Mintea mi se goleşte odată cu sunetul catifelat al buzelor noastre care se întâlnesc iar şi iar. La un moment dat, între sărutări, Dex îi spune şoferului că până la urmă n-o să fie decât o oprire.

Ajungem la intersecţia dintre Third şi Seventy-third Street, lângă apartamentul meu. Dex îi întinde şoferului o bancnotă de douăzeci şi nu aşteaptă restul. Ne dăm jos din taxi şi continuăm să ne sărutăm pe trotuar, apoi în faţa lui José, portarul. Ne sărutăm în lift tot timpul cât urcăm. Stau

rezemată de peretele ascensorului şi-l ţin pe Dex cu mâinile pe după ceafă. Sunt uimită de cât de mătăsos îi este părul.

Bâjbâi cu cheia în broască, o răsucesc invers, în vreme ce Dex mă ţine cu amândouă mâinile de talie, iar buzele lui îmi ating gâtul şi faţa. În cele din urmă, uşa se deschide, şi ne sărutăm în mijlocul camerei mele, în picioare, drepţi, fără a ne sprijini de ceva, ci doar unul pe celălalt. Ne prăbuşim pe patul cu aşternuturile bine întinse şi prinse sub saltea.

— Eşti beată?

Vocea-i este o şoaptă în întuneric.

— Nu, răspund eu.

Fiindcă întotdeauna spui nu când eşti beat. Şi, deşi sunt ameţită bine, am totuşi un moment de luciditate, în care îmi dau seama ce mi-a lipsit când aveam douăzeci şi ceva de ani şi ce-aş vrea să descopăr la treizeci. Îmi trece pin cap că, într-un fel, pot să le am pe ambele în această extraordinară noapte a aniversării mele. Dex ar putea fi secretul meu, ultima mea şansă în capitolul întunecat al celor douăzeci şi ceva de ani, dar ar putea fi şi un soi de preludiu – o promisiune că în viaţa mea va apărea cineva ca el. Mă gândesc pentru o clipă la Darcy, dar mintea mea îi respinge imaginea, copleşită de o forţă mai puternică decât prietenia noastră şi decât conştiinţa mea.

Dex se apropie de mine. Ţin ochii închişi; îi deschid, dar îi închid rapid la loc.

Şi apoi, fără să-mi dau bine seama ce se întâmplă, fac dragoste cu logodnicul celei mai bune prietene.

Capitolul 2

Mă trezesc când sună telefonul, şi, preţ de o clipă, mă simt dezorientată în propriul apartament. Imediat, aud vocea ascuţită a lui Darcy la robotul telefonic, cerându-mi să ridic receptorul: „Răspunde, răspunde, *te rog*

răspunde”. Conştientizez repede greşeala pe care am comis-o. Mă ridic brusc în capul oaselor, şi apartamentul începe să se învârtă cu mine. Dexter e întors cu spatele – abia acum observ că e musculos şi uşor pistruiat. Îl împung tare cu degetul.

Se răsuceşte şi se uită nedumerit la mine, deschizând doar un ochi.

— O, Doamne! Cât e ceasul?

Radioul cu ceas arată 7: 15. De două ore am treizeci de ani. Pardon, de o oră; m-am născut într-o regiune din zona orară centrală.

Dex se dă rapid jos din pat, adunându-şi hainele împrăştiate peste tot prin jur. Robotul telefonic piuie de două ori şi întrerupe mesajul lui Darcy. Sună încă o dată, turuind despre cum n-a venit Dex acasă. Şi din nou robotul îi taie vorba la jumătatea frazei. Formează şi a treia oară numărul meu, tânguindu-se: „Trezeşte-te şi sună-mă! Am *nevoie* de tine!”

Dau să cobor din pat, dar conştientizez dintr-odată faptul că sunt complet dezbrăcată. Mă aşez la loc şi mă acopăr cu o pernă.

— Dumnezeule! Ce ne facem? Vocea mi-e răguşită şi-mi tremură. Să-i răspund? Să-i spun că te-ai îmbătat şi-ai adormit aici?

— Pe dracu’, nu! Nu ridica receptorul! Tre’ să mă gândesc o secundă.

Se aşază, îmbrăcat doar în chiloţi, şi-şi freacă maxilarul, acoperit acum de umbra unei bărbi.

Mi-e greaţă, şi spaima care mă trezeşte din beţie se revarsă asupra mea. Încep să plâng. Iar asta nu ajută niciodată la nimic.

— Hei, Rachel, nu plânge, zice Dex. Totul o să fie bine.

Îşi pune jeanşii, apoi cămaşa, îşi trage fermoarul, îşi

încheie nasturii şi îşi bagă cămaşa în pantaloni cu multă îndemânare, de parcă ar fi o dimineaţă ca oricare alta. Apoi îşi verifică telefonul mobil.

— Fir-ar… douăsprezece apeluri ratate, zice el fără nicio urmă de emoţie.

Doar ochii îi trădează tulburarea.

Se aşază din nou pe marginea patului, cu fruntea sprijinită în mâini. Aud cum respiră puternic pe nas. Inspiră şi expiră. Înăuntru şi afară. Apoi mă priveşte calm.

— E-n regulă. Uite cum facem! Rachel, fii atentă la ce-ţi spun.

Îi ascult ordinul, strângând în continuare perna în braţe, cu toată puterea.

— O să fie bine. Numai ascultă-mă! spune el, de parcă ar vorbi cu un client în sala de conferinţe.

Ascult, zic eu.

— O să-i spun că am stat în oraş până pe la cinci şi pe urmă am luat micul dejun cu Marcus. Suntem acoperiţi.

— Şi eu ce-i zic?

Minciuna n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Spune-i pur şi simplu că ai plecat de la petrecere şi că te-ai dus acasă. Că nu-ţi aminteşti prea bine dacă eu mai eram când ai plecat, dar că ai impresia că am rămas acolo cu Marcus. Şi ai grijă să spui „am impresia”. Nu fi prea categorică. Şi asta-i tot ce ştii, bine? Face semn spre telefonul meu. Sun-o acum. Eu îi dau telefon lui Marcus imediat după ce plec de la tine. Ai înţeles?

Dau din cap că da, iar ochii mi se umplu din nou de lacrimi în timp ce el se ridică de pe pat.

— Şi linişteşte-te, adaugă el, nu cu răutate, dar ferm.

În clipa următoare e la uşă, cu o mână pe clanţă, iar pe cealaltă şi-o trece prin părul negru, suficient de lung cât să fie de-a dreptul sexy.

— Şi dacă a vorbit deja cu Marcus? îl întreb, când

aproape a ieşit pe uşă. Apoi, mai mult pentru mine: Atunci am pus-o!

Se întoarce şi mă priveşte din pragul uşii. Pentru o clipă, mă gândesc că e supărat şi că o să ţipe la mine să îmi vin în fire, că doar nu e o chestiune de viaţă şi de moarte. Dar are un ton blând:

— Rach, nu te panica! Suntem acoperiţi. Numai să spui ce ţi-am zis eu. Şi, Rachel…

Da?

— Îmi pare foarte rău.

— Da, zic eu. Şi mie.

Vorbim unul cu celălalt. sau cu Darcy?

Imediat după plecarea lui Dex, pun mâna pe telefon. Mă simt în continuare extrem de ameţită. Aştept câteva minute, apoi îmi adun tot curajul şi o sun pe Darcy.

— Nemernicul n-a venit acasă azi-noapte! îmi zice ea isterică. Sper că zace naibii pe un pat de spital! Crezi că m-a înşelat?

Dau să spun că nu, că probabil a ieşit undeva cu Marcus, dar mă opresc la timp. N-ar părea oare prea bătător la ochi? Aş spune asta dacă n-aş şti nimic? Nu pot să mă concentrez. Tâmplele şi inima îmi pulsează cu putere, iar camera încă se învârte cu mine.

— Sunt sigură că nu te-a înşelat.

Îşi suflă nasul.

— *De ce* eşti sigură?

— Pentru că nu ţi-ar face asta, Darce.

Nu pot să cred cu ce uşurinţă îmi vin cuvintele.

— Păi atunci, unde naiba e? Barurile se închid la patru sau la cinci! La dracu’, acu e şapte jumate!

— Nu ştiu. Dar sigur există o explicaţie logică.

Şi, de fapt, chiar există.

Mă întreabă la ce oră am plecat şi dacă el mai era acolo, şi cu cine – exact întrebările pentru care mă

pregătise Dex. Răspund cu grijă, aşa cum am fost instruită. Îi sugerez să-l sune pe Marcus.

— L-am sunat deja, spune ea. Dar cretinul ăla nu răspunde la nenorocitul lui de mobil.

„Da. Avem o şansă”.

Aud un zgomot care îmi dă de înţeles că a pus apelul meu în aşteptare; după câteva secunde, revine şi-mi spune că e Dex şi că mă sună ea când poate.

Mă ridic şi mă îndrept cu mers nesigur spre baie. Mă uit în oglindă. Pielea mi-e roşie şi plină de pete. Rimelul şi creionul dermatograf mi s-au întins şi mă ustură ochii, fiindcă am dormit cu lentilele de contact. Le scot repede, chiar înainte să vomit în toaletă. N-am mai vărsat din cauza băuturii din facultate – şi atunci s-a întâmplat o singură dată. Pentru că sunt genul de persoană care învaţă din propriile greşeli. Majoritatea puştilor de facultate zic: „Nu mai fac niciodată asta”, după care o fac din nou în weekendul următor. Dar eu m-am ţinut de cuvânt. Aşa sunt eu. Sunt convinsă că o să trag învăţăminte şi din greşeala de noaptea trecută. „Numai să ies cu bine din toată treaba asta”.

Fac un duş ca să scap de fumul din păr şi din piele, ţinând telefonul pe chiuvetă şi aşteptând ca Darcy să mă sune şi să-mi spună că totul e în ordine. Dar orele trec, iar ea nu dă niciun semn. Pe la prânz, încep să îmi telefoneze diverse persoane pentru a mă felicita de ziua mea. Părinţii mei îşi fac numărul din fiecare an, fără a exclude povestea devenită deja rutină cu „ghici unde eram acum treizeci de ani?” Reuşesc să-mi iau un ton normal şi să intru în joc, dar nu e deloc uşor.

Până la ora trei, n-am nicio veste de la Darcy, iar greaţa tot nu mi-a trecut. Dau pe gât un pahar mare cu apă şi două pastile Advil şi mă gândesc dacă să comand ouă prăjite cu şuncă – remediul la care apelează Darcy când e

mahmură. Dar ştiu că nimic n-o să învingă durerea provocată de aşteptare, de această incertitudine care pune stăpânire pe mine în vreme ce mă întreb necontenit dacă nu cumva Dex e terminat… dacă nu cumva amândoi suntem terminaţi.

Ne-a văzut cineva împreună la 7B? În taxi? Pe stradă? Altcineva în afară de José – a cărui datorie este să nu ştie nimic? Ce s-o petrece în apartamentul lor din Upper West Side? îşi ieşise din minţi şi mărturisise? Oare ea îşi strângea lucrurile? Făceau dragoste toată ziua în încercarea de a-şi linişti el conştiinţa? Oare încă se mai certau, prinşi în cercul vicios al acuzaţiilor şi al tăgăduirilor?

Probabil că teama e mai presus de orice alt sentiment – biruind ruşinea sau regretul fiindcă, deşi pare ciudat, nu prea mă simt vinovată că mi-am trădat cea mai bună prietenă. Nici măcar când găsesc pe podea prezervativul folosit. Singura vină reală pe care reuşesc s-o scot la iveală este aceea că nu mă simt vinovată. Dar o să mă căiesc mai târziu – de îndată ce-o să ştiu că sunt în siguranţă. „Te rog, Doamne. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Te rog, ajută-mă să treacă totul. O să-mi sacrific întreaga fericire. Orice şansă de a-mi găsi un soţ”.

Mă gândesc la toate momentele în care am vrut să fac un târg cu El, când eram în liceu şi începusem să mă maturizez. „Te rog, ajută-mă să nu iau mai puţin de nouă la testul ăsta la matematică. Te rog, fac orice, lucrez într-o cantină socială în fiecare sâmbătă, nu doar o dată pe lună”. Ce zile erau alea! Când mă gândesc că o notă de opt însemna cândva că toate mergeau prost în universul meu ordonat. Cum am putut vreodată, fie şi în treacăt, să-mi doresc să am şi eu o latură întunecată? Cum am putut să fac o asemenea greşeală uriaşă, absolut impardonabilă, care ar fi putut să-mi schimbe viaţa?

În cele din urmă, nu mai rezist. O sun pe Darcy pe mobil, dar intră imediat mesageria vocală. Sun acasă la ei, sperând că ea va ridica receptorul. Dar, după trei apeluri, răspunde Dex. Mă fac mică de spaimă.

— Bună, Dex. Rachel la telefon, spun, încercând să am un ton cât mai firesc.

„Mă mai ţii minte, cea care va fi domnişoară de onoare la apropiata voastră nuntă, tipa cu care te-ai culcat azi-noapte?”

— Bună, Rachel, zice el degajat. Ia spune-mi, te-ai distrat bine aseară?

Preţ de-o clipă, îmi trece prin cap că vorbeşte despre noi şi sunt oripilată de nonşalanţa lui. Dar apoi o aud în fundal pe Darcy cerându-i să-i ducă telefonul şi-mi dau seama că se referă, de fapt, la petrecere.

— O, da, a fost minunat, o petrecere extraordinară.

Îmi muşc buza.

Darcy i-a smuls deja telefonul. Pare veselă, iar nervii i-au trecut.

— Bună. Îmi pare rău că am uitat să te sun. A fost cam nebunie la noi.

— Dar acum eşti bine? Totul e OK între tine… şi Dex?

Mi-e greu să-i pronunţ numele. De parcă astfel m-aş da cumva de gol.

— Hmm, mda, stai o secundă.

Aud cum închide o uşă – întotdeauna se duce în dormitor când vorbeşte la telefon. Îmi vine în minte patul lor cu baldachin, pe care Darcy l-a ales împreună cu mine de la Charles P. Rogers[4]. Care va fi în curând patul lor conjugal.

— O, da. Acum sunt bine. A fost cu Marcus. Au rămas

4 Renumită firmă americană din industria mobilei, unul dintre marii furnizori de paturi pentru numeroase lanţuri hoteliere, dar nu numai (n.red.)

în oraş până târziu şi au sfârşit într-o cafenea să ia micul dejun. Dar bineînţeles că încă mai lucrez la faza cu managementul nervilor. I-am zis că-i absolut jalnic, că e un bărbat de treizeci şi patru de ani, logodit, care nu vine acasă toată noaptea. Deplorabil, nu ţi se pare?

— Da, cred că da. Dar destul de inofensiv. Înghit cu greutate şi mă gândesc că, da, *ar trebui* să fie suficient de inofensiv. Păi, mă bucur că v-aţi împăcat.

— Da. Mi-a trecut, aşa cred. Dar totuşi… Ar fi trebuit să-mi telefoneze. Ştie că eu nu prea înghit genul ăsta de tâmpenii.

— Te cred, spun, apoi adaug plină de curaj: Ţi-am zis că nu te înşală!

— Ştiu. Însă tot mi l-am închipuit cu vreo stripteuză prin vreun bar. Imaginaţia mea hiperactivă.

Oare asta a fost noaptea trecută? Ştiu că nu sunt o târfă, dar să fi fost o alegere deliberată a lui de-a şi-o trage înainte de nuntă? Categoric nu. Cu siguranţă, n-ar alege-o pe domnişoara de onoare a lui Darcy.

— În fine, cum ţi s-a părut petrecerea? Sunt o prietenă atât de rea – mă pilesc şi o şterg acasă devreme. Şi, oh, fir-ar! De fapt, azi e ziua ta. La mulţi ani! Dumnezeule, Rach, sunt sub orice critică!

„Da, tu eşti prietena cea rea”.

— A, a fost super. Ne-am distrat pe cinste. Îţi mulţumesc mult că ai organizat-o. A fost o adevărată surpriză. de-a dreptul nemaipomenită.

Aud cum se deschide uşa de la dormitorul lor şi pe Dex care spune ceva de întârziat.

— Bine, chiar trebuie să fug, Rachel. Mergem la film. Nu vii şi tu?

— Hmm, nu, mulţumesc.

— Bine. Atunci rămâne să ne vedem diseară la cină, da? La Rain, ora opt?

Am uitat complet că stabiliserăm să luăm masa în cadru restrâns, în cinstea zilei mele – eu, Dex, Darcy şi Hillary. Nici nu se pune problema să dau ochii cu Dex sau cu Darcy în seara asta – şi, în mod categoric, nu împreună. Îi spun că nu sunt sigură că mă simt în stare, că sunt încă mahmură. Deşi n-am mai băut nimic după ora două, subliniez eu, înainte să-mi amintesc faptul că mincinoşii adaugă prea multe amănunte irelevante.

Însă Darcy nu observă.

— Poate o să te simţi mai bine mai târziu. Te sun după film.

Închid telefonul, gândindu-mă că a fost mult prea simplu. Dar, în loc să mă simt uşurată, rămân cu un sentiment vag de nemulţumire, adâncită în gânduri, dorindu-mi să mă fi dus la film. Nu cu Dex, bineînţeles. Dar cu cineva. Ce repede întorc spatele înţelegerii mele cu Dumnezeu! Iar vreau un soţ. Sau măcar un iubit.

Stau pe canapea, cu mâinile-n poală, reflectând la ce i-am făcut lui Darcy, aşteptând să apară sentimentul de vinovăţie. Nu apare. Oare pentru că aveam ca scuză alcoolul? Am fost beată, nu am judecat limpede. Mă gândesc la cursul de drept penal din anul întâi. „Ca şi nebunia, consumul de băuturi alcoolice la minori, privarea de libertate şi instigarea la violenţă, beţia poate fi o circumstanţă atenuantă, un mijloc de apărare datorită căruia acuzatul nu poate fi învinuit că s-a dedat unor fapte care ar constitui o infracţiune”. Pe dracu’! Asta era valabil doar la beţia involuntară. Ei bine, Darcy mă făcuse să beau toate paharele alea, aşa cred. Dar faptul că eşti constrâns de prieteni nu se cheamă beţie involuntară. Şi totuşi, e o circumstanţă atenuantă pe care juraţii ar putea-o lua în considerare.

„Sigur, dă vina pe victimă! Ce-i în neregulă cu mine?”

Poate că sunt pur şi simplu o persoană rea. Poate că

motivul pentru care am fost bună până acum are legătură mai puţin cu adevărata mea structură morală şi mai mult cu teama de a nu fi prinsă. Joc după reguli pentru că nu-mi place să risc. N-am participat în primul an de liceu la escapadele în care se şterpelea de la White Hen Pantry[5] nu pentru că ştiam că era ceva greşit, ci, în special, pentru că eram sigură că eu aş fi fost cea prinsă. N-am copiat la niciun examen din acelaşi motiv. Chiar şi acum, nu iau acasă nici măcar un pix de la birou, fiindcă mă gândesc că, cine ştie cum, camerele de supraveghere ale firmei o să mă surprindă în timp ce fac asta. Deci, dacă asemenea lucruri motivează o persoană să fie bună, merită ea cu adevărat încrederea? Este, într-adevăr, o persoană cumsecade? Sau numai o pesimistă laşă?

În regulă. Poate că sunt o persoană rea. Nu există o altă explicaţie plauzibilă pentru absenţa sentimentului de vinovăţie. Sunt doar invidioasă pe Darcy? Am fost mânată de gelozie? Mă enervează viaţa ei perfectă, uşurinţa cu care le obţine ea pe toate? Sau poate, în subconştient, în starea mea de beţie, mă răzbunam pe nedreptăţile pe care mi le făcuse de-a lungul timpului. Darcy n-a fost întotdeauna o prietenă perfectă. Nici gând! încep să-mi pledez cazul în faţa juriului, amintindu-mi de Ethan, din şcoala primară. Am găsit ceva… „Doamnelor şi domnilor juraţi, luaţi în considerare povestea lui Ethan Ainsley…”

Eu şi Darcy Rhone am fost cele mai bune prietene în copilărie datorită geografiei, o forţă mai puternică decât orice altceva când eşti în şcoala primară. Ne-am mutat în aceeaşi fundătură din Naperville, Indiana, în vara lui 1976, la ţanc pentru a participa împreună la parada prilejuită de bicentenarul oraşului. Am mers alături una de alta, bătând

5 Lanţ de magazine deschise non-stop, care comercializează dulciuri, cafea, răcoritoare, dar şi produse semipreparate, salate, sendvişuri etc. (n.red.)

în nişte tobe asemănătoare, cu roşu, alb şi albastru, pe care ni le cumpărase tatăl lui

Darcy de la K-Mart. Îmi amintesc că Darcy s-a aplecat spre mine şi mi-a spus: „Hai să ne prefacem că suntem surori”. Propunerea mi-a făcut pielea de găină – *o soră*! Şi, cât ai zice peşte, exact asta mi-a devenit. Dormeam una la alta în fiecare vineri şi sâmbătă în timpul anului şcolar şi în majoritatea nopţilor în cursul verii. Fiecare dintre noi afla detalii despre viaţa familială a celeilalte, genul de amănunte pe care le poţi afla doar când eşti foarte apropiat de cineva. Ştiam, de exemplu, că mama lui Darcy împăturea frumos prosoapele în trei în timp ce se uita la *Tânăr şi neliniştit*, că tatăl lui Darcy se abonase la *Playboy*, că la micul dejun era permisă şi mâncarea mai puţin sănătoasă, iar cuvintele „căcat” şi „al dracului” nu erau mare scofală. Sunt convinsă că şi ea a băgat de seamă multe particularităţi ale familiei mele, deşi e greu de spus ce face ca viaţa ta să fie unică. Împărţeam totul – haine, jucării, curtea, chiar şi dragostea noastră pentru Andy Gibb[6] şi pentru unicorni. În clasa a cincea, am descoperit împreună băieţii. Şi asta mă aduce înapoi la Ethan, prima mea dragoste. Ca toate celelalte fete din clasă, Darcy era înnebunită după Doug Jackson. Înţelegeam farmecul lui Doug. Apreciam părul lui blond, care ne amintea tuturor de Bo Duke[7]. Şi cât de bine-i veneau jeanşii Wrangler, şi pieptănul negru băgat cu grijă în buzunarul stâng de la spate. Şi faptul că se impunea la tetherball[8], reuşind să

6 Cântăreţ australian de origine britanică, idol al adolescenţilor în anii '70, fratele mai mic al componenţilor trupei Bee Gees (n.red.)

7 Personaj al serialului american de televiziune The Dukes o/Hazard (ce a rulat între 1979 şi 1985), interpretat de actorul John Schneider (n.red.)

8 Joc american în care, cu mâinile sau cu rachete, se loveşte o minge suspendată cu o frânghie de un stâlp; câştigă cine înfăşoară complet frânghia în jurul stâlpului, (n.tr.)

lovească mingea degajat şi fără efort, ducând-o într-o poziţie din care să n-o mai poată atinge nimeni.

Dar eu îl iubeam pe Ethan. Eram înnebunită după părul lui rebel şi după felul în care, în timpul pauzelor, obrajii îi deveneau rozalii, făcându-l să semene cu o pictură de Renoir. Îmi plăcea cum rotea creionul în vreme ce-l ţinea între buzele pline, lăsând mici urme simetrice de dinţi de fiecare dată când se concentra. Mi se părea încântător faptul că se entuziasma peste măsură ori de câte ori juca vreun joc cu fetele (era singurul băiat care ni s-a alăturat vreodată – ceilalţi rămâneau la tetherball şi la fotbal). Şi-mi plăcea că era mereu drăguţ cu cel mai antipatizat băiat din clasă, Johnnie Redmond, care se bâlbâia îngrozitor şi care avea o neinspirată tunsoare tip castron.

Darcy era nedumerită, dacă nu chiar iritată, de opţiunea mea, şi la fel şi buna noastră prietenă Annalise Giles, care se mutase în capătul ăla de lume la doi ani după noi (întârzierea asta şi faptul că avea deja o soră erau semne clare că nu putea să recupereze niciodată timpul şi să ajungă la statutul de cea mai bună prietenă). Lui Darcy şi lui Annalise le plăcea de Ethan, dar nu în felul *ăla*, şi insistau că Doug era mult mai drăguţ şi mai cool – cele două atribute care te bagă sigur în bucluc ori de câte ori ţii cont de ele când alegi un băiat sau un bărbat; ştiam asta chiar şi la vârsta de zece ani.

Toate presupuneam că Darcy avea să pună mâna pe marele premiu, adică pe Doug. Nu doar pentru că Darcy era mai îndrăzneaţă decât celelalte fete, îndreptându-se ţanţoş direct spre Doug la cantină sau pe terenul de joacă, ci şi pentru că era cea mai drăguţă fată din clasă. Cu pomeţi înalţi, ochi imenşi şi un nas adorabil, chipul îi este este admirat la orice vârstă, deşi într-a cincea nu prea poţi să spui exact ce-l face să fie aşa drăguţ. Nu cred că

înţelegeam nici măcar ce înseamnă pometi sau conformaţie la vârsta de zece ani, dar ştiam că Darcy era drăguţă şi o invidiam pentru cum arăta. La fel şi Annalise, care-i spunea asta în faţă lui Darcy de câte ori avea ocazia, ceea ce mie mi se părea total inutil. Darcy ştia deja că era drăguţă şi, după părerea mea, nu avea nevoie de confirmarea zilnică a acestui fapt.

Aşa că în anul ăla, de Halloween, eu, Annalise şi Darcy ne-am strâns în camera lui Annalise ca să ne pregătim costumele improvizate de ţigănci – Darcy insistase, susţinând că era o scuză nemaipomenită pentru a ne machia cât mai strident. În timp ce studia o pereche de cercei cu strasuri cumpăraţi recent de la Claire's, s-a uitat în oglindă şi a zis:

— Să ştii, Rachel, cred că ai dreptate.

— În legătură cu ce? am replicat, cu o undă de satisfacţie în glas, întrebându-mă la ce discuţie de-a noastră din trecut se referea.

Îşi prinsese un cercel şi s-a întors spre mine. N-o să uit niciodată zâmbetul ăla de superioritate abia schiţat de pe chipul ei – doar o umbră de surâs plin de infatuare.

— Ai dreptate în legătură cu Ethan. Cred că o să-mi placă de el.

— Cum adică „o să-ţi placă de el"?

— M-am plictisit de Doug Jackson. Acum îmi place de Ethan. Îmi plac gropiţele lui.

— Nu are decât una, i-am trântit-o eu.

— Ei bine, atunci îmi place gropi-ţa.

M-am uitat la Annalise, sperând să obţin ajutor şi s-o aud spunând că nu puteai, pur şi simplu, să *decizi* să-ţi placă de altcineva. Dar bineînţeles că nu a zis nimic, ci a continuat să-şi dea cu rujul ăla roşu aprins, ţuguindu-şi buzele în faţa unei oglinzi.

— Nu-mi vine să cred, Darcy!

— Care-i problema ta? a întrebat ea autoritar. Annalise nu s-a înfuriat când mi-a plăcut de Doug. L-am împărţit cu toată clasa luni întregi. Nu-i aşa, Annalise?

— Chiar mai mult. Mie a început să-mi placă de el vara. Mai ţii minte? La piscină?

Annalise s-a băgat şi ea în vorbă, dar, ca de obicei, îi scăpa imaginea de ansamblu.

I-am aruncat o privire furioasă şi şi-a plecat privirea, plină de remuşcări.

Fusese cu totul altceva. Atunci fusese vorba despre Doug. Iar el era un bun public. Dar Ethan îmi aparţinea mie în exclusivitate.

În seara aceea n-am mai zis nimic, dar se dusese naibii tot cheful meu de „ne daţi sau nu ne daţi”. Şi apoi, a doua zi, la şcoală, Darcy i-a trimis un bileţel lui Ethan, în care-l întreba dacă mă plăcea pe mine, pe ea sau pe niciuna – cu un pătrăţel lângă fiecare posibilitate şi cu instrucţiuni să bifeze una dintre variante. Probabil că a bifat numele lui Darcy, pentru că la pauză formau deja un „cuplu”. Ceea ce însemna că amândoi au anunţat că „ies împreună”, dar nu au petrecut niciodată cu adevărat ceva timp unul în compania celuilalt, dacă nu luăm în calcul cele câteva telefoane date noaptea, deseori puse la cale dinainte, cu Annalise care chicotea lângă ea. Am refuzat să mă amestec sau să comentez copilăreasca ei poveste de dragoste.

În mintea mea nu contează că Darcy şi Ethan nu s-au sărutat niciodată, că eram puştoaice sau că „s-au despărţit” două săptămâni mai târziu, când Darcy şi-a pierdut interesul şi a decis că îi plăcea de Doug Jackson din nou. Sau că, aşa cum mi-a zis mama ca să mă consoleze, imitaţia este cea mai sinceră formă de linguşire. Nu contează decât că Darcy mi l-a furat pe Ethan. Poate că a procedat aşa pentru că şi-a schimbat, într-adevăr,

părerea despre el; asta mi-am spus, ca să n-o mai urăsc. Dar, cel mai probabil, Darcy mi l-a luat pe Ethan ca să-mi arate că putea.

„Aşadar, doamnelor şi domnilor juraţi, într-un anume fel, Darcy Rhone şi-a făcut-o cu mâna ei. Cum îţi aşterni, aşa dormi. Poate că a meritat ce-a primit”.

Îmi imaginez feţele juraţilor. Sunt neclintite. Juraţii de sex masculin par tulburaţi – ca şi când n-ar înţelege deloc care-i faza. Oare fata cea mai drăguţă nu pune întotdeauna mâna pe băiatul dorit? Exact aşa *ar trebui* să stea lucrurile. O femeie mai în vârstă, într-o rochie bine aleasă, strânge din buze. E dezgustată de simpla comparaţie – un logodnic *versus* o pasiune din clasa a cincea! *Dumnezeule*! O femeie dichisită, aproape frumoasă, cu un taior Chanel galben canar, deja s-a identificat şi s-a aliat cu Darcy. Nu pot spune nimic care să-i schimbe părerea sau să-mi diminueze infracţiunea.

Singurul jurat asupra căruia povestea cu Ethan pare să fi avut impact este o fată uşor supraponderală, cu o tunsoare bob şi cu părul de culoarea cafelei stătute. S-a retras gârbovită într-un colţ din boxa juraţilor şi îşi împinge din când în când ochelarii pe nasul ca un cioc. Am atins ceva la fata asta – empatia, simţul dreptăţii. În secret, este mulţumită de ce am făcut. Poate pentru că şi ea are o prietenă ca Darcy, o prietenă care obţine mereu tot ce îşi doreşte.

Îmi amintesc de liceu, când Darcy a continuat să aibă orice băiat voia. O văd sărutându-se cu Blaine Conner lângă vestiarul nostru şi-mi revine în minte invidia care mă cuprindea atunci când eu, fără iubit, eram obligată să asist la jenanta lor etalare în public a afecţiunii. Blaine s-a transferat la şcoala noastră în toamna în care eram în anul întâi, de la Columbus, Ohio, şi a devenit pe loc o vedetă pretutindeni, numai în clasă nu. Deşi nu era inteligent, era

atacant principal în echipa noastră de fotbal, conducătorul echipei de baschet şi, desigur, aruncător titular la baseball. Datorită înfăţişării lui frumoase, asemenea unei păpuşi Ken10, toate fetele erau înnebunite după el. Doug Jackson, partea a doua. Dar, vai, în Columbus avea o iubită pe nume Cassandra, căreia pretindea că-i era 110% fidel (o expresie răsuflată, care m-a iritat întotdeauna, dată fiind evidenta imposibilitate matematică). Sau cel puţin aşa fusese înainte ca Darcy să se amestece în poveste, după ce l-am văzut amândouă pe Blaine dând o pasă decisivă împotriva celor de la Central, iar ea a hotărât că trebuia să pună mâna pe el. A doua zi i-a cerut să meargă cu ea să vadă *Mizerabilii*. N-ai zice că un tip musculos ca Blaine, care practică trei sporturi, ar fi interesat de musicaluri, dar el a acceptat plin de entuziasm s-o însoţească. După spectacol, în livingul ei, Blaine i-a postat lui Darcy pe gât un semn uriaş. Şi, în dimineaţa următoare, numitei Cassandra din Columbus, Ohio, i se dădeau frumuşel papucii.

Îmi amintesc că vorbeam cu Annalise despre viaţa încântătoare a lui Darcy. Discutam deseori despre ea – ceea ce mă face să mă întreb cât de mult mă bârfeau ele pe mine. Annalise a recunoscut că nu era vorba numai despre înfăţişarea grozavă sau despre trupul perfect al lui Darcy; erau la mijloc şi încrederea în sine, farmecul ei. Era ca şi cum, încă din vremea liceului, Darcy ar fi privit lucrurile ca o femeie de treizeci de ani. Înţelegea că nimic din toate chestiile alea nu conta cu adevărat şi că nu ţi se oferă decât o şansă, pe care nu trebuie s-o ratezi. Nu era niciodată intimidată sau nesigură pe ea. Era exact aşa cum ar fi vrut să fie toţi cei care privesc înapoi spre anii de liceu şi spun: „Dacă aş fi ştiut atunci”.

Dar trebuie să subliniez totuşi un lucru legat de Darcy şi de întâlnirile ei cu băieţii: nu ne-a lăsat niciodată baltă pentru un tip. Întotdeauna îşi punea prietenele mai

presus, ceea ce este uimitor pentru o liceană. Uneori îşi lăsa de izbelişte iubitul, dar, cel mai adesea, ne includea şi pe noi în planurile lor. Toţi patru în acelaşi rând la teatru. Alesul lunii, apoi Darcy, după care Annalise şi eu. Şi întotdeauna Darcy îşi îndrepta comentariile şoptite spre noi. La vremea aia, credeam că pur şi simplu nu-i iubea suficient. Spre deosebire de majoritatea fetelor de liceu, care se lasă copleşite de sentimentele pentru un băiat, ea era insolentă şi independentă. Dar poate că Darcy voia pur şi simplu să controleze situaţia şi, fiind cea care iubea cel mai puţin, fix asta obţinea. Indiferent dacă într-adevăr îi păsa mai puţin sau doar pretindea asta, îi ţinea pe toţi prinşi în cârlig chiar şi după ce le reda libertatea. Uite Blaine, de exemplu! Locuieşte în Iowa, cu soţia, cei trei copii şi doi labradori de culoarea ciocolatei, dar încă îi trimite lui Darcy un e-mail în fiecare an de ziua ei. Nu-i asta, oare, o formă de putere?

Şi în ziua de azi Darcy vorbeşte cu nostalgie despre cât de grozav era la liceu. Mă cutremur de câte ori o aud. Sigur, am câteva amintiri dragi din zilele alea şi mă bucurasem de o oarecare popularitate – un avantaj colateral (care nu mă deranja) al faptului că eram cea mai bună prietenă a lui Darcy. Îmi plăcea la nebunie să merg la meciuri de fotbal împreună cu Annalise, să ne pictăm feţele în portocaliu şi albastru, să ne învelim bine cu pături la peluză şi să-i facem cu mâna lui Darcy, care era jos pe teren, pe post de majoretă. Îmi plăceau la nebunie ieşirile de sâmbătă seara, când ne duceam la Colonial Ice Cream, unde comandam mereu acelaşi lucru: o îngheţată cu sirop de fructe şi cu frişcă, o prăjitură cu ciocolată Snickers şi cu mascarpone şi o negresă dublă – pe care apoi le împărţeam între noi. Şi l-am iubit pe primul meu prieten, Brandon Beamer, care mi-a dat întâlnire chiar în ultimul an de liceu. Brandon era şi el genul care respecta regulile – eu în

versiune catolică. Nu bea, nu încercase droguri şi se simţea vinovat chiar şi numai dacă vorbea despre sex. Darcy, care şi-a pierdut virginitatea în anul doi de liceu, cu un student pe nume Carlos, venit la studii din Spania, mă instruia mereu să-l corup pe Brandon: „Apucă-i penisul aşa şi-ţi garantez că treaba-i gata”. Dar eu eram extrem de fericită cu şedinţele noastre de pipăit şi de pupat în maşina familiei lui Brandon şi nu trebuia să-mi fac niciodată griji în legătură cu vreo partidă de sex neprotejat sau cu şofatul sub influenţa alcoolului. Aşa că, deşi amintirile mele nu sunt chiar fascinante, măcar ştiu că au existat şi momente minunate.

Dar au fost şi numeroase lucruri de care nu-mi face plăcere să-mi amintesc – zilele îngrozitoare în care părul îmi stătea ca naiba, problemele mele cu acneea, pozele oribile cu clasa, faptul că n-aveam niciodată haine potrivite, petrecerile la care mergeam neînsoţită, colăceii de grăsime din copilărie de care nu reuşeam să scap, faptul că am fost eliminată din toate echipele, momentul când am pierdut alegerile pentru funcţia de casier al clasei… Şi sentimentul copleşitor de tristeţe combinată cu angoasă, care, indiferent că voiam sau nu, venea şi dispărea (o dată pe lună) şi care părea să-mi scape de sub control. Chestii tipic adolescentine. Clişee, lucruri care li se întâmplă tuturor. Tuturor, dar nu şi lui Darcy, care a plutit prin toţi cei patru ani tumultuoşi neatinsă de refuzuri sau de decepţiile specifice adolescenţilor. Sigur că-i plăcea la liceu – şi liceul o plăcea pe ea.

Se pare că multe fete care-şi amintesc cu nostalgie de anii adolescenţei ajung să fie dezamăgite mai târziu în viaţă. La întâlnirea de zece ani îşi fac apariţia cu zece kile mai grase, divorţate şi visând la zilele lor de glorie de mult apuse. Dar Darcy e în continuare pe val. Fără experienţe nefericite şi fără lovituri sub centură. De fapt, viaţa ei e din

ce în ce mai dulce. Cum a zis mama odată, Darcy are lumea la picioare. A fost – şi încă mai este – descrierea perfectă. Darcy obţine întotdeauna ceea ce vrea. Inclusiv pe Dex, logodnicul perfect.

Îi las lui Darcy un mesaj pe mobil, pe care ştiu că îl închide în timpul filmului. Spun că sunt prea obosită ca să mai ajung la cină. Simplul fapt că par să ies OK din chestia asta mă face să mă simt mai puţin prost. De fapt, brusc mi-e foarte foame. Mă hotărăsc să comand un hamburger cu brânză cheddar şi cartofi prăjiţi. Presupun că n-o să dau două kile jos înainte de Memorial Day11. În timp ce aştept comanda, îmi apare în faţa ochilor imaginea de odinioară, în care eu şi Darcy ne jucam cu cartea de telefoane, întrebându-ne cum avea să fie viitorul şi ce urma să ne aducă vârsta de treizeci de ani.

Şi iată-mă acum – fără soţul cel arătos, fără bonă de încredere, fără cei doi copii. În schimb, aniversarea mea de referinţă o să fie în veci pătată de scandal… Şi totuşi, n-are niciun rost să mă torturez în continuare. Aşa că sun şi adaug la comandă un milkshake mare de ciocolată. O văd pe fata din boxa juraţilor cum îmi face cu ochiul. Milkshake-ul i se pare o idee excelentă. La urma urmelor, nu meritǎm oare să ne răsfăţăm de ziua noastră?

Capitolul 3

Când mă trezesc a doua zi dimineaţă, fata nesăbuită care a sorbit tot milkshake-ul a dispărut, prăbuşită sub greutatea vinovăţiei şi a celor treizeci de ani de jucat după reguli. Nu mai pot să găsesc explicaţii plauzibile pentru ce am făcut. Am comis o greşeală incalificabilă faţă de o prietenă, am încălcat principiul esenţial al prieteniei. Nu există nicio scuză.

Aşa că, să trecem la Planul B! O să pretind că nu s-a întâmplat nimic. Răul făcut este atât de mare, încât nu am altă soluţie decât să-mi doresc ca totul să se şteargă pur şi

simplu. Şi, revenind la treburile mele şi reluându-mi rutina de luni dimineaţa, fix asta intenţionez să realizez: să las totul în urmă.

Fac duş, îmi usuc părul, îmi pun cel mai confortabil taior negru, pantofi cu tocuri joase, iau metroul până la Grand Central, îmi cumpăr o cafea de la Starbucks şi *The New York Times* de la chioşcul meu de ziare, urc două scări rulante, apoi iau liftul şi ajung, în sfârşit, în biroul meu din clădirea Metlife. Fiecare fază din această rutină reprezintă încă un pas mai departe de Dex şi de Incident.

Ajung la birou la opt şi douăzeci – mult prea devreme după standardele firmelor de avocatură. Holurile sunt liniştite. Nici măcar secretarele nu au venit încă. Deschid ziarul la secţiunea de ştiri locale, sorbind din cafea, şi observ lumina roşie de la telefon care îmi semnalează existenţa unui mesaj – de obicei, un avertisment că mă aşteaptă o îndatorire suplimentară. Probabil că vreun imbecil de asociat m-a sunat în singurul weekend în care nu mi-am verificat mesajele. Pariez că e Les, bărbatul omniprezent în viaţa mea şi cel mai mare idiot de pe toate cele şase etaje. Introduc parola, aştept…

„Aveţi un mesaj nou de la un apelant din exterior. Primit azi la ora şapte şi patruzeci şi două de minute a. M…” îmi spune înregistrarea. O urăsc pe femeia-robot. Aduce constant veşti proaste şi o face cu o voce veselă. La firmele de avocatură ar trebui modificată înregistrarea asta – să facă vocea mai gravă! „Ding!” (şi muzica ameninţătoare din filmul Fălci *în* fundal). „Aveţi patru mesaje noi…”

„Ce mai e de data asta”, mă întreb, în timp ce apăs pe butonul „play”.

„Bună, Rachel. Eu sunt. Dex. Am vrut să te sun ieri, să vorbim despre noaptea de sâmbătă, dar pur şi simplu n-am putut. Cred că ar trebui să discutăm despre asta, tu

nu? Sună-mă când poţi. Sunt pe aici toată ziua”.

Mă întristez. De ce nu poate să adopte şi el nişte tehnici de modă veche eficiente şi să facă tot posibilul să mă evite, să ignore ce s-a întâmplat şi să nu mai pomenească de asta niciodată? Ăsta era planul meu de bătaie. Nu-i de mirare că-mi urăsc slujba – sunt o avocată care nu suportă confruntarea. Iau un stilou şi bat darabana cu el de marginea biroului. O aud pe mama spunându-mi să stau locului. Pun stiloul jos şi mă holbez la lumina care încă mai sclipeşte. Femeia îmi cere să iau o decizie în legătură cu mesajul ăsta: să-l ascult din nou, să-l salvez sau să-l şterg.

Despre ce vrea să vorbim? Ce e de zis? Ascult din nou, sperând să obţin răspunsurile din tonul sau din ritmul vocii lui. Dar nu dezvăluie nimic. Ascult iar. Şi iar. Până când vocea începe să sune distorsionat, aşa cum se întâmplă când repeţi cu voce tare un cuvânt de prea multe ori. „Ou, ou, ou, ou”. Ăsta a fost preferatul meu. Îl spuneam de nenumărate ori, până când ajungea să semene cu un vaiet, nicidecum cu alimentul acela galben pe care eram pe punctul să-l mănânc la micul dejun.

Mai ascult încă o dată glasul lui Dex înainte de a şterge mesajul. Categoric, vocea-i sună diferit. E logic, fiindcă, din unele puncte de vedere, e într-adevăr diferit. Amândoi suntem. Căci, deşi încerc să blochez mental ce s-a întâmplat, deşi Dex are să uite Incidentul după un scurt telefon penibil, vom fi pe veci unul pe Lista celuilalt – lista aia pe care o are oricine, fie trecută într-un carneţel secret, fie pusă bine într-un sertar al minţii. Scurtă sau lungă. Clasificată în funcţie de performanţe, de importanţă sau cronologic. Completată cu prenumele, iniţială tatălui, numele de familie sau pur şi simplu cu descrieri – ca Lista lui Darcy: „Un tip din frăţia Delta Sigma Phi cu nişte deltoizi criminali”…

Dex e pe Lista mea pe vecie. Fără să vreau, îmi amintesc dintr-odată de noi doi în pat. Pentru acele câteva momente, a fost doar Dex – separat de Darcy. Ceva ce nu mai fusese de foarte mult timp. Ceva ce nu mai fusese din ziua în care le făcusem celor doi cunoştinţă.

L-am cunoscut pe Dex în primul an la Facultatea de Drept de la New York University. Spre deosebire de majoritatea studenţilor de la drept, care vin direct de pe băncile colegiului, fără a şti ce altceva ar putea face cu foile lor matricole de studenţi premianţi, Dex Thaler era mai în vârstă, cu o adevărată experienţă de viaţă. Lucrase ca analist la Goldman Sachs – ceea ce făcea ca stagiile mele din timpul verii şi munca de birou în care completam hârtii şi răspundeam la telefoane să pară o mare pierdere de vreme. Era încrezător în sine, relaxat şi atât de atrăgător, că era greu să nu te holbezi la el. Eram convinsă că avea să devină un fel de Doug Jackson sau de Blaine Connor. Şi aveam dreptate, căci nu a trecut decât o săptămână de cursuri până să înceapă roiala în jurul lui Dexter; fetele făceau speculaţii în legătură cu starea lui civilă, observând că nu exista nicio verighetă pe inelarul mâinii stângi şi trăgând de aici concluzia că era disponibil; ba unele ajunseseră chiar să-şi facă griji că era prea bine îmbrăcat şi prea arătos ca să fie hetero.

Eu însă mi l-am scos pe Dex din minte imediat, încercând să mă conving singură că aparenta lui perfecţiune era plictisitoare. Şi a fost o decizie inspirată, fiindcă ştiam că nu eram de nasul lui. (Urăsc expresia asta şi presupunerea că oamenii îşi aleg partenerii pe baza înfăţişării, dar e greu să respingi principiul ăsta când te uiţi în jur şi observi că partenerii împărtăşesc, în general, acelaşi nivel de atractivitate). În plus, nu împrumutam treizeci de mii de dolari pe an ca să-mi găsesc un iubit.

De fapt, probabil că ar fi putut trece toţi anii de

facultate fără să vorbim unul cu celălalt, dar ne-am trezit aşezaţi unul lângă altul la drept civil, un curs ţinut de sardonicul profesor Zigman, care avea o diagramă cu numele şi locurile noastre în bănci. Deşi mulţi profesori foloseau metoda socratică12, numai Zigman o considera o unealtă potrivită pentru a-şi umili şi a-şi tortura studenţii, lucru care îi aducea o mare satisfacţie. Eu şi Dex ne-am aliat în ura noastră împotriva acestui profesor cu spirit atât de josnic. Îmi era o frică iraţională de Zigman, în vreme ce reacţia lui Dexter era mai degrabă apropiată de dezgust. „Ce imbecil”, mormăia la finalul unui curs în timpul căruia Zigman reuşea să-l facă să plângă pe vreun coleg. „Ce n-aş da să-i şterg rânjetul ăla de pe mutra încrezută!”

Treptat, bombănelile s-au transformat în discuţii mai lungi, la o cafea în barul studenţesc sau în timpul hoinărelilor prin Washington Square Park. Am început să învăţăm împreună în ora dinaintea cursului, pregătindu-ne pentru acel moment inevitabil – ziua în care Zigman avea să ne strige numele. Mă îngrozea gândul la clipa când urma să-mi vină rândul, căci ştiam că avea să fie un adevărat masacru, dar, în sinea mea, abia aşteptam ca Dexter să fie ridicat în picioare. Cei slabi şi agitaţi erau prada preferată a lui Zigman, însă Dex nu intra în acea categorie. Eram sigură că nu avea să se lase învins fără o luptă crâncenă.

Îmi amintesc foarte bine. Zigman stătea în picioare, în spatele catedrei, studiind diagrama – în care avea fotografiile noastre luate din albumul din anul întâi –, salivând în timp ce-şi alegea prada. Şi-a mijit ochii pe deasupra ochelarilor mici şi rotunzi (genul pince-nez) în direcţia noastră şi a spus:

— Domnul Thaler.

A pronunţat greşit numele lui Dex.

— Se pronunţă Thaa-ler, a zis Dex fără să clipească.

Am tras scurt aer în piept – nimeni nu-l corecta pe Zigman. Acum, Dex chiar avea să primească o lecţie.

— Ei bine, scuzaţi-mă, domnule Thaaa-ler, a replicat Zigman cu o mică plecăciune ipocrită. Palsgraf *versus* Compania Feroviară Long Island.

Dex a rămas calm, cu cartea închisă, în timp ce restul colegilor răsfoiau agitaţi pentru a ajunge la cazul pe care îl avuseserăm de studiat.

— Ar fi trebuit să i se plătească reclamantei daune? l-a întrebat Zigman pe Dex.

Cazul se referea la un accident feroviar. Un angajat al căilor ferate, care se grăbea către un tren, trântise la pământ un pachet cu dinamită pe care-l ţinea în mână un călător, rănind alt pasager, pe doamna Palsgraf. Consemnând decizia juraţilor, judecătorul Cardozo susţinuse că doamna Palsgraf nu fusese „victimă previzibilă” şi, în consecinţă, nu putea primi daune de la compania feroviară. Curtea afirmase că angajaţii de la căile ferate ar fi putut prevedea vătămarea purtătorului pachetului, dar nu şi pe a doamnei Palsgraf.

Dex nu a scos niciun cuvânt. Pentru o clipă, am intrat în panică, imaginându-mi că se blocase, la fel cum păţiseră şi alţii înaintea lui.

„Spune nu”, gândeam, trimiţându-i intense mesaje telepatice, „mergi pe decizia juraţilor”. Dar, când am văzut expresia feţei lui şi modul cum şi-a încrucişat braţele pe piept, mi-am dat seama că el nu se grăbea, spre deosebire de ceilalţi colegi ai noştri, care trânteau răspunsuri rapide, nervoase şi nejustificate, ca şi când timpul de reacţie ar fi putut compensa incapacitatea lor de-a judeca un anumit caz.

— După părerea mea? a întrebat Dex.

— Cu dumneavoastră vorbesc, domnule Thaler. Deci,

dumneavoastră vă cer părerea.

— Aş zice că da, reclamanta ar fi trebuit să primească daune. Sunt total de acord cu contraargumentul judecătorului Andrews.

— Da, chiar aşa?

Vocea lui Zigman era ascuţită şi nazală.

— Da. Chiar aşa.

Am fost surprinsă de răspunsul lui, pentru că îmi spusese chiar înaintea cursului că nu se gândise până atunci dacă în 1928 exista sau nu cocaină pură, dar că era sigur că judecătorul Andrews se afla sub influenţa ei când îşi exprimase opinia în scris. Totuşi, mai mult m-a şocat obraznicul „chiar aşa" al lui Dex, agăţat la sfârşitul răspunsului său, ca şi când ar fi vrut să-l provoace pe Zigman.

Pieptul uscăţiv al lui Zigman s-a umflat vizibil.

— Deci credeţi că şeful de tren ar fi trebuit să prevadă faptul că inofensivul pachet măsurând cam patruzeci de centimetri lungime, învelit în ziar, conţinea exploziv şi ar fi putut provoca, în consecinţă, vătămări reclamantei?

— Era, cu siguranţă, o posibilitate.

— Ar fi trebuit el să prevadă că pachetul ar fi putut provoca vătămări *oricui din lumea asta*? a întrebat Zigman cu un sarcasm tot mai evident.

— N-am spus „oricui din lumea asta". Am zis reclamantei. După părerea mea, doamna Palsgrai se găsea în zona periculoasă.

Zigman s-a apropiat băţos de rândul nostru şi a aruncat exemplarul său din *Wall Street Journal* pe cartea închisă a lui Dex.

— Sunteţi amabil să-mi daţi, vă rog, ziarul?

— Aş prefera să n-o fac, a răspuns Dex.

În încăpere, şocul produs era aproape palpabil. Cei

mai mulţi dintre noi am fi făcut în continuare jocul lui Zigman, simpli figuranţi în rechizitoriul lui, înapoind ziarul şi călcând astfel pasivi în următoarea capcană.

— Aţi prefera să n-o faceţi?

Zigman şi-a înălţat privirea.

— Într-adevăr. Ar putea fi dinamită învelită în el.

Jumătate din sală a rămas cu răsuflarea tăiată, iar cealaltă a chicotit. Cu siguranţă, Zigman avea un as în mânecă, un mod de a întoarce situaţia împotriva lui Dex. Dar Dex nu cădea în capcană. Zigman era vizibil enervat.

— Ei bine, să presupunem că *aţi* alege să mi-l înapoiaţi şi că *ar* conţine un baton de dinamită, şi că v-ar produce vătămări. Ce aţi face atunci, domnule Thaler?

— Atunci v-aş da în judecată şi, probabil, aş câştiga.

— Iar daunele ar fi în consonanţă cu raţionamentul judecătorului Cardozo în faţa juraţilor?

— Nu. Nu ar fi.

— Zău? Şi de ce nu?

— Pentru că v-aş da în judecată pentru delict cu premeditare, iar Cardozo vorbea despre neglijenţă, nu-i aşa? a replicat Dex, ridicând vocea pentru a o egala pe a profesorului Zigman.

Cred că am încetat să respir când Zigman şi-a lipit mâinile şi le-a adus aproape de piept, ca şi când s-ar fi rugat.

— Adresez întrebarea întregii săli. Bineînţeles, dacă sunteţi de acord, domnule Thaler.

Dex a ridicat din umeri, ca şi când ar fi spus: „Fă cum vrei, pentru mine nu contează”.

— Ei bine, să presupunem că am scăpat din greşeală ziarul pe pupitrul dumneavoastră. Iar dumneavoastră mi l-aţi înapoiat şi aţi fost rănit. V-ar fi acordat domnul Cardozo daune depline?

— Sigur.

— Şi pentru ce motiv?

Dex a oftat, ca şi când exerciţiul l-ar fi plictisit, apoi a spus repede şi clar:

— Deoarece era cât se poate de previzibil că dinamita îmi putea provoca vătămări. Dumneavoastră aţi scăpat pachetul cu dinamită în spaţiul meu personal, şi acest lucru mi-a violat interesele protejate prin lege. Acţiunea dumneavoastră neglijentă a avut ca rezultat un risc evident din punctul de vedere al siguranţei uzuale.

Urmăream pasajele subliniate din cartea mea. Dex cita cuvânt cu cuvânt paragrafe din aprecierile lui Cardozo, deşi abia de-şi aruncase privirea pe carte şi pe notiţele lui. Întreaga clasă era vrăjită. Nimeni nu mai fusese capabil de aşa ceva şi, cu siguranţă, nu cu Zigman stându-i ca un ghimpe în coastă.

— Şi dacă domnişoara Myers ar fi intentat acţiunea, i s-ar fi acordat daune? a întrebat Zigman, arătând spre Julie Myers, victima lui din ziua precedentă, care tremura în celălalt colţ al sălii.

— Sub autoritatea lui Cardozo sau a judecătorului Andrews?

— Sub a celui din urmă. A cărui părere o împărtăşiţi.

— Da. Fiecare este dator faţă de lumea înconjurătoare să-şi reprime orice acţiune care ar ameninţa în mod nejustificat siguranţa celorlalţi, a răspuns Dex, citând cu precizie din argumentaţia lui Andrews.

Aşa a continuat tot restul orei, cu Dex subliniind diferenţele de nuanţă în alte cazuri, fără să şovăie vreo clipă, răspunzând întotdeauna sigur pe el.

Şi, într-adevăr, la sfârşitul orei, Zigman a spus:

— Foarte bine, domnule Thaler.

Nu se mai întâmplase aşa ceva.

Am părăsit sala de curs jubilând. Dex se răzbunase în numele nostru, al tuturor. Povestea s-a răspândit în rândul

tuturor studenţilor, aducându-i şi mai multă simpatie printre fetele care hotărâseră de mult că era de-a dreptul abordabil.

I-am relatat întâmplarea şi lui Darcy. Se mutase la New York cam în acelaşi timp cu mine – numai că în împrejurări total diferite. Eu eram acolo pentru a deveni avocată; ea a venit fără a avea o slujbă, vreun scop sau mulţi bani. Am lăsat-o să doarmă pe o canapea rabatabilă din camera mea de la cămin până când şi-a găsit nişte colege de cameră – trei stewardese de la American Airlines care căutau să înghesuie o a patra persoană în apartamentul lor deja suprapopulat. A împrumutat bani de la părinţi pentru chirie în timp ce îşi căuta de lucru, oprindu-se în final la un post de barmaniţă la Monkey Bar. Pentru prima oară de când eram prietene, viaţa mea îmi părea mai bună decât a ei. Eram la fel de săracă, dar cel puţin eu aveam un scop bine definit. Cu o medie de numai 2, 9 la Universitatea Indiana, perspectivele ei nu păreau prea măreţe.

— Eşti atât de norocoasă, se văita mereu Darcy în timp ce încercam să învăţ.

„Nu-i aşa, noroc ai *tu*”, îmi ziceam în gând. „Noroc este să cumperi un bilet la loterie împreună cu o sticlă de Yoo-hoo şi să dai lovitura. Nimic din viaţa mea nu a fost obţinut cu noroc – totul a venit fiindcă am muncit din greu, pentru că am dus o luptă continuă cu obstacolele”. Bineînţeles că nu i-am spus niciodată asta. I-am zis atunci doar că lucrurile aveau să o ia în curând într-o direcţie mai avantajoasă pentru ea.

Şi bineînţeles că aşa s-a întâmplat. Cam la două săptămâni după aceea, un bărbat a intrat grăbit în Monkey Bar, a comandat un cocktail cu whisky şi a început să stea la taclale cu Darcy. Când şi-a terminat băutura, el îi promisese deja o slujbă la una dintre cele mai tari firme de

PR din Manhattan. I-a spus să meargă la un interviu, dar i-a garantat că el (şi i-a făcut de două ori cu ochiul) avea să se asigure că primea slujba. Darcy i-a luat cartea de vizită, m-a pus să-i revizuiesc CV-ul, s-a dus la interviu şi a primit pe loc o ofertă. Salariul de început era de şaptezeci de mii de dolari. Plus decontarea cheltuielilor. Practic, ceea ce aş fi câştigat eu *dacă* m-aş fi descurcat suficient de bine la şcoală încât să primesc o slujbă la o firmă de avocatură din New York.

Aşa că, în timp ce eu învăţam din greu şi adunam datorie după datorie, Darcy şi-a început cariera strălucită în PR. Organiza petreceri, promova ultimele tendinţe în modă, primea gratis o grămadă de chestii şi se întâlnea cu o serie de bărbaţi frumoşi. După şapte luni, le-a părăsit pe stewardese şi s-a mutat cu colega ei de serviciu, Claire, o fată din Greenwich, snoabă şi cu multe relaţii.

Darcy a încercat să mă includă în viaţa ei tumultuoasă, deşi rareori aveam timp să merg la evenimentele, petrecerile sau întâlnirile aranjate de ea cu necunoscuţi despre care spunea cu mâna pe inimă că erau „foarte sexy”, dar despre care ştiam că erau tipi la care renunţase ea.

Ceea ce mă aduce înapoi la Dex. L-am ridicat în slăvi în faţa lui Darcy şi a lui Claire – le-am spus cât de incredibil era: inteligent, fermecător, amuzant. Privind retrospectiv, nu sunt sigură de ce am făcut-o. În parte, pentru că era adevărat. Dar cred, de asemenea, că eram geloasă pe viaţa lor fascinantă şi voiam să o mai colorez un pic şi pe a mea. Dex era cea mai bună armă din arsenalul meu.

— Atunci, *ţie* de ce nu-ţi place? m-a întrebat Darcy.

— Nu este genul meu, i-am răspuns eu. Suntem doar prieteni.

Lucru care era adevărat. Sigur că au fost momente

când am simţit un licăr de interes sau o accelerare a bătăilor inimii în momentul când stăteam lângă Dex. Dar am avut grijă să nu mă îndrăgostesc de el, amintindu-mi tot timpul că tipi ca Dex se cuplează doar cu fete ca Darcy.

Cei doi s-au întâlnit de-abia în semestrul următor. Câţiva colegi de la facultate, printre care şi Dex, ne-am hotărât brusc, într-o joi seara, să ieşim împreună în oraş. Darcy îmi spusese de câteva săptămâni că voia să-l întâlnească pe Dex, aşa că am sunat-o şi i-am zis să fie la Red Lion la opt. Ea a apărut, dar Dex nu. Eram sigură că Darcy avea să vadă această ieşire drept o pierdere de vreme, căci se tot plângea că Red Lion nu era pentru ea – că terminase cu barurile murdare şi sărăcăcioase (în care chiar lucrase cu doar câteva luni în urmă), că muzica era proastă şi că mai bine mergeam în alt loc, mai frumos, unde oamenii apreciau o ambianţă plăcută.

În acel moment, în bar a intrat agale Dex, îmbrăcat cu o haină de piele neagră şi cu un pulover superb de caşmir, de culoarea făinii de ovăz. A venit direct la mine şi m-a pupat pe obraz – lucru cu care nu eram încă obişnuită. Cei din Vestul Mijlociu nu se sărută şi nu se salută aşa. Imediat după ce le-am făcut cunoştinţă, Darcy a dat frâu liber farmecului ei, chicotind, jucându-se cu părul şi aprobând energic din cap ori de câte ori el spunea ceva. Dex era amabil cu ea, dar nu părea deosebit de interesat, ba chiar, la un moment dat, când ea tot înşira diverse nume de la Goldman – „Îl cunoşti pe tipul X sau Y?” – Dex a părut a-şi reprima un căscat. A plecat înaintea noastră, fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun către grup şi spunându-i lui Darcy că îi făcuse plăcere să o cunoască.

În drum spre casă, am întrebat-o ce părere avea despre el.

— E drăguţ, a spus Darcy, cam din vârful buzelor.

Răspunsul ei lipsit de entuziasm m-a iritat. Era ca şi

cum nu l-ar fi putut considera interesant pentru că nu fusese îndeajuns de orbit de strălucirea ei. Darcy se aşteptase ca ea să fie cea vânată. Şi, sinceră să fiu, şi eu tot asta îmi imaginasem.

A doua zi, în vreme ce eu şi Dex ne beam cafeaua împreună, am aşteptat ca el să amintească de Darcy. Eram sigură că avea s-o facă, dar m-am înşelat. O mică – bine, o *mare* – parte din mine s-a bucurat să-i spună lui Darcy că numele ei nu fusese amintit. Măcar o dată, cineva nu era mort după ea.

Ar fi trebuit să ştiu însă că situaţia nu era chiar aşa cum păruse.

Cam la o săptămână, Dex m-a întrebat ca din senin care era, de fapt, treaba cu prietena mea.

— Care prietenă? am replicat eu, făcând pe proasta.

— Ştii tu, bruneta de la Red Lion.

— A, Darcy, am zis. Apoi am trecut direct la subiect. Vrei numărul ei de telefon?

— Dacă nu are pe nimeni.

I-am dat vestea lui Darcy în aceeaşi seară.

A zâmbit timid.

— Este chiar drăguţ. O să ies cu el.

Lui Dex i-au mai trebuit două săptămâni ca s-o sune. Dacă a făcut-o dinadins, strategia a mers de minune. Fiindcă, până să o scoată el în oraş, ea fierbea deja de furie. Întâlnirea a decurs cu siguranţă bine, pentru că în dimineaţa următoare s-au întâlnit să ia micul dejun împreună. Curând după aceea, Darcy şi Dex nu mai erau pe lista celor disponibili.

La început, relaţia lor a fost de-a dreptul furtunoasă. Am ştiut întotdeauna că lui Darcy îi plăcea să se certe cu iubiţii ei – n-avea haz dacă spectacolul nu era dramatic –, dar pe Dex îl vedeam ca pe o fiinţă raţională, calmă, care evita scandalurile. Poate că aşa fusese cu alte fete, însă

Darcy l-a atras rapid în lumea ei haotică şi intens emoţională. Găsise un număr de telefon într-unul dintre caietele lui de la facultate (ea se autoproclamase detectiv), făcuse cercetări care duseseră la o fostă prietenă de-a lui şi refuzase să mai stea de vorbă cu el. Într-o zi, Dex intrase la cursul de drept civil uşor stânjenit, având o tăietură pe frunte, chiar deasupra ochiului stâng. Într-o criză de gelozie, Darcy aruncase în el cu un umeraş de sârmă.

Şi reversul medaliei era valabil. Ieşeam cu toţii, şi Darcy se dădea pe lângă vreun tip de la bar. Îl urmăream pe Dex aruncându-le priviri pe furiş, până când nu mai putea suporta. Se ducea să o ia, supărat, dar păstrându-şi totuşi calmul, şi o auzeam fără să vreau justificându-şi flirtul printr-o legătură vagă cu individul: „Pe cuvânt, pur şi simplu vorbeam despre fraţii noştri care fac parte din aceeaşi frăţie tâmpită. Pentru Dumnezeu, Dex, nu trebuie să exagerezi!” Dar, în cele din urmă, relaţia lor s-a stabilizat, certurile au devenit mai puţin intense şi mai rare, iar ea s-a mutat în apartamentul lui. Apoi, iarna trecută, Dex a cerut-o în căsătorie. Au ales un weekend în septembrie, iar ea m-a desemnat domnişoară de onoare.

„Eu l-am cunoscut prima”, îmi spun acum.

Nu este un argument mai solid decât „apărarea Ethan”, dar, pentru o secundă, mă agăţ de el. Mi-o imaginez pe singura aliată din rândul juraţilor cum se apleacă înainte, în vreme ce digeră această dezvăluire. Chiar ea ridică problema în timpul deliberării: „Dacă nu era Rachel, Dex şi Darcy nu s-ar fi întâlnit niciodată. Astfel, dintr-un anumit punct de vedere, Rachel a meritat o partidă cu el!” Ceilalţi juraţi se holbează la ea cu neîncredere, iar Taiorul Chanel îi spune că e de-a dreptul ridicolă şi că vorbeşte numai tâmpenii. De fapt, susţine ea, lucrurile stau exact invers. „Rachel a avut şansa ei de a se combina cu Dex – dar ocazia a trecut de mult. Iar acum

este domnişoara de onoare a lui Darcy. Domnişoara de onoare! Aceasta este trădarea supremă!”

În seara asta lucrez până târziu, tot amânând să-l sun pe Dex. Mă gândesc chiar să aştept să mă liniştesc, lăsând discuţia pentru mâine dimineaţă, pentru mijlocul săptămânii sau pentru la sfântu aşteaptă. Dar decid că, cu cât amân mai mult, cu atât mai stânjenitor va fi momentul când, în mod inevitabil, o să dau nas în nas cu Dex. Aşa că încerc să mă mobilizez şi să formez numărul lui. Sper să-mi răspundă robotul.

Este zece şi jumătate. Cu puţin noroc, poate că Dex a plecat şi este deja acasă cu Darcy.

— Dex Thaler, răspunde el pe un ton oficial.

S-a întors la Goldman Sachs, alegând, în mod inteligent, cariera bancară în detrimentul avocaturii. Munca este mai interesantă, iar banii – mult mai mulţi.

— Rachel! Pare cu adevărat fericit să mă audă, deşi oarecum nervos, vorbind un pic prea tare. Îţi mulţumesc că ai telefonat. Începusem să cred că n-o să mai primesc nicio veste de la tine.

— Aveam de gând să sun. Numai că… am fost foarte ocupată… Am avut o zi plină.

Mă bâlbâi. Gura mi-e uscată iască.

— Da, şi aici a fost nebunie, ceva firesc pentru o zi de luni, spune el ceva mai relaxat.

— Da.

Urmează o pauză stânjenitoare – sau, cel puţin, mie aşa mi se pare.

„Se aşteaptă să aduc eu vorba despre Incident?”

— Ei, şi cum te simţi? mă întreabă el cu voce joasă.

— Cum mă simt?

Faţa îmi arde, transpiraţia îmi curge pe obraji şi nu exclud posibilitatea de a voma tot sushi de la cină.

— Vreau să spun. ce crezi despre sâmbătă?

Vocea îi este încă scăzută. Poate că este doar discret, asigurându-se că nu îl aude nimeni din birou, dar şoaptele lui îmi par ciudat de seducătoare.

— Nu înţeleg ce mă întrebi.

— Te simţi vinovată?

— Bineînţeles că mă simt vinovată. Tu nu?

Privesc pe fereastră la luminile Manhattanului, în direcţia biroului său din centru.

— Ei bine, da, spune el, părând foarte sincer. Evident. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu e nicio îndoială în privinţa asta. A fost o greşeală. Şi, ştii, chiar nu vreau să crezi că asta este purtarea mea obişnuită. Nu am înşelat-o niciodată pe Darcy. până acum. Niciodată! Mă crezi, nu?

Îi răspund că bineînţeles că îl cred. Vreau să îl cred.

Din nou, linişte.

— Într-adevăr, a fost o premieră pentru mine, reia el într-un final.

Iarăşi linişte. Mi-l închipui cu picioarele pe birou, cu gulerul desfăcut şi cu cravata aruncată peste umăr. Arată bine în costum. De fapt, arată bine în orice. Şi fără nimic pe el.

— Mda, spun.

Strâng receptorul atât de tare, încât mă dor degetele. Îl trec, la un moment dat, în cealaltă mână şi îmi şterg palma transpirată de fustă.

— Şi mă simt atât de prost, pentru că tu şi Darcy sunteţi prietene dintotdeauna, iar între noi s-a întâmplat acest lucru care… te pune într-o situaţie groaznică. Îşi drege glasul şi continuă: Dar, în acelaşi timp, nu ştiu.

— Ce nu ştii? întreb, împotriva raţiunii care îmi spune să închei conversaţia, să închid telefonul şi să urmez instinctul de a fugi, cel care mi-a fost întotdeauna de mare ajutor.

— Nu ştiu. Doar că adică, într-un anume fel. Bine,

obiectiv vorbind, ştiu că nu este corect ceea ce am făcut. Dar, pur şi simplu, nu mă simt vinovat. Nu e îngrozitor? Acum ai o părere mai proastă despre mine?

Nu am idee cum să răspund la această întrebare. Un *da* ar părea meschin şi sentenţios; un *nu* ar putea dezlănţui potopul. Găsesc calea sigură, de mijloc:

— Nu am niciun drept să judec pe nimeni, nu-i aşa? Am fost acolo. şi eu am fost părtaşă.

— Ştiu, Rachel. Dar a fost greşeala mea.

Mă gândesc la lift, la senzaţia părului lui între degetele mele.

— Amândoi am greşit. Amândoi eram beţi. Alcoolul trebuie să fi fost de vină. Am turnat în mine ca proasta şi nici nu mâncasem prea mult în ziua aia, bat eu câmpii, sperând că se apropie sfârşitul conversaţiei.

Dex mă întrerupe:

— Nu eram chiar atât de beat, afirmă el extrem de calm, aproape provocator.

„Nu erai chiar atât de beat?”

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, continuă:

— Vreau să spun că, deşi băusem câteva pahare – nu mai aveam, cu siguranţă, reţineri –, eram conştient de faptele mele. Şi cred chiar că doream să se întâmple. Ei bine, asta pare limpede. Dar ceea ce vreau eu să spun este că am convingerea că am vrut în mod *conştient să* se întâmple. Nu că ar fi fost ceva premeditat. Dar mi-a trecut prin minte de multe ori înainte.

De multe ori? Când? La facultate? înainte sau după ce o cunoscuse pe Darcy?

Mi-am amintit deodată de o întâmplare petrecută înainte de episodul Darcy, când eu şi Dex învăţam pentru examenul de drept civil la bibliotecă. Era târziu şi ne simţeam amândoi ameţiţi, aproape incoerenţi din pricina lipsei de somn şi a cofeinei în exces. Dex a început să îl

imite pe Zigman, citându-i anumite expresii favorite, iar eu râdeam atât de tare, încât mi-au dat lacrimile. Când, în sfârşit, mi-am revenit, el stătea aplecat deasupra mesei înguste şi îmi ştergea o lacrimă de pe faţă cu degetul mare. Exact ca într-o scenă dintr-un film – numai că, de obicei, acolo sunt lacrimi de tristeţe. M-am oprit din râs şi ne-am uitat unul la celălalt.

Mi-am dezlipit prima privirea, întorcându-mi ochii la carte, la cuvintele care se înşirau pe pagină. Nu puteam nici în ruptul capului să mă concentrez pe neglijenţă sau pe cauză nemijlocită. Mintea îmi zbura la momentul când degetul lui îmi atinsese faţa. Mai târziu, Dex s-a oferit să mă conducă la cămin. Am refuzat politicoasă, spunând că mă descurcam şi singură. Când am adormit în noaptea aceea, trăsesem deja concluzia că intenţia lui existase numai în imaginaţia mea şi îmi tot repetasem faptul că nu aş fi putut fi mai mult decât o prietenă pentru Dex. Fusese, pur şi simplu, amabil.

Şi totuşi, uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost atât de defensivă. Dacă i-aş fi acceptat propunerea din noaptea aceea. Acum am mari semne de întrebare.

Dex continuă să vorbească:

— Bineînţeles că sunt pe deplin conştient că acest lucru nu se mai poate întâmpla, spune el. Corect?

Ultimul cuvânt este sincer, aproape vulnerabil.

— Aşa este. Nici în *vecii* vecilor, spun eu, regretând alegerea copilărească a cuvintelor. A fost o greşeală.

— Dar nu o regret. Ar trebui să o regret. Pur şi simplu, nu o regret, recunoaşte el.

„Este atât de ciudat”, îmi zic, dar rămân tăcută. Stau ca o proastă şi aştept ca el să vorbească din nou.

— Oricum, Rachel, îmi pare sincer rău că te-am pus în această situaţie. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii ce

simt, încheie el, apoi râde nervos.

Îmi spun „OK, acum ştiu şi presupun că ar trebui să ne vedem de viaţă şi să lăsăm în urmă acest lucru”... şi toate celelalte pe care credeam că Dex considera că trebuia să mi le spună. Ne luăm rămas-bun. Apoi închid şi mă uit stupefiată pe fereastră. Convorbirea care ar fi trebuit să aducă o clarificare semănase şi mai multă stânjeneală. Şi o mică agitaţie în sufletul meu, agitaţie pe care reuşesc, într-un final, să o înăbuş.

Mă ridic, sting lampa de birou şi mă îndrept spre metrou, încercând să mi-l scot din cap pe Dex. Dar, în timp ce aştept pe peron, gândurile mi se îndreaptă spre sărutul din lift şi îmi vine în minte felul în care arăta adormit în patul meu, învelit pe jumătate cu cearşafurile mele.

Acestea sunt imaginile pe care mi le amintesc cel mai bine. Sunt ca fotografiile foştilor iubiţi pe care doreşti cu disperare să le arunci. Dar nu te poţi încumeta să scapi de ele. Aşa că le păstrezi într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului, închipuindu-ţi că nu faci niciun rău. Că poate o să vrei la un moment dat să deschizi cutia, ca să-ţi aminteşti de vremurile bune.

Capitolul 4

Mai sunt zile bune până la începutul verii, dar Darcy deja vorbeşte aproape tot timpul despre Hamptons. Mă sună şi îmi trimite permanent e-mailuri, ţinându-mă la curent cu petrecerile ce vor avea loc de Memorial Day şi turuind despre rezervări la restaurante şi despre magazinele cu reduceri unde garantat o să găsim cele mai frumoase haine de vară. Bineînţeles că sunt absolut terorizată de toate aceste lucruri. La fel ca în precedentele patru veri, împart casa de vacanţă cu Darcy şi cu Dex. Anul acesta ni se alătură şi Marcus, Claire şi Hillary.

— Crezi că ar fi trebuit să o închiriem pe toată, nu doar jumătate? întreabă Darcy pentru cel puţin a

douăzecea oară.

Nu am mai cunoscut niciodată o persoană atât de sucită. Când pleacă de la Baskin Robins13, are deja remuşcări că a cumpărat.

— Nu, jumătate ne este de-ajuns. Oricum nu am folosit-o pe toată, spun eu, cu telefonul lipit de ureche, continuând să-mi revizuiesc însemnările care sintetizează diferenţa dintre legea asigurărilor suplimentare din Florida şi cea din New York.

— Scrii la calculator? mă întreabă Darcy, care vrea să fiu întotdeauna atentă numai la ea.

— Nu, mint, tastând mai puţin zgomotos.

— Sper că nu…

— Nu.

— Da, cred că ai dreptate, o jumătate e mai bine. Şi, oricum, avem de rezolvat o grămadă de treburi legate de nuntă în oraş, aşa că nu o să stăm mult acolo.

Nunta este singurul subiect pe care îmi doresc să-l evit mai mult decât discuţiile despre Hamptons.

— Mda.

— Deci, ai de gând să mergi cu noi cu maşina sau să iei trenul?

— Trenul. Nu ştiu dacă pot să scap de aici la o oră convenabilă, spun, gândindu-mă că nu vreau să fiu în aceeaşi maşină cu ea şi cu Dex.

Nu l-am mai văzut pe Dex de când a plecat din apartamentul meu, iar pe Darcy – de la marea trădare.

— Zău? Pentru că mă gândeam că ar trebui *neapărat* să mergem cu maşina. N-ai prefera un drum cu maşina în primul weekend în care ieşi din oraşul ăsta? Mai ales că o să fie un weekend prelungit. Nu vrem să stăm după taxiuri şi chestii de genul ăsta. Hai, vino cu noi cu maşina!

— Mai vedem, răspund eu, exact cum îi spune o mamă unui copil pentru a-l face să abandoneze subiectul.

— Niciun *mai vedem*. Vii cu noi!

Oftez şi îi spun că trebuie să mă apuc de lucru.

— Bine. La naiba! Te las să îţi vezi de slujba aia a ta teribil de importantă. Dar rămâne valabil pentru diseară, da?

— Ce e diseară?

— ’Neaţa, *Domnişoara Uitucă*! Să nu-mi bagi placa aia cum că trebuie să lucrezi până târziu. Ai promis. Bikini? Ţi se aprinde vreun beculeţ?

— A, da, spun eu. Uitasem complet că-i promisesem că merg cu ea să ne cumpărăm costume de baie. Una dintre cele mai puţin plăcute activităţi de pe lumea asta. Da, sigur, se rezolvă.

— Minunat. Ne întâlnim la standul cu iaurturi de la subsol, la Bloomie’s. Lângă raionul de haine pentru grase. La şapte fix.

Ajung la staţia de metrou de pe 59th Street cu cincisprezece minute întârziere faţă de ora fixată şi alerg la Bloomingdale’s, la subsol, îngrijorată că Darcy o să facă mutre. Nu mă simt în stare să o linguşesc ca să o scot dintr-o toană de-a ei. Dar pare mulţumită şi stă la tejghea cu o cupă cu iaurt de căpşune îngheţat. Zâmbeşte şi îmi face semn cu mâna. Respir adânc, amintindu-mi că nu am nicio literă stacojie imprimată pe piept[9].

— Bună, Darce.

— Hei, salut! Doamne, o să fiu atât de umflată când o să probez costume! Arată spre stomac cu linguriţa de plastic. Dar fie ce-o fi! Sunt obişnuită să fiu grăsuţă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu eşti deloc grasă.

---

9 Trimitere la romanul Litera stacojie al lui Nathaniel Hawthome, care redă povestea doamnei Hester Prynne, condamnată să poarte pe piept o cârpă stacojie în forma literei „A“ de la adulter, o emblemă a ruşinii pe care să o vadă toţi (n.red.)

Trecem prin asta în fiecare an în sezonul costumelor de baie. La dracu', trecem, de fapt, în fiecare zi. Greutatea ei este o sursă constantă de frământări şi de discuţii. Îmi spune cât cântăreşte – deşi se situează mereu în jurul greutăţii din ultimii ani ai adolescenţei şi din primii după douăzeci –, întotdeauna prea mult după standardele ei riguroase. Scopul ei este să ajungă la 50 kg – ceea ce mie mi se pare mult prea puţin pentru înălţimea ei de 1, 70 în Îmi trimite e-mail în timp ce mănâncă o pungă cu chipsuri: „Opreşte-mă! Ajutor! Sună-mă cât de repede poţi!" Dacă îi răspund, mă întreabă: „Cincisprezece grame de grăsime înseamnă mult?" sau „Câte grame de grăsime sunt echivalentul unei livre?" De altfel, mă enervează la culme faptul că este cu cinci centimetri mai înaltă decât mine şi cu cinci kilograme mai uşoară. Când îi aduc aminte de asta, spune: „Da, dar sânii tăi sunt mai mari". „Da, de acord, dar nu cântăresc cinci kilograme", îi dau eu replica. „Şi, cu toate astea, arăţi perfect aşa cum eşti", răspunde ea invariabil. *Înapoi la mine*.

Sunt departe de ceea ce se cheamă a fi grasă, însă faptul că mă foloseşte ca termen de comparaţie în privinţa asta este ca şi cum eu m-aş plânge unei femei oarbe că trebuie să port lentile de contact.

— Sunt atât de grasă. Extrem de grasă! Şi am băgat în mine şi la prânz. Dar fie ce-o fi! Atâta timp cât nu o să arăt ca o vacă în rochia de mireasă… zice ea terminându-şi ultima înghiţitură de iaurt şi aruncând paharul la coş. Spune-mi doar că am timp berechet să slăbesc până la nuntă.

— Ai timp berechet, răspund.

„Şi eu am timp berechet până la nuntă să încetez să mă gândesc la faptul că am făcut sex cu viitorul tău soţ".

— Totuşi, mai bine mă mai abţin, că altfel va trebui să-mi cumpăr haine de aici.

Darcy arată către raionul de articole cu măsuri mari de pe etaj, fără să se asigure mai întâi că nu se află prin preajmă vreo femeie mai corpolentă.

Îi spun să nu mai exagereze atâta.

— Oricum, zice ea în timp ce urcăm la etajul al doilea, Claire spunea că suntem prea bătrâne pentru bikini. Costumele de baie dintr-o singură piesă sunt mai elegante. Tu ce crezi despre *asta*?

Faţa şi tonul ei arătau clar ce credea ea despre viziunea lui Claire asupra costumelor de baie.

— Nu cred că există o limită exactă de vârstă pentru a purta bikini, răspund.

Claire este plină de reguli obositoare; odată mi-a spus că este indicat să foloseşti cerneala neagră numai la scrisorile de condoleanţe.

— Exact! Aşa i-am spus şi eu… De altfel, probabil că susţine asta numai pentru că nu arată prea bine în bikini. Nu crezi?

Aprob din cap. Claire face mişcare cu regularitate şi nu s-a atins de prăjeli de ani de zile, dar tot pare cam plinuţă. Însă compensează printr-o îngrijire fără cusur şi prin haine scumpe. O să apară la plajă într-un costum dintr-o piesă de trei sute de dolari, cu un sarong asortat, o pălărie şic şi ochelari de firmă, aşa că va fi destul de greu să descoperi colăceii de pe burta ei.

Ne învârtim, căutând pe raft nişte costume acceptabile. La un moment dat, observ că am ales amândouă un bikini clasic, negru, Anne Klein. Dacă o să sfârşim prin a ni-l dori amândouă, Darcy fie o să insiste că ea la găsit prima, fie va spune că putem să luăm acelaşi model. Apoi ea o să arate toată vara mai bine în el. Nu, mulţumesc.

Îmi amintesc de vremea când, în săptămâna dinaintea începerii clasei a patra, eu, Annalise şi Darcy am

mers să ne cumpărăm ghiozdane. Toate am ochit imediat acelaşi model. Era violet cu steluţe argintii pe buzunarul exterior – mult mai drăguţ decât celelalte. Annalise a sugerat să ne luăm toate la fel, dar Darcy a refuzat, spunând că era mult prea copilăresc să le avem identice. Chestia asta mergea pentru cei de clasa a treia.

Aşa încât am tras la sorţi, jucând „piatră, hârtie, foarfecă”. Am ales piatra (descoperisem că ieşea mai des câştigătoare). Mi-am ridicat triumfătoare pumnul peste degetele lor întinse în semn de foarfecă, am luat ghiozdanul violet şi l-am aruncat în căruţ. Annalise s-a încăpăţânat şi a început să se miorlăie că violetul era culoarea ei preferată.

— Credeam că îţi place mai mult roşul, Rachel!

Annalise nu era un adversar pe măsura mea. L-am răspuns direct că, da, preferam roşul, dar, după cum putea vedea prea bine, nu existau ghiozdane roşii. Aşa că Annalise s-a oprit la unul galben, care avea o faţă zâmbitoare pe buzunar. Darcy încă se chinuia cu opţiunile rămase şi până la urmă ne-a spus că avea să se hotărască peste noapte şi să vină cu mama ei în ziua următoare. Am uitat de alegerea ghiozdanului, până în prima zi de şcoală. Când m-am dus în staţia de autobuz, Darcy era acolo, cu un ghiozdan violet exact ca al meu.

Am arătat către el, nevenindu-mi să cred.

— Ţi-ai luat ghiozdan ca al meu.

— Ştiu, a răspuns Darcy. M-am hotărât că îl vreau. Cui îi pasă dacă avem la fel?

Nu fusese ea cea care spusese că era o copilărie să le avem identice?

— Mie îmi pasă, i-am răspuns, simţind cum creştea furia în mine.

Darcy şi-a dat ochii peste cap şi a făcut un balon din gumă pe care l-a spart.

— Oh, Rachel, parcă ar fi mare lucru! La urma urmei, nu este decât un ghiozdan.

Annalise s-a supărat şi ea, dar din motivele ei.

— Ei, cum se face că voi două păreţi gemene, iar pe mine m-aţi lăsat pe dinafară? Ghiozdanul meu este mult prea ţipător.

Eu şi Darcy am ignorat-o.

— Dar tu ai spus că nu ar trebui să avem la fel, am acuzat-o pe Darcy când autobuzul a virat la colţ şi a oprit în faţa noastră cu scârţâit de roţi.

— Am spus eu aşa ceva? a replicat ea, trecându-şi degetele prin părul des proaspăt spălat. Ei bine, cui îi pasă?

Darcy folosea acest „cui îi pasă” (înlocuit mai târziu de „ce-o fi o fi”) ca pe supremul răspuns pasivo-agresiv. Pe atunci, nu-i cunoşteam acest tip de strategie; nu ştiam decât că reuşea întotdeauna să se descurce şi să mă facă să mă simt prost dacă ripostam.

Darcy s-a urcat prima în autobuz. S-a aşezat, iar eu, încă furioasă, m-am pus pe scaunul din spatele ei. M-am uitat la Annalise, care a ezitat o clipă, după care s-a aşezat lângă mine, recunoscând că dreptatea era de partea mea. Probabil că disputa asupra ghiozdanului violet ar fi degenerat într-o confruntare în toată regula, dar am refuzat să las trădarea lui Darcy să-mi strice prima zi de şcoală. Nu merita să mă lupt cu ea. Rezultatul final era rareori satisfăcător.

Am înlocuit pe furiş costumul Anne Klein de pe raft în timp ce ne îndreptam spre lungul şir de cabine de probă. Când se eliberează una, Darcy hotărăşte că trebuie să o împărţim, ca să economisim timp. Se dezbracă, rămânând în chiloţii tanga negri şi în sutienul de dantelă asortat, şi se întreabă ce costum să probeze pentru început. Arunc pe furiş o privire la ea, în oglindă. Corpul ei arată chiar mai

bine decât vara trecută. Picioarele lungi sunt perfect modelate de dieta ţinută pentru nuntă, iar pielea îi este deja bronzată de aplicarea cu regularitate a cremei auto-bronzante şi de şedinţele ocazionale la solar.

Mă gândesc la Dex. În mod sigur a făcut comparaţia după (sau chiar în timpul, de vreme ce nu era chiar „atât de beat”) noaptea petrecută împreună. Trupul meu nu este nici pe departe atât de frumos. Sunt mai scundă, mai moale, mai albă. Şi, chiar dacă sânii mei sunt mai mari, ai ei sunt mai frumoşi. Sunt mai obraznici, cu sfârcul şi areola ideal proporţionate.

— Încetează să te mai uiţi la şuncile mele! ţipă Darcy, surprinzându-mi privirea în oglindă.

Na, că acum sunt obligată să-i fac un compliment.

— Nu eşti grasă, Darce. Arăţi minunat. Se vede că te duci la sală.

— Pe bune? Ce parte a corpului arată mai bine?

Nu suportă complimentele vagi.

— Toate. Picioarele arată zvelte… chiar foarte bine.

Asta este tot ce scoate de la mine.

Îşi studiază picioarele, încruntându-se.

Mă dezbrac şi îmi observ lenjeria de bumbac şi sutienul tot din bumbac, neasortat şi cam ponosit. Probez repede primul costum, un tankini15 bleumarin cu alb, care lasă la vedere vreo cinci centimetri de piele. Este un compromis între legea lui Claire despre costumul dintr-o piesă şi preferinţa lui Darcy pentru bikini.

— Dumnezeule! Arată extraordinar pe tine! Trebuie să ţi-l iei! spune Darcy. Îl iei?

— Cred că da, răspund.

Nu arată extraordinar, dar nu e rău. De-a lungul anilor, am studiat suficiente articole din reviste despre costume şi defecte ale corpului ca să ştiu ce costum va arăta decent pe mine. Ăsta merge.

Darcy pune pe ea un costum negru minuscul, cu sutien cu cupe triunghiulare şi chiloţi care de abia acoperă ceva. Arată cât se poate de sexy.

— Îţi place?

— Îţi vine bine, spun, gândindu-mă că lui Dex îi va plăcea la nebunie.

— Să-l iau?

O sfătuiesc să le probeze şi pe celelalte înainte de a se hotărî. Mă ascultă, luându-l pe următorul de pe umeraş. Bineînţeles că, indiferent ce costum îşi pune, arată extraordinar. Ea nu se încadrează în nicio categorie de defecte fizice prezentate în reviste. După îndelungi discuţii, eu mă opresc la tankini, iar Darcy se hotărăşte pentru trei bikini minusculi: unul roşu, unul negru şi unul de culoarea pielii, care o va face să arate de la orice distanţă de parcă ar fi goală.

În timp ce mergem să plătim costumele, Darcy mă strânge de braţ.

— Oh! La naiba! Aproape că uitasem să-ţi spun!

— Ce? întreb, enervată de izbucnirea ei bruscă, chiar dacă ştiu că n-o să zică: „Am uitat să-ţi spun că ştiu că te-ai culcat cu Dex!”

— Lui Marcus îi place de tine! Felul în care o zice şi faptul că foloseşte verbul „a plăcea” mă fac să mă simt de parcă am fi în clasa a zecea.

Fac intenţionat pe proasta.

— Şi mie îmi place de el, răspund. Este un băiat drăguţ.

„Şi un alibi al dracu’ de bun”.

— Nu, bleago. Vreau să spun, *chiar te place*. Probabil că te-ai făcut remarcată la petrecere, pentru că i-a telefonat lui Dex şi i-a cerut numărul tău. Cred că are de gând să te invite în oraş în acest weekend. Bineînţeles că eu am vrut să ieşim toţi patru, dar Marcus a refuzat,

zicând că preferă să fiţi doar voi doi.

Lasă costumele de baie pe tejghea şi scotoceşte prin poşetă după portmoneu.

— A luat numărul meu de la Dex? întreb, gândindu-mă că ăsta chiar e un progres.

— Da. Dex a fost tare simpatic când mi-a spus chestia asta. A fost… Se uită în sus, căutând cuvântul potrivit. A fost oarecum protector cu tine.

— Cum adică protector? întreb, mult mai interesată de rolul lui Dex în toată treaba asta decât de intenţia lui Marcus.

— Păi, i-a dat numărul lui Marcus, dar apoi, după ce a închis telefonul, mi-a pus tot soiul de întrebări: dacă te vezi cu cineva, dacă eu cred că ţi-ar plăcea de Marcus şi dacă acesta este suficient de inteligent pentru tine. Chestii din astea. Chiar a fost drăguţ.

Diger informaţia în timp ce vânzătorul face socoteala pentru costumele lui Darcy.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am zis, pur şi simplu, că eşti *complet* singură şi că sunt convinsă că te-ar interesa Marcus. E o dulceaţă. Nu crezi?

Ridic din umeri. Marcus s-a mutat de la San Francisco la New York de numai câteva luni. Ştiu foarte puţine despre el. Cu excepţia faptului că el şi Dex au devenit prieteni la Georgetown, unde Marcus se bucura de faima că absolvise ultimul din anul lui. Aparent, Marcus nu se ducea niciodată la cursuri şi se droga tot timpul. Cea mai notorie poveste era legată de faptul că se sculase foarte târziu în ziua examenului final la statistică, apăruse cu douăzeci de minute după începerea acestuia şi descoperise că îşi pusese în geantă telecomanda în locul calculatorului, încă nu reuşisem să-mi dau seama dacă era un spirit boem sau un bufon.

— Eşti pregătită psihic? Dacă te întâlneşti cu el înainte de începerea vacanţei pe care o vom petrece toţi împreună, o să ai, categoric, prioritate faţă de Claire şi faţă de Hillary.

Am râs, clătinând din cap.

— Serios. Darcy semnează chitanţa şi-i aruncă un zâmbet rapid vânzătorului. Lui Claire i-ar plăcea să pună gheara pe el.

— Cine spune că o să mă duc la întâlnire?

— Hai, lasă-mă! Nici măcar să nu începi cu prostii de-astea! O să te duci. În primul rând, e tare drăguţ şi, în al doilea rând, nu mi-o lua în nume de rău, Rachel, dar nu prea îţi mai poţi permite să fii chiar atât de pretenţioasă, Domnişoară Numai-fac-sex... De când? De mai bine de un an?

Vânzătorul se uită la mine cu compasiune. Îi arunc o privire furioasă lui Darcy şi pun costumul pe tejghea. „Da, sigur, un an”.

Plecăm de la Bloomingdale’s şi căutăm un taxi pe Third Avenue.

— Deci, ieşi cu Marcus?

— Cred că da.

— Promiţi? întreabă, scoţându-şi mobilul din poşetă.

— Vrei să fac un jurământ de credinţă? Da, mă duc, răspund. Pe cine suni?

— Pe Dex. A pus pariu cu mine pe douăzeci de dolari că nu te duci.

Darcy are dreptate, n-am nimic altceva de făcut. Dar motivul real pentru care nu l-am refuzat pe Marcus când mi-a telefonat şi m-a invitat să ieşim a fost faptul că Dex spusese că n-o să mă duc. Mă hotărâsem să ies cu Marcus tocmai pentru a-i demonstra lui Dex că se înşela dacă avea impresia că aruncase un soi de vrajă asupra mea şi că intenţionam să-l refuz pe Marcus din pricina grijilor mele

legate de Incident.

Dar, de îndată ce am acceptat, am început să mă îngrijorez de ceea ce ştia Marcus cu *adevărat*. Îi spusese Dex ceva? Mă hotărăsc că trebuie să-l sun pe Dexter şi să aflu. Închid de trei ori înainte să fiu în stare să formez tot numărul. Stomacul mi se strânge când răspunde după primul apel:

— Dex Thaler.

— Ce ştie Marcus despre ce s-a întâmplat sâmbăta trecută? las să-mi scape, cu inima bătându-mi nebuneşte.

— Ei, bună şi ţie, spune el.

Mă mai calmez puţin.

— Bună, Dex.

— Sâmbăta trecută? Ce s-a întâmplat sâmbăta trecută? Aminteşte-mi!

— Vorbesc serios! Ce i-ai spus?

Sunt oripilată să descopăr că vorbesc în felul ăla plângăcios pe care Darcy l-a ridicat la rang de artă.

— Păi, ce crezi că i-am zis? mă întreabă.

— Dexter, spune-mi!

— Hei, linişteşte-te, răspunde el pe un ton amuzat. Nu i-am spus nimic… Unde crezi că suntem? în vestiar la liceu? De ce aş povesti cuiva despre afacerea noastră?

„Afacerea noastră. A *noastră*. *Noi*. *Despre noi*”.

— Ei bine, mă întrebam numai ce ştie. Adică, i-ai spus lui Darcy că ai fost cu el în noaptea aia.

— Da. Lui i-am zis doar atât: „Marcus, am fost cu tine azi-noapte şi apoi am luat micul dejun împreună în dimineaţa asta, OK?” Şi asta a fost. Ştiu că voi, fetele, pardon, femeile, nu faceţi aşa.

— Ce vrea să însemne asta?

— Vreau să spun că tu şi Darcy vă împărtăşiţi toate chestiile până la cel mai mic amănunt. Cum ar fi, de exemplu, meniul vostru pe ziua respectivă sau marca de

şampon pe care aveţi de gând să o cumpăraţi.

— Şi cum e să te culci cu logodnicul celeilalte? Genul ăsta de detalii?

Dex râde.

— Da, ăsta ar fi alt exemplu.

— Sau faptul că ai pariat că o să-l refuz pe Marcus?

Râde din nou, ştiind că a fost prins.

— Ţi-a spus, nu?

— Da. Mi-a spus.

— Te-ai simţit jignită?

Îmi dau seama că încep să mă relaxez şi că discuţia nu-mi displace, aşa cum m-aş fi aşteptat.

— Nu. dar m-a făcut să accept invitaţia lui Marcus.

— Aha! Râde. Înţeleg cum merge treaba. Deci, spui că, dacă ea nu ţi-ar fi zis de pariul nostru, l-ai fi refuzat?

— Ţi-ar plăcea să ştii, nu? îl întreb eu uşor ezitantă, mirată de îndrăzneala mea.

— De fapt, chiar mi-ar plăcea. Te rog să mă luminezi.

— Nu sunt sigură… De ce ai crezut că o să refuz?

— Ţi-ar plăcea să ştii, nu? ripostează el.

Zâmbesc. Ăsta e flirt în toată regula, strecurat printre replicile noastre ironice.

— Bine. Credeam că o să-l refuzi pentru că Marcus nu pare a fi genul tău, spune el în cele din urmă.

— Şi cine e genul meu? întreb, dar regret imediat această întrebare.

Flirtul nu este calea spre ispăşire. Nu este un mod de a-mi îndrepta greşeala. Asta îmi spune raţiunea, dar inima îmi bate cu putere în aşteptarea răspunsului lui.

— Nu ştiu. Încerc să descopăr asta de vreo şapte ani.

Mă întreb ce vrea să spună cu afirmaţia asta. Răsucesc firul telefonului pe deget şi nu-mi dau seama ce aş putea adăuga. Ar trebui să încheiem discuţia acum. Lucrurile o iau într-o direcţie greşită.

— Rach?

Vocea lui e joasă şi oarecum afectuoasă.

Simt că nu pot respira când îl aud cum îmi pronunţă numele. Cuvântul monosilabic sună foarte familiar, cald.

Da?

— Mai eşti pe fir? şopteşte el.

Reuşesc să spun că da, sunt încă aici.

— La ce te gândeşti?

— La nimic, mint.

Trebuie să mint. Pentru că în mintea mea răsună o replică pe care nu o pot rosti: „Poate că tu eşti genul meu, chiar puţin mai mult decât credeam cândva”.

Capitolul 5

Poate că, la urma urmelor, nimeni nu e genul meu. Atunci când analizez relaţiile pe care le-am avut, nu se încheagă niciun portret. Nu că exemplele ar putea fi statistic semnificative – în afara lui Brandon, în liceu, nu am mai avut decât trei prieteni.

Istoria întâlnirilor mele adevărate a început în primul semestru la colegiul Duke. Locuiam într-un cămin de studente şi în fiecare seară ne adunam în salon ca să învăţăm (sau aşa pretindeam), să pierdem vremea şi să urmărim seriale ca *Beverly Hills 90210* şi *Melrose Place*. Acolo m-am îndrăgostit serios de Hunter Bretz din Mississippi. Hunter era un slăbănog şi un tocilar, dar eu eram nebună după el. Îmi plăceau inteligenţa lui, felul lui calm şi tărăgănat de a vorbi şi modul în care ochii lui căprui te fixau când spuneai ceva, ca şi când i-ar fi păsat cu adevărat de ceea ce aveai de zis. Colega mea de cameră, Pam, o fată cu părul lung din Jersey, spunea că sentimentele mele sunt „un mister absolut nebun”, dar totuşi m-a încurajat să-l invit pe Hunter să ieşim împreună. Nu am făcut-o, dar m-am străduit din răsputeri să construiesc o prietenie, trecând dincolo de cochilia lui de

timiditate pentru a vorbi despre poezie şi despre literatură. Credeam cu adevărat că făceam progrese cu Hunter, când a apărut Joey Merola, ca să dea lovitura de graţie.

Joey era opusul lui Hunter: un tip impetuos şi sportiv, cu un râs răsunător. Practica toate sporturile de sală posibile şi apărea întotdeauna în salon transpirat tot, cu o poveste despre echipa lui care şi-a revenit în ultima secundă şi a câştigat meciul. Era genul de tip mândru de cât de mult era în stare să mănânce şi de faptul că putea lua examenele de literatură fără să citească o carte.

Într-o joi seara, eu, Joey şi Hunter rămăseserăm ultimii în salon, discutând despre religie, pedeapsa cu moartea şi sensul vieţii, lucruri despre care îmi imaginam că se vorbeşte la colegiu, departe de Darcy şi de preocupările ei superficiale. Joey era ateu şi partizan al pedepsei cu moartea. Hunter era metodist şi împotriva pedepsei cu moartea, la fel ca mine. Sensul vieţii era neclar pentru toţi trei. Discutam şi tot discutam, iar eu eram hotărâtă să rezist mai mult ca Joey şi să rămân cu Hunter. Dar, pe la ora două noaptea, Hunter a aruncat prosopul.

— Gata, am curs la prima oră.

— Haide, omule! Sari peste el. Eu nu mă duc niciodată la cel de la ora opt, a spus Joey mândru.

Hunter a râs.

— Dacă tot plătesc pentru el, ar trebui să merg.

Asta era un alt lucru care îmi plăcea la Hunter. Îşi plătea singur educaţia, spre deosebire de majoritatea copiilor bogaţi de la Duke. Aşa că ne-a urat noapte bună, şi eu l-am urmărit melancolică în vreme ce ieşea fără grabă din salon. Joey nu rata nicio ocazie şi vorbea tot timpul zgomotos, repetând faptul că eram amândoi din Indiana – numai că din oraşe diferite – şi că taţii noştri absolviseră

Universitatea Indiana (al lui fusese un aspirant la intrarea în echipa de baschet). Am jucat jocul numelor şi am avut două reuşite. Joey îl cunoştea pe Blaine, fostul prieten al lui Darcy, din pagina de sport a ziarului local. Şi amândoi o cunoşteam pe Tracy Purtington, o fată uşuratică dintr-un oraş situat undeva între ale noastre.

Până la urmă, când am spus că trebuia neapărat să merg la culcare, Joey m-a urmat sus şi m-a sărutat pe casa scării. Mă gândeam la Hunter, dar îl sărutam pe Joey, emoţionată să trăiesc o experienţă de colegiu adevărată. Annalise îl cunoscuse deja pe actualul ei soţ, Greg (şi îşi pierduse virginitatea cu el), iar Darcy prinsese în cârlig patru tipi, după ultima mea socoteală.

În dimineaţa următoare, am regretat că îl sărutasem pe Joey. Şi am regretat şi mai mult când l-am zărit pe Hunter stând ghemuit printre rafturile bibliotecii, cu capul aplecat deasupra unei cărţi. Dar nu îndeajuns încât să mă abţin să-l sărut din nou pe Joey în acel weekend – de data asta, la spălătorie, în timp ce aşteptam să ni se usuce hainele. Şi am continuat astfel până când toată lumea din căminul nostru, inclusiv Hunter, a ştiut că eram împreună cu Joey. Pam era emoţionată pentru mine; spunea că Joey îl învinsese pe Hunter şi că avea cel mai drăguţ fund din cămin. Le-am scris lui Darcy şi lui Annalise, povestindu-le despre noul meu prieten şi despre faptul că terminasem cu Hunter (lucru parţial adevărat) şi zicându-le cât de fericită eram (destul de fericită). Amândouă m-au întrebat acelaşi lucru: aveam de gând să merg *până la capăt* cu Joey?

Eram nehotărâtă în privinţa sexului. Pe de o parte, voiam să aştept până când aveam să mă îndrăgostesc nebuneşte, poate chiar până la căsătorie. Dar eram şi foarte curioasă să descopăr pentru ce se făcea atâta agitaţie şi îmi doream cu disperare să fiu sofisticată şi să intru în rândul lumii. Astfel încât, după ce eu şi Joey

petrecuserăm împreună şase săptămâni mulţumindu-ne cu săruturi, m-am dus la clinica medicală a şcolii şi m-am întors la cămin cu o reţetă pentru Lo-Ovral, pilula contraceptivă despre care Darcy îmi garantase că nu mă va face să iau în greutate. O lună mai târziu, bazându-ne şi pe ajutorul suplimentar al prezervativelor, eu şi Joey am realizat măreaţa faptă. Şi pentru el era prima dată. Pământul nu s-a cutremurat în timpul acelor două minute şi jumătate, aşa cum afirmase Darcy că i se întâmplase prima oară, cu Carlos. Dar nici nu duruse aşa de tare cum mă prevenise Annalise că avea să se întâmple. Eram uşurată că rezolvasem problema şi fericită să mă alătur prietenelor mele din oraşul natal, în toată gloria lor de femei.

M-am îmbrăţişat cu Joey în patul meu de jos şi ne-am declarat iubirea.

Prima noastră experienţă sexuală fusese mai reuşită decât în majoritatea cazurilor.

Dar în acea primăvară au existat două semnale de alarmă care m-au făcut să-mi dau seama că Joey nu era bărbatul visurilor mele. În primul rând, a intrat într-o frăţie şi a luat toată treaba mult prea în serios. Într-o noapte, când l-am tachinat în legătură cu strângerea de mână secretă a fraţilor, mi-a spus că, dacă nu îi respect frăţia, nu îl respect pe el. Mă *rog*. În al doilea rând, Joey a devenit obsedat de echipa de baschet de la Duke, dormind în corturi pentru a prinde bilete la marile meciuri, vopsindu-şi faţa în albastru şi ţopăind pe marginea terenului cu ceilalţi „Cameron Crazies”[10]. Toată povestea asta era un pic cam prea mult pentru mine, dar cred că entuziasmul lui nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost din New Hampshire sau din alt stat fără legătură cu baschetul de primă mână. Dar

10 Suporterii echipei (n.tr.)

era din Indiana. Parte importantă din Big Ten[11]. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl lui jucase pentru Hoosiers! Şi iată-l deodată devenit un suporter fanatic, de genul „Mi-a-plăcut-Duke-de-la-începutulânceputului-şi-sunt-total-legat-de-Bobby-Hurley-pentru-că-a-băutodată-la-casa-frăţiei”. Dar am privit dincolo de aceste imperfecţiuni şi am reuşit să ne croim drum către anul doi.

Apoi, într-o seară, după ce echipa de la Wake Forest o bătuse la baschet pe cea de la Duke, Joey a apărut la mine într-o stare de spirit greu de imaginat. Am început să ne certăm pentru nimic şi pentru tot. Iniţial, pentru chestii meschine: spunea că sforăi şi că mă lăfăi prea mult în pat (cine *nu* se lăfăie într-un pat dublu?); eu m-am plâns că el încurcă de cele mai multe ori periuţele de dinţi (cine face greşeala asta?!). Cearta a alunecat spre probleme mai importante. Şi n-a mai fost cale de întoarcere atunci când el m-a numit intelectuală plicticoasă, iar eu l-am făcut suporter de conjunctură neruşinat, care crede că faţa lui vopsită în albastru a contribuit la câştigarea campionatelor de către Duke. El mi-a spus să nu mai iau totul aşa de în serios şi să încerc să fiu un pic mai mândră de şcoala mea înainte să mă ambalez în halul ăla.

S-a întors a doua zi cu o faţă serioasă şi cu introducerea standard „trebuie să avem o discuţie”, urmată de concluzia că „vom rămâne prieteni”. Am fost mai mult uimită decât tristă, dar am considerat că n-ar strica să avem amândoi o experienţă mai variată la colegiu, ceea ce însemna, de fapt, că era cazul să ne întâlnim şi cu alţii. Ne-am spus că vom fi întotdeauna apropiaţi, chiar dacă ştiam că nu aveam suficiente lucruri în comun pentru ca acest lucru să se întâmple.

Nu am vărsat nici măcar o lacrimă până când nu l-am

---

11 Grup de universităţi din partea central-vestică a Statelor Unite, ce formează o ligă sportivă (n.red.)

văzut ţinându-se de mână la o petrecere cu Betsy Wingate, care locuise tot în căminul nostru în anul întâi. Nu voiam să fiu eu cea care-l ţinea de mână, ceea ce însemna că reacţia mea era mai degrabă un amestec de nostalgie şi de mândrie rănită. Şi de regretul că poate trebuia să fi rămas cu Hunter, pe care pusese între timp mâna o altă studentă înţeleaptă.

I-am telefonat lui Darcy, într-una dintre rarele ocazii în care rolurile se inversau, căutând consolare. Mi-a spus să nu privesc înapoi şi a subliniat faptul că îmi rămăseseră nişte amintiri de colegiu frumoase şi fierbinţi în urma relaţiei cu Joey, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu Hunter, care m-ar fi tras în jos din punct de vedere social. „Pe deasupra", a adăugat ea cu sinceritate, „Joey te-a învăţat ABC-ul sexului predictibil, în poziţia misionarului. Şi asta valorează ceva, nu?" Aşa înţelegea ea să mă încurajeze. Cred că asta m-a ajutat totuşi puţin.

Continuam să sper că Hunter şi prietena lui aveau să se despartă, dar asta nu s-a întâmplat. N-am mai avut întâlniri amoroase în restul perioadei petrecute la Duke şi nici în timpul facultăţii de drept. Seceta prelungită a luat sfârşit până la urmă cu Nate Menke.

L-am întâlnit pe Nate la o petrecere în timpul primului meu an la facultatea de drept, dar în următorii trei ani de-abia ne-am vorbit; ne salutam în trecere. Apoi ne-am regăsit la cursul „Individul responsabil: Legea şi societatea în epoca individualismului". Nate vorbea adesea la curs, dar nu doar pentru a se face auzit, aşa cum procedau jumătate dintre cei de la drept. El avea lucruri chiar interesante de spus. Într-o zi, după ce mi-am exprimat şi eu în timpul cursului o părere de bun-simţ, m-a întrebat dacă nu doream să ne continuăm discuţia la o cafea. El a comandat-o neagră şi tare, iar eu îmi amintesc că l-am imitat, pentru că mi se părea mai sofisticat aşa

decât să pun o tonă de zahăr şi de lapte. După aceea, am făcut o plimbare lungă, oprindu-ne în magazine cu CD-uri şi în anticariate. Într-un final, am luat cina împreună şi, până la sfârşitul serii, era clar că aveam să devenim un cuplu.

Mă înfioram la gândul de a avea din nou un prieten, iar Nate m-a fermecat rapid… şi pe deplin. De exemplu, îmi plăcea faţa lui. Avea cei mai grozavi ochi, cu colţurile uşor ridicate, astfel încât ar fi putut fi luat drept asiatic dacă ochii săi nu ar fi fost atât de deschişi la culoare. Îmi plăcea şi personalitatea lui. Avea o voce plăcută şi blândă, dar era hotărât şi îşi susţinea convingerile politice într-un fel oarecum provocator şi tăios. Era greu să ţii pasul cu el în toate direcţiile, dar m-am străduit şi chiar am reuşit să mă conving că îi împărtăşeam părerile. În comparaţie cu Joey, care nu-şi putea arăta decât pasiunea pentru o echipă de baschet, Nate părea atât de real. Chiar şi în pat era pasional. Deşi avusese puţine partenere înaintea mea, părea foarte experimentat, îndemnându-mă întotdeauna să încerc ceva nou. „Ce zici de asta?”, „Ce zici de aia?” întreba, apoi ţinea minte poziţia şi o punea în aplicare fără nicio ezitare la următoarea partidă.

Eu şi Nate am absolvit facultatea de drept şi am petrecut vara în New York, învăţând pentru examenul de intrare în barou. Mergeam împreună în fiecare zi la bibliotecă, întrerupându-ne doar pentru a mânca şi a dormi. Oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, ne îndopam creierele supraîncărcate cu mii de reguli, fapte, legi şi teorii. Eram mânaţi amândoi nu atât de dorinţa de a reuşi, cât de frica atotcuprinzătoare de insucces – pe care Nate o atribuia faptului că eram încă doar nişte copii. Eforturile comune ne-au apropiat. Eram amândoi nefericiţi, dar fericiţi în acea nefericire pe care o împărtăşeam.

În toamnă, doar unul dintre noi a rămas nefericit. Nate a început să lucreze ca asistent al procurorului districtual din Queens, iar eu mi-am început serviciul la firma de avocatură din Midtown. El îşi iubea slujba, în vreme ce eu mi-o uram. În timp ce Nate audia martori şi pregătea procese, eu am fost surghiunită la elaborarea documentelor – cea mai umilitoare sarcină în profesia de avocat. În fiecare seară, stăteam în săli de conferinţe şi studiam maldăre de dosare din nenumărate cutii de carton. Mă uitam pe datele documentelor şi mă gândeam: „Când a fost redactată această scrisoare, eu tocmai îmi luam permisul de conducere, şi iat-o prinsă încă în ciclul fără sfârşit al litigiilor”. Totul părea atât de lipsit de sens.

Viaţa mea era extrem de searbădă. Cu excepţia relaţiei cu Nate. Am început să depind de el din ce în ce mai mult, el fiind singura mea sursă de fericire. Îi spuneam adesea cât de mult îl iubeam, simţind mai degrabă uşurare decât bucurie când îmi zicea şi el acelaşi lucru. Am început să mă gândesc la căsătorie şi chiar am discutat, ipotetic, despre copii şi despre zona în care am putea locui.

Apoi, într-o seară, am mers împreună într-un bar pentru a asculta o cântăreaţă folk din Brooklyn, pe nume Carly Weinstein. După spectacol, eu, Nate şi alţi câţiva am stat de vorbă cu ea în timp ce îşi punea deoparte chitara cu o blândeţe specifică unei proaspete mămici. „Versurile tale sunt minunate… ce te inspiră?” a întrebat-o Nate, uitându-se la ea aproape fascinat. Imediat, m-a cuprins îngrijorarea; mi-am amintit de felul în care mă privise la prima noastră întâlnire la cafea. Am fost şi mai îndurerată când a cumpărat un CD de-al ei. Nu era atât *de* bună. Cred că Nate şi Carly au ieşit împreună o săptămână mai târziu, pentru că a existat o seară pentru care nu a găsit niciun alibi şi în care nu a răspuns la mobil până după miezul nopţii. Mie îmi era prea frică să-l întreb unde fusese. De

altfel, deja ştiam. Se schimbase. Se uita altfel la mine, cu o privire întunecată, cu mintea zburându-i în altă parte.

De fapt, curând după aceea am avut discuţia lămuritoare. A fost foarte sincer.

— M-am îndrăgostit de altcineva, a spus. Am promis dintotdeauna că voi fi sincer cu tine.

Îmi aminteam bine acele discuţii şi faptul că fusesem încântată de tonul puternic şi încrezător pe care îi spusesem că, dacă avea să cunoască vreodată pe altcineva, nu trebuia decât să-mi spună deschis, pentru că eram în stare să accept adevărul fără a face vreo scenă. Bineînţeles că atunci nu mă gândeam la acest lucru decât ca la o simplă ipoteză. Aş fi dorit să-mi pot înghiţi în acel moment toate sfaturile nobile, să-i spun că aş fi preferat o minciună drăguţă, cum că simţea nevoia să fie mai liber sau că îşi dorea mai mult timp pentru el.

— Despre Carly e vorba? l-am întrebat, simţind dintr-odată un nod în gât.

A părut şocat.

— De unde ştii?

— Aş fi putut să jur, i-am spus, incapabilă să-mi înăbuş hohotele de plâns.

— Îmi pare atât de rău, a răspuns, îmbrăţişându-mă. Mă simt îngrozitor pentru că am ajuns să te rănesc. Dar trebuia să fiu cinstit. Îţi datoram asta.

Deci, şi-a găsit o prietenă nouă *şi* trebuia să fie un domn. Aş fi vrut să mă revolt, dar cum ai putea fi furios pe cineva pentru că nu vrea să fie cu tine? În schimb, m-am supărat pur şi simplu pe toată lumea, am luat câteva kilograme în plus şi am jurat că n-am să mai vreau să aud în viaţa mea de bărbaţi.

Nate a continuat să mă sune vreme de câteva luni bune după despărţire. Ştiam că era pur şi simplu amabil, dar telefoanele lui încă îmi dădeau speranţe deşarte. Nu

mă puteam abţine niciodată să întreb de prietena lui. „Carly e bine”, spunea stânjenit. Apoi, la un moment dat, mi-a zis cu glas pierdut:

— Ne mutăm împreună… şi cred că o să ne logodim…

— Felicitări! E minunat. Sunt fericită pentru tine, i-am zis.

— Mulţumesc, Rachel. Pentru mine contează enorm să te aud spunând asta.

— Da. Mult noroc şi toate cele bune, dar nu cred că vreau să mă mai suni, OK?

— Înţeleg, a încuviinţat, uşurat probabil că scăpase de această povară.

După acea conversaţie, nu am mai auzit de Nate. Nu sunt sigură dacă sau când s-au căsătorit, dar încă mă mai uit uneori după Carly Weinstein când cumpăr CD-uri. Până acum nu a ajuns celebră.

Privind retrospectiv, mă întreb dacă l-am iubit cu adevărat pe Nate sau am fost atrasă doar de siguranţa pe care mi-o dădea relaţia noastră. Oare nu cumva sentimentele mele pentru el aveau mai mult de-a face cu ura pe care o resimţeam pentru slujba mea? După examenul de intrare în barou, de-a lungul acelui prim an infernal ca asociată, Nate a fost evadarea mea. Şi uneori asta seamănă îngrozitor de mult cu dragostea.

La ceva vreme după relaţia cu Nate, am pierdut kilogramele în plus, mi-am vopsit părul şi am acceptat o serie de întâlniri cu necunoscuţi. În cel mai rău caz, erau îngrozitoare. În cel mai bun, doar stânjenitoare şi nedemne de reţinut. Atunci l-am întâlnit pe Alee Kaplan, la Spy Bar, în Soho. Eram cu Darcy şi cu câţiva dintre prietenii ei de la serviciu, iar el şi amicii lui care le-ştiu-pe-toate s-au apropiat de noi. Bineînţeles că Alee a curtat-o iniţial pe Darcy, dar ea l-a împins către mine – la propriu, cu mâna înfiptă în zona lui dorsală –, cu directiva fermă de a vorbi

cu prietena ei. Pentru ea, era un gest de generozitate supremă. Chiar dacă îl avea pe Dex, nu ignora niciodată atenţia bărbaţilor. „E chiar drăguţ”, continua să-mi şoptească Darcy. „Sari pe el!”

Avea dreptate. Alee era drăguţ. Dar, în acelaşi timp, totul la el se rezuma la imagine. Când mi-a luat de băut în acea primă seară, i-a aruncat barmanului o hârtie de o sută de dolari şi i-a spus cu voce tare că îi părea rău, dar nu avea mărunt. Pe scurt, întruchipa ceea ce eu şi Darcy numim „MPF” – mult-prea-forţat.

Dar Alee era suficient de inteligent, de haios şi de drăguţ. Aşa că, atunci când mi-a cerut numărul de telefon, i l-am dat. Iar când mi-a telefonat şi m-a invitat la cină, m-am dus. Şi când, după patru întâlniri, mi-a propus să mă culc cu el, ţinând prezervativul la vedere, m-am cutremurat în interiorul meu, dar am acceptat. Avea un corp grozav, dar performanţele lui sexuale erau mediocre. Mintea mea rătăcea adesea spre probleme de serviciu, iar odată, când am auzit emisiunea „*Sportscenter*” în fundal, mi-am închipuit chiar că el era Pete Sampras. De multe ori am fost pe punctul de a încheia relaţia cu Alee, dar Darcy îmi tot repeta să-i mai acord o şansă, pentru că era bogat şi drăguţ. Mult mai bogat şi mai drăguţ decât Nate, sublinia ea. Ca şi când asta ar fi fost tot ce conta.

Apoi, într-o seară, Claire l-a zărit pe Alee la Merchant’s sărutând o blondă minionă, cu un aspect oarecum vulgar. Când fata s-a dus la toaletă, Claire a avut o dispută cu el, avertizându-l că, dacă nu-şi mărturisea infidelitatea faţă de mine, avea să o facă ea însăşi. Astfel încât, a doua zi, Alec mi-a telefonat şi a bolborosit o scuză, spunând că se împăcase cu fosta lui iubită – probabil, fata de la Merchant’s. Am fost pe punctul de a-i spune că eu voiam de mult să ne despărţim. Şi chiar era adevărat. Dar îmi păsa atât de puţin de el, încât nu m-am obosit să îl

lămuresc cum stătuseră, de fapt, lucrurile. I-am zis un simplu OK şi i-am urat mult noroc. Şi asta a fost tot.

Uneori, mă mai întâlnesc din întâmplare cu Alee la sala de fitness la care merg din când în când pentru că e aproape de serviciu. Suntem foarte cordiali unul cu altul – odată am folosit chiar aparatul de lângă el, fără să-mi pese că eram nearanjată şi că purtam cel mai uzat echipament de sport al meu (despre care Darcy spunea că nu trebuia purtat niciodată în public). Am profitat de acest prilej ca să stăm puţin de vorbă despre tot felul de fleacuri. Am întrebat chiar şi de prietena lui, dându-i prilejul să bată câmpii despre apropiata lor excursie în Jamaica. Nu mi-a fost deloc greu să fiu drăguţă – alt indiciu clar că nu investisem mai nimic în relaţia noastră. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu l-aş include pe Alee în categoria iubiţilor. Dar, pentru că m-am culcat cu el (iar eu mă consider genul de femeie care s-ar culca numai cu cineva cu care are o relaţie adevărată), l-am făcut membru al acestui club, din nefericire, atât de exclusivist.

Îi trec în revistă pe cei trei iubiţi ai mei, cei trei bărbaţi cu care m-am culcat de-a lungul ultimilor zece ani, căutând o trăsătură comună. Nu găsesc nimic. Şi totuşi, ceva se repetă: ei m-au ales, apoi s-au descotorosit de mine. Eu am jucat un rol pasiv. Aşteptând să facă Hunter primul pas şi apoi mulţumindu-mă cu Joey. Aşteptând să am sentimente mai profunde pentru Nate. Apoi aşteptând să nu mai am. Aşteptând ca Alee să plece şi să mă lase în pace.

Iar acum Dex. Numărul patru. Şi încă aştept…

Să scap de toate astea.

Să treacă nunta lui din septembrie.

Şi să apară cineva care să îmi facă inima să tresalte în vreme ce-l privesc cum doarme în patul meu într-o dimineaţă de duminică. Cineva care să nu fie logodit cu

cea mai bună prietenă a mea.

Capitolul 6

Sâmbătă seara, cobor cu taxiul pe Lower Fifth către Clementine, receptivă şi cu o atitudine pozitivă – ceea ce înseamnă o bătălie pe jumătate câştigată înaintea oricărei întâlniri –, gândindu-mă că poate Marcus va fi cel pe care îl caut.

Intru în bar şi îl zăresc imediat, stând pe un scaun înalt şi purtând o pereche de jeanşi largi şi o cămaşă verde în carouri, uşor şifonată, cu mânecile suflecate aiurea – opusul lui MPF.

— Îmi pare rău pentru întârziere, spun eu când Marcus se ridică să mă întâmpine. Am avut ceva probleme să găsesc un taxi.

— Nu-ţi face griji, răspunde el, oferindu-mi un scaun lângă al lui.

Mă aşez. Zâmbeşte, arătându-şi două rânduri de dinţi foarte albi şi drepţi. Probabil cel mai frumos lucru la el. Dantura sau poate gropiţa din bărbia lui pătrată.

— Ce pot să-ţi ofer? mă întreabă.

— Tu ce bei?

— Gin tonic.

— O să iau şi eu tot asta.

Îi aruncă o privire barmanului, întinzându-i o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi se uită din nou la mine.

— Arăţi grozav, Rachel.

Îi mulţumesc. A trecut multă vreme de când nu am mai primit un compliment adevărat de la un bărbat. Îmi trece prin minte faptul că eu şi Dex nu am fost prea generoşi cu aprecierile.

Marcus captează până la urmă atenţia barmanului şi îmi comandă un gin Bombay Sapphire tonic. Apoi spune:

— Ultima dată când te-am văzut, eram cu toţii destul

de afumaţi… A fost o noapte de pomină.

— Mda. Eram destul de ameţită, răspund, sperând că Dex mi-a spus adevărul referitor la ceea ce ştia Marcus. Dar cel puţin am reuşit să ajung acasă înainte de răsăritul soarelui. Darcy mi-a zis că tu şi Dex aţi rămas în oraş până spre dimineaţă.

— Da. Am zăbovit ceva timp, spune Marcus fără să mă privească.

Este semn bun. Îşi acoperă prietenul, dar îi vine greu să mintă. Îşi ia restul de la barman, lasă două bancnote şi ceva monede pe tejghea şi îmi dă băutura.

— Poftim!

— Mulţumesc.

Zâmbesc, amestec şi sorb cu paiul subţire.

O asiatică sfrijită, cu pantaloni de piele şi cu prea mult contur de buze, îl bate pe Marcus pe braţ şi îi spune că masa noastră e gata. Ne luăm băuturile, urmând-o în zona mai liniştită a restaurantului, undeva în spatele barului.

Se opreşte brusc la o masă de-a dreptul înfiorătoare din mijlocul încăperii şi ne înmânează două meniuri de dimensiuni uriaşe şi o listă separată cu vinuri.

— Chelnerul dumneavoastră va veni în scurt timp.

Ne aşezăm, şi Marcus mă întreabă dacă vreau să beau vin.

— Sigur.

— Roşu sau alb?

— Mi-e indiferent.

— Intenţionezi să mănânci peşte?

Se uită peste meniu.

— Posibil. Dar nu mă deranjează să beau vin roşu la peşte.

— Nu mă pricep prea bine la alegerea vinurilor, spune el, trosnindu-şi degetele pe sub masă. Vrei să arunci

o privire?

— E-n regulă. Poţi alege tu. Chiar nu contează de care este.

— Bine. O să văd eu, răspunde el, aruncându-mi un zâmbet fulgerător, de genul „pe-ăsta-îl-am-mereu-la îndemână”.

Studiem meniurile, discutând despre ce pare bun. Marcus îşi împinge scaunul mai aproape de masă şi îi simt genunchii lipiţi de-ai mei.

— Era cât pe ce să nu te invit în oraş… pentru că o să împărţim aceeaşi casă de vacanţă, spune Marcus, parcurgând în continuare meniul. Dex mi-a spus că asta este una dintre regulile de bază de aici. Nu te combina cu cineva din casă. Cel puţin, nu până în august.

Râde, în timp ce eu memorez această remarcă pentru a o analiza ulterior: „Dex nu a încurajat întâlnirea noastră”.

— Dar apoi m-am gândit, ei, la naiba, îmi place de ea, aşa că o s-o sun. Vreau să spun că am vrut să te invit în oraş încă de când ne-a făcut Dex cunoştinţă. Imediat după ce m-am mutat aici. Dar mă vedeam cu tipa aia din San Francisco şi m-am gândit să pun punct înainte să te sun. Ştii, să fie totul în ordine. Aşa că, în cele din urmă, am reuşit să mă eliberez. Şi iată-ne aici.

Îşi şterge fruntea cu dosul palmei, ca şi când s-ar simţi uşurat că îmi făcuse această mărturisire.

— Cred că ai luat decizia corectă.

— Să aştept?

— Nu. Să suni.

Îi ofer cel mai fermecător zâmbet al meu, amintindu-mi în trecere de Darcy. „Uite că n-a monopolizat ea piaţa atracţiei feminine”, mă gândesc. „Nu trebuie să fiu întotdeauna eu cea serioasă şi demodată”.

Chelneriţa noastră ne întrerupe:

— Bună seara. E totul în regulă?

— Da, răspunde Marcus voios, apoi adaugă cu voce joasă: Pentru o primă întâlnire, e chiar bine.

Eu râd, dar chelneriţa nu face decât să schiţeze un zâmbet forţat, cu buzele lipite.

— Vă pot spune care sunt specialităţile?

— Chiar te rog, răspunde Marcus.

Ea se uită undeva deasupra capetelor noastre, turuind o listă interminabilă. Totul este „gustos”: „un biban de mare gustos”, „un risotto gustos” şi aşa mai departe. Eu aprob din cap şi ascult fără prea mare atenţie, în timp ce mă gândesc că Dex i-a cerut lui Marcus să nu mă invite în oraş şi mă întreb ce naiba înseamnă asta.

— Aţi vrea mai întâi ceva de băut?

— Da… cred că vom începe cu o sticlă de vin roşu. Ce ne recomanzi?

Se uită la meniu cu ochii pe jumătate închişi şi arată către lista cu vinuri, spunând:

— Pinot Noir Brick House este *superb*.

— Bine. Atunci acela să fie. Perfect.

Ea aruncă un zâmbet forţat şi în direcţia mea.

— V-aţi hotărât să comandaţi?

— Da, cred că da, răspund şi comand o salată de legume şi ton.

— Şi cum doriţi să fie făcut?

— Mediu, spun.

Marcus zice că vrea să ia salată de creveţi şi specialitatea de viţel.

— Excelente alegeri, spune chelneriţa noastră cu o înclinare nefirească a capului.

Ne strânge meniurile şi apoi se răsuceşte pe călcâie.

— Doamne! exclamă uimit Marcus.

Ce-i?

— Tipa asta n-are pic de personalitate.

Râd.

El zâmbeşte.

— Deci, unde eram?... A, da, Hamptons.

— Corect.

— Dex spune că nu e o idee bună să ieşi cu cineva cu care împărţi aceeaşi casă. Dar eu nu sunt genul care să joace după regulile lui prosteşti. Dacă o să sfârşim prin a ne un reciproc, asta este.

— Nu cred că o să ajungem să ne urâm unul pe altul, spun eu zâmbind.

Chelneriţa noastră se întoarce cu vinul, destupă sticla şi toarnă puţin în paharul lui. Marcus ia o înghiţitură sănătoasă şi afirmă că este minunat, sărind peste pretenţiosul ceremonial de gustare a vinului. Poţi spune multe despre un tip urmărindu-l cum ia prima înghiţitură de vin. Nu este semn bun dacă trece prin tot ceremonialul rotirii paharului, îşi îngroapă nasul în el luând o înghiţitură mică, gânditor, întrerupându-se cu o încruntare a feţei, urmată de o uşoară aprobare din cap, pentru a nu părea prea entuziast, ca şi când ar spune: „Merge şi ăsta, dar am băut multe mai bune”. Dacă este un adevărat cunoscător în materie de vinuri, atunci da. Însă, de obicei, nu este decât un soi de spectacol, greu de suportat.

Când chelneriţa îmi toarnă în pahar, îl întreb pe Marcus dacă ştie de pariu.

— Ce pariu?

Aştept până când rămânem iar singuri – şi aşa nu mă entuziasmează faptul că a ajuns la urechile chelneriţei că asta e prima noastră întâlnire.

— Dex şi Darcy au pus pariu dacă o să accept sau nu invitaţia ta.

— Fugi de aici! zice el uşor teatral. Cine credea că o să accepţi şi cine că o să mă refuzi?

— Hmm, am uitat. Mă prefac că nu-mi mai amintesc.

Nu despre asta e vorba. Ci despre faptul că.

— Că se amestecă prea mult în treburile noastre, completează el clătinând din cap. Ticăloşii!

— Ştiu.

Ridică paharul şi face o urare:

— Să-i evităm pe Dex şi pe Darcy! Niciun amănunt din seara asta împărtăşit cu ticăloşii ăia băgăcioşi!

Râd.

— Indiferent cât de grozavă – sau de nereuşită – este întâlnirea noastră!

Paharele noastre se ating şi sorbim în acelaşi timp.

— Această întâlnire nu va merge prost. Ai încredere în mine!

Zâmbesc.

— Am încredere în tine.

„Da, chiar am încredere în el", mă gândesc. Umorul lui are ceva dezarmant şi lejer, în stilul celor din Vestul Mijlociu. Şi nu este logodit cu Darcy. Asta e mare lucru.

Apoi, ca la comandă, Marcus mă întreabă de când o cunosc pe Darcy.

— De douăzeci şi ceva de ani. Prima dată când am văzut-o purta o rochiţă de vară la modă, iar eu – pantaloni din ăia scurţi, Winnie-the-Pooh, absolut idioţi, de la Sears. Mi-am spus: „*Iată* o fată cu stil!"

Marcus râde.

— Pun pariu că arătai minunat în pantalonii tăi Pooh.

— Nu tocmai…

— Tu ai fost cea care le-a făcut cunoştinţă lui Darcy şi lui Dex, nu? El mi-a spus că aţi fost buni prieteni în timpul facultăţii de drept.

„Exact. Bunul meu prieten Dex. Bărbatul cu care m-am culcat zilele trecute".

— Da. L-am întâlnit în primul semestru. Am ştiut de la bun început că el şi Darcy vor fi o pereche grozavă.

O mică exagerare, dar vreau să fie clar că nu l-am dorit niciodată pe Dex pentru mine. Lucru care a fost adevărat. Şi încă este.

— Ba chiar şi seamănă. Nu este niciun mister cum vor arăta copiii lor.

— Da. Vor fi frumoşi.

Simt un inexplicabil nod în gât când mi-i imaginez pe Dex şi pe Darcy legănându-şi nou-născutul. Nu ştiu de ce, dar nu m-am gândit niciodată ce va fi dincolo de nunta din septembrie.

— Ce-i? mă întreabă Marcus, surprinzându-mi expresia.

Asta nu înseamnă neapărat că Marcus este un fin observator; chipul meu este ca o carte deschisă. Un adevărat blestem.

— Nimic, răspund. Apoi zâmbesc şi îmi îndrept spatele. Este timpul pentru o schimbare. Gata, destul cu Dex şi cu Darcy! adaug eu.

— Da, încuviinţează el. Te ascult.

Începem o conversaţie tipică primei întâlniri, discutând despre slujbele noastre, despre familie şi despre experienţele noastre de viaţă de până atunci. Am vorbit despre începutul afacerii lui pe internet, care a eşuat, şi despre mutarea la New York. Mâncarea soseşte. Mâncăm, discutăm şi comandăm încă o sticlă de vin. Atmosfera este foarte destinsă, fără momente de tăcere stânjenitoare. Mă simt atât de în largul meu, încât mă încumet să iau o înghiţitură din specialitatea lui de viţel atunci când îmi oferă.

După cină, Marcus achită nota. Asta e întotdeauna un moment stânjenitor pentru mine – deşi este mult mai penibil să mă ofer să plătesc (indiferent dacă gestul de a căuta portofelul este sincer sau jucat). Zâmbesc, îi mulţumesc şi ne îndreptăm către uşă, dar ne hotărâm să

mai bem ceva.

— Spune tu un loc, mă îndeamnă Marcus.

Aşa că aleg un bar care abia s-a deschis, în apropierea apartamentului meu. Ne suim într-un taxi şi plecăm, vorbind tot drumul spre Upper East Side. Apoi ne aşezăm la bar, discutând în continuare.

Îi cer să-mi povestească mai multe despre oraşul lui natal din Montana. Se opreşte o secundă, apoi îmi spune că are o poveste tare pentru mine.

— Doar 10% dintre colegii mei din ultimul an de liceu au mers la colegiu, începe el. Celor mai mulţi nici măcar nu le păsa de testele de admitere la colegiu. Dar eu le-am dat, le-am trecut cu bine, am făcut cerere la Georgetown şi am fost admis. Bineînţeles că n-am spus acest lucru nimănui de la şcoală. Mi-am văzut de treburi, hoinărind cu colegii şi făcând tot ce ne tăia capul. Apoi, chestia cu facultatea de la Georgetown s-a aflat şi, într-o zi, profesorul meu de matematică, domnul Gilhooly, a luat asupra lui sarcina de a da clasei vestea cea mare. Clatină din cap, ca şi când amintirea ar fi dureroasă. Reacţia tuturor a fost: „Şi ce-i cu asta? Mare şmecherie”. Marcus îşi imita colegii de clasă plictisiţi, încrucişându-şi braţele la piept şi ducându-şi mâna la gură, ca şi cum ar masca un căscat. Şi cred că reacţia lor l-a înfuriat pe domnul Gilhooly. El ar fi dorit ca ei să înţeleagă cu adevărat profunzimea greşelii lor şi soarta care îi aştepta. Astfel încât a început să deseneze pe tablă un grafic care arăta posibilităţile mele de câştig dacă obţineam o diplomă de colegiu comparativ cu posibilităţile lor de câştig dacă rămâneau în oraş şi debarasau mesele la Shoney’s. Şi sublinia faptul că prăpastia avea să se adâncească în timp.

— Nu se poate!

— Ba da, chiar aşa a fost. Aşa că stăteau toţi acolo şi mă priveau ca pe un nemernic. Ca şi când mă credeam

buricul pământului. Îmi venea să-l omor pe individ, zice Marcus ridicând mâinile. Mulţumesc pentru nimic, domnule Gilhooly. Mi-aţi făcut rost de câţiva prieteni!

Râd.

— Ce dracu' era să fac? Trebuia să lupt cu imaginea de tocilar nemernic, nu? Aşa că am schimbat macazul, ca să le arăt tuturor că nu dădeam doi bani pe admiterea la colegiu. Am început să fumez iarbă zilnic, obicei pe care nu l-am întrerupt nici la colegiu. În fine, din cauza asta, ştii, am absolvit penultimul la Georgetown. Sunt sigur că ai auzit chestia cu telecomanda, nu? mă întreabă în timp ce dezlipeşte eticheta de pe sticla lui de Heineken.

Zâmbesc şi îl bat uşor pe mână.

— Da. Ştiu povestea. Numai că, în versiunea pe care am auzit-o eu, ai fost ultimul.

— Ei, drăcie! spune Marcus şi clatină din cap. Lui Dex nu-i iese niciodată cum trebuie rahatul ăsta. Media mea de 1, 67 a depăşit-o pe a unuia! Penultimul, auzi! Penultimul!

După două beri, mă uit la ceas şi spun că s-a făcut destul de târziu.

— Bine. Vrei să te conduc?

— Sigur.

Mergem pe Third Avenue şi ne oprim în faţa apartamentului meu.

— Noapte bună, Marcus. Îţi mulţumesc foarte mult pentru cină. M-am simţit minunat, spun eu, şi chiar aşa şi este.

— Da. Şi eu. A fost super.

Îşi linge buzele. Ştiu ce urmează.

— Şi mă bucur că o să stăm în aceeaşi casă la vară.

— Şi eu mă bucur.

Apoi mă întreabă dacă poate să mă sărute. În mod normal, nu suport să aud o asemenea întrebare tâmpită.

„Fă-o pur şi simplu”, îmi spun mereu. Dar, habar n-am de ce, faptul că vine de la Marcus nu mă deranjează.

Încuviinţez, în timp ce el se apleacă şi îmi dă un sărut nici prea lung, dar nici exagerat de scurt.

Ne despărţim. Inima nu-mi bate cu putere, dar sunt bucuroasă.

— Crezi că Darcy şi Dex au pariat şi pe asta? mă întreabă el.

Râd, pentru că şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Cum a fost? ţipă Darcy în telefon în dimineaţa următoare.

De-abia am ieşit de sub duş, cu apa şiroind pe mine.

— Unde eşti?

— În maşină cu Dex. Ne întoarcem în oraş, spune ea. Am fost să cumpărăm antichităţi. Ai uitat?

Nu, răspund. Îmi amintesc.

— Cum a fost? întreabă ea plescăind într-una guma de mestecat.

Nu poate aştepta nici măcar până acasă pentru a afla detalii picante despre întâlnirea mea.

Nu răspund.

— Ei bine?

— Legătura e proastă. Cred că rămâi fără semnal, mint eu. Nu te aud.

— Frumoasă încercare. Dă-mi noutăţi!

— Ce noutăţi?

— Rachel! Nu face pe proasta cu mine. Povesteşte-mi despre întâlnire! Murim de nerăbdare să aflăm.

Îl aud pe Dex repetând pe fundal:

— Chiar *murim*!

— A fost o seară minunată, spun scurt, încercând să-mi înfăşor capul cu un prosop fără a scăpa telefonul.

Începe să ţipe.

— Da! Ştiam eu. Aşadar, detalii! Detalii!

Îi spun că am fost la Clementine, unde eu am comandat ton, iar el viţel.

— Rachel! Treci la treburile serioase! V-aţi tras-o?

— Nu pot să-ţi spun asta.

— De ce nu?

— Am motivele mele.

— Asta înseamnă că aţi făcut-o, spune ea. Altfel, ai fi răspuns doar nu.

— Crezi ce vrei.

— Ei, haide, Rachel!

Îi răspund că în niciun caz n-am de gând să fiu eu sursa ei de distracţie în timp ce merge cu maşina. Îi repetă cuvintele mele lui Dex şi îl aud zicând:

— Lui Bruce îi revine sarcina asta. Spune-i!

În fundal se aude *Turmel of love*.

— Transmite-i lui Dexter că ăla este cel mai prost album al lui Bruce.

— Toate sunt proaste. Springsteen este infect, comentează Darcy.

— Chiar a zis că albumul ăsta e prost? îl aud pe Dex întrebând-o pe Darcy.

Darcy spune că da. Câteva secunde mai târziu, pe fundal răsună *Thunder Road*. Darcy ţipă la el să dea mai încet. Zâmbesc.

— Deci? întreabă Darcy. Ne spui sau nu?

Nu.

— Nici dacă promit să nu-i zic lui Dex?

— Nici atunci.

Darcy scoate un sunet de exasperare. Apoi îmi spune că, într-un fel sau altul, tot va afla şi închide.

Nu mai ştiu nimic de Dex până joi seara, cu o zi înainte de mult anunţata plecare la Hamptons.

— Vrei să vii cu noi cu maşina? Mai avem un loc liber, spune el. Claire merge cu noi. Şi prietenul tău.

— Ei bine, în acest caz, mi-ar face plăcere, răspund, încercând să par veselă şi nonşalantă.

Trebuie să-i arăt că mi-am văzut de drum. Eu mi-am văzut de drum.

A doua zi, la ora cinci, suntem cu toţii în maşina lui Dexter, sperând să nu prindem prea mare aglomeraţie pe drum. Dar traficul era deja infernal. Ne-a luat o oră să trecem prin Midtown Turmel şi aproape patru ore să parcurgem cei o sută şaizeci şi cinci de kilometri până la East Hampton. Stau pe bancheta din spate, între Claire şi Marcus. Darcy e foarte veselă şi surescitată. Aproape tot drumul stă întoarsă spre noi trei, deschizând diverse subiecte, punând întrebări şi turuind întruna. Ea face ca ieşirea asta să pară un mare eveniment; buna ei dispoziţie este la fel de contagioasă ca şi proasta ei dispoziţie. Marcus este al doilea vorbăreţ al grupului. Pentru vreo cincizeci de kilometri, el şi Darcy ţin obişnuitul spectacol comic, făcând mişto unul de altul. Ea îi spune că e prea leneş, el îi reproşează faptul că e prea greu de mulţumit. Eu şi Claire intervenim în discuţie din când în când. Dex nu spune absolut nimic. E atât de tăcut, că Darcy ţipă la un moment dat la el, cerându-i să nu să mai fie atât de plicticos.

— Conduc, îi răspunde el. Trebuie să mă concentrez.

Apoi se uită la mine în oglinda retrovizoare. Asta îmi dă o stare ciudată şi devin şi mai agitată când îi surprind privirea. Mă întreb ce-i în mintea lui. Însă ochii nu-i trădează gândurile.

E deja întuneric atunci când ne oprim pentru o gustare şi o bere la o benzinărie pe Route 27. Claire se apropie pe furiş de mine în faţa raftului cu chipsuri, mă ia de braţ şi îmi spune:

— Se vede că te place cu adevărat.

Preţ de o clipă rămân ca paralizată, crezând că se

referă la Dex. Apoi îmi dau seama că vorbeşte despre Marcus.

— Eu şi Marcus suntem doar prieteni, îi răspund, alegând o cutie de Pringles Light.

— Ei, haide! Darcy mi-a spus de întâlnirea voastră, zice ea.

Claire este întotdeauna la curent cu totul: ultimele tendinţe, barurile deschise recent, următoarea mare petrecere. Degetele ei cu manichiura impecabilă par să ia pulsul oraşului. Iar cunoaşterea amănuntelor referitoare la celibatarii din Manhattan face şi ea parte din arsenalul ei.

— A fost doar o singură întâlnire, spun eu, fericită că Darcy nu reuşise să afle cum decursese întâlnirea cu Marcus, în ciuda tirului de întrebări.

Încercase să stoarcă măcar de la el ceva, trimiţându-i un e-mail, pe care el mi-l redirecţionase mie, scriind la subiect: „ticăloşi băgăcioşi”.

— Ei, vara-i lungă, spune Claire cu înţelepciune. Bine faci că nu te legi la cap până când nu vezi întreaga ofertă.

Ajungem la casa noastră de vacanţă, o cabană mică, nu prea arătoasă. Claire a descoperit-o când a venit singură la jumătatea lui februarie, supărată pe noi toţi pentru că nu ne-am sacrificat un weekend ca să căutăm casă. Ea a organizat totul, inclusiv găsirea celor cu care o împărţim. În timp ce facem turul casei, se scuză din nou pentru lipsa piscinei şi se plânge că spaţiile comune nu sunt destul de mari pentru petreceri pe cinste. O asigurăm încă o dată că, de fapt, curtea mare din spate, cu grătar, compensează acest lucru. În plus, suntem suficient de aproape de plajă ca să mergem pe jos, lucru care, după părerea mea, este cel mai important la o casă de vacanţă.

Descărcăm bagajele şi ne căutăm dormitoarele. Darcy şi Dex îl au pe cel cu pat uriaş. Marcus are propria cameră – ceea ce poate fi util. Şi Claire are propria

cameră, recompensă pentru eforturile ei. Eu împart camera cu Hillary, care a tras chiulul astăzi de la serviciu şi a venit cu trenul încă de aseară. Hillary lasă întotdeauna munca pe ultimul loc. Nu cunosc pe nimeni mai relaxat în ce priveşte munca, mai ales dintre cei care lucrează la o firmă mare. În fiecare zi soseşte târziu la serviciu – cu fiecare an care trece se apropie tot mai mult de ora unsprezece – şi refuză să intre în jocul pe care îl joacă toţi ceilalţi colegi, care îşi lasă o haină pe spătarul scaunului sau o ceaşcă plină cu cafea pe birou înainte de a pleca seara, astfel încât a doua zi ceilalţi să creadă că sunt plecaţi doar într-o scurtă pauză. Anul trecut a adunat mai puţin de două mii de ore şi din acest motiv nu a primit niciun bonus. „Faceţi socoteala şi o să vedeţi că bonusurile obţinute pentru orele suplimentare sunt mai mici decât suma pe care aţi câştiga-o dacă aţi întoarce burgeri la McDonald’se în timpul ăsta”, a spus ea anul ăsta, în ziua în care au fost înmânate cecurile cu bonusuri.

O sun acum de pe mobil.

— Unde eşti?

— La Cyril’s, strigă ea, ca să acopere gălăgia. Vreţi să vă aştept aici sau să ne întâlnim altundeva?

Le întreb pe Darcy şi pe Claire.

— Spune-i că ne ducem direct la Talkhouse, zice Darcy. Este deja târziu.

Apoi, aşa cum mă aşteptam, Claire şi Darcy insistă să îşi ia altceva pe ele. Şi Marcus, care poartă încă hainele de la serviciu, se duce să se schimbe. Astfel încât eu şi Dex stăm în salon unul în faţa celuilalt, aşteptând. El ţine telecomanda, dar nu porneşte televizorul. Este prima oară când rămânem singuri de la Incident. Simt cum încep transpir. De ce sunt aşa agitată? Ceea ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului. S-a terminat. Trebuie să mă relaxez şi să mă comport normal.

— Nu te duci să te dichiseşti pentru prietenul tău? întreabă Dex încet, fără să se uite la mine.

— Ha, ha, foarte spiritual.

Acum, chiar şi un simplu schimb de cuvinte pare imoral.

— Şi totuşi, nu te duci?

— Mă simt bine aşa, spun, uitându-mă la jeanşii mei preferaţi şi la bluza neagră. El nu ştie însă cât timp îmi luase mie să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac, atunci când mă schimbasem, după serviciu.

— Deci, tu şi Marcus formaţi un cuplu grozav…

Aruncă pe furiş o privire spre scări.

— Mulţumesc. Se poate spune acelaşi lucru despre tine şi Darcy.

Ne uităm unul la celălalt cu insistenţă, o privire prea plină de înţelesuri pentru a încerca să o interpretăm. Apoi, înainte ca el să poată răspunde, Darcy coboară scările ţopăind, într-o rochie verde crud, mulată pe corp.

Îi dă lui Dex o foarfecă şi se ghemuieşte la picioarele lui, ridicându-şi părul.

— Poţi să-mi tai eticheta, te rog?

El i-o taie. Ea se ridică şi face o piruetă.

— Ei, cum arăt?

— Frumos, răspunde el şi apoi îmi aruncă o privire stânjenită, ca şi când banalul compliment adresat logodnicei lui m-ar fi putut deranja cumva.

— Arăţi extraordinar, adaug eu, ca să-i arăt lui Dex că nu mă deranjează.

Câtuşi de puţin.

Plătim intrarea şi ne croim drum prin mulţimea de la Stephen’s Talkhouse, barul nostru preferat din Amagansett, salutându-i pe toţi cunoscuţii. O găsim pe Hillary rezemată de bar cu un Budweiser în mână, purtând o pereche de pantaloni scurţi de blugi, un tricou alb

decoltat şi nişte şlapi albaştri pe care Darcy şi Claire i-ar fi purtat doar la salonul de cosmetică. În înfăţişarea lui Hillary nu este absolut nimic ostentativ şi, ca întotdeauna, sunt fericită să o văd.

— Hei, băieţi! strigă ea. De ce aţi întârziat atât?

— Traficul a fost îngrozitor, răspunde Dex supărat. Ca să nu mai spun că unii au mai stat şi să se aranjeze.

— Hei, *bineînţeles* că a trebuit să ne aranjăm! răspunde Darcy uitându-se în jos, pentru a-şi admira ţinuta.

Hillary insistă că avem nevoie un impuls pentru a începe seara şi comandă un rând de tărie. Ne dă paharele în timp ce noi formăm un cerc strâmt, gata să le dăm peste cap.

— Pentru cea mai bună vară din toate timpurile! zice Darcy, dându-şi pe spate părul lung, ce miroase a nucă de cocos.

Spune acest lucru la începutul fiecărei veri. Întotdeauna are speranţe teribil de mari, pe care eu nu le împărtăşesc niciodată. Dar poate că vara asta chiar va fi cea mai bună.

Toţi dăm peste cap tăria, care are gust de vodcă. Apoi Dex mai comandă un rând; în momentul când îmi dă băutura, degetele lui le ating uşor pe ale mele. Mă întreb dacă a făcut-o intenţionat.

— Mulţumesc, îi spun.

— Cu plăcere, murmură el, fixându-mă cu privirea, la fel ca în maşină.

Număr în linişte până la trei, apoi mă uit în altă parte.

Pe măsură ce noaptea se scurge, eu mă trezesc că-i urmăresc pe Dex şi pe Darcy. Sunt surprinsă de sentimentul dureros de posesiune pe care îl am văzându-i împreună. Nu este tocmai gelozie, dar nici departe nu e.

Observ lucruri mărunte, pe care altă dată nu le sesizam. De pildă, la un moment dat, Darcy şi-a vârât două degete chiar sub betelia jeanşilor lui. Şi, mai târziu, când stătea în spatele ei, Dex i-a adunat părul într-o mână şi i l-a ţinut aşa într-o coadă de cal improvizată înainte de a-i da drumul să cadă înapoi pe umeri.

Chiar acum, se apleacă să-i spună ceva. Ea încuviinţează şi zâmbeşte. Îmi imaginez că i-a spus: „Te doresc în noaptea asta" sau ceva de genul ăsta. Mă întreb dacă au făcut sex de la partida noastră. Cu siguranţă, da. Iar asta mă deranjează într-un mod ciudat. Poate că aşa se întâmplă ori de câte ori vezi pe cineva de pe Lista ta cu altcineva. Îmi spun că nu am niciun drept să fiu geloasă. Că nu am niciun drept să-l pun pe primul loc pe Lista mea.

Încerc să-mi concentrez atenţia asupra lui Marcus. Stau lângă el, vorbesc cu el, râd la glumele lui. Când mă invită la dans, accept fără ezitări. Îl urmez pe ringul aglomerat. Râdem şi dansăm până când curg apele pe noi. Când îi simt trupul lipit de al meu, îmi dau seama că, deşi nu există o mare atracţie între noi, mă simt bine. Şi cine ştie? Poate că asta o să ducă la ceva.

— Ăştia mor de curiozitate să afle ce s-a petrecut la întâlnirea noastră, îmi zice Marcus la ureche.

— De ce spui asta? îl întreb.

— Darcy a pus iar întrebări.

Zău?

— Mda.

— Când?

— În seara asta, imediat după ce am ajuns aici.

Ezit puţin, apoi întreb:

— Dex a zis ceva?

— Nu, dar stătea chiar lângă ea şi părea al dracu' de interesat.

— Ce tupeu! zic, pe un ton glumeţ.

— Ştiu, ticăloşi băgăreţi… Stai, nu te uita în direcţia lor. Chiar acum ne fixează cu privirea.

Îşi apropie faţa de a mea, iar favoriţii lui mă zgârie uşor pe obraz.

Îl cuprind cu braţele pe după umeri şi-mi apropii trupul ud de al lui.

— Păi, atunci, hai să le oferim un spectacol!

Capitolul 7

— Şi care-i treaba cu tine şi cu Marcus? mă întreabă a doua zi dimineaţă Hillary, în timp ce răscoleşte printr-un morman de haine de lângă pat.

Rezist tentaţiei de a le împături în locul ei.

— Niciuna, de fapt.

Mă dau jos din pat şi încep să aşez lenjeria.

— Dar sunt şanse să fie ceva?

Trage pe ea o pereche de pantaloni de fitness şi le leagă bine şiretul.

— Poate.

Anul trecut, Hillary se despărţise de Corey, cu care fusese prietenă patru ani; un tip drăguţ, isteţ şi foarte de treabă. Dar Hillary e convinsă că, oricât de OK fusese relaţia, nu se dovedise suficient de bună. „Nu e el *Alesul*", spunea întruna. Îmi amintesc că Darcy o avertizase că şi-ar putea revizui părerea după treizeci de ani, afirmaţie pe care eu şi Hillary am rumegat-o pe îndelete mai târziu. Clasic pentru Darcy şi total lipsit de tactică. Cu toate astea, odată cu trecerea timpului, nu pot să nu mă întreb dacă Hillary n-a făcut o greşeală. Iat-o acum, un an mai târziu, încurcată în tot soiul de întâlniri cu necunoscuţi, în timp ce, după cum umblă zvonul, fostul ei iubit s-a mutat într-o mansardă din TriBeCa împreună cu o studentă la medicină, de douăzeci şi trei de ani, copie la indigo a lui Cameron Díaz. Hillary pretinde că n-o deranjează absolut deloc. Mi se pare însă foarte greu de crezut, chiar şi

pentru o femeie atât de stăpână pe propria persoană, cum e ea. În orice caz, nu pare să se grăbească să-i găsească un înlocuitor lui Corey.

— Candidat de-o vară sau pe termen lung? continuă ea şirul întrebărilor, trecându-şi degetele prin părul scurt de culoarea nisipului.

— Nu ştiu. Poate candidat pe termen lung.

— Hei, dar aseară păreaţi un cuplu în adevăratul sens al cuvântului, zice. Când dansaţi.

— Pe bune? întreb eu, gândindu-mă că, dacă păream un cuplu, Dex trebuie să fi înţeles că nu am făcut o obsesie pentru el.

Dă din cap, îşi găseşte tricoul de Corporate Challenge[12] şi îl miroase la subraţ. Îl aruncă spre mine.

— E curat? Miroase-l!

— Nu-ţi miros eu ţie hainele, zic aruncându-i-l înapoi. Eşti culmea!

Râde şi-şi pune tricoul, care pare destul de curat.

— Da… Voi doi aţi râs şi-aţi şuşotit împreună toată seara… M-am gândit că sigur o să v-o trageţi aseară. Şi că o să-mi rămână numai mie camera.

Râd.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Pe el l-ai dezamăgit mai tare.

— Nu. Mi-a urat pur şi simplu noapte bună când am ajuns acasă. Nici măcar un sărut.

Hillary ştie despre primul sărut.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Cred că o luăm pas cu pas, nu ne grăbim. O să ne tot întâlnim de acum şi pân’ la toamnă. Aici, şi pe urmă la nuntă. Ştii că e şi el în gaşca de la nuntă. Dacă lucrurile o iau razna, ar putea fi nasol.

---

12 Cursă de alergare de cinci kilometri organizată exclusiv pentru instituţii, care vizează sănătatea angajaţilor (n.tr.)

Pare să-mi cântărească argumentele. Preţ de-o clipă, sunt tentată să-i spun lui Hillary totul despre Dex. Am încredere în ea. Dar nu-i împărtăşesc nimic, gândindu-mă că o să am tot timpul pentru asta şi că n-aş mai putea face nimic dacă i-aş zice şi apoi m-aş răzgândi. Iar când o să fim cu toţii împreună, o să mă simt şi mai stânjenită, căci mi se va părea tot timpul că ea ne urmăreşte cu atenţie. Şi, oricum, s-a terminat. De fapt, nici nu e nimic de spus.

Coborâm. Colegii cu care împărţim casa s-au adunat deja la masa din bucătărie.

— E supermişto afară, zice Darcy, în timp ce se ridică şi se întinde, scoţându-şi la iveală abdomenul plat de sub un tricou foarte scurt.

Se aşază din nou la masă, întorcându-se la jocul de Solitaire.

Claire îşi ridică privirea din Palm Pilot 19.

— Vreme perfectă de plajă.

— Vreme perfectă de golf, zice Hillary, uitându-se spre Dex şi spre Marcus. E careva interesat?

— Hmm, poate, mormăie Dex, ridicându-şi ochii din pagina de sport. Vreţi să sun să văd dacă găsim loc liber, să jucăm mai încolo?

Darcy aruncă pe masă cărţile şi se uită sfidător în jur. Hillary nu pare să observe obiecţia lui Darcy faţă de o partidă de golf, fiindcă spune:

— Sau am putea să mergem direct la terenul de golf.

— Nu! Nu! Nu! Fără golf! Darcy bate din nou în masă, de data asta cu pumnul. Nu în prima noastră zi! Trebuie să rămânem împreună! Toţi. Nu-i aşa, Rachel?

— Înţeleg că asta înseamnă să ne luăm gândul de la golf azi, spune Dex, înainte să fiu obligată să mă implic în importanta dezbatere. Ăsta-i ordinul lui Darcy.

Hillary se ridică de la masă cu o expresie dezgustată pe chip.

— Vreau doar să fim cu toţii la plajă, zice Darcy, dând o tentă de bunăvoinţă egoismului ei.

— Şi faci ca perspectiva asta să pară atât de plăcută…

Dex se ridică, se duce la chiuvetă şi pune apă la fiert pentru cafea.

— Şi ce te deranjează pe tine, ciufut afurisit? spune Darcy, de parcă el ar fi ăla care tocmai i-ar fi dictat cum să-şi petreacă ziua. Fir-ar!

— Ce-i ăla ciufut? întreabă Marcus, scărpinându-şi o ureche. E prima lui intervenţie în conversaţia dimineţii. Pare încă pe jumătate adormit. Nu mi-e deloc familiar acest cuvânt.

— Ai unul în faţa ta chiar în acest moment, zice Darcy arătând spre Dex. E prost dispus de când am ajuns aici.

— Nu-i adevărat, răspunde Dex fără să se întoarcă.

Aş vrea să-i văd chipul, ca să-i pot descifra expresia.

— Ba eşti. Nu-i aşa? insistă ea, uitându-se la mine.

Fiind prietenă cu Darcy, am învăţat arta de a îndulci lucrurile. Dar faptul că m-am culcat cu logodnicul ei mi-a anihilat instinctul ăsta. Nu am chef să mă bag în discuţie şi să-i cânt în strună. Şi nimeni nu vrea să se amestece în ceea ce ar trebui să fie o ceartă intimă. Ridicăm toţi din umeri sau ne uităm în altă parte.

În realitate, Dex *a fost*, într-adevăr, oarecum retras. Mă întreb dacă eu am ceva de-a face cu starea lui de spirit. Poate că l-a deranjat apropierea dintre mine şi Marcus. Nu tocmai o explozie de gelozie, ci doar genul ăla de strângere de inimă pe care o simţisem şi eu. Sau poate că doar se gândeşte la felul lui Darcy de-a fi şi la dorinţa ei de a controla totul. Întotdeauna am fost conştientă de pretenţiile lui Darcy – nu le poţi rata –, dar în ultima vreme am devenit mai puţin tolerantă cu ea. M-am săturat să fie mereu doar cum vrea ea. Poate că Dex simte la fel.

— Ce pregătim pentru micul dejun? întreabă Marcus căscând zgomotos.

Claire se uită la ceasul ei Cartier bătut cu diamante.

— Vrei să zici pentru gustarea de dimineaţă.

— Cum zici tu. Mâncare să fie, spune Marcus.

Luăm în discuţie opţiunile şi ne hotărâm să evităm zona East Hampton, foarte aglomerată. Hillary zice că a cumpărat ea chestiile esenţiale cu o zi în urmă.

— Prin esenţiale înţelegi Pop-tarts20? întreabă Marcus.

— Uite! Hillary pune pe masă castronaşe, linguri şi o cutie de Rice Krispies. Poftă bună!

Marcus deschide cutia şi toarnă puţin în castronaşul lui. Se uită la mine peste masă.

— Vrei? mă întreabă el.

Dau din cap că da şi-mi pregăteşte şi mie un castron. Nu mai întreabă dacă mai vrea şi altcineva cereale, ci doar împinge cutia spre mijlocul mesei.

— Banană? mă întreabă.

— Da, te rog.

Curăţă banana, după care o taie felii şi pune pe rând câteva în bolul lui şi apoi în al meu. Partea lovită o ia el. Împărţim o banană. Asta înseamnă ceva. Dexter mă săgetează cu privirea, în timp ce Marcus aruncă ultima bucăţică, un cilindru perfect, în bolul meu, lăsând partea urâtă de la vârf în coajă.

Câteva ore mai târziu, suntem gata să mergem cu toţii la plajă. Claire şi Darcy îşi fac apariţia din camerele lor, cu gentile elegante din pânză umplute până la refuz cu prosoape de pluş noi pentru plajă, reviste, loţiuni, termosuri, telefoane mobile şi farduri. Hillary duce cu ea doar un prosop mic de baie şi un disc de frisbee. Eu sunt undeva la mijloc, cu un prosop de plajă, cu CD-playerul meu portabil şi o sticlă cu apă. Mergem toţi şase în rând,

iar şlapii noştri lipăie pe caldarâm cu sunetul caracteristic verii. Claire şi Hillary trec de o parte şi de alta, flancând cuplul casei şi pe cel care s-ar putea forma. Traversăm parcarea plajei şi trecem peste dună, ezitând pentru o clipă să aruncăm o primă privire către apă.

Mă bucur că nu mai locuiesc în Indiana, departe de ocean, unde oamenii numesc „plajă” malul Lacului Michigan. Priveliştea este fascinantă. Mai că mă face să uit că m-am culcat cu Dex.

Dex conduce şirul pe plaja aglomerată şi găseşte un loc la jumătatea drumului între dune şi ocean, unde nisipul este încă moale, dar destul de neted ca să ne întindem prosoapele. Marcus îşi pune prosopul lângă al meu; Darcy se aşază în cealaltă parte, iar Dex stă alături de ea. Hillary şi Claire se opresc în faţa noastră. Soarele este strălucitor, dar nu prea fierbinte. Claire ne avertizează pe toţi în legătură cu razele ultraviolete, susţinând că astea sunt zilele când trebuie să fii extrem de atent.

— Soarele îţi poate face foarte rău şi tu nici să nu-ţi dai seama decât când e prea târziu, zice ea.

Marcus se oferă să-mi dea cu loţiune de plajă pe spate.

— Nu, mulţumesc, spun eu.

Dar, în timp ce mă chinuiesc să ajung la jumătatea spatelui, el îmi ia flaconul şi aplică loţiunea, cu mişcări meticuloase.

— Dă-mă şi tu pe mine, Dex, zice Darcy veselă, scoţându-şi şortul alb şi aşezându-se pe vine în faţa lui Dex, în costumul ei de baie negru. Poftim! Foloseşte uleiul de nucă de cocos, te rog.

Claire se lamentează în legătură cu factorul de protecţie prea mic al uleiului, zice că suntem prea în vârstă ca să continuăm să stăm cu orele la soare şi o avertizează pe Darcy că o să-i pară rău când o să înceapă

să-i apară ridurile. Darcy îşi dă ochii peste cap şi zice că nu-i pasă de riduri şi că ea doar trăieşte clipa. Ştiu deja ce mă aşteaptă, sunt conştientă de faptul că Darcy o să-mi spună că Claire este invidioasă fiindcă, fiind foarte albă, pielea ei trece direct la rozaliu intens.

— O să regreţi când o să ai patruzeci de ani, zice Claire cu chipul ascuns de o uriaşă pălărie de paie.

— Nu, n-o să regret. O să-mi fac un tratament cu laser pentru reîntinerirea pielii.

Darcy îşi aranjează sutienul de la costumul de baie, după care mai pune nişte ulei pe gambe, cu mişcări rapide şi eficiente. Sunt mai mult de cincisprezece ani de când o urmăresc cum se unge din cap până-n picioare. În fiecare vară, ţelul ei a fost să aibă un bronz impecabil. Deseori ne întindeam în curtea din spatele casei ei cu o găleată de Crisco după noi, o sticlă de Sun m şi un furtun de grădină pentru a ne mai răcori. Era o adevărată tortură. Dar am suferit şi am îndurat, crezând că pigmentul închis la culoare este vreun soi de virtute. Pielea mea este la fel de albă ca a lui Claire, aşa că, bineînţeles, Darcy mă îmboldea să stau şi mai mult.

Claire subliniază faptul că chirurgia plastică nu vindecă şi cancerul de piele.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Darcy. Atunci stai sub nenorocita aia de pălărie!

Dezumflată, Claire deschide gura să spună ceva, dar se răzgândeşte. Într-un final, zice:

— Îmi pare rău. Încercam doar să fiu de ajutor.

Darcy îi adresează un zâmbet împăciuitor.

— Ştiu, scumpo. N-am vrut să te reped.

Dex se uită la mine şi se strâmbă, lăsând să se înţeleagă că tot ce-şi doreşte e să tacă amândouă. E prima oară în acea zi când comunicăm direct. Îmi îngădui să-i zâmbesc şi eu. Pe chip i se răsfrânge un surâs încântător. E

dureros de arătos. Ca atunci când te uiţi la soare. Rămâne o clipă în picioare, aranjându-şi prosopul care s-a adunat din cauza vântului. Mă uit la spatele lui, apoi cobor privirea spre gambe, şi mă cuprinde o undă de nostalgie. „A fost în patul meu”. Nu c-aş vrea ca spectacolul să se repete. Dar, *mu*, are un trup frumos – e suplu, dar bine făcut. Nu sunt genul care judecă oamenii după înfăţişare, dar apreciez totuşi un corp perfect. Se aşază în momentul în care îmi întorc privirea de la el.

Marcus întreabă dacă vrea cineva să joace frisbee. Refuz, invocând drept scuză faptul că sunt prea obosită, dar în sinea mea îmi spun că ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac e să alerg de colo-colo cu burta mea moale care-mi iese din tankini. Dar Hillary nu stă pe gânduri, şi iată-i îndepărtându-se, lăsându-ne pe noi ceilalţi cu fleacurile noastre.

— Dă-mi cămaşa, îi cere Darcy lui Dex.

— Te rog?

— „Te rog” se subînţelege, zice Darcy.

— Spune, insistă el, aruncând în gură o tabletă de Altoids cu scorţişoară.

Darcy îi trage una tare în stomac.

— Au, zice el cu o voce monotonă, lăsând să se înţeleagă că nu îl duruse deloc.

Ea se răsuceşte ca să-l lovească din nou, dar el o apucă de încheietura mâinii.

— Încearcă să nu te porţi prosteşte. Eşti ca un copil, îi zice el cu afecţiune.

Irascibilitatea de azi-dimineaţă s-a evaporat.

— Nu sunt, spune ea, mutându-se pe prosopul lui.

Îl apasă cu degetele în piept, rămânând nemişcată şi aşteptând să fie sărutată.

Îmi pun ochelarii de soare şi mă uit în altă parte. Ar fi o minciună să spun că nu sunt geloasă în acest moment.

Seara, mergem cu toţii la o petrecere în Bridgehampton. Casa este imensă, cu o piscină în formă de L, înconjurată de o privelişte grozavă şi de cel puţin douăzeci de felinare tiki[13]. Studiez oaspeţii din curtea din spate şi observ toate rochiile şi fustele purpurii, roz aprins şi portocalii. Se pare că toate femeile au citit acelaşi articol cu „se poartă culorile vii, negrul dispare din peisaj „pe care l-am citit şi eu. Am urmat sfatul şi mi-am cumpărat o rochie cu spatele gol, verde, care este însă prea viu colorată şi sare prea tare în ochi ca s-o pot purta prea des, ceea ce înseamnă că o să mă coste cam o sută cincizeci de dolari pe purtare. Dar sunt mulţumită de alegere – până când văd aceeaşi rochie, cam cu două numere mai mică, pe o blondă zveltă. E mult mai înaltă decât mine – aşa că rochia e mai scurtă pe ea şi lasă la vedere o bucată nesfârşită de coapsă bronzată. Mă străduiesc să stau cât mai departe de ea, de cealaltă parte a piscinei.

Mă duc la baie şi, când mă întorc s-o caut pe Hillary, mă trezesc prinsă într-o conversaţie cu Hollis şi cu Dewey Malone. Hollis a lucrat la firma la care sunt eu, dar şi-a dat demisia a doua zi după ce s-a logodit cu Dewey. Dewey e insipid şi n-are deloc simţul umorului – dar are un fond fiduciar uriaş. Şi, de aici, interesul lui Hollis. Fusese amuzant s-o aud pe Hollis explicându-mi că Dewey are „o inimă aşa de mare”, bla, bla, bla, încercând, în zadar, să-şi ascundă adevăratele intenţii. Sunt invidioasă că Hollis a scăpat de munca aia infernală, dar aş prefera să muncesc pe brânci pentru a-mi plăti facturile decât să fiu măritată cu Dewey.

— Viaţa mea este cu mult mai bună acum, ciripeşte

13 Sculptură din piatră şi lemn, cu formă umanoidă, întâlnită în culturile polineziene din Oceanul Pacific; în mitologia maură, tiki reprezintă primul om (n.tr.)

ea în seara asta. Firma aia era o otravă! Era aşa de sufocantă! Credeam că ar putea să-mi lipsească munca intelectuală… dar nu-i duc deloc dorul. Acum am timp să-i citesc pe clasici şi să reflectez. E extraordinar. Aşa de eliberator.

— Mda. Drăguţ, zic, propunându-mi să reţin replica pentru a i-o împărtăşi lui Hillary.

Hollis continuă să-mi povestească despre apartamentul lor cu terasă situat la ultimul etaj de pe Park Avenue, despre cât a mai muncit la decorarea lui şi cum a trebuit să concedieze trei designeri fiindcă nu voiau să adere la viziunea ei. Dewey nu participă deloc la discuţie, se mulţumeşte să ronţăie gheaţa din pahar şi pare de-a dreptul plictisit. La un moment dat îl surprind holbându-se la fundul lui Darcy, frumos ambalat într-o pereche de pantaloni capri de un roşu-închis.

Marcus apare dintr-odată lângă mine. Îi fac cunoştinţă cu Dewey şi cu Hollis. Dewey îi strânge mâna, după care continuă să respire pe gură, având un aer absent. Hollis îl întreabă numaidecât pe Marcus unde locuieşte şi cu ce se ocupă. Se pare că adresa lui din Murray Hill şi slujba lui în domeniul marketingului nu se ridică la înălţimea pretenţiilor lor, fiindcă găsesc rapid o scuză să se îndrepte spre musafiri mai demni de poziţia lor.

Marcus ridică din sprâncene.

— Dewey, zici?

Da.

— Mi s-a părut mie sau chiar avea un băţ înfipt în fund?

Râd.

Pare mândru de replica lui şi extrem de încântat că mă face să râd.

— Ei, te distrezi?

— Cred că da. Tu?

Ridică din umeri.

— Oamenii ăştia sunt cam plini de ei, nu ţi se pare?

— Asta înseamnă Hamptons.

Analizez întreaga petrecere. Este cu totul altceva faţă de întâlnirile la un grătar între vecini organizate acasă, în Indiana. O parte din mine se simte mulţumită de faptul că mi-am lărgit orizontul. Dar o altă parte, mai mare, se simte stingherită de fiecare dată când iau parte la o asemenea petrecere. Sunt o persoană calmă, care zâmbeşte şi încearcă să poarte o conversaţie cu oameni care consideră că Indiana este doar o regiune pe care o survolezi, o zonă pe care eşti nevoit s-o traversezi în drum spre Aspen sau spre Los Angeles. O urmăresc pe Darcy, care-şi face turul cu Dex alături. Nu mai e nici urmă de Indy în ea – văzând-o, ai zice că a copilărit în Park Avenue. Copiii ei o să crească în Manhattan, asta-i sigur. Când o să am copii, dacă o să am vreodată, aş vrea să mă mut undeva la periferie. Mă uit la Marcus, încercând să mi-l închipui trăgând din stradă tricicleta Big Wheel a fiului nostru. El priveşte-n jos la băieţelul nostru cu chipul mânjit de îngheţată pe băţ uscată şi-i spune să rămână pe trotuar. Băiatul are sprâncenele scurte, ca ale lui Marcus, care se ridică una spre alta, unindu-se ca într-un V răsturnat.

— Hai să mai luăm ceva de băut! mă îndeamnă Marcus.

— Bine, zic, fără s-o slăbesc din ochi pe blonda cu rochie ca a mea.

În timp ce ne îndreptăm spre barul de lângă piscină, mă gândesc din nou la Indiana, imaginându-mi-i pe Annalise şi pe Greg cu vecinii lor, împrăştiaţi pe gazonul din Vestul Mijlociu, proaspăt tăiat. Dacă cineva ar purta nişte pantaloni kaki de la Gap identici cu ai ei, nimănui nu i-ar păsa.

După petrecere, găsim un alt chef la care să mergem,

apoi sfârşim, ca de obicei, la Talkhouse, unde dansez din nou cu Marcus. Pe la trei, ne îngrămădim în maşină şi ne întoarcem acasă. Hillary şi Claire se duc direct la culcare, în timp ce noi patru rămânem în bibliotecă. Darcy şi Dex se ţin de mână pe o canapea; eu şi Marcus stăm unul lângă altul pe canapeaua alăturată, dar nu ne atingem.

— Gata, copii. A trecut de mult ora mea de culcare, spune Darcy, ridicându-se deodată în picioare. Îi aruncă o privire lui Dex. Vii?

Privirea mea o întâlneşte pe a lui Dexter. Ne uităm în altă parte în acelaşi timp.

— Da. Vin imediat, zice el.

Mai vorbim toţi trei încă vreo câteva minute, până când o auzim pe Darcy strigându-l pe Dex din capul scărilor:

— Hai, Dex! Vor să rămână singuri!

Marcus afişează un zâmbet satisfăcut, în vreme ce eu îmi studiez un pistrui de pe braţ.

Dex tuşeşte şi îşi drege glasul. Are un aer extrem de serios.

— Păi, atunci, e-n regulă. Cred că mă duc sus. Noapte bună!

— Bine, bătrâne. Pe mâine, zice Marcus.

Eu nu fac decât să mormăi un noapte bună, prea stingherită ca să-mi ridic privirea când Dex iese.

— În sfârşit! exclamă Marcus. Am rămas singuri.

Simt o strângere de inimă bruscă pentru Dex, care-mi aminteşte cumva de Hunter în momentul când ne lăsase singuri pe mine şi pe Joey, în hol la Duke, dar alung rapid acest gând şi-i zâmbesc lui Marcus.

Se apropie de mine şi mă sărută, de data asta fără să-mi mai ceară permisiunea. E un sărut destul de plăcut, poate chiar mai plăcut decât primul. Ca din senin, îmi vine-n minte episodul din serialul *Brady Bunch* când Bobby a

fost în al nouălea cer după ce a sărutat-o pe Millicent (care, lucru neştiut de Bobby, avea oreion). Când am văzut prima oară episodul ăla, aveam cam vârsta lui Bobby, aşa că sărutul în cauză mi s-a părut o chestie serioasă. Îmi amintesc că atunci mă gândeam că într-o bună zi aveam să fiu şi eu în al nouălea cer. Până în ziua de azi, nu mi s-a întâmplat. Iar cu Marcus e cam la fel cum a fost cu toţi ceilalţi dinaintea lui.

Sărutul nostru ajunge la nivelul următor, şi atunci zic:

— Hei, cred că ar trebui să ne ducem la culcare.

— Împreună? întreabă.

Ştiu că glumeşte.

— Foarte nostim, comentez eu. Noapte bună, Marcus.

Îl mai sărut o dată înainte să mă îndrept spre camera mea, trecând pe lângă uşa închisă de la dormitorul lui Darcy şi al lui Dex.

A doua zi dimineaţă îmi verific mesageria vocală. Les îmi lăsase trei mesaje. O fi membru al Martorilor lui Iehova, după câtă atenţie acordă sărbătorilor. Zice că vrea „să revizuim câteva chestiuni, mâine după masă devreme”. Ştiu că intenţionat e vag – fără să specifice ora sau să lase instrucţiuni să ne întâlnim la birou ori să-l sun. În felul ăsta e sigur că, pentru mine, Ziua Eroilor o să fie ciopârţită în două. Hillary mă sfătuieşte să-l ignor şi să pretind că n-am primit mesajul. Marcus zice să-i dau o replică pe măsură şi să-i trimit un mesaj în care să-i spun: „N-ai nimerit-o; e sărbătoare naţională”. Dar bineînţeles că eu verific conştiincios mersul trenurilor şi al autobuzelor şi mă hotărăsc să scap de aici în după-amiaza asta, ca să evit aglomeraţia de pe şosea. Ştiu în subconştient că munca e doar o scuză ca să plec, căci m-am săturat de toată situaţia asta bizară. Îmi place de Marcus, dar e obositor să fii în preajma unui tip care, după cum ar zice Hillary, „e

promiţător”. Şi e şi mai istovitor să-l evit pe Dex. Îl evit când e singur, îl evit când e cu Darcy. Evit să mă gândesc prea mult la el şi la Incident…

— Chiar trebuie să mă întorc.

Oftez, ca şi cum ar fi ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac.

— Nu poţi să pleci! izbucneşte Darcy.

— N-am de-ales.

Când ea se îmbufnează, îmi vine să-i amintesc faptul că, oricum, în 90% din timpul pe care-l petrecem la Hamptons ea e total preocupată de viaţa mondenă de aici. Dar nu fac decât să repet că sunt nevoită să plec.

— Ne strici şi nouă cheful!

— Nu are ce să facă dacă trebuie să lucreze, Darcy, intervine Dex.

Poate c-o zice fiindcă Darcy îi reproşează şi lui deseori că le strică cheful celorlalţi. Sau poate îşi doreşte ca eu să plec din acelaşi motiv pentru care vreau şi eu.

După masa de prânz, îmi fac bagajul şi mă duc în living, unde s-au strâns cu toţii şi se uită la televizor.

— Mă duce şi pe mine cineva la autobuz? întreb, aşteptându-mă să se ofere Darcy, Hillary sau Marcus.

Dar primul care reacţionează e Dex.

— Te duc eu, zice. Oricum vreau să merg la magazin.

Îmi iau rămas-bun de la toţi, iar Marcus mă strânge uşor de umăr, spunând că mă sună el săptămâna viitoare.

După care eu şi Dex o luăm din loc. Singuri cale de şase kilometri.

— Te-ai simţit bine în weekend? mă întreabă el în timp ce ieşim de pe alee.

Nu sesizez nici urmă din ironia pe care i-o detectasem în glas imediat după Incident. Şi el, la fel ca Darcy, încetase să mă mai chestioneze în legătură cu Marcus, poate pentru că era destul de limpede că

deveniserăm un soi de pereche.

— Da, a fost drăguţ, zic. Dar tu?

— Sigur. A fost chiar fain.

După o scurtă tăcere, vorbim despre serviciu şi despre diverşi prieteni comuni de la facultate, chestii despre care discutam şi înainte de Incident. Lucrurile par din nou normale – sau cât de normale pot fi după o greşeală ca a noastră.

Ajungem la staţia de autobuz devreme. Dex opreşte în parcare, se răsuceşte pe scaun şi mă studiază cu ochii lui verzi într-un fel care mă face să-mi întorc privirea. Mă întreabă ce planuri am pentru marţi seara.

Cred că ştiu ce urmăreşte, dar nu sunt sigură, aşa că bălmăjesc:

— Lucrez. Ca de obicei. Am o depoziţie vineri şi nici măcar n-am început să mă pregătesc pentru ea. Singurele lucruri pe care le-am notat sunt: „Vă rog să vă spuneţi numele de familie pentru grefier” şi „Faceţi vreun tratament care v-ar putea afecta capacitatea de a răspunde la întrebări în cadrul acestei depoziţii?”

Râd nervos.

Expresia de pe chipul lui rămâne neschimbată. E clar că nu-l interesează depoziţia mea.

— Uite ce e, vreau să te văd, Rachel. Vin la tine la ora opt. Marţi.

Felul în care-o spune – ca pe o afirmaţie, mai degrabă decât ca pe o întrebare – îmi face stomacul să mi se strângă ghem. Nu-i chiar genul de reacţie pe care o ai înainte de o întâlnire cu un necunoscut. Nu-i emoţia dinaintea unui examen important. Nu-i sentimentul ăla de „o să mă bage la pârnaie” că am făcut ceva. Şi nu-i senzaţia de ameţeală care apare când îţi cade cu tronc un tip care abia de-ţi aruncă un zâmbet sau un salut nepăsător. E altceva. E o durere familiară, pe care nu prea

pot totuşi s-o localizez.

Zâmbetul mi se şterge de pe chip şi capăt o expresie care se potriveşte cu faţa lui serioasă. Nu întreb de ce vrea să mă vadă sau despre ce intenţionează să vorbim. Nu spun că am treabă sau că nu mi se pare o idee bună. Dau doar din cap şi zic:

— Bine.

Îmi spun că singurul motiv pentru care sunt de acord să ne vedem este că trebuie să clarificăm o dată pentru totdeauna ce s-a întâmplat între noi. Nu comit încă o nedreptate faţă de Darcy, ci, pur şi simplu, încerc să repar răul deja făcut. Şi-mi mai spun că, dacă vreau să-l văd pe Dex din alte motive, este doar pentru că mi-e dor de prietenul meu. Mă gândesc din nou la ziua mea, la timpul petrecut împreună în barul 7B înainte să ajungem la sex, amintindu-mi cât de bine mă simţisem în compania lui, cât de mult îmi plăcuse de Dex eliberat de pretenţiile lui Darcy. Îmi lipseşte prietenia lui. Nu vreau decât să vorbesc cu el. Asta-i tot.

Soseşte autobuzul, şi oamenii încep să se aşeze în rând ca să urce. Mă strecor afară din maşină fără să mai adaug nimic.

În timp ce mă instalez pe un loc de la fereastră, în spatele unei blonde ţanţoşe care vorbeşte mult prea tare la telefonul mobil, conştientizez ce însemna, de fapt, durerea din stomac de mai devreme. Mă simt la fel cum mă simţisem după ce făcusem dragoste cu Nate în acele ultime zile înainte să-mi dea papucii pentru chitarista aia ecologistă. E un amestec de emoţie sinceră combinată cu teamă. Teama că pierzi ceva. În acest moment, ştiu că, permiţându-i lui Dex să vină la mine, risc ceva. Risc să pierd o prietenie sau poate chiar sufletul.

Fata continuă să vorbească, folosind în exces cuvintele „incredibil” şi „uimitor” ca să descrie weekendul

ei „scurtat în mod nefericit”. Dă raportul despre „migrena ei groaznică” din cauza „exceselor monstruoase” de la „petrecerea supertare”. Îmi vine să-i spun că, dacă dă volumul o idee mai mic, s-ar putea să scape de migrenă, închid ochii, sperând să i se termine bateria telefonului. Dar ştiu că, şi dacă încetează cu sporovăiala ei stridentă, tot n-o să pot să dorm din cauza acestui sentiment care mă copleşeşte. E bine şi rău în acelaşi timp, ca atunci când bei prea multă cafea de la Starbucks. E incitant şi totodată înfricoşător, ca atunci când aştepţi ca un val să se spargă deasupra capului tău.

Ceva e pe cale să se întâmple, iar eu nu fac nimic ca să opresc acel ceva.

E marţi seara, ora opt fără douăzeci. Sunt acasă. N-am primit niciun semn de la Dex toată ziua, aşa că presupun că rămâne valabilă întâlnirea. Mă spăl pe dinţi şi-i curăţ cu aţa dentară. Aprind o lumânare parfumată în bucătărie, în caz că s-ar mai simţi mirosul de la mâncarea thailandeză pe care am comandat-o cu o seară înainte pentru cina luată de una singură de Ziua Eroilor. Îmi scot taiorul, îmi pun lenjerie din dantelă neagră – deşi ştiu, ştiu, *ştiu* că n-o să se întâmple nimic –, jeanşi şi un tricou. Îmi dau cu puţin fard de obraz şi cu luciu de buze. Arăt relaxată şi în largul meu, exact pe dos faţă de cum mă simt.

La opt fix, Eddie, care-l înlocuieşte pe José, sună la interfonul meu.

— Aveţi musafiri, zbiară el.

— Mulţumesc, Eddie. Lasă-l să urce.

Câteva clipe mai târziu, Dex apare în pragul uşii, într-un costum închis la culoare, cu dungi gri foarte fine, cămaşă albastră şi cravată roşie.

— Portarul a rânjit superior la mine, zice el intrând în apartament şi uitându-se în jur cu un zâmbet timid, ca şi

cum ar fi prima sa vizită aici.

— Imposibil, îi spun. Ţi s-a părut.

— Nu mi s-a părut. Ştiu când cineva rânjeşte superior.

— Nu e José. Nu-i portarul care trebuie. Eddie e de serviciu în seara asta. Te simţi vinovat.

— Ţi-am mai spus. Nu mă simt atât de vinovat cum m-aş fi aşteptat în legătură cu ce am făcut.

Se uită fix în ochii mei.

Simt cum mă pierd în privirea lui, cum se duce hotărârea mea de a fi o persoană cumsecade, o prietenă bună. Îmi întorc privirea stânjenită şi îl întreb dacă vrea să bea ceva. Spune că un pahar cu apă ar fi bine-venit. Fără gheaţă. Nu mai am nicio sticlă cu apă, aşa că las robinetul să curgă până când apa e suficient de rece. Umplu un pahar pentru fiecare şi mă aşez lângă el pe canapea.

Ia câteva înghiţituri mari, după care pune paharul pe măsuţa de cafea. Sorb şi eu din paharul meu. Simt că se uită fix la mine, dar nu-i întorc privirea. Ţin ochii pironiţi drept în faţă, unde se află patul – scena Incidentului. Trebuie să-mi găsesc un apartament ca lumea sau măcar un paravan, ca să separ alcovul de restul casei.

— Rachel, zice el. Uită-te la mine!

Îl privesc, apoi îmi cobor privirea spre măsuţa de cafea.

Mă apucă de bărbie şi-mi întoarce faţa spre el.

Simt că roşesc, dar rămân nemişcată.

— Ce-i?

Încep să râd nervos. El nu-şi schimbă expresia.

— Rachel.

— Ce e?

— Avem o problemă.

— Da?

— O problemă foarte gravă.

Se apleacă înainte, cu braţul stâng întins pe speteaza canapelei. Mă sărută blând, apoi mai pătimaş. Simt gust de scorţişoară. Mă gândesc la cutia de Altoids cu aromă de scorţişoară pe care a avut-o cu el în weekend. Îi întorc sărutul.

Dacă credeam că Marcus sărută bine – ori, înaintea lui, Nate sau oricine altcineva vreţi – ei bine, m-am înşelat. Prin comparaţie, toţi ceilalţi sunt doar cât de cât pricepuţi. Sărutul lui Dex face încăperea să se învârtă. Şi, de data asta, nu e de la alcool. Sărutul ăsta e ca cel despre care am citit de vreun milion de ori, pe care l-am văzut în filme. Unul despre care nu eram sigură că există în viaţa reală. Dar, categoric, există. Nu m-am mai simţit aşa niciodată. Focuri de artificii şi tot tacâmul. Exact ca sărutul dintre Bobby Brady şi Millicent.

Ne sărutăm lung, lung de tot. Nu ne oprim nici măcar o clipă. Nu ne schimbăm nici poziţiile pe canapea, deşi suntem la o depărtare nefirească pentru un sărut atât de pasional. Nu pot să îmi dau seama ce gândeşte el, dar eu ştiu de ce nu mă clintesc. Nu vreau să se sfârşească, nu vreau să vină următoarea fază, penibilă, în care ne-am putea întreba ce naiba facem. Nu vreau să vorbesc despre Darcy – nici măcar să-i aud numele. Nu are nicio legătură cu momentul ăsta. Niciuna. Sărutul ăsta vorbeşte de la sine. E rupt de timp, de împrejurări sau de nunta lor din septembrie. Asta încerc să-mi spun. Când, în cele din urmă, Dex se desprinde, o face doar ca să se apropie de mine, să mă ia în braţe şi să-mi şoptească la ureche:

— Nu-mi pot lua gândul de la tine.

„Nici eu”, îmi spun.

Dar *pot* să controlez ceea ce fac. Există sentimente; dar mai trebuie să ştii şi să le ţii în frâu. Mă trag înapoi, dar nu prea departe, şi scutur din cap.

— Ce e? mă întreabă blând, cu un braţ în jurul meu.

— N-ar trebui să facem asta, spun.

E un protest slab, dar măcar e ceva.

O fi Darcy enervantă, dominatoare şi exasperantă, dar e prietena mea. Sunt o prietenă bună. O persoană cumsecade. Asta sunt. Trebuie să mă opresc. O să-mi fie ruşine de mine dacă nu încetez.

Cu toate astea, nu mă îndepărtez. În schimb, aştept să fiu convinsă că nu ar trebui să ne oprim, sperând că el va spune ceva în acest sens. Şi chiar o face.

— Ba da. Ar trebui, zice Dex. Cuvintele lui sunt ferme; nu are îndoieli, ezitări şi nici nu pare îngrijorat. Îmi ţine faţa în mâini şi repetă: Trebuie.

Nu-i nici măcar urmă de falsitate în vorbele lui; crede cu tărie ceea ce spune. Se apleacă spre mine şi mă sărută din nou, blând, dar cu o mare siguranţă.

„Dar e o greşeală”, protestez eu în tăcere, ştiind că e prea târziu, că m-am predat deja. Am trecut într-o nouă fază împreună. Fiindcă, în ciuda acelei partide de sex, nu se întâmplase mare lucru. Fuseserăm beţi, iresponsabili. De fapt, nimic nu se întâmplase cu adevărat până la sărutul de azi. Nimic care n-ar fi putut fi înghesuit într-un sertar ascuns al minţii, confundat cu un vis, poate chiar uitat de-a binelea.

Toate astea s-au schimbat acum. În bine sau în rău.

Capitolul 8

Întotdeauna am gândit cel mai limpede la duş. Noaptea este pentru griji, îndoieli, analize. Dar dimineaţa, sub jetul fierbinte, lucrurile se văd mai clar. Aşa că, în timp ce-mi şamponez părul, inhalând mirosul de grepfrut, reduc totul la adevărul esenţial: ceea ce facem eu şi Dex este greşit.

Noaptea trecută ne-am sărutat mult timp, iar apoi m-a ţinut în braţe pentru şi mai mult timp, fără să schimbăm decât câteva cuvinte. Lipită de el, cu inimile bătându-ne

puternic, mi-am spus că, prin acea limitare a relaţiei fizice la un anumit nivel, am obţinut o victorie împotriva sorţii. Dar în dimineaţa asta ştiu că tot am procedat greşit. Complet greşit. Trebuie să mă opresc. O să mă opresc. Începând de acum.

În copilărie, obişnuiam să număr în gând până la trei atunci când voiam să iau un nou start. Mă surprindeam rozându-mi unghiile, îmi scoteam degetele din gură şi număram: „Unu. Doi. Trei. Start”. Apoi o luam de la zero. Din acel moment, nu-mi mai rodeam unghiile. Am folosit şmecheria asta cu multe obiceiuri proaste. Aşa că, numărând până la trei, o să mă scutur de relaţia cu Dex. O să fiu din nou o prietenă bună. O să şterg totul din memorie, o să pun lucrurile la punct definitiv. Număr rar până la trei, apoi folosesc tehnica de vizualizare pe care Brandon îmi spusese că o utilizase în timpul sezonului de baseball. El zisese că îşi imagina bâta lovind mingea, auzea zgomotul în gând şi vedea praful ridicându-se în timp ce el aluneca în siguranţă în bază. Se concentra numai pe loviturile bune, nu pe cele pe care le ratase.

Procedez şi eu întocmai. Mă concentrez mai mult pe prietenia cu Darcy decât pe sentimentele mele pentru Dex. Îmi construiesc în minte un film, plin de imagini cu Darcy şi cu mine. Ne văd întinse pe spate în patul ei în timp ce ne odihnim împreună, în şcoala elementară. Discutăm despre planurile noastre de viitor, despre câţi copii o să avem, cum o să se numească. O văd pe Darcy, la zece ani, sprijinită pe coate, cu degetele în gură, explicând că, dacă ai trei copii, mijlociul va fi de alt sex decât ceilalţi, astfel încât fiecare va avea ceva special. Ca şi când ai putea controla astfel de lucruri.

Ne văd pe holurile de la liceul din Naperville, schimbând bileţele între ore. Bileţelele ei, împăturite în forme complicate, ca origami, erau mult mai distractive

decât cele ale lui Annalise, care relatau simplu cât de plictisitoare fuseseră orele. Ale lui Darcy erau ticsite de observaţii interesante despre colegi şi de remarci insinuante despre profesori. Şi mici jocuri pentru mine. Punea citate în josul paginii, în stânga, iar în dreapta trecea nume de persoane, urmând ca eu să le potrivesc. Mă stricam de râs când trăgeam o linie între, să zicem, „Grozave faruri ai, amice” şi tatăl lui Annalise, care făcea remarca asta de câte ori vreun şofer uita să stingă faza lungă. Era nostimă, câteodată tăioasă sau chiar de-a dreptul meschină. Dar asta o făcea şi mai haioasă.

Îmi clătesc părul şi-mi aduc brusc aminte de altceva. O amintire care nu-mi venise în minte de mai bine de un deceniu, dacă o fi ieşit vreodată la suprafaţă. E ca atunci când găseşti o fotografie cu tine despre care nici nu ştiai că există. Eu şi Darcy eram boboace şi, într-o zi, după şcoală, stăteam lângă dulapul nostru din vestiar. Becky Zürich, una dintre cele mai populare fete din clasele mari (dar nu genul simpatic, ci, mai curând, soiul ăla meschin, de care te temi) a trecut pe lângă noi cu prietenul ei Paul Kinser. Cu o bărbie practic inexistentă şi cu buze mult prea subţiri, nu era deloc drăguţă, deşi reuşise să convingă multă lume, inclusiv pe mine, că era. Aşa că, atunci când Paul şi Becky au trecut pe lângă noi, i-am privit. Fiindcă erau vedete din anii mari, şi eu eram impresionată – sau, în cel mai rău caz, curioasă. Ştiu sigur că voiam să aud despre ce vorbeau, ca să mă lămuresc şi eu un pic în legătură cu ce înseamnă să ai optsprezece ani (aşa de bătrână!) şi să fii cool. Am crezut că le-am aruncat doar o privire fugară, dar poate că, de fapt, m-am holbat.

În orice caz, Becky s-a uitat fix la mine, exagerat de lung, iar ochii i-au ieşit din orbite ca în desenele animate. După care, cu un rânjet dispreţuitor, de hienă, şi cu buzele strânse, a zis: „La ce te uiţi?” Iar Paul s-a băgat şi el:

„Prinzi muşte?” (Sunt convinsă că Paul devenise mai mitocan fiindcă se întâlnea cu Becky sau poate că numai îşi închipuia că, dacă era mitocan, avea de câştigat.) Cert e că rămăsesem cu gura căscată. Am închis-o rapid, jenată. Becky a râs, mândră că a făcut de ruşine o boboacă. După care şi-a dat din nou cu rujul ei roz translucid, a băgat o nouă gumă Red Big în gura-i mică şi meschină şi s-a strâmbat încă o dată la mine, aşa, ca bonus.

Darcy răscolea în vestiar printre cărţi, dar în mod clar prinsese esenţialul din acest schimb de replici. S-a întors rapid şi i-a fixat pe cei doi revoltată, cu o privire pe care o exersase şi pe care o stăpânea. După care a imitat râsul ascuţit al lui Becky, lungindu-şi în mod nefiresc gâtul şi dându-şi capul pe spate, subţiindu-şi buzele ca să le facă invizibile. Era hidoasă – o copie fidelă a lui Becky chicotind. Mi-am înăbuşit un zâmbet, în timp ce Becky a rămas pentru o clipă uluită. Apoi s-a adunat, a făcut un pas spre Darcy şi i-a aruncat în faţă cuvântul „javră”. Dar Darcy, deloc intimidată, le-a întors privirea celor doi „seniori” şi a spus: „E mai bine decât să fii o javră *urâtă*. Nu eşti de acord, Paul?”

A fost rândul lui Becky să se holbeze, cu gura căscată, la nou descoperita rivală. Şi, înainte să fie în stare să formuleze o replică, Darcy a mai azvârlit o insultă, ca bonus: „Şi, apropo, Becky, rujul ăla pe care-l ai pe buze… e atât *de* demodat”.

Tot ce are legătură cu acele momente mi-a venit dintr-odată foarte clar în minte. Văd dulapul nostru împodobit cu pozele lui Patrick Swayze din *Dirty Dancing*. Simt mirosul specific de amidon şi de carne de la cantina din apropiere. Şi aud vocea lui Darcy, puternică şi încrezătoare. Sigur că Paul n-a avut replică la întrebarea lui Darcy, după cum ne era clar la toţi patru că Darcy avea dreptate – dintre cele două, ea era mai drăguţă. Iar în liceu

asta îţi dă uneori dreptul să ai ultimul cuvânt. Chiar dacă eşti boboc. Becky şi Paul şi-au luat tălpăşiţa, iar Darcy a continuat pur şi simplu să-mi spună ceva legat de discuţia noastră anterioară, ca şi când Becky şi Paul erau nişte neica-nimeni. Şi chiar erau. Numai că a durat mult ca să înţeleg asta la cei cincisprezece ani ai mei.

Opresc apa, mă înfăşor într-un prosop şi îmi pun un altul pe cap. O să-l sun pe Dexter imediat după ce ajung la serviciu. O să-i spun că toată povestea asta trebuie să înceteze. De data asta chiar vorbesc serios. El se însoară cu Darcy, iar eu sunt domnişoara de onoare. Amândoi o iubim. E drept, are defecte. Poate să fie răsfăţată, egoistă şi dominatoare, dar poate să fie şi loială, amabilă şi nemaipomenit de simpatică. Şi este persoana pe care, mai mult decât pe oricine, o pot considera aproape o soră.

Tot drumul până la serviciu repet ce o să-i spun lui Dex, ba chiar vorbesc cu voce tare la un moment dat în metrou. Când, într-un final, ajung la birou, am discursul aşa de bine memorat, că nici nu mai pare regizat. Am introdus pauzele corespunzătoare în Declaraţia de Stare de Spirit şi Intenţii de Viitor. Sunt pregătită.

Exact în momentul în care sunt pe punctul de a da telefon, observ că am un e-mail de la Dexter. Îl deschid, aşteptându-mă ca şi el să fi ajuns la aceeaşi concluzie. La subiectul mesajului scrie „tu”.

Eşti o persoană extraordinară şi nu ştiu de unde vin sentimentele pe care le am pentru tine. Dar ceea ce ştiu este că sunt total şi cu toată fiinţa mea absorbit de tine şi că vreau ca timpul să se oprească în loc, ca să putem fi împreună la nesfârşit şi să nu mai gândesc la nimic altceva. Îmi place absolut totul la tine, inclusiv felul în care faţa îţi trădează toate gândurile şi mai ales modul în care arată chipul tău când suntem împreună şi părul ţi-e dat pe spate, iar ochii sunt închişi şi gura e puţin întredeschisă.

Bun. Asta e tot ce am vrut să spun. Şterge mesajul.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-a luat cu ameţeli. Nimeni nu mi-a scris asemenea declaraţie vreodată. Citesc din nou, absorbind fiecare cuvânt. „Îmi place absolut totul la tine”, repet eu în gând.

Şi, uite-aşa, hotărârea mea s-a stins brusc. Cum pot să pun capăt la ceva ce n-am mai trăit niciodată? Ceva ce am aşteptat toată viaţa? Nimeni înainte de Dex n-a reuşit să mă facă să mă simt aşa. Dacă nu mai găsesc sentimentul ăsta niciodată? Dacă *ăsta* este?

Îmi sună telefonul. Răspund, gândindu-mă că ar putea fi Dex, sperând că nu e Darcy. Nu pot să vorbesc cu ea în momentul ăsta. Scrisoarea electronică de dragoste de pe monitorul din faţa mea mă face să trepidez de emoţie.

— Bună, scumpo!

Este Ethan, care sună din Anglia, unde locuieşte de doi ani. Sunt aşa de fericită să-i aud glasul… Are o voce veselă, dând mereu impresia că e pe punctul de a râde. Ethan este aproape la fel ca în clasa a cincea. Încă este plin de compasiune, are în continuare un chip angelic, iar obrajii îi devin rozalii la frig. Dar vocea e nouă. A venit odată cu liceul – cu pubertatea –, la mult timp după ce prietenia a înlocuit pasiunea mea de şcolăriţă.

— Bună, Ethan!

— Care este perioada de prescriere pentru a-i ura cuiva la mulţi ani de ziua lui? întreabă el.

Încă de când eram la facultatea de drept, îi plăcea să pună pe tapet termeni juridici, adesea cu o răstălmăcire. Favoritul lui e *Strawberry tort22*.

Râd.

— Nu-ţi bate capul cu asta. N-a fost decât a treizecea aniversare.

— Mă urăşti? Ar fi trebuit să mă suni şi să-mi aminteşti. Mă simt ca un idiot – după optsprezece ani în

care n-am uitat niciodată. Fir-ar! Mă lasă neuronul şi nici n-am ajuns încă la treizeci – nu vreau să mă enervez gândindu-mă la asta.

— Ai uitat şi când am făcut douăzeci şi şapte, îl întrerup eu.

Zău?

Da.

— Nu cred că am uitat.

— Ba da, erai cu Bran.

— Sst! Nu pronunţa numele ăla. Ai dreptate. Am uitat de a douăzeci şi şaptea ta aniversare. Asta face ca infracţiunea asta să fie oarecum mai puţin flagrantă, nu? N-am rupt tradiţia… Deci, cum e? Fluieră. Nu-mi vine să cred că ai treizeci de ani. Ar trebui să ai încă paisprezece. Te simţi mai bătrână? Mai înţeleaptă? Mai pricepută? Ce-ai făcut în seara cea mare?

Mitraliază întrebările în stilul lui frenetic.

— Totul e la fel. Eu sunt la fel, mint. Nu s-a schimbat absolut nimic.

— Pe bune?

Aşa e el, aşteaptă mereu o reconfirmare a spuselor mele. Parcă ar şti că nu spun tot.

Fac o pauză, iar mintea mi-a luat-o deja razna. „Îi spun? Nu-i spun? Ce-o să creadă despre mine? Ce-o să zică?” Eu şi Ethan am rămas apropiaţi încă din liceu, deşi legăturile noastre sunt sporadice. Dar, de fiecare dată când vorbim, începem de unde am rămas ultima oară. Ar fi un foarte bun confident în această poveste care stă să se nască. Ethan îi cunoaşte pe toţi jucătorii de bază din viaţa mea. Şi, ce e şi mai important, ştie ce înseamnă să dai cu bâta-n baltă.

Lucrurile au început bine pentru el. A luat cu bine toate SAT-urile[14], a absolvit al doilea din promoţie şi toţi

14 Scholastic Aptitude Test şi Scholastic Assessment Test reprezintă

eram siguri că el avea să dea lovitura, nu Amy Choi, şeful de promoţie, care era prea tăcut şi prea timid ca să parieze cineva pe el. S-a dus la Stanford şi, după absolvire, şi-a găsit de lucru la o bancă de investiţii, deşi specialitatea lui era istoria artei şi nu-l interesa deloc domeniul financiar. A dispreţuit pe loc tot ce e legat de cultura bancară. Zicea că e absolut nefiresc să pierzi nopţile în halul în care era el nevoit s-o facă şi şi-a dat seama că preferă somnul în locul banilor. Aşa că a schimbat costumele cu haine confortabile şi în următorii ani şi-a petrecut timpul hoinărind în susul şi-n josul Coastei de Vest, fotografiind lacuri şi copaci şi făcându-şi prieteni pe drum. A urmat cursuri de scris, de artă şi de fotografie, finanţate din joburi neconvenţionale, ca barman sau ca angajat (vara) pe pescadoarele din Alaska.

Aşa a întâlnit-o pe Brandi – „Brandi cu un i”, cum îi ziceam eu înainte să-mi dau seama că o place cu adevărat şi că pentru el nu era doar o aventură. După câteva luni de dragoste nebună, Brandi a rămas însărcinată (şi insista că ea făcea parte dintre cele 0,05% femei extrem de ghinioniste care rămân gravide chiar dacă iau anticoncepţionale, deşi eu am avut mari îndoieli). Zicea că nici nu se punea problema unui avort, aşa că Ethan a făcut ceea ce a crezut că era corect şi s-a căsătorit cu ea la primăria din centrul oraşului Seattle. Au trimis invitaţii de nuntă făcute acasă, cu o poză alb-negru cu ei doi în drumeţie. Darcy s-a distrat pe seama lui Brandi, cu şortul ei de jeanşi prea scurt şi prea strâmt – „Cine dracu’ face drumeţii într-un şort atât de scurt şi atât de mulat?” zisese ea. Dar Ethan părea destul de fericit.

Şi, în vara aia, Brandi a născut un băieţel… un eschimos, un bebeluş sănătos, ai cărui ochi au devenit

---

examenele de evaluare şcolară pentru admiterea în universităţi şi în colegii în SUA. (n.tr.)

aproape imediat negri ca tăciunele. Brandi, cu ochi albaştri la fel că ai lui Ethan, l-a implorat s-o ierte. Imediat, Ethan a cerut anularea căsătoriei, iar Brandi s-a întors în Alaska, pentru a da, probabil, de urma iubitului ei băştinaş.

Cred că Brandi i-a stricat definitiv lui Ethan cheful de a duce o viaţă de hoinar, departe de uscat. Sau poate că el voia, pur şi simplu, ceva nou. Fiindcă acum locuieşte la Londra, unde scrie pentru o revistă şi lucrează la o carte despre arhitectura londoneză, interes pe care nu l-a dobândit decât după ce a aterizat pe pământ britanic. Dar aşa e Ethan. Descurcă lucrurile din mers, fiind întotdeauna gata să dea înapoi şi s-o ia de la capăt. Niciodată nu cedează la presiuni sau la aşteptările celorlalţi. Admir felul lui de a fi şi mi-ar plăcea nespus să-i semăn mai mult.

— Deci, ce-ai făcut? întreabă Ethan.

Închid uşa de la birou şi i-o trântesc verde-n faţă:

— Darcy a organizat o petrecere-surpriză pentru mine, m-am pilit şi m-am cuplat cu Dex.

Bănuiesc că asta se întâmplă când nu eşti obişnuit să ai secrete. Nu înveţi arta de a ascunde lucrurile. De fapt, sunt surprinsă că am ţinut secretul aşa de mult timp. Aud pârâituri pe fir în timp ce vestea traversează Atlanticul. Mă panichez, dorindu-mi să-mi pot lua vorbele înapoi.

— Fugi de-aici! Mă prosteşti, nu?

Tăcerea mea îi confirmă faptul că am spus adevărul.

— Uau, *fir-ar*!

Vocea-i este încă glumeaţă.

— Ce e? Ce părere ai?

Trebuie să ştiu dacă mă judecă. Trebuie să ştiu ce crede despre mine, dacă e de partea Taiorului Chanel.

— Stai aşa. Ce vrei să spui prin „cuplat”? Nu te-ai culcat cu el, nu?

— Păi, de fapt, chiar asta am făcut.

Mă simt uşurată când îl aud râzând, deşi îi atrag atenţia că nu-i deloc de râs, că e o chestie serioasă.

— Ooo, *crede-mă*, e de râs.

Văd în faţa ochilor gropiţa din obrazul lui stâng.

— Şi, mă rog, ce e aşa amuzant?

— Domnişoara puritană şi-o trage cu logodnicul prietenei. Asta e comedie pură, de cea mai bună calitate.

— Ethan!

Se opreşte din râs atât cât să întrebe dacă aş putea fi însărcinată.

— Nu. Ne-am luat măsuri.

— Păi, atunci, n-aţi făcut niciun rău, nu? A fost o greşeală. Se mai întâmplă şi tâmpenii. Oamenii mai fac şi greşeli, mai ales când sunt piliţi. Uită-te la mine şi la Brandi cu un i.

— Cred că ai dreptate. Dar totuşi…

Ethan fluieră, apoi spune ceea ce era de aşteptat: că Darcy şi-ar ieşi din minţi dacă ar afla vreodată.

Sună celălalt telefon.

— Trebuie să răspunzi? întreabă Ethan.

— Nu. O să las să intre mesageria vocală.

— Eşti sigură? Ar putea fi noul tău iubit.

— Crezi că-mi eşti de ajutor? îl reped eu, deşi mă simt uşurată că nu o ia prea în serios şi că nu-mi ţine predici.

Nu e stilul lui Ethan, dar nu poţi şti niciodată când cineva are de gând să facă pe moralistul. Şi, în mod clar, se poate pune problema moralităţii, mai ales având în vedere că Darcy e şi prietena lui. Nu sunt la fel de apropiaţi ca noi doi, dar, oricum, mai vorbesc din când în când.

— Scuze. Scuze. Bine. O ultimă întrebare esenţială, zice el chicotind.

— Care?

— A fost bine?

— Ethan! Habar n-am. Eram beţi!

— Deci, totul a fost o aiureală?

— Hai, Ethan! spun eu, ca şi cum n-aş vrea să-mi bat capul cu prea multe amănunte.

Între timp, prin minte mi se derulează cu viteză un crâmpei din Incident – degetele mele apăsate pe spatele lui Dexter. Pentru mine, imaginea este foarte clară şi desăvârşită. Nimic nu pare doar o aiureală.

— Şi ai mai vorbit cu el de-atunci?

Îi povestesc despre weekendul în Hamptons şi despre întâlnirea cu Marcus.

— Bună mişcare. Să te combini cu prietenul lui. În felul ăsta, când o să te măriţi tu cu Marcus, o să puteţi face schimb de parteneri.

Îl ignor şi continui povestirea: că m-a dus cu maşina la autobuz, că neam întâlnit aseară şi că mi-a trimis adineauri un e-mail – îi fac un rezumat al acestuia.

— Uau! Rahat. Deci… simţi şi tu ceva pentru el?

— Nu ştiu, zic eu.

Deşi răspunsul este, evident, da.

— Dar nunta mai are loc, nu?

— Da, spun. Din câte ştiu eu.

— Din câte ştii tu?

— Da. Are loc.

Tăcere. Nu mai râde, aşa că sentimentul meu de vinovăţie revine în forţă.

— Ce-ţi trece prin minte acum?

— Mă întrebam unde vrei să ajungi cu asta. Ce îţi doreşti? E doar o aventură sau vrei ca el să anuleze nunta?

Tresar când aud cuvântul „aventură”. Nu poate fi vorba despre aşa ceva, nici pe departe, dar, în acelaşi timp, cred că nu vreau ca Dex să anuleze nunta. Nu-mi pot închipui să-i fac aşa ceva lui Darcy. Îi spun lui Ethan că nu ştiu, că nu sunt sigură.

— Hmm… în fine, a adus în vreun fel în discuţie logodna?

— Nu. Nu chiar.

Hmm.

— Ce-i? Ce înseamnă acest „hmm”?

— Înseamnă că, după părerea mea, ar trebui să anuleze porcăria aia.

— Din cauza mea? Mi se strânge stomacul la gândul că aş putea fi responsabilă de anularea logodnei lui Darcy. Poate că i s-a făcut doar puţin teamă?

Îmi dau seama că ridic vocea plină de speranţă la ideea că ar fi putut face asta din teamă de căsătorie. De ce o parte din mine vrea ca totul să fie aşa de simplu? Şi cum pot să fiu atât de încântată când mă aflu lângă Dex, aşa de profund emoţionată de e-mailul lui, şi totuşi să vreau ca el să nu anuleze nunta cu Darcy?

— Rach…

— Ethan, ştiu ce-o să spui.

Nu ştiu exact ce vrea să spună, dar tonul lui mă face să cred că are legătură cu felul în care se vor sfârşi lucrurile dacă nu pun capăt acestei situaţii. Că, într-un fel sau altul, o să iasă la suprafaţă. Că cineva – probabil eu – o să aibă de suferit. Dar nu vreau să-l aud spunându-mi nimic din toate astea.

— Bine. Dar ai grijă. Să n-o păţeşti. Fir-ar!

Îl aud râzând iar.

— Ce-i?

— Mă gândeam la Darcy… într-un fel, asta e o mare satisfacţie.

— Satisfacţie? Cum adică?

— Ei, haide! Să nu-mi spui tu mie că o parte din tine nu se bucură de această întorsătură. E ca şi cum s-ar face, în sfârşit, dreptate. De ani de zile Darcy te tratează de sus.

— Ce vrei să spui? întreb eu, de-a dreptul surprinsă

să-l aud descriind prietenia noastră în felul ăsta.

Ştiu că în ultimul timp Darcy mă irită mai mult şi că n-a fost mereu cea mai altruistă dintre prietene, dar n-am considerat niciodată că mă tratează de sus.

— Nu, nu-i adevărat, reiau eu.

— Ba da, chiar aşa e.

— Nu. *Nu-i* adevărat, insist, cu mai multă determinare.

Nu înţeleg pe cine apăr – pe mine sau pe Darcy. „Sigur, a existat chestiunea aia legată de tine. Dar tu nu ştii nimic despre povestea aia”.

— Ei, haide! Îţi aminteşti de Notre Dame? De SAT-uri?

Mă gândesc la ziua aceea din trecut, când primiserăm rezultatele la SAT, sigilate în plicuri albe. Eram cu toţii tăcuţi, dar muream de curiozitate să aflăm ce rezultat obţinuse fiecare dintre noi. În cele din urmă, la masa de prânz, Darcy a zis:

— Ei bine, cui îi pasă?! Hai, să spună fiecare cât a luat! Rachel?

— De ce trebuie să fiu eu prima? am întrebat.

Eram mulţumită de rezultatul meu, dar tot nu voiam să fiu eu prima.

— Nu fi copil, a replicat Darcy. Spune şi gata.

— Bine. 1 300, am zis.

— Cât ai luat la oral? m-a chestionat ea.

I-am zis că 680.

— Grozav, a zis. Felicitări!

A urmat Ethan. 1 410. N-a fost nicio surpriză. Am uitat cât a obţinut Annalise – ceva în jur de 1 100.

— Ei? am zis eu uitându-mă la Darcy.

— A, da. Am luat 1305.

Am ştiut imediat că nu obţinuse 1305. La SAT rezultatele nu se termină cu 5. Şi Ethan ştia, fiindcă mi-a

făcut semn cu piciorul pe sub masă şi şi-a ascuns un zâmbet în spatele sandvişului cu şuncă.

Nu m-a deranjat minciuna în sine. Darcy era recunoscută pentru că înflorea lucrurile. Dar faptul că a minţit în legătură cu scorul obţinut de ea ca să mă devanseze pe mine cu cinci puncte… asta era chiar culmea. Nu i-am atras atenţia, căci n-avea niciun rost.

Dar pe urmă a zis:

— Ei, poate ajungem amândouă la Notre Dame.

Era clar o nouă demonstraţie de putere, la fel cum se întâmplase şi cu „episodul Ethan" din clasa a cincea.

Ca mulţi alţi copii din Vestul Mijlociu, visul meu de adolescentă era să urmez cursurile Universităţii Notre Dame. Nu suntem irlandezi şi nici măcar catolici, dar, de la vârsta de opt ani, când părinţii m-au dus la un meci de fotbal al echipei de la Notre Dame, am vrut să merg acolo. Pentru mine, era exact aşa cum trebuia să fie un colegiu – clădiri masive din piatră, peluze îngrijite, tradiţie din belşug. Voiam să fac parte din toate astea. Darcy nu arătase niciodată nici cel mai mic interes pentru Notre Dame, aşa că mă enerva că se băga pe terenul meu. Dar nu-mi făceam prea multe griji că mi-ar putea lua locul. Notele mele erau mai mari, rezultatele mele la SAT-uri erau, probabil, mai bune şi, în plus, mai mult de un elev de la liceul nostru ajungea în fiecare an la Notre Dame.

În primăvara aia, scrisorile de admitere şi de respingere au sosit una câte una, înnebunitor de greu. Verificam cutia poştală în fiecare zi, cu o nerăbdare paroxistică. Mike O'Sullivan, care avea în familie trei generaţii de absolvenţi şi era şeful clasei noastre, a intrat primul la Notre Dame. Mi-am închipuit că eu aveam să fiu următoarea, dar Darcy a primit scrisoarea înaintea mea. Eram cu ea în acel moment, dar a refuzat să deschidă plicul în faţa mea. M-am dus acasă, sperând, cu un

sentiment de vinovăţie, că primise veşti proaste.

O oră mai târziu, mi-a telefonat bucuroasă nevoie mare.

— Incredibil! Am intrat! Îţi vine să crezi?

Pe scurt, nu. Nu-mi venea să cred. Am reuşit să îngaim nişte felicitări, dar eram zdrobită. Veştile de la ea însemnau una din două: fie îmi luase locul, fie povestea din liceu era pe punctul de a se repeta – adică, urma să mergem amândouă la Notre Dame, iar ea avea să mă eclipseze încă patru ani. Deşi ştiam că mi-ar fi fost dor de ea după ce începeau cursurile, aveam convingerea că trebuia să mă distanţez cumva de ea. Dar, din moment ce fusese acceptată, mi-era clar că lucrurile nu puteau ieşi prea bine.

Totuşi, voiam să intru la acea universitate mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva. Era mândria mea la mijloc. Am aşteptat, m-am rugat, ba chiar mi-a trecut prin cap să sun la cei din comisie, să-i implor. După o săptămână chinuitoare, a sosit şi scrisoarea mea. Arăta exact ca a lui

Darcy. Am fugit în casă, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, am deschis plicul şi am desfăcut hârtia care-mi hotăra destinul. „Aproape… Sunteţi foarte bine pregătită, dar n-aţi fost admisă”.

Am fost distrusă, aşa că a doua zi la şcoală nu m-am simţit în stare să vorbesc cu prietenii mei, mai ales nu cu Darcy. La prânz, în timp ce eu mă chinuiam să-mi stăpânesc lacrimile, ea m-a informat că oricum se ducea la Indiana. Că nu voia să urmeze o facultate care mă respinsese pe mine. Încerca să arate compasiune, dar nu făcea decât să mă enerveze şi mai tare. Şi atunci, pentru prima dată, Annalise i-a zis pe şleau:

— Ai ocupat locul lui Rachel şi nici măcar nu voiai să mergi la facultatea asta?

— Păi, *a fost* prima mea opţiune. M-am răzgândit. Şi de unde era să ştiu că avea să se întâmple aşa? a spus ea. Am presupus că o să intre, n-am devansat-o decât cu câteva puncte la SAT.

Ethan n-a mai suportat.

— N-ai luat afurisitul ăla de punctaj de 1 305, Darcy! SAT se socoteşte cu multipli de 10.

— Cine a zis că am luat 1 305?

— Tu, am replicat eu şi Ethan în cor.

— Nu-i adevărat! Am spus 1 310.

— Iisuse! am izbucnit, uitându-mă la Annalise pentru ajutor, dar energia şi curajul ei se risipiseră.

Pretindea că uitase ce afirmase Darcy.

Ne-am certat în legătură cu punctajul declarat de Darcy şi cu motivele pentru care se înscrisese la Notre Dame deşi nu voia să meargă acolo tot timpul care mai rămăsese din ora pentru masa de prânz. Am sfârşit plângând amândouă, iar Darcy a plecat de la şcoală devreme, după ce i-a spus asistentei că o durea stomacul. Lucrurile s-au liniştit după ce eu am intrat la Duke şi m-am autoconvins că eram fericită de cum se aranjaseră lucrurile. Duke arăta cam la fel şi-ţi dădea acelaşi sentiment – clădiri din piatră, un campus fără cusur, prestigiu. Era la fel de bună ca Notre Dame şi poate că era mai bine ca eu să-mi lărgesc orizontul şi să plec din Indiana.

Dar chiar şi în ziua de azi mă întreb de ce Notre Dame a ales-o pe Darcy în locul meu. Poate că unuia dintre membrii tineri din comisia de admitere îi plăcuse poza ei. Sau poate că era doar norocul de necontestat al lui Darcy.

În orice caz, mă bucur că Ethan mi-a reamintit povestea cu Notre Dame. În mintea mea, înlocuieşte toată scena aia cu Betty Zürich. Da.

Darcy putea fi, într-adevăr, o prietenă bună – şi, de

regulă, chiar a fost. Dar, în acelaşi timp, mi-a tăiat craca de sub picioare în câteva momente critice din viaţa mea: prima dragoste, visul legat de colegiu. Nu au fost deloc chestiuni minore.

— Bine, îi spun lui Ethan. Dar totuşi cred că exagerezi. N-aş zice că „ma tratat de sus”.

— În regulă, dar ştii ce vreau să zic. E o competiţie care se subînţelege.

— Cred că aşa e. Poate că ai dreptate, spun eu, gândindu-mă însă că nu poate fi vorba despre nicio competiţie când o persoană pierde invariabil.

— Păi, în orice caz, te rog să mă ţii la curent. E o treabă bună.

Îl asigur că aşa o să fac.

— A, şi mai e ceva, adaugă. Când vii în vizită?

— Curând.

— Aşa spui mereu.

— Da, recunosc. Dar ştii cum e. Mereu e o adevărată nebunie la serviciu… Totuşi, o să vin curând. Anul ăsta, cu siguranţă.

— E bine şi aşa, răspunde Ethan. Chiar mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— În plus, s-ar putea să ai nevoie de o vacanţă când o să se termine toată povestea asta.

După ce ne încheiem conversaţia, îmi dau seama cu satisfacţie că Ethan nu m-a îndemnat nici măcar o clipă să-i pun capăt. M-a sfătuit doar să am grijă. Şi o să am. O să am grijă data viitoare când mă văd cu Dexter.

Capitolul 9

De trei zile o evit pe Darcy, lucru foarte dificil de altfel. Nu a trecut niciodată atât de mult timp fără să vorbim. Când, în sfârşit, dă de mine la telefon, arunc vina pe serviciu pentru absenţa mea şi îi spun că am fost teribil

de aglomerată – ceea ce este adevărat, deşi mi-am făcut timp să visez cu ochii deschişi la Dex, să-l sun pe Dex, să-i trimit e-mailuri lui Dex. Mă întreabă dacă sunt liberă să luăm masa împreună duminică dimineaţa. Îi răspund că da, gândindu-mă că aş putea să trec şi de întâlnirea faţă în faţă. Stabilim să ne vedem la restaurantul EI s din apropierea casei mele.

Duminică dimineaţa ajung prima la EI s şi observ cu uşurare că locul este plin de copii. Agitaţia şi veselia lor mă distrează şi mă ajută să mă calmez. Dar totuşi sunt copleşită de nelinişte la gândul că o să-mi petrec o parte din timp în compania lui Darcy. Am fost în stare să ţin piept vinovăţiei mele evitând orice gând cu privire la ea, imaginându-mi că Dex este singur, că suntem din nou la facultate, înainte de a fi avut ideea măreaţă de a i-l prezenta lui Darcy. Dar aplicarea acestei strategii n-o să mai fie posibilă în această după-amiază. Şi-mi este teamă că, petrecându-mi timpul cu ea, o să mă văd obligată să pun capăt relaţiei cu Dex, lucru pe care îmi doresc cu disperare să nu-l fac.

O clipă mai târziu, Darcy năvăleşte înăuntru, cărând geanta ei Kate Spade, mare şi neagră, cea pe care o poartă când colindă după o grămadă de cumpărături, mai ales cele de nuntă. Evident că din geantă se iţeşte obişnuitul ei dosar portocaliu burduşit cu extrase din revistele pentru nunţi. Stomacul mi se face ghem. Tocmai mă pregătisem pentru Darcy, însă nu şi pentru nuntă.

Mă sărută pe amândoi obrajii, salutul tipic european, în timp ce eu zâmbesc, încercând să mă comport normal. Darcy se lansează într-o poveste despre întâlnirea lui Claire din seara precedentă cu un chirurg pe nume Skip. Spune că nu mersese bine, că Skip nu era suficient de înalt pentru Claire şi că omisese să o întrebe dacă dorea desert, punându-i în funcţiune radarul pentru zgârciţi. Cred că

singurul radar care funcţionase fusese cel al lui Skip pentru snobi obositori. Poate că nu dorise decât să plece acasă cât mai repede şi să scape de ea. Totuşi, mă abţin să fac această remarcă, pentru că lui Darcy nu-i place când o critic pe Claire, decât dacă începe ea.

— E pur şi simplu *mult* prea pretenţioasă, spune Darcy în timp ce ne îndreptăm spre separeul nostru. E ca şi cum ar căuta cu tot dinadinsul lucruri care să nu-i placă, înţelegi?

— Nu e rău să fii pretenţios, zic eu. Dar are nişte criterii tare tâmpite.

— Adică?

— Uneori e cam superficială.

Darcy îmi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Ce vreau să spun este că-i pasă prea mult de bani, de aparenţe şi de câte relaţii are tipul. Nu face decât să-şi îngusteze orizontul… şi şansele de a-şi găsi pe cineva.

— Nu cred că e atât de pretenţioasă, spune Darcy. Ar fi ieşit cu Marcus, şi el nu-i un tip cu relaţii. E dintr-un oraş urât din Wyoming. Iar părul a cam început să i se răărească.

— Montana, o corectez eu, minunându-mă de cât de superficială pare Darcy.

Cred că a devenit aşa de la sosirea în Manhattan – sau poate că aşa a fost dintotdeauna, dar uneori, când cunoşti pe cineva atât de bine, nu-l vezi cum este el de fapt. Aşadar, cred sincer că am reuşit să ignor această componentă fundamentală a personalităţii ei, poate pentru că nu am dorit să o văd pe cea mai apropiată prietenă a mea într-o astfel de lumină. Dar, de la conversaţia mea cu Ethan, tendinţele ei egoiste şi superficiale par să se fi amplificat, fiind aproape imposibil de trecut cu vederea.

— Montana, Wyoming, n-are importanţă, spune fluturându-şi mâna în aer, ca şi când ea nu s-ar trage tot din Vestul Mijlociu.

Mă deranjează faptul că Darcy desconsideră locul nostru de origine, bătându-şi uneori joc chiar şi de statul Indiana, spunând că este înapoiat şi urât.

— Şi îmi place părul lui, adaug eu.

Surâde afectată.

— Văd că îi iei apărarea. Interesant.

O ignor.

— Ai mai primit vreo veste de la el în ultima vreme?

— De câteva ori. Mai ales e-mailuri.

— Ceva telefoane?

— Puţine.

— V-aţi văzut?

— Nu încă.

— La naiba, Rachel! Nu pierde ocazia! Scoate guma din gură şi o înveleşte într-un şerveţel. Vreau să spun, nu-i da cu piciorul. Nu poţi găsi altul mai bun.

În vreme ce studiez meniul, simt cum creşte furia în interiorul meu. Ce mitocănie a putut să spună! Nu că aş crede că e ceva în neregulă cu Marcus, dar de ce n-aş putea găsi pe cineva mai bun? Oricum, ce vrea să însemne asta? De-a lungul întregii noastre prietenii, s-a subînţeles că Darcy este cea frumoasă, norocoasă şi fermecătoare. Dar una e să laşi să se înţeleagă asta şi cu totul altceva e să spui pur şi simplu: „Nu poţi găsi altul mai bun”. Tupeul ei mă lasă fără replică. Formulez posibile riposte, dar nu spun niciuna cu voce tare. Nu ştie cât de ticăloasă e remarca ei, care vine, pur şi simplu, din lipsa ei de consideraţie nativă. Şi, pe deasupra, ţinând cont de circumstanţe, nu prea am dreptul să mă înfurii pe ea.

Îmi ridic ochii de la meniu şi o privesc pe Darcy, temându-mă că faţa mă va trăda. Însă ea este neatentă. Mama spunea întotdeauna că mi se citesc emoţiile pe chip, dar, atât timp cât Darcy nu îmi acordă prea mare atenţie, nu are cum să observe nimic.

Chelnerul soseşte şi ne ia comanda fără să noteze, lucru care mă impresionează întotdeauna, mai ales când suntem mulţi. Darcy cere pâine prăjită şi un cappuccino, iar eu – o omletă grecească cu brânză cheddar în loc de feta şi cartofi prăjiţi. Las-o pe ea să fie tipa slăbuţă.

Darcy scoate brusc dosarul portocaliu şi începe să bifeze diverse liste.

— Bun. Avem mult mai multe lucruri de făcut decât credeam. Mama m-a sunat aseară şi m-a tot bătut la cap: „Ai făcut asta? Ai făcut aia?”, iar eu am început să mă enervez.

Îi spun că avem timp berechet. Mi-aş dori să avem şi mai mult.

— Mai sunt mai puţin de trei luni, Rach. O să treacă înainte să ne dăm seama.

Mă întreb de câte ori îl voi mai vedea pe Dexter în cele trei luni şi simt cum mi se strânge dintr-odată stomacul. Când ne vom opri? Ar trebui să fie mai devreme decât mai târziu. Ar trebui să fie acum.

O urmăresc pe Darcy cum continuă să răsfoiască dosarul, făcând mici însemnări pe margini, până când chelnerul ne aduce mâncarea. Verific interiorul omletei mele – brânză cheddar. A nimerit-o. Încep să mănânc, în timp ce Darcy pălăvrăgeşte despre tiara ei.

Încuviinţez din cap, ascultând fără prea mare atenţie, simţindu-mă încă rănită de vorbele ei grosolane.

— Mă asculţi? întreabă ea la un moment dat.

Da.

— Atunci, ce spuneam?

— Spuneai că nu ai nicio idee unde găseşti o tiară.

Ia o înghiţitură de pâine prăjită, dar pare să se îndoiască în continuare de faptul că o ascultam cu adevărat. Şi totuşi, zice:

— Bine. Deci ai fost atentă.

— Ţi-am spus că te ascult, răspund eu, presărând sare pe cartofii prăjiţi.

— Atunci ştii unde găsesc?

— Păi, am văzut câteva la Vera Wang. În vitrina aia de la etajul întâi, nu? Şi sunt destul de sigură că au şi la Bergdorff.

Mă gândesc la primele zile ale logodnei lui Darcy, atunci când fusesem cât de cât cu sufletul alături de ea. Deşi eram invidioasă că viaţa ei decurgea atât de firesc, eram cât se poate de fericită pentru ea, o domnişoară de onoare în adevăratul sens al cuvântului. Îmi amintesc căutările nesfârşite pentru rochia ei. Probabil că am văzut toate rochiile din New York. Am bătut de nenumărate ori drumul la Kleinfeld, în Brooklyn. Am colindat magazinele universale şi micile *boutiques* din

Village. I-am bifat şi pe marii designeri de modă de pe Madison Avenue: Vera Wang, Carolina Herrera, Yumi Katsura, Amsale.

Dar Darcy nu a fost niciun moment cuprinsă de starea pe care o presupune o asemenea ocazie, de acel sentiment când eşti copleşită de emoţie şi plângi tot timpul în cabina de probă. În cele din urmă, am identificat cauza. Era aceeaşi problemă pe care Darcy o avea şi când proba costume de baie: arăta trăsnet în orice. Cele mulate îi scoteau în evidenţă coapsele zvelte şi înălţimea. Magnificele rochii de bal îi accentuau talia minusculă. Cu cât proba mai multe, cu atât deveneam mai nehotărâte. Aşa că, într-un final, la capătul unei sâmbete lungi şi obositoare, când am ajuns la ultima vizită la Wearkstatt, în Soho, am hotărât că ăsta avea să fie cel din urmă magazin. Vânzătoarea, cu chipul proaspăt, încă nemarcat de viaţă şi de iubire, a întrebat-o pe Darcy ce avea în minte pentru acea zi deosebită. Darcy a ridicat neajutorată din umeri şi a privit în direcţia mea, căutând un răspuns.

— O să fie o nuntă şic, în buricul oraşului, încep eu.

— *Ador* nunţile din Manhattan.

— Aşa e. Şi este la începutul lui septembrie. Deci ne aşteptăm la vreme frumoasă… Şi eu cred că Darcy preferă rochiile simple, fără prea multe zorzoane.

— Dar să nu fie anoste, intervine Darcy.

— Corect. Nici vorbă de ceva modest, spun eu. *Ferească Dumnezeu*.

Fata şi-a dus degetul la tâmplă, a zbughit-o şi s-a întors cu patru rochii clopot, care arătau aproape la fel. Şi atunci m-am hotărât că una dintre rochiile alea avea să fie *aleasa*. Când Darcy a probat-o pe a doua, o rochie din satin mătăsos, de un alb mai, cu talia joasă şi cu corsaj cu mărgele, am rămas cu gura căscată de admiraţie.

— O, Darcy. Arată fantastic pe tine, am spus. (Şi aşa era, bineînţeles). Asta el

— Crezi? Vocea îi tremura. Eşti sigură?

— Absolut sigură, am răspuns. Pe *asta* trebuie să o cumperi.

Câteva momente mai târziu, comandam rochia, discutând despre accesorii. Eu şi Darcy am fost dintotdeauna prietene, dar cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară de influenţa pe care o am asupra ei. Eu i-am ales rochia de mireasă, cea mai importantă piesă vestimentară pe care avea să o poarte vreodată.

— Vii cu mine să facem nişte cumpărături azi? mă întreabă în timp ce mâncăm. Singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l cumpăr sunt pantofii. Am nevoie de pantofi pentru următoarea probă. Cred că ne vom uita la Stuart Weitzman, iar apoi ne vom repezi până la Barney's. Poţi veni, nu?

Trec o bucată de omletă prin ketchup cu furculiţa.

— Sigur… Dar chiar trebuie să ajung şi pe la serviciu astăzi, mint.

— Tot timpul trebuie să munceşti! Nu ştiu care o duce mai rău, tu sau Dex, spune ea. A tot lucrat în ultima vreme la un proiect important. Nu este niciodată acasă.

Îmi ţin privirea în farfurie, căutând cei mai buni cartofi rămaşi.

— Chiar aşa? răspund, gândindu-mă la ultimele seri în care eu şi Dex am rămas până târziu la serviciu, vorbind la telefon. Nasol.

— Mie-mi spui? Nu e niciodată disponibil să mă ajute cu nunta. A început să mă calce pe nervi de-a dreptul.

După masă şi după multe discuţii despre nuntă, mergem pe Madison şi o luăm la stânga, spre Stuart Weitzman. Cum intrăm în magazin, Darcy admiră o duzină de sandale, spunându-mi că modelul este perfect pentru picioarele ei înguste, cu călcâie delicate. Până la urmă, ne croim drum în spate, către pantofii de nuntă din satin. Analizează fiecare pereche, alegând patru să le probeze. O urmăresc umblând ţanţoşă prin magazin, înainte de a se decide pentru perechea cu cele mai înalte tocuri. Sunt gata să o întreb dacă e sigură că sunt comozi, dar mă abţin. Cu cât se decide mai curând, cu atât mai repede voi fi liberă pentru restul zilei.

Dar Darcy încă nu a terminat cu mine.

— Dacă tot n-a durat prea mult aici, putem merge la Elizabeth Arden să căutăm rujuri? mă întreabă ea în timp ce plăteşte pantofii.

Sunt de acord, fără nicio tragere de inimă. Mergem pe Fifth Avenue, îi suport văicărelile despre rimei şi o ascult spunând cum trebuie să-i aduc eu aminte să-şi cumpere pentru ziua nunţii, căci ea sigur n-are să treacă de ceremonie fără să plângă.

— Bineînţeles, îi spun. O să-ţi aduc aminte.

Îmi propun să privesc aceste sarcini cu obiectivitate, la fel de detaşată ca un organizator de nunţi care de-abia o

cunoaşte pe mireasă, nu în calitate de cea mai veche şi mai necredincioasă prietenă a ei. La urma urmelor, dacă îi sunt cât se poate de folositoare, s-ar putea ca vina mea să se atenueze. Mi-o imaginez pe Darcy aflând despre relaţia mea cu Dex şi pe mine spunându-i: „Da, totul e adevărat. M-ai prins. Dar dă-mi voie să-ţi reamintesc faptul că NU MI-AM ABANDONAT NICIODATĂ ÎNDATORIRILE DE DOMNIŞOARĂ DE ONOARE!”

— Pot să vă ajut, doamnelor? ne întreabă vânzătoarea de la Elizabeth Arden.

— Da. Căutăm un ruj roz. Un roz viu şi totuşi plăcut şi natural, pentru o mireasă.

— Dumneavoastră sunteţi mireasa?

— Eu sunt. Da.

Darcy aruncă unul dintre zâmbetele ei false de PR.

Femeia îi întoarce zâmbetul şi face recomandările finale, scoţând rapid cinci tuburi pe care le pune în faţa noastră pe tejghea, spunând:

— Poftiţi. Perfecte.

Darcy îi spune că mie o să-mi trebuiască o nuanţă complementară, pentru că sunt domnişoara de onoare.

— Ce frumos. Surori?

Femeia zâmbeşte. Dinţii ei mari şi pătraţi îmi amintesc de pastilele de gumă Chicklets.

— Nu, răspund.

— Dar este ca şi sora mea, zice Darcy cu sinceritate.

Mă simt meschină şi de-a dreptul mizerabilă. Mă imaginez la *Ricki Lake*[15], la emisiunea cu titlul „Cea mai bună prietenă a încercat să-mi fure mirele”. Publicul huiduie şi fluieră în timp ce eu îmi bolborosesc apărarea şi scuzele. Explic faptul că nu am vrut să fac niciun rău, că

15 Talk show TV moderat de actriţa şi vedeta americană de televiziune Ricki Lake, în care sunt invitaţi diverşi oameni cărora li se pun tot felul de întrebări indiscrete (n.red.)

pur şi simplu nu am putut să mă abţin. Până nu demult, mă întrebam cum îi găseau pe oamenii care comiseseră astfel de acte abjecte de infidelitate. (Nu mai contează cum îi făceau pe aceşti oameni să se confeseze la televiziunea naţională!) Intram acum în rândurile celor imorali. În aceeaşi categorie cu Brandi cu un i.

„Chestia asta trebuie să înceteze. Chiar acum. Chiar în secunda asta. Încă nu m-am culcat cu Dex conştientă, nebăută. Că ne-am sărutat din nou? A fost doar un sărut. Punctul de cotitură va fi alegerea rujului pentru mireasă. Chiar acum. 123 start!”

Apoi mă gândesc la părul moale al lui Dex şi la gura lui cu miros de scorţişoară, la cuvintele lui: „Îmi place absolut totul la tine”. Încă nu pot să cred că Dex nutreşte asemenea sentimente pentru mine. Iar faptul că şi eu simt acelaşi lucru pentru el este prea mult pentru a fi ignorat. Cuvinte ca „destin” şi „suflete-pereche” mi se învârtesc prin cap, cuvinte pe care le luam în râs la douăzeci şi ceva de ani. Ce ironie! N-ar trebui să devii mai cinic odată cu vârsta?

— Ăsta îţi place?

Darcy se întoarce către mine, ţuguindu-şi buzele pline.

— E frumos, răspund.

— Nu e prea strălucitor?

— Nu cred. Nu. E drăguţ.

— Poate că este totuşi prea deschis, ţinând cont că o să fiu îmbrăcată în alb. Trebuie să fie deosebit. Aminteşte-ţi de machiajul lui Kim Frisby – arăta fix ca o curvă. Vreau să fiu sexy –, dar totodată dulce. Ştii tu, ca o fecioară. Dar totuşi sexy.

Brusc, sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi; pur şi simplu, nu mai pot suporta nicio secundă discuţia despre nuntă.

— Darce, chiar trebuie să mă duc la serviciu. Îmi pare sincer rău.

— Hai, numai puţin, insistă ea bosumflată. Nu pot să fac asta fără tine! apoi îi spune fetei care ne serveşte: Nu mi-o lua în nume de rău.

Fata zâmbeşte, pe deplin înţelegătoare, fără să se supere. Înţelege adevăratul sens al celor spuse de Darcy şi probabil că se întreabă ce fel de domnişoară de onoare părăseşte mireasa într-un asemenea moment crucial.

Respir adânc şi îi spun că mai pot să rămân doar câteva minute. Mai încearcă vreo două, trei rujuri, ştergându-şi de pe buze diversele nuanţe de roz cu loţiune demachiantă.

— Ce spui de ăsta?

— Frumos, recunosc şi zâmbesc cu sinceritate.

— Păi, nu merge numai frumos! se văicăreşte ea. Trebuie să fie perfect. Trebuie să arăt perfect.

Când îi observ buzele senzuale ţuguiate, de culoarea zmeurei, orice urmă de remuşcare dispare. Tot ce simt este o furie fără margini, totală.

„De ce trebuie să fie totul perfect pentru tine? De ce totul trebuie să-ţi fie dat într-un ambalaj perfect, legat cu fundă Martha Stewart? Ce ai făcut ca să-l meriţi pe Dex? Eu l-am cunoscut prima. Eu ţi l-am prezentat. Trebuia să mă arunc eu pe el. De ce n-am făcut-o? Da, sigur, pentru că am crezut că nu sunt suficient de bună pentru el. Ei bine, m-am înşelat. În mod evident, am apreciat greşit situaţia. Se poate întâmpla… mai ales când cineva are o prietenă ca tine, o prietenă care crede că are dreptul la tot ce e mai bun, o prietenă care caută neîncetat să te pună în umbră, încât chiar ajungi să te subestimezi, să laşi privirea în jos. Este vina ta, Darcy, că ai luat ceea ce ar fi trebuit să fie al meu încă de la început”.

Sunt îngrozitor de agitată şi absolut disperată să

scap de ea. Mă uit la ceas şi oftez, aproape convinsă eu însămi că trebuie cu adevărat să merg la serviciu; dar Darcy este egoistă, ca de obicei, şi profită de timpul meu.

„Cred că slujba mea este ceva mai importantă decât rujul de buze pe care o să-l foloseşti la un eveniment ce va fi peste luni de zile!”

— Îmi pare rău. Darce, nu este vina mea că trebuie să lucrez.

— Bine.

— Nu este vina mea, repet.

„Nu este vina mea. Nu este vina mea pentru ceea ce simt pentru Dex. Iar ceea ce simte el pentru mine – şi ştiu că sentimentele lui sunt reale – nu este vina lui”.

Înainte să pot scăpa, Darcy o sună pe Claire. Aceasta o întreabă dacă a încercat şi la Saks, la raionul Bobbi Brown, afirmând apoi cu autoritate, ca şi cum ar fi de la *Bride Magazine*, că au nişte colecţii de nuntă minunate, iar rujurile lor sunt hidratante, dar nu foarte strălucitoare.

— Vii să te întâlneşti cu mine acum? insistă Darcy.

Sentimentul ei că ea este o prioritate pentru toţi cunoscuţii nu are margini.

Închide telefonul şi îmi spune că pot să plec, căci Claire are să vină dendată. Îmi face semn cu mâna; cu alte cuvinte, mi se dau papucii.

— La revedere, îi spun. Vorbim mai târziu?

— Sigur. Cum vrei. Pa!

Când mă întorc să plec, îmi adresează un ultim avertisment:

— Dacă nu ai grijă, o să te cobor la rangul de însoţitoare a miresei şi o să-i ofer lui Claire rolul de domnişoară de onoare.

Asta aşa, ca între surori.

În secunda în care nu mă mai poate vedea, îl sun pe Dexter pe mobil. Apelul ăsta, în timp ce Darcy face

cumpărături pentru nuntă, este un gest meschin, dar simt că mă sufoc de indignare. Asta merită dacă este atât de pretenţioasă, de dominatoare şi de egoistă!

— Unde eşti? îl întreb pe Dex după ce ne salutăm scurt.

— Acasă.

— Ah!

— Unde eşti tu? Credeam că aţi ieşit la cumpărături.

— Am fost până acum. Dar am zis că am de lucru.

Observ că amândoi evităm să facem vreo referire directă la Darcy.

— Păi, *chiar* ai de lucru? întreabă el ezitant.

— Nu neapărat.

— Bine. Nici eu. Pot să te văd?

— Ajung acasă în douăzeci de minute.

Dex soseşte înaintea mea şi aşteaptă în hol, discutând cu José despre Mets. Sunt extrem de fericită să îl văd şi mă simt uşurată că am scăpat de

Darcy. Zâmbesc şi îi salut, întrebându-mă dacă José îl recunoaşte pe Dex de la vizitele lui anterioare împreună cu Darcy. Sper că nu. Nu doresc numai încuviinţarea părinţilor mei… ci chiar şi pe cea a portarului.

Urcăm cu liftul şi străbatem holul către apartamentul meu. Sunt încordată, dar totodată dornică de atingerea lui. Ne aşezăm pe canapea. Îmi ia mâinile în ale lui şi începem să ne sărutăm, cu o grabă care aduce a aventură amoroasă. Sunt nişte cuvinte de-a dreptul înfricoşătoare, îmi evocă imagini de la Şcoala de Duminică şi mă trimit cu gândul la Cele Zece Porunci. Dar nu este adulter. Niciunul nu este căsătorit. Încă. Îmi alung totul din minte în timp ce îl sărut pe Dex. Nu va mai exista vinovăţie, cel puţin nu pentru următoarea perioadă de timp.

Brusc, mi se pare ridicol să stăm cocoţaţi pe canapea. Patul ar fi mult mai confortabil. Nu trebuie să se întâmple

nimic doar pentru că suntem pe un pat. Asta e o percepţie de adolescent. Sunt o femeie matură, cu experienţă de viaţă (chiar dacă limitată), şi pot să mă controlez în propriul pat. Mă ridic şi îl conduc în cealaltă parte a apartamentului meu. Mă urmează, ţinându-mă încă de mână. Ne aşezăm la picioarele patului. Dex îşi scoate picioarele din mocasini. Nu poartă şosete. Îşi mişcă degetele mari în sus şi în jos şi apoi îşi freacă picioarele unul de altul. Are bolta plantară arcuită şi glezne subţiri.

— Vino aici, spune, trăgându-mă spre el şi ridicându-mă pe perne, apoi apropiindu-se de mine.

Este puternic şi are pielea caldă. Suntem culcaţi acum pe o parte, cu trupurile lipite. Mă sărută de mai multe ori, şi ne rostogolim spre partea lui de pat. Brusc, încetează să mă sărute, îşi drege vocea şi spune:

— E atât de ciudat. Să fiu cu tine aşa. Şi totuşi, mi se pare atât de firesc. Poate pentru că am fost atâta timp prieteni.

Înţeleg exact ce vrea să spună. Mă gândesc în urmă, la anii facultăţii. În acea perioadă, nu eram cei mai buni prieteni, dar eram suficient de apropiaţi pentru a afla o mulţime de lucruri unul despre celălalt, lucruri pe care le laşi să iasă la suprafaţă şi atunci când te concentrezi asupra neglijenţei părţilor şi asupra modalităţilor de a rezilia un contract. Am făcut în minte un inventar cu tot ceea ce am aflat despre Dex înainte de relaţia lui cu Darcy. Că a crescut în Westchester. Că este catolic. Că a jucat baschet la liceu şi s-a gândit să continue la Georgetown. Că are o soră mai mare, Tessa, care s-a dus la Corneli, iar acum predă engleza la un liceu în Buffalo. Că părinţii lui au divorţat când era foarte mic. Că tatăl lui s-a recăsătorit. Că mama lui a învins cancerul de sân.

Apoi tot ce am aflat de la Darcy, detalii din viaţa lor personală, pe care m-am trezit rememorându-le şi

reflectând asupra lor în ultimele zile. Cum ar fi faptul că Dex este morocănos dimineaţa. Că face cel puţin cincizeci de flotări în fiecare seară înainte de culcare şi că nu lasă niciodată vase murdare în chiuvetă. Că a fost distrus când a murit bunicul lui, singura dată când Darcy l-a văzut plângând. Că a avut două legături serioase înainte de Darcy şi că una dintre iubite, Suzanne Cohen, care lucra ca analist-cercetător la Goldman Sachs, l-a părăsit şi i-a zdrobit inima.

Astfel încât, când le-am pus cap la cap, am constatat că ştiam multe lucruri. Dar voiam mai mult.

— Spune-mi totul despre tine, îl îndemn, de parcă am fi doi adolescenţi.

Dex îmi atinge faţa şi apoi îmi trasează o linie imaginară de-a lungul nasului şi împrejurul gurii, oprindu-şi degetul pe bărbia mea.

— Tu prima. Tu eşti cea misterioasă.

Râd.

— Deloc, răspund, crezând că el face confuzie între a fi timidă şi a fi misterioasă.

— Eşti. La facultate erai ca o carte închisă. N-am putut scoate prea multe de la tine.

Râd din nou.

— Ce vrea să însemne asta? Ţi-am spus o mulţime de lucruri în facultate.

— Cum ar fi?

Înşir rapid câteva amănunte autobiografice.

— Nu mă refer la lucruri de genul ăsta, zice el. Ci la chestii importante. Ce *simţeai*…

— L-am urât pe Zigman, încep eu.

— Ştiu. Erai terminată de frică. Apoi ai făcut o treabă grozavă când, în sfârşit, te-a ridicat în picioare la curs.

— N-am făcut, răspund, amintindu-mi cum mi-am croit drum cu poticneli printr-o serie lungă şi dureroasă de

întrebări.

— Ba da, ai făcut. Doar că tu ai crezut că n-ai făcut. Nu te vezi aşa cum eşti.

Îi evit privirea, concentrându-mă pe o pată de cerneală de pe cuvertură.

El continuă.

— Te vezi ca pe o fiinţă foarte banală, obişnuită. Iar la tine totul este deosebit, Rachel.

Nu mă pot uita la el. Faţa îmi arde.

— Şi ştiu că roşeşti când eşti stânjenită.

Zâmbeşte.

— Nu, nu roşesc!

Îmi acopăr faţa cu o mână şi îmi întorc privirea.

— Ba da. Şi eşti adorabilă. Şi nici n-ai idee că eşti aşa – şi asta mi se pare partea cea mai adorabilă.

Nimeni – nici măcar mama mea – nu mi-a spus vreodată că sunt adorabilă.

— Şi eşti frumoasă. Uluitor de frumoasă, în cel mai proaspăt şi mai natural mod. Arăţi ca una dintre fetele din reclamele alea, ţi le mai aminteşti? Tu eşti probabil prea tânără. Eşti ca unul dintre modelele lui J. Crew. Cu totul naturală.

Îl rog să se oprească. Chiar dacă îmi place la nebunie ceea ce tocmai mi-a spus.

— Este adevărat.

Vreau să-l cred.

Mă sărută pe gât, cu mâna stângă pe coapsa mea.

— Dex!

— Daaa?

— Cine a spus că în timpul facultăţii nu mă vedeam cu nimeni?

— Păi, nu te vedeai, nu? Erai acolo să înveţi, nu să-ţi dai întâlniri. Asta era clar.

— Am ieşit cu Nate.

— Nu chiar până la sfârşit.

— Nu mi-a cerut să ies cu el până la sfârşit.

— Curajos băiat.

Dau ochii peste cap.

— Aproape că te-am invitat să ieşi cu mine, îţi mai aminteşti?

Replica lui mă face să râd.

— Este adevărat, spune el uşor îndurerat.

Îi arunc o privire nesigură.

— Mai ştii când învăţam împreună pentru examenul de drept civil?

Îmi amintesc degetul lui mare pe faţa mea, ştergându-mi o lacrimă.

Deci *avusese* o semnificaţie.

— Ştii bine despre ce vorbesc, nu?

Faţa îmi arde când aprob din cap.

— Cred că ştiu. Da.

— Iar când am vrut să te conduc acasă, ai spus nu. M-ai respins.

— Nu te-am respins!

— Erai seriozitatea întruchipată.

— Nu eram. Chiar nu mă gândeam atunci…

Vocea mi se stinge treptat.

— Da, iar apoi mi-ai prezentat-o pe Darcy. Atunci am ştiut că interesul tău pentru mine era nul.

— Chiar nu m-am gândit. Nu ştiam că aşa ai văzut tu lucrurile.

— Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu tine, spune Dex. Şi încă îmi place.

Mă priveşte fix.

Îi spun că clipeşte mai puţin decât oricare dintre oamenii pe care i-am întâlnit. Zâmbeşte şi îmi zice că nu a fost niciodată învins la o confruntare de genul „care clipeşte primul pierde”. Îl provoc şi deschid ochii larg, la

fel ca el. Observ că are o pată mică şi întunecoasă pe irisul stâng, ca un pistrui.

Câteva secunde mai târziu, clipesc. Îmi aruncă un zâmbet triumfător şi mă sărută din nou. Sărutul lui îşi modifică permanent intensitatea, gura lui exercitând presiune asupra gurii mele, pentru ca în secunda următoare abia să o atingă, să mă întărâte, înainte ca sărutul să redobândească forţa de la început; sărutul ideal, care este prea adesea abandonat într-o relaţie pe termen lung. Nu cred că sărutările lui Dex ar putea deveni vreodată banale. Sau că ar înceta vreodată să mă sărute în felul ăsta.

— Povesteşte-mi despre Suzanne! îl îndemn când ne dezlipim, în sfârşit, buzele. Şi despre prietena ta de la liceu.

— Alice? Râde, dându-mi o şuviţă de păr după ureche. Ce-i cu ea? Poveste veche.

Oricine ştie că într-o relaţie aflată la început nu discuţi despre foştii iubiţi. Chiar dacă mori de curiozitate să afli acele detalii, laşi pe mai târziu asemenea dezvăluiri. Nu trebuie să fii adepta regulamentelor, cum e Claire, pentru a respecta acest principiu. În prima fază, este pentru amândoi un nou început. Nu e de niciun folos să readuci în discuţie relaţiile trecute şi, implicit, eşuate. Dar regula pare de neaplicat acum. În comparaţie cu faptul că el este logodit, fostele iubite sunt un subiect inofensiv. Aici, în siguranţa apartamentului meu, nu avem nevoie de strategii. Regulile nu se aplică. Ar putea fi singurul avantaj al situaţiei noastre.

— Le-ai iubit?

Nu ştiu din ce motiv, dar trebuie să aflu.

Se întoarce pe spate şi priveşte în tavan, concentrându-se. Îmi place că se gândeşte la întrebările mele, la fel cum se gândea în timpul examenelor de la

drept. Mi-l amintesc uitându-se pe pereţi primele patruzeci şi cinci de minute ale examenului. Nu scria nici măcar un cuvânt până când nu îşi structura în minte tot răspunsul.

Îşi drege vocea.

— Pe Alice, nu. Dar pe Suzanne, da.

Nu e de mirare că Suzanne a deranjat-o întotdeauna atât de mult pe Darcy. Vrea să fie singura pe care el a iubit-o vreodată. Îmi amintesc cum reuşise să-l subjuge pe Blaine în liceu. „N-ai iubit-o pe Cassandra, nu-i aşa? Nu-i aşa?” Până când, în sfârşit, el spunea: „Nu. Numai pe tine, Darcy”.

— Pe Alice de ce nu? întreb.

Mi-ar plăcea să aflu mai degrabă despre cea pe care nu a iubit-o.

— Nu ştiu. Era o fată drăguţă. Cât se poate de drăguţă. Nu ştiu de ce nu am iubit-o. Este ceva ce nu poţi controla cu adevărat.

Dex are dreptate. Nu are nimic de-a face cu valoarea intrinsecă a celeilalte persoane, cu ansamblul calităţilor ei. E ceva ce nu-ţi poţi impune să simţi. Sau să nu simţi. De-a lungul anilor, am experimentat acest lucru din plin.

Să-l luăm ca exemplu pe Joey. Am fost cu el doi ani şi nu am simţit nici măcar o părticică din ce simt acum.

— Sigur, eram puştani, continuă el. Cât de serios poţi fi, cu adevărat, la vârsta aia?

Aprob din cap, gândindu-mă la dulcele Brandon. Apoi îl întreb despre Suzanne.

— Deci ai iubit-o?

— Da. Dar, pe termen lung, nu ar fi mers. Este evreică şi a fost foarte cinstită în privinţa aşteptărilor ei de la mine. Voia să mă convertesc, să ne creştem copiii ca evreii, tot tacâmul. Şi poate că aş fi acceptat… Nu sunt foarte religios. Dar faptul că ea făcuse din asta o regulă de familie strictă nu mi se părea corect. Îmi imaginam o viaţă

de rahat sub tirania ei. La fel cum proceda mama ei cu taică-său… De altfel, eram prea tineri ca să ne luăm asemenea angajamente.

— S-a căsătorit?

— E ciudat că întrebi. De fapt, am auzit de la un prieten comun că s-a logodit. Cam la o lună după.

Se opreşte. Pare stânjenit.

— După ce te-ai logodit tu?

— Da, murmură el.

Mă strânge în braţe şi mă sărută pătimaş, alungând orice gânduri legate de Darcy. Ne dezbrăcăm şi ne băgăm sub aşternuturi.

— Eşti rece, remarcă el.

— Când sunt agitată, sunt întotdeauna rece.

— De ce eşti agitată? Nu e cazul.

— Dex, şoptesc eu, cu faţa lipită de gâtul lui.

— Da, Rach?

— Nimic.

Trupul lui îl acoperă pe al meu. Nu mai sunt rece.

Ne sărutăm mult timp, mângâindu-ne trupurile.

Nu mai ştiu cât e ceasul, dar observ că se întunecă.

Aproape că îl fac să se oprească, dintr-o mulţime de motive uşor de intuit. Dar şi pentru că mă gândesc că ar trebui să aşteptăm până când o să putem petrece o noapte împreună. Dar, bineînţeles, asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Şi poate că niciodată nu voi face duş împreună cu el şi nu-l voi urmări bărbierindu-se dimineaţa. Sau citind *The Sunday Times* la cafea, petrecându-ne, pur şi simplu, timpul împreună. Nu ne vom ţine de mână în Central Park şi nu ne vom îmbrăţişa pe pătură în Sheep's Meadow. Dar poate fi al meu acum. Nimic nu ne poate lua acest moment.

În timp ce ne mişcăm împreună, zăresc numai părticele din Dex – un favorit cu câteva fire albe, umărul

lui puternic, lobul unei urechi. Îi ating clavicula cu vârfurile degetelor, apoi mă lipesc mai strâns de el.

Capitolul 10

Nu mă pot împiedica să mă gândesc la Dex. Ştiu că n-o să rămânem împreună, că o să se însoare cu Darcy în septembrie. Dar sunt bucuroasă să trăiesc clipa şi îmi permit plăcerea zilnică de a fi captivată de ea. Îmi spun că nimic nu durează la nesfârşit. Cu atât mai puţin lucrurile frumoase. Deşi, în mod normal, nu se întâmplă totul contra-cronometru. Mă gândesc la alte câteva exemple de finaluri concrete, predeterminate. De exemplu, colegiul. Eram conştientă de faptul că îl voi urma patru ani, că voi aduna prieteni, amintiri şi cunoştinţe şi că totul se va termina brusc la o dată stabilită. Ştiam că în acea zi îmi voi lua diploma şi îmi voi îngrămădi lucrurile într-un camion cu destinaţia Indiana, iar experienţa Duke va fi de domeniul trecutului. Un capitol închis pentru totdeauna. Dar conştientizarea acestui lucru nu m-a oprit să mă bucur de acea perioadă, să absorb toată fericirea pe care o puteam obţine în acele momente.

Aşa că exact la fel voi proceda şi cu Dex. Nu mă voi concentra asupra sfârşitului în detrimentul prezentului.

În seara asta sunt acasă când Dex mă sună de la serviciu, doar ca să mă salute şi să-mi spună că îi e dor de mine. Este genul de telefon pe care un bărbat îl dă iubitei lui. Nimic insinuant sau complicat. Îmi închipui că suntem cu adevărat împreună. Nici nu închid bine, că telefonul sună din nou.

— Hei, răspund eu în şoaptă, gândindu-mă că nu este decât o continuare a convorbirii cu Dex.

— Ce-i cu vocea asta la tine? mă întreabă Darcy, readucându-mă brusc la realitate.

— Ce voce? Aţipisem. Care-i treaba?

Se lansează în detalii despre ultima criză de la ea de

la serviciu. Care, de obicei, nu înseamnă nimic mai mult decât blocarea hârtiei în copiator. Nici situaţia de-acum nu face excepţie. O greşeală pe un fluturaş ce anunţa deschiderea unui club. Rezist imboldului de a-i spune că publicul ţintă nu va observa greşeala şi o întreb cine merge la Hamptons în weekendul ăsta. Simt cum pulsul mi-o ia razna, anticipând numele lui Dex. El îmi spusese deja că se duce, convingându-mă că ar trebui să merg şi eu. Avea să fie penibil, dar merita, mă avertizase el, insistând că trebuia să mă vadă.

— Nu sunt sigură. Claire s-ar putea să aibă nişte prieteni în vizită. Dex vine.

— Chiar? Nu trebuie să lucreze? întreb eu, părând puţin prea surprinsă.

Simt o înţepătură de îngrijorare, dar Darcy nu pare să observe scăparea mea.

Nu, tocmai a încheiat o tranzacţie mare, spune.

— Ce tranzacţie?

— Nu ştiu. O chestie.

Slujba lui Dexter o plictiseşte pe Darcy. Am remarcat felul în care ea îl poate reduce la tăcere, întrerupându-l în mijlocul unei istorisiri, întorcându-l la grijile ei meschine. „Sunt grasă? Asta arată bine pe mine? O să vii cu mine? Fă asta pentru mine. Încurajează-mă! Pe mine. Pe mine. Pe mine”.

Parcă dinadins, îmi spune că se gândeşte să trimită o casetă la *Survivor* – crede că ar fi distractiv să apară în emisiune. Distractiv pentru o exhibiţionistă. Nu-mi trec prin cap decât puţine lucruri mai oribile decât să apari la televiziunea naţională pentru ca lumea să te judece, să te evalueze, să te critice.

— Crezi că aş fi aleasă? mă întreabă.

— Ai avea şanse mari.

E destul de frumoasă şi plină de viaţă – exact ce se

caută pentru un asemenea reality-show. Îmi studiez chipul în oglindă, gândindu-mă că Dex îmi spusese că arăt ca un model al lui J. Crew. Poate că sunt atrăgătoare. Dar nu sunt nici pe departe atât de frumoasă ca Darcy, cu trăsăturile ei regulate, cu pomeţii ei incredibili, cu buzele pline şi arcuite.

În momentul ăsta, râde tare în telefon, spunându-mi o altă poveste a zilei. Îmi răneşte auzul. Cuvântul „strident” îmi vine în minte şi, în timp ce îmi studiez din nou imaginea, hotărăsc că, deşi nu sunt nici pe departe frumoasă, am totuşi o oarecare delicateţe care ei îi lipseşte cu desăvârşire.

Astăzi este joi, ziua dinaintea plecării la Hamptons.

Dex a trecut pe la mine. Plănuiserăm să aşteptăm până săptămâna viitoare, pentru a ne vedea singuri, dar amândoi am terminat lucrul devreme. Şi iată-ne din nou împreună. Am făcut deja dragoste o dată. Acum îmi odihnesc capul pe pieptul lui. Pentru o vreme, niciunul dintre noi nu spune nimic, dar, deodată, Dex mă întreabă:

— Ce *facem*?

Asta este. *Întrebarea*!

M-am gândit de sute de ori la asta, am exprimat întrebarea exact la fel – cu aceeaşi intonaţie, cu acelaşi accent pe cuvântul „facem”. Dar, de fiecare dată, răspunsul este diferit.

Ne urmăm imboldul inimilor.

Riscăm.

Suntem nebuni.

Ne distrugem.

Suntem copleşiţi de dorinţă.

Suntem derutaţi.

Ne revoltăm.

Lui îi este frică de căsătorie.

Mie mi-e frică să nu rămân singură.

Ne îndrăgostim.

Suntem deja îndrăgostiţi.

Şi cel mai adesea: Nu avem nicio idee.

Ăsta este răspunsul pe care îl dau.

— Nu ştiu.

— Nici eu, spune el încet. Ar trebui să discutăm despre asta?

— Tu vrei?

— Nu prea, recunoaşte el.

Sunt uşurată că nu vrea. Pentru că nici eu nu vreau, îmi este prea frică de ceea ce am putea hotărî. Orice alternativă este înfricoşătoare.

— Atunci să nu discutăm. Nu acum.

— Dar când? întreabă.

Fără să ştiu de ce, spun:

— După 4 Iulie.

Pare destul de banal, dar mijlocul verii a fost, într-un fel sau altul, întotdeauna un hotar. Chiar dacă după 4 Iulie rămâne mai mult de jumătate din vară, partea aia trece mai repede, zboară de-a dreptul. Luna iunie, cu toate că are cu o zi mai puţin, pare mult mai lungă decât august.

— Bine, răspunde.

— Fără să analizăm nimic până pe 4 Iulie.

Formulez clar regula, ca la începutul unui examen de la facultate. Vocea mea este fermă, deşi nu sunt deloc sigură de ceea ce tocmai am hotărât. Poate că până pe 4 Iulie totul se va termina, iar nunta planificată pentru septembrie chiar va avea loc? Sau poate… nu, nu are cum să creadă că am vrut să spun că atunci o va anunţa pe Darcy că nu se poate căsători cu ea. Nu, nu asta am hotărât. Pur şi simplu, am hotărât să nu hotărâm nimic. Asta e tot.

Totuşi, alegerea datei mă sperie. Îmi imaginez un calendar uriaş care ne arată zilele, orele, minutele,

secundele rămase. Asemenea ceasurilor care au fost potrivite în 1999 pentru numărătoarea inversă până în noul mileniu, îmi amintesc că urmăream secundele scurgându-se pe un astfel de ceas dintr-un oficiu poştal de lângă Grand Central Station, cândva în decembrie. Ceasul mă enerva, mă scotea din minţi. Voiam să mă concentrez asupra listei mele cu probleme de rezolvat, să-mi curăţ biroul de cererile în aşteptare, să termin totul numaidecât. În acelaşi timp, vederea acelor cifre care ticăiau mă paraliza. Aveam prea multe de făcut, aşa că de ce m-aş fi apucat de ceva?

Încerc să socotesc numărul orelor rămase până pe 4 Iulie. Câte nopţi o să petrecem împreună. De câte ori o să facem dragoste.

Îmi chiorăie maţele. Sau poate sunt ale lui. Nu pot spune, pentru că stau lipită de el.

— Ţi-e foame? Putem comanda de mâncare, zic eu şi îi sărut pieptul. Sau pot face eu ceva.

Mă închipui încropind rapid o gustare apetisantă. Nu ştiu să gătesc, dar o să învăţ. O să fiu o soţie şi o gospodină excelentă.

Îmi spune că nu vrea să risipească timpul mâncând. Poate să-şi ia ceva în drum spre casă. Sau să se culce flămând. Spune că vrea să mă simtă lipită de el până când va fi nevoit să plece.

A doua zi îl întreb pe Dex dacă a avut probleme când s-a întors acasă. Este o întrebare vagă, dar ştie la ce mă refer. Răspunde că Darcy nu era acasă când a ajuns el, că a avut timp suficient să facă un duş, îndepărtând, fără tragere de inimă, mirosul pielii mele. Darcy îi lăsase un mesaj: „Este ora unsprezece şi nu răspunzi la mobil şi nici la telefonul de la serviciu. Probabil că ai o aventură. Ies cu Claire”.

Este obişnuita ei acuzaţie, pe care i-o trânteşte în

glumă atunci când Dex lucrează până târziu. Îl întreabă dacă are o aventură, necrezând niciodată că el ar putea face aşa ceva. Schimbă persoana de fiecare dată, alegând la întâmplare un nume de femeie de la Goldman. Cu cât femeia este mai puţin atrăgătoare, cu atât mai bine se distrează. „Ştiu că o iubeşti pe Nina”, ar spune, conştientă de faptul că Nina este o secretară durdulie din Staten Island, cu unghii false împodobite cu decoraţii strălucitoare.

Mi-l imaginez pe Dex întorcându-se acasă noaptea trecută. În mintea mea se derulează un întreg spectacol: Dex furişându-se în apartament, grăbindu-se să facă duş şi să se bage în pat, aşteptând să se răsucească cheia în broască, prefăcându-se adormit când Darcy intră în camera lor. Se apleacă deasupra lui, studiindu-l pe întuneric. „Cum a fost întâlnirea cu Nina?” întreabă ea cu voce tare, ironică. El se freacă cu mâinile la ochi, aşa cum fac oamenii la televizor când sunt treziţi dintr-un somn adânc. „Bună”, spune el obosit şi apoi se preface că adoarme din nou. Se cuibăreşte lângă el în pat, aruncându-i un „te iubesc”. Are maxilarele încleştate, dar îi răspunde la fel. Ce poate să facă? Adoarme cu gândul la mine… constatând că bărbia ei prea ascuţită îi înţeapă pieptul.

Îi urmăresc pe plajă, lângă apă.

Darcy şi Dex, unul lângă altul, sub soarele plăcut de iunie. Weekendul ăsta a fost primul în care i-am văzut împreună de când eu şi Dex am făcut dragoste conştienţi, doritori şi cu premeditare. Port ochelari de soare închişi, astfel că îi pot studia de pe prosopul meu fără să se vadă acest lucru, în timp ce Claire sporovăieşte… despre ce altceva dacă nu despre nuntă?! Oare noaptea o să fie răcoroasă? Să ne cumpărăm o jachetă uşoară şi subţire, care să se asorteze cu rochia? Dau din cap şi spun că mi se pare o idee bună.

Dex tocmai a ieşit din apa foarte rece. Acum vorbesc, lipiţi unul de altul. Poate că îi spune cum este apa. Ea păşeşte ezitant spre malul oceanului. Zâmbesc amândoi. Dex o stropeşte cu piciorul, iar ea ţipă ascuţit, se întoarce şi se depărtează în fugă câţiva paşi de el. Văd cum muşchii picioarelor ei lungi şi bronzate se încordează. Poartă costumul de baie de culoarea pielii. Părul îi flutură în jurul feţei. El râde, iar ea îi face semn cu degetul ca şi când l-ar mustra, iar apoi păşeşte din nou spre el. Sunt prinşi într-o adevărată joacă. Mă doare să îi privesc, dar nu mă pot opri. Nu mă pot uita în altă parte.

Mă simt ca şi cum ar pune în scenă un adevărat spectacol. Bine, Darcy face oricum asta în mod frecvent. Dar acum Dex participă de bunăvoie. Ştie, mai mult ca sigur, că toţi ne uităm. Că eu mă uit. Aşa este întotdeauna când te afli într-un grup şi câţiva membri se hotărăsc să înoate sau să meargă în apă. Oceanul este ca o scenă uriaşă. Este ceva firesc ca restul să se uite, chiar dacă numai pentru o clipă. Dex este conştient de asta, şi totuşi se agită şi-i face jocul lui Darcy; sunt în dispoziţia aia de cuplu pus pe şotii. Ar trebui să lâncezească pe prosopul lui, să moţăie sau să citească un roman – ceva trist, pentru a-mi da impresia că este confuz, supărat, răvăşit. În schimb, el o stropeşte cu apă şi rânjeşte.

Marcus îşi face mâinile pâlnie şi strigă la ei.

— Cât de rece e?

— Al dracului de îngheţată, anunţă Darcy, bătându-l pe spate pe Dex, în timp ce acesta îi oferă lui Marcus un răspuns mai bărbătesc:

— Nuu, e bună! Haideţi şi voi!

Furia se amestecă acum cu durerea. Este pentru prima oară când regret cu desăvârşire că am făcut sex cu Dex. Mă simt îngrozitor, devenind dintr-odată sigură că pentru el nu a însemnat aproape nimic. Îmi dau lacrimile

în timp ce mă forţez să-mi întorc privirea de la ei şi-mi pun căştile, îmi ordon să nu plâng.

Înainte să apăs pe butonul de pornire, Marcus mă întreabă ce ascult. De la întâlnirea noastră, l-am mai văzut pe Marcus doar o dată, în timpul unui prânz rapid în cursul săptămânii, la un restaurant de lângă biroul meu, dar am vorbit de câteva ori, iar una dintre conversaţii a ţinut mai mult de o oră. Singurul motiv aparent pentru care a doua întâlnire nu a avut loc – sau, cel puţin, cel pe care îl ştie el – este doar nesincronizarea. El este ocupat, eu sunt ocupată. La serviciu a fost nebunie. Ca de obicei. Deci, uşa este încă larg deschisă, lucru care mă bucură foarte mult. Trebuie să mă concentrez mai mult asupra lui. Odată ce Dex va fi de domeniul trecutului, aş putea simţi ceva pentru el. Zâmbesc şi spun:

— Tracy Chapman. E un CD bun. Vrei să asculţi?

Îi dau căştile mele, în timp ce Dex şi Darcy se îndreaptă spre noi. Marcus ascultă câteva secunde.

— E frumos.

Îmi dă căştile înapoi şi scoate o Coca-Cola din lada frigorifică.

— Vrei o înghiţitură? întreabă el când Darcy şi Dex sunt în dreptul nostru.

Îi răspund că da, iau cutia şi, după ce beau, o şterg cu colţul prosopului meu.

Cu o privire haioasă, de cunoscător, Marcus declară:

— Nu mă deranjează microbii tăi. Dacă-nţelegi ce vreau să zic.

Râd şi clatin din cap, ca şi când aş spune: „Marcus, nebunule!” îmi face cu ochiul. Râd din nou.

Exact la ţanc. Dex prinde tot schimbul de replici. Nu mă uit la el. Nici n-am de gând s-o fac.

— Mai intră cineva în apă? întreabă el.

Claire îi oferă răspunsul obişnuit:

— Încă nu. Nu m-am încălzit destul.

Marcus spune că urăşte înotul, mai ales în apă rece ca gheaţa.

— Vă rog, faceţi-mă să înţeleg ce plăcere e asta.

Darcy chicoteşte.

— Nu este *nicio* plăcere. Este o tortură!

Nu spun nimic, ci doar apăs pe butonul „play” al CD-playerului meu portabil.

— Tu ce spui, Rachel? întreabă Dex, aplecat încă deasupra mea.

Îl ignor, prefăcându-mă că nu îl aud din pricina muzicii date foarte tare.

El şi Darcy se întorc la prosoapele lor, alături de Claire. Darcy îşi curăţă nisipul de pe tălpi şi de pe glezne, în timp ce Dex stă cu picioarele încrucişate, privind oceanul. Îi văd cu coada ochiului umărul şi spatele, încerc să nu mă gândesc la pielea lui catifelată şi la felul în care stăteam îmbrăţişaţi zilele trecute. N-o s-o mai simt din nou. Îmi tot repet că ăsta nu e sfârşitul lumii. Că aşa e cel mai bine.

Când mă îmbrac seara, înainte de cină, Darcy vine în camera mea şi mă întreabă dacă am adus cu mine cleştele de întors genele. Îi răspund că nici măcar nu am aşa ceva. Poate are Hillary, dar face duş. Stă pe patul meu şi suspină, afişând o expresie visătoare.

— Tocmai am avut cea mai grozavă partidă de sex, spune ea.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

— Pe bune?

Ştiu că astfel am deschis drumul pentru mai multe destăinuiri, dar nu mi-a venit în minte altceva. Faţa îmi arde. Sper că Darcy n-o să observe cât sunt de îmbujorată.

— Da, a fost fenomenal. Nu ne-ai auzit?

Tipic pentru Darcy să împărtăşească asemenea

detalii. În povestirile ei legate de sex, a vorbit întotdeauna pe şleau. Întotdeauna reproduce cuvintele care s-au spus în momentul orgasmului. Am ascultat mereu – de obicei am râs, câteodată chiar m-au amuzat poveştile ei. Dar acele zile au trecut de mult.

— Nu. Trebuie să fi fost la duş, răspund eu.

— Da, şi noi eram la duş. Îşi trece degetele prin părul umed, apoi îşi clatină capul dintr-o parte în alta. Super! De luni de zile nu am mai făcut sex aşa.

Îmi imaginez trupurile lor ude înlănţuite şi nu mă pot hotărî pe cine urăsc mai mult.

Este târziu, trecut de două noaptea. Toată seara l-am evitat pe Dex, în casă şi apoi la cină. Acum suntem la Talkhouse. Tocmai am comandat două beri – una pentru mine şi una pentru Hillary –, când dau nas în nas cu Dex la bar.

— Bună, Rach, spune.

Simt băută şi am prins curaj. Alcoolul mi-a amorţit durerea, lăsând numai resentimente şi furie. Sunt trăiri mai uşor de controlat, mai clare.

Da?

— Ce faci? întreabă el în treacăt.

— Nimic, răspund scurt, întorcându-mă cu spatele.

— Stai puţin. Unde pleci?

— Să-i duc berea lui Hillary.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întreb eu, cu voce tăioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspund, dorindu-mi să fi găsit o replică înţepătoare şi răzbunătoare.

Nu prea sunt obişnuită să mă port urât, dar tonul meu pare să fi fost destul de tăios, pentru că Dex arată rănit. Nu atât de rănit pe cât am fost eu astăzi pe plajă sau în timpul relatării lui Darcy despre partida lor de sex. Nu

suficient de rănit. Ridic din sprâncene şi mă uit la el cu o privire uşor dezgustată, ca şi când aş spune: „Da? Pot să fac ceva pentru tine?”

— Eşti… eşti supărată pe mine? întreabă Dex.

Râd. Ba nu, mai degrabă pufnesc.

— Eşti? insistă el.

— Nu, Dex, nu sunt supărată pe tine, răspund eu. Chiar nu îmi pasă deloc de tine. Sau de ce faci tu cu Darcy.

Acum ştie că am aflat.

— Rachel… bâiguie el, tulburat. Apoi dă să-mi spună că a fost iniţiativa ei, că ea a început.

— Mi-a zis că a fost cea mai bună partidă de sex din viaţa ei, îl anunţ în timp ce mă îndepărtez, lăsându-l singur la bar. Bună treabă! Felicitări!

Chiar şi prin aburii beţiei ştiu că nu am dreptul să-l înfrunt aşa pe Dex. A avut, pur şi simplu, o partidă de sex cu logodnica lui. Nu mi-a promis nimic – nici măcar nu trebuia să avem o discuţie până pe 4 Iulie. Nu fusese vorba despre o înşelătorie adevărată. De fapt, nu fusese nicio înşelătorie, reală sau de altă natură. Mă aflu cu bună ştiinţă în situaţia asta, nu am fost atrasă fără voia mea. Dar tot îl urăsc.

Scrutez mulţimea, încercând să dau de Hillary. Dex se ia după mine şi mă apucă de braţ fix de sub cot. Scap una dintre beri. Sticla se sparge.

— Bravo. Uite ce-ai făcut, îi spun, privind cioburile şi berea împrăştiată.

— Îţi iau alta.

— Nu e cazul.

— Rachel, te rog. N-am avut ce să fac. Darcy a început, jur.

Hillary apare brusc lângă noi.

— Ce se întâmplă?

Nu sunt sigură dacă a auzit sau nu ceva din

conversaţia noastră.

— Nimic, răspunde Dex repede. Rachel s-a supărat pe mine pentru că am făcut-o să scape berea.

— Poţi s-o iei pe a mea, spune Hillary.

— Nu, ia-o tu pe asta, îi răspund dându-i cealaltă bere.

Mi-o ia din mână fără tragere de inimă şi întreabă unde este Darcy.

— Tocmai o căutam, spun eu.

Îi arunc o privire lui Dex. Încearcă să nu se dea de gol în faţa lui Hillary, dar nu prea reuşeşte. Ochii îi trădează îngrijorarea, iar pe chip i se întinde un zâmbet jenat. Pariez că nu avea privirea asta la duş.

„S-a terminat", îmi spun în gând, cu vehemenţa unei femei nedreptăţite. Apoi mă întorc să-l caut pe Marcus. Dragul de Marcus, care mi-a dat din Coca-Cola lui pe plajă şi care nu e logodit cu nimeni.

Capitolul 11

— Aha. Eterna poveste cu femeia furioasă căreia i s-au dat papucii, spune Ethan când îl pun la curent cu noutăţile luni dimineaţă.

— *Nu* mi s-au dat papucii! protestez eu, amintindu-mi că am văzut *Atracţie fatală* împreună cu Darcy şi cu Ethan.

Darcy a avut probleme serioase cu întreaga idee a filmului. O ţinea una şi bună că e nerealist – niciun bărbat nu şi-ar înşela soţia cu o femeie mult mai puţin atrăgătoare. Cred că dezaprob teoria asta.

— A, nu? răspunde Ethan sec. Atunci o fi o variaţiune pe aceeaşi temă. Deşi mai subtilă. Tu doar ai exercitat uşoare presiuni… şi l-ai anunţat că este inacceptabil să continue relaţiile cu logodnica lui.

— În fine, în orice caz. s-a sfârşit, zic, dându-mi seama că astfel mă pun în aceeaşi oală cu o mulţime de femei naive care zic că s-a sfârşit în timp ce se roagă să nu

se termine, care se agaţă de orice fărâmă de speranţă, insistând că nu vor decât să pună capăt, când, de fapt, imploră o ultimă aşa-zisă discuţie „de clarificare”, încercând totuşi să găsească o portiţă de scăpare. Iar tristul adevăr e că eu chiar vreau o portiţă de scăpare. Aş vrea să pot şterge confruntarea de la bar. N-ar fi trebuit să-i spun nimic lui Dex. Teama că n-o să mai vrea să mă vadă îmi provoacă o senzaţie fizică de durere. O să hotărască probabil că nu are sens, că situaţia este mult prea complicată.

— S-a terminat? întreabă Ethan nesigur.

Da.

— Bravo, zice Ethan cu cel mai grozav accent britanic al lui. E momentul să iei atitudine.

— Da, în fine! spun eu, ca şi când mi-ar fi simplu să trec de la Dex la altceva.

— Da, în fine, repetă el. Vii la Londra în săptămâna cu 4 Iulie? întreabă.

Într-un e-mail recent menţionasem asta ca posibilitate – înainte ca eu şi Dex să stabilim data marii discuţii. Acum nu vreau să plec. Poate că totuşi lucrurile nu s-au sfârşit de tot.

— Hmm, mă îndoiesc. Deja am promis că mă duc la Hamptons, zic.

— Şi Dex n-o să fie acolo?

— Ba da, dar vreau să profit de banii pe care-i plătesc pentru partea mea de casă.

— Aha, da, sigur.

— N-o spune pe tonul ăsta!

— Bine, zice el, cu glas firesc. Da’ o să mai vii vreodată să mă vezi? Mai lăsat baltă şi după examenul de barou. Pentru tipul ăla, Nate.

— Te *vizitez*, promit. Poate în septembrie.

— În regulă… Dar pe 4 Iulie ar fi fost mişto.

— Acolo nici măcar nu e sărbătoare, spun eu.

— Da. E ciudat că englezii ăştia nu sărbătoresc independenţa noastră faţă de ei. Dar, în inima mea, e sărbătoare, Rachel.

Râd şi-i spun că o să caut un zbor pentru la toamnă.

— Bine. Îţi trimit pe e-mail weekendurile când sunt liber – toate det.

Ştie că nu-mi place deloc prescurtarea „det" pentru detalii. La fel cum nu-mi plac oamenii care fac o „rez" (rezervare) pentru cină. Sau îţi cer să le răspunzi „ASAP"[16]. Favoritul lui Ethan, creat special ca să mă enerveze, este YOYO, *you're on your own*.[17].

Zâmbesc.

— Sună fab!

— Excelent!

Telefonul sună de îndată ce închei conversaţia cu Ethan. Pe ecran apare numele lui Les. Mă gândesc să nu ridic receptorul, dar am aflat că tehnicile de evitare nu funcţionează bine la firmele de avocatură. Nu reuşeşti decât să-i iriţi pe parteneri şi mai tare atunci când, în cele din urmă, răspunzi.

— Cum ai procedat cu documentele IXP? latră el în receptor de îndată ce îl salut.

Les sare întotdeauna peste amabilităţi.

— Ce vrei să spui?

— Felul în care le-ai expediat. Prin e-mail? Prin curier?

„Le-am bătut într-un cui pe uşa cabanei, dobitocule", îmi zic în gând, amintindu-mi modalitatea de expediere demodată folosită de baroul din New York.

— Prin e-mail, spun eu cu voce tare, aruncând o privire la exemplarul meu ultrauzat din Codul de

16 As soon as possible, „cât de repede posibil" (n.tr.)

17 „Eşti pe cont propriu", „te descurci singur" (n.tr.)

Procedură Civilă pentru New York.

— Minunat. Al dracului de minunat, zice el cu tonul sarcastic obişnuit.

Ce-i?

— Ce-i? Ce-i? strigă în telefon.

Depărtez receptorul de ureche, dar acum îi aud vocea stereo, umplând tot holul. Ai dat-o-n bară! Asta s-a întâmplat! Trebuia să expediezi documentele prin curier! Nu te-ai deranjat să citeşti ordinul curţii?

Parcurg cu atenţie scrisoarea de la judecător. Fir-ar să fie, are dreptate!

— Ai dreptate, spun solemn. Urăşte scuzele, iar eu oricum n-am niciuna. Am dat-o-n bară.

— Ce dracu', eşti asociat în primul an de stagiu?

Mă holbez la birou. Ştie foarte bine că sunt de cinci ani aici.

— Dumnezeule, Rachel, asta se cheamă malpraxis, mârâie el în telefon. Din cauza ta, firma o să fie dată în judecată, iar tu o să fii concediată dacă nu căşti dracu' bine ochii.

— Îmi pare rău, zic, aducându-mi imediat aminte că te urăşte şi mai mult când îţi ceri scuze.

— Să nu-ţi pară rău! Repară tâmpenia!

Îmi închide telefonul în nas.

Nu cred că Les a terminat vreo conversaţie cu un „La revedere" cumsecade, nici chiar dacă e într-o dispoziţie decentă.

„Nu, dobitocule, nu sunt stagiar de anul întâi. Aşa că tirada ta n-are niciun efect. Dă-i drumul, concediază-mă! Cui îi pasă?" Mă întorc cu gândul la vremea când am început să lucrez la firmă. Dacă vreun asociat ridica din sprâncene, mă întorceam în biroul meu cu lacrimile şiroind, panicată peste măsură în legătură cu siguranţa serviciului meu sau măcar cu evaluarea anuală. De-a

lungul anilor, mi-am tăbăcit cumva pielea, şi în momentul ăsta nu-mi pasă absolut deloc. Am probleme mai importante decât firma şi cariera mea de avocat. Nu, am folosit greşit cuvântul „carieră”. Carierele sunt pentru cei care vor să avanseze. Eu nu vreau decât să supravieţuiesc, să încasez un cec de salariu. Ăsta nu-i decât un serviciu. Pot să rămân sau să plec din locul ăsta. Încep să meditez la ideea de a demisiona şi de a-mi urma pasiunea nedefinită încă. Aş putea să mă amăgesc spunându-mi că, deşi n-am avut o relaţie serioasă, intensă, am fost preocupată de muncă.

Îl sun pe adversarul meu, un avocat rezonabil, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu un mic defect de vorbire. Îi spun că documentele noastre au fost livrate incorect, că o să le expediez din nou prin curier, dar că vor ajunge cu o zi mai târziu. Mă întrerupe cu un chicotit simpatic şi zice sâsâit că nu-i nicio problemă şi că să stau liniştită, că n-o să formuleze nicio obiecţie oficială. Pun pariu că şi el îşi urăşte jobul la fel de mult ca mine. Dacă i-ar fi plăcut, s-ar fi năpustit asupra mea ca un uliu, profitând de o asemenea eroare. Les ar fi fost în culmea fericirii dacă partea cealaltă ar fi comis o greşeală de genul ăsta.

Îi trimit lui Les un mesaj pe e-mail, o singură frază scurtă: „Avocatul adversarilor spune că e în regulă dacă primesc azi documentele prin curier”. Îi arăt eu lui! Pot fi la fel de tăioasă şi de ursuză ca el.

Pe la unu jumătate, după ce am scos la imprimantă un set nou de documente şi le-am înmânat unui curier, Hillary vine la mine la birou şi mă întreabă dacă am ceva stabilit pentru prânz.

— N-am niciun plan. Vrei să ieşim?

— Da. Mergem la un restaurant drăguţ? Undeva unde să aibă mâncare bună? Friptură sau specialităţi italieneşti?

Zâmbesc şi dau din cap aprobator, în timp ce-mi iau

poşeta de sub birou. Hillary ar putea să mănânce un prânz uriaş în fiecare zi, dar mie mi se face prea somn după masă. Odată, după ce am comandat un sandviş cald cu curcan, piure de cartofi şi fasole verde, am luat pur şi simplu metroul spre casă, pentru a trage un pui de somn. M-am întors şi am găsit şase mesaje înregistrate de robotul telefonic, dintre care unul furibund de la Les. Ăla a fost ultimul meu pui de somn de după-amiază – dacă nu punem la socoteală şi dăţile când îmi întorc scaunul cu faţa spre fereastră şi moţăi ţinând o foaie de hârtie în poală. Schema funcţionează de minune – dacă năvăleşte cineva în încăpere, dai impresia că citeşti. Tocmai îmi azvârl poşeta pe umăr, când Kenny, curierul nostru de la registratură, aruncă un ochi înăuntru prin uşa pe jumătate deschisă.

Hei, Kenny, intră.

— Ra-chelle, îmi spune el numele de parc-aş fi franţuzoaică. Ăştia sunt pentru tine.

Rânjeşte în timp ce scoate la iveală o vază de sticlă plină cu trandafiri roşii. Mulţi trandafiri. Mai mult de o duzină. Mai degrabă vreo două duzini, deşi nu-i număr. Nu încă.

— Sfinte Sisoe! Hillary cască ochii mari. Pot să jur că face un efort uriaş ca să nu înşface cartea de vizită.

— Unde să-i pun? întreabă Kenny.

Eliberez un loc pe birou şi îi fac semn, spunând:

— Aici e foarte bine.

Kenny ţine vaza şi se preface că-i tremură mâinile, exagerându-i greutatea; fluieră şi zice:

— Oho, Rachel. Cineva chiar te place.

Deşi aşa aş vrea, n-am cum să declar că florile sunt de la altcineva decât de la un tip cu tendinţe romantice. Dacă n-ar fi fost trandafiri roşii, aş mai fi putut inventa ceva credibil. Le-aş fi spus că e vreo zi specială pentru mine… sau că părinţii mei aflaseră de greşeala pe care o

făcusem la serviciu şi încercau să mă consoleze. Dar ăştia nu sunt nişte trandafiri pur şi simplu, sunt trandafiri roşii. Şi sunt o grămadă. Cu siguranţă, nu mi i-a trimis vreo rudă.

Kenny pleacă după ce face o ultimă remarcă vizavi de cât trebuie să-l fi costat pe individ trandafirii. Încerc să ies pe uşă după el, dar nu-i chip să pleci undeva până când Hillary nu obţine informaţii complete.

— De la cine sunt?

Ridic din umeri.

— N-am idee.

— N-ai de gând să citeşti cartea de vizită?

Mă tem s-o citesc. Trebuie să fie de la Dex – şi ce mă fac dacă s-a semnat? E prea riscant.

— Ştiu de la cine sunt, spun eu repede.

— De la cine?

— Marcus.

El e cealaltă posibilitate, singura alternativă.

— Marcus? Păi abia dacă v-aţi băgat în seamă weekendul ăsta. Care-i treaba? îmi ascunzi ceva? Fii atentă, să nu care cumva să-mi ascunzi ceva!

Îi fac semn să tacă şi-i spun că nu vreau să afle toată lumea din firmă de problemele mele personale.

— Bine, păi atunci zi-mi ce scrie pe cartea de vizită!

E într-o dispoziţie de anchetator. Şi ştiu că, oricât de tare urăşte firma, e o avocată foarte dură, specializată pe litigii.

Sunt conştientă de faptul că nu mă pot eschiva şi că voi fi nevoită să citesc cartea de vizită. În plus, şi eu mor de curiozitate să aflu ce scrie. Trag plicul alb din buchet, îl deschid foarte lent, în timp ce mintea mea caută cu febrilitate să inventeze o poveste despre Marcus. Scot cartea de vizită din plic şi citesc în gând cele două propoziţii: „Îmi pare rău. Te rog, hai să ne întâlnim

diseară”. Recunosc scrisul de mână al lui Dexter – ceea ce înseamnă că a trebuit să se ducă personal la florărie. Şi mai bine. Nu să semnat, închipuindu-şi probabil un scenariu ca ăsta. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul, dar mă străduiesc să nu etalez un zâmbet larg şi entuziast de faţă cu Hillary. Trandafirii mă încântă. Bileţelul mă încântă şi mai mult. Ştiu că n-o să refuz invitaţia. O să mă întâlnesc cu el în seara asta, deşi mă tem mai mult ca oricând să nu fiu rănită. Îmi trec limba peste buze şi încerc să par stăpână pe mine.

— Da, de la Marcus, spun eu.

Hillary se uită fix la mine.

— Să văd, zice, dând să apuce cartea de vizită.

O trag să n-o poată atinge şi o strecor în poşetă.

— Scrie doar că se gândeşte la mine.

Îşi dă părul după urechi şi întreabă bănuitor:

— Te-ai mai întâlnit cu el în afară de data aia? Vreau să ştiu întreaga poveste!

Suspin şi mă îndrept spre hol, pregătită să-l bag la înaintare pe bietul Marcus.

— Ei bine, am avut o întâlnire săptămâna trecută despre care nu ţi-am spus, încep, în timp ce ne ducem spre lift. Şi, ăăă, mi-a zis că are sentimente din ce în ce mai puternice pentru mine…

— A spus el asta?

— Cam aşa ceva. Da.

Rumegă noua informaţie.

— Şi tu ce-ai zis?

— I-am spus că nu sunt sigură ce simt şi. că eu cred că ar fi bine să nu ne ambalăm prea tare în weekend.

Frieda de la contabilitate ţâşneşte în lift după noi. Sper că Hillary va amâna interogatoriul până când ieşim din lift. Dar, ţi-ai găsit! continuă de cum se închid uşile:

— V-aţi combinat?

Dau din cap, pentru ca Frieda, care stă cu spatele la noi, să nu afle asemenea chestii personale. Aş fi spus în gura mare că nu, dar trandafirii roşii n-ar mai avea rost dacă n-ar fi fost o relaţie la mijloc.

— Dar nu te-ai culcat cu el, nu?

Măcar asta o spune în şoaptă.

— Nu, zic, apoi îi cer din priviri să tacă.

Uşile liftului se deschid, iar Frieda iese grăbită şi se îndepărtează.

— Aşa. Mai povesteşte-mi! mă îndeamnă Hillary.

— N-a fost nimic important. Gata, Hill! Eşti prea insistentă!

— Păi, dacă mi-ai spune toată povestea direct, n-ar mai trebui să insist atâta.

Chipul îi este din nou încrezător. Gata, am ieşit din încurcătură.

Vorbim despre alte lucruri în scurta noastră plimbare până pe Second Avenue. Dar apoi, în timp ce ne mâncăm friptura la Palm Too, zice:

— Îţi aminteşti când ai vărsat berea sâmbătă seara, în timp ce vorbeai cu Dex?

— Când? întreb eu începând să mă panichez.

— Ştii, când vorbeaţi şi am venit eu, chiar înainte să plecăm din bar?

— A, da. Cred că-mi amintesc. Ce-i cu asta?

Îmi iau o faţă cât se poate de inexpresivă.

— Ce se întâmpla atunci, de fapt? De ce era Dex aşa de supărat?

— Era supărat? Nu-mi amintesc. Mă uit la tavan, îmi încreţesc fruntea, lăsând impresia că mă gândesc. Nu cred că era supărat. De ce mă întrebi?

Când eşti prins în capcană, cea mai sigură tactică e să răspunzi la întrebare cu o întrebare.

— Fără niciun motiv. Doar că mi s-a părut ciudat,

asta-i tot.

— Ciudat?

— Nu ştiu. E aiurea…

Ce?

— E aiurea, dar. tu şi cu el păreaţi un cuplu.

Râd nervos.

— *Chiar* e aiurea!

— Ştiu. Dar, în vreme ce mă uitam la voi cum vorbeaţi, m-am gândit că tu te-ai potrivi mult mai bine cu Dex. Adică, mai bine decât el cu Darcy.

— Ei, haide! Râd din nou nervos. Ei doi arată superb împreună.

— Sigur. Aşa e. La suprafaţă e totul OK cu ei. Totuşi, ceva nu pare în regulă.

Duce paharul cu apă la gură şi mă priveşte pe deasupra lui.

„Vezi-ţi de treaba ta, Hillary!”

Îi spun că e nebună, deşi sunt încântată de ceea ce mi-a dezvăluit. Vreau s-o întreb de ce crede asta. Fiindcă am fost amândoi la facultatea de drept? Fiindcă avem o trăsătură comună – mai multă profunzime sau demnitate decât Darcy? Dar nu mai spun nimic, pentru că e mai înţelept să nu permiţi să te ia gura pe dinainte când te simţi vinovat de ceva.

Les dă buzna în biroul meu după masa de prânz, ca să mă întrebe despre altă chestiune pentru acelaşi client. Mi-am dat seama, de-a lungul anilor, că ăsta e felul lui stângaci de a-şi cere scuze. Nu vine în biroul meu decât după vreo reacţie explozivă, ca aceea de azi-dimineaţă.

Mă răsucesc în scaun şi-l pun la curent cu noutăţile:

— Am verificat toate cazurile din New York. Şi cazurile federale.

— Bine. Dar să nu uiţi că faptele cu care avem de-a face sunt singulare, zice Les. Nu sunt sigur că membrii

curţii vor lua în considerare vreun precedent.

— Ştiu. Dar, din câte-mi dau eu seama, decizia pe care ne bazăm în prima secţiune a argumentaţiei noastre este susţinută de o lege favorabilă. Deci, este un prim pas bun.

„Aşa deci”.

— Păi, ai grijă să verifici şi precedentele din alte jurisdicţii, spune el. Trebuie să anticipăm absolut toate argumentele lor.

— Sigur, zic.

„Nu mai spune!”

Când se întoarce să plece, îmi aruncă peste umăr:

— Frumoşi trandafiri.

Sunt uluită. Eu şi Les nu stăm la taclale şi n-a făcut niciodată alte comentarii decât cele legate de serviciu, nici măcar „Cum a fost în weekend?” într-o luni dimineaţa sau „Cam frig pentru tine?” când mergem împreună cu liftul într-o zi geroasă.

Poate că un buchet imens de trandafiri roşii mă face să par mai interesantă. Chiar *sunt* mai interesantă. Povestea asta de amor mi-a conferit o nouă dimensiune.

Închid computerul şi mă pregătesc să plec de la serviciu, gândindu-mă la întâlnirea cu Dex. N-am vorbit încă, am schimbat doar o serie de mesaje de împăcare – i-am trimis şi eu unul prin care-i mulţumeam pentru florile frumoase.

Hillary îşi face apariţia în pragul uşii, în drum spre ieşire.

— Şi tu pleci acum?

— Da, zic, dorindu-mi să mă fi strecurat afară înaintea ei.

Mă întreabă mai mereu dacă vreau să bem ceva după serviciu, chiar şi lunea, seară pe care toată lumea o consideră singura din săptămână în care stai acasă. Ea nu

e genul petrecăreţ ca Darcy, doar că nu e nici genul care să stea acasă şi să nu facă nimic.

Cum era de aşteptat, mă întreabă dacă nu vreau să bem o mărgărită la Tequilaville, locul nostru preferat de lângă serviciu, care ne place în ciuda chipsurilor vechi şi a mulţimii de turişti care-l frecventează – sau poate tocmai de-aia. E întotdeauna o evadare bine-venită din previzibilul peisaj newyorkez.

Spun că nu, nu pot.

Bineînţeles că vrea un motiv. Poate să respingă orice motiv la care mă gândesc şi sigur o s-o facă: sunt obosită (ei, hai, un pahar?), trebuie să mă duc la sală (las-o baltă!), o las mai moale cu băutul (privire goală, neîncrezătoare). Aşa că-i spun că am o întâlnire. Faţa i se luminează.

— Înseamnă că florile de la bătrânul Marky Mark au făcut o minune, nu?

— M-ai prins, zic şi mă uit în fugă la ceas, ca să-i dau de înţeles că mă grăbesc.

— Unde vă duceţi? Sau staţi acasă?

Îi spun că ieşim.

— Unde?

— Moomba, zic eu, amintindu-mi că am mâncat acolo de curând.

— Moomba într-o luni seara? *Chiar* că te place.

Regret alegerea; ar fi trebuit să spun un restaurant italian necunoscut.

— Dacă întâlnirea se termină înainte de ora două, dă-mi un telefon ca să-mi spui amănuntele picante, zice ea.

— Categoric, o asigur eu.

Mă duc acasă şi mi-i alung complet din minte pe Marcus şi pe Hillary.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai acceptat să te întâlneşti cu mine, zice Dex când deschid uşa. Poartă un costum închis la culoare şi o cămaşă albă. Nu are şi

cravată – probabil că a băgat-o în servieta lăsată direct pe podea, lângă uşă. Are ochii obosiţi. N-am crezut că o să vrei să ne vedem, recunoaşte el.

Nu mă gândisem nicio clipă serios să nu mă mai întâlnesc cu el. Îi spun asta, dându-mi seama că mi-aş putea distruge astfel avantajul pe care-l am în faţa lui. Nu-mi pasă. E purul adevăr.

Începem amândoi să ne cerem scuze, îndreptându-ne unul spre altul, cu stângăcie, stânjeniţi. Îmi ia mâna într-a lui şi mi-o strânge. Atingerea lui este liniştitoare şi, în acelaşi timp, electrizantă.

— Îmi pare aşa de rău pentru tot, spune el cu voce înceată.

Mă întreb dacă ştie să-i pară rău şi pentru plajă, dacă momentul e inclus în „tot”. Am derulat scena în minte de nenumărate ori, în special în sepia, ca în videoclipul *Boys ofsummer* al lui Don Henley. Clipesc, alungându-mi imaginile din minte. Vreau să ne împăcăm. Vreau să mergem mai departe.

— Şi mie îmi pare rău, îi spun.

Îi iau cealaltă mână, dar rămânem totuşi la distanţă mare unul de altul. Suficient de mare cât să încapă între noi încă o persoană sau două.

— N-are de ce să-ţi pară rău.

— Ba da. N-aveam niciun drept să fiu supărată pe tine. Am fost atât de deplasată… Nu trebuia să discutăm nimic până pe 4 Iulie. Asta era înţelegerea…

— E nedrept pentru tine, zice el. E o înţelegere idioată.

— Accept lucrurile aşa cum sunt, îi spun eu.

Nu e chiar adevărat, dar mă tem să nu-l pierd dacă îndrăznesc să cer mai mult. Sigur, sunt îngrozită şi la ideea de a fi de-adevăratelea cu el.

— Trebuie să-ţi spun despre după-amiaza aia cu

Darcy, începe el.

Ştiu că se referă la episodul de la duş şi nu suport să îl ascult vorbind despre asta. Zbenguiala de pe plajă în sepia e una, prim-planul color cu scena porno e altceva. Nu vreau nici măcar un amănunt din povestea lui.

— Nu, te rog, ripostez eu. Chiar nu e nevoie să-mi explici nimic.

— Vreau, vreau numai să ştii că ea a început totul… Pe cuvânt… Am evitat asta atâta timp. Pur şi simplu n-am reuşit să scap.

Chipul i se încordează, trădându-i tulburarea.

— Nu-i nevoie să-mi explici, repet, de data asta mai ferm. Este logodnica ta.

Dă din cap aprobator şi pare uşurat.

— Mai ştii când eraţi amândoi pe plajă? întreb cu glas stins, eu însămi surprinsă că aduc vorba despre asta.

— Da, răspunde el prudent. Când m-am întors pe prosop, am ştiut. Am ştiut că erai supărată.

— De unde ai ştiut?

— M-ai auzit pronunţându-ţi numele şi m-ai ignorat. Erai aşa de distantă. Rece. Mi s-a părut extrem de dureros.

— Îmi pare rău. Doar că păreai aşa de fericit cu ea! Iar eu mă simţeam aşa de aşa de Mă străduiesc să găsesc cuvântul potrivit. Ei bine, de domeniul trecutului.

— Nu e deloc aşa, Rachel. Numai la tine mă gândesc. N-am putut să dorm azi-noapte. N-am putut să lucrez azi. Poţi fi oricum, numai de domeniul trecutului nu. Vocea i-a devenit o şoaptă şi am ajuns în poziţia dansatorilor de slow, cu braţele pe lângă noi. Şi mai trebuie să ştii că nu mă folosesc de tine, îmi zice la ureche.

Simt cum mi se face pielea de găină.

— Ştiu, şoptesc cu gura lipită de umărul lui. Dar e aşa de ciudat. Să mă uit la tine când eşti cu ea. Cred că n-ar trebui să mai merg cu voi amândoi la Hamptons.

— Îmi pare atât de rău. Ştiu. Am vrut doar să petrec puţin timp cu tine.

Ne sărutăm. E un sărut delicat, cu gura închisă, iar buzele abia ni se ating. Fără nicio conotaţie sexuală, fără dorinţă ori pasiune. Este cealaltă latură a unei poveşti de dragoste, partea care-mi place cel mai mult.

Ne ducem spre pat. Se aşază pe marginea lui, şi eu lângă el, cu picioarele încrucişate.

— Vreau doar să ştii, zice el privindu-mă fix în ochi, că n-aş face niciodată asta dacă n-aş avea sentimente profunde pentru tine.

Ştiu, murmur eu.

— Şi iau. Înţelegi. iau toată povestea foarte în serios.

— Hai să nu vorbim despre asta până pe 4 Iulie, spun repede. Aşa a fost înţelegerea.

— Eşti sigură? Pentru că putem să discutăm şi acum, dacă tu vrei.

— Sunt sigură. Foarte sigură, zic eu.

Şi chiar sunt sigură. Mă sperie orice indicii mi-ar putea da. Nu pot suporta ideea de a-l pierde, dar totuşi trebuie să mă gândesc cum ar fi se pierd pe Darcy. Să-i fac celei mai bune prietene un asemenea rău, atât de amplu şi de iremediabil.

Îmi spune că e speriat de cât de mult însemn pentru el şi mă întreabă dacă înţeleg amploarea sentimentelor lui. Dau din cap că da, ştiu. Mă sărută iar, de data asta mai apăsat. După care am parte de prima partidă de sex de împăcare cu adevărat de neuitat.

A doua zi dimineaţă, Hillary se opreşte la mine în drum spre biroul ei. Mă întreabă cum a decurs întâlnirea, îi spun că a fost extraordinar. Se trânteşte pe un scaun pentru musafiri şi îşi pune sticla cu apă Poland Spring şi covrigul cu susan pe biroul meu. Se lasă pe spate şi împinge uşa cu umărul. Şi-a luat figura de om serios.

Şi astfel aflu că Marcus chiar a ales un restaurant italian obscur… din cartierul lui. Acelaşi restaurant italian obscur pe care, habar n-am din ce motiv, i s-a năzărit şi lui Hillary să-l aleagă aseară. Un oraş cu milioane de locuitori, iar Marcus şi Hillary s-au trezit la distanţă de două mese, cu platouri identice de ravioli în faţă, într-o seară oarecare de luni. Bun venit în Manhattan, o insulă mai mică decât aţi crede!

— Singurul lucru în legătură cu care nu m-ai minţit, zice Hillary, îndreptându-şi degetul spre mine, e că Marcus a avut, într-adevăr, o întâlnire. Numai că nu cu fundul tău de mincinoasă – deşi tipa aia chiar semăna cu tine la gură şi la bărbie.

— Eşti furioasă?

— Nu furioasă, nu.

— Atunci?

— Păi, de pildă, sunt şocată. N-am crezut că eşti în stare de o asemenea duplicitate. Pare impresionată de această revelaţie. Dar sunt şi jignită că tu nu poţi avea încredere în mine. Îmi place să cred despre mine că sunt cea mai bună prietenă a ta – nu vreo relicvă din vremea liceului care-a ieşit, mai nou, în faţă. Cea mai bună prietenă a ta din prezent. Şi cu asta ajung la următoarea problemă. spune ea cu emfază.

Aşteaptă ca eu să rup tăcerea.

Mă uit la capsator, apoi la tastatură şi din nou la capsator.

Deşi mi-am închipuit de multe ori că o să fiu prinsă, în imaginaţia mea

Darcy era mereu cea care afla prima de infidelitatea noastră. În definitiv, dacă tot îţi laşi mintea să zburde, măcar imaginează-ţi cel mai rău scenariu. E ca şi cum ţi-ai face griji ca prietenul tău să nu aibă vreun accident când conduce beat – nu te gândeşti că intră într-un stâlp şi-şi

sparge buza. Îţi imaginezi direct lăcrămioare lângă un sicriu.

Aşa că şi eu mi-am tot închipuit că Darcy ne prindea; nu genul ăla „te-am prins gol în pat în timpul acţiunii” – asta e prea exagerat, mai ales când e vorba despre o clădire cu portar. Ci ceva mai subtil: Darcy trece pe la mine pe neaşteptate, iar José o lasă să urce fără să mă sune mai întâi (notă mentală pentru mine: trebuie neapărat să-i spun să nu facă asta niciodată). Deschid uşa, presupunând că e tipul care ne livrează mâncarea chinezească (supă wonton şi pacheţele de primăvară), pentru mine şi Dex, fiindcă, se înţelege, suntem înfometaţi după escapadele noastre (notă mentală pentru mine nr. 2: mai întâi uită-te pe vizor înainte să deschizi uşa). Şi iat-o, stă în prag, cuprinzând cu ochii ei mari întreaga scenă. Mută de oroare. În boxerii lui cadrilaţi, Dex se repede în hol, strigându-i numele, ca Marlon Brando în filmul *Un tramvai numit dorinţă*.

Scena următoare: Darcy printre cutii de carton, împachetându-şi CD-urile, iar Claire, cea veşnic săritoare, dându-i câte un Kleenex la fiecare mişcare. Singurul lucru bun e că Dex rămâne cu toate albumele lui Springsteen, chiar şi cu *Greetings from Asbury Park*, pe care i l-a dat cineva cadou lui Darcy, şi cu majoritatea cărţilor, pentru că Darcy nu a avut prea multe de la bun început. Numai câteva numere de reviste cu coperte lucioase, pentru măsuţa de cafea.

În mod ironic, am citit într-una dintre revistele lui Darcy că ar trebui să practici exerciţii de vizualizare când eşti implicat într-o poveste de amor, că ar trebui să-ţi imaginezi că eşti prins şi să anticipezi urmările dezastrului. Imaginile astea ar trebui să te readucă rapid la realitate, să te facă să gândeşti limpede şi să înţelegi ce ai putea pierde. Bineînţeles că în articol se presupunea că

era vorba despre un amor bazat pe pofte trupeşti, şi autorul nu se referea la domnişoara de onoare de la apropiata nuntă a celorlalţi doi. E limpede, situaţia noastră nu se potriveşte cu tiparul clasic al adulterului.

În orice caz, habar n-am cum m-aş simţi dacă Darcy ne-ar prinde şi prietenia mea cu ea s-ar sfârşi. Pur şi simplu, nu pot să procesez asta mental. Cert e că lui Darcy nici nu-i trece prin cap aşa ceva, iar ea şi Dex sunt în continuare cât se poate de logodiţi. Şi probabil că aşa vor rămâne lucrurile şi se vor căsători, iar ea nu va afla niciodată adevărul despre relaţia noastră.

Dar cu Hillary treaba stă cu totul altfel.

— Ei? zice întrebător.

— Ei, ce?

— Cu cine te-ai întâlnit *de fapt* aseară? Cine ţi-a trimis ăştia?

Arată spre trandafiri.

— Altcineva.

— Hai, *nu mai spune*!

Înghit în sec.

— Bine, uite ce-i, nu m-am născut ieri. Te cerţi cu Dex la Talkhouse şi amândoi tăceţi mâlc în momentul când apar eu în scenă. După care tu pleci de la Hamptons a doua zi devreme, extrem de supărată, cu false pretexte că ai termene-limită ce nu depind de tine – îţi cunosc programul de lucru, Rach, şi nu aveai ceva urgent. Şi pe urmă primeşti buchetul ăsta. Arată spre trandafirii mei, încă înfloriţi. Şi arunci povestea cu florile în spinarea lui Marcus, pe care abia dacă l-ai băgat în seamă tot weekendul. Ceea ce e ciudat, chiar dacă te-ai hotărât să nu faci tam-tam pe marginea relaţiei voastre. Apoi îmi spui că ai întâlnire cu Marcus, iar eu îl văd în oraş… cu altă femeie!

Îşi sfârşeşte tirada probelor cu un zâmbet triumfător.

— Era drăguţă? întreb eu.

— Tipa?

— Da. Partenera lui Marcus.

— Drept să-ţi spun, da, era foarte atrăgătoare. De parcă-ţi pasă ţie!

Are dreptate. Nu-mi pasă.

— Şi-acum nu încerca să schimbi subiectul sau să tragi de timp, zice ea.

— Ce subiect?

— Rachel!

— Sunt sigură că pare îngrozitor, spun, ezitând încă să-i mărturisesc totul.

— Rachel! Cui crezi că o să spun? Sunt prietena ta. Nu a lui Darcy. La dracu', nici măcar n-o plac aşa de mult.

Iau de pe birou rola de scotch şi trag câţiva centimetri de bandă adezivă, pe care o ţin între degetul mare şi arătător. Nu ştiu de ce, dar asta e o confesiune mai grea decât cea faţă de Ethan. Poate pentru că e faţă-n faţă. Sau fiindcă trecutul ei nu este aşa de imprevizibil şi de bizar ca al lui Ethan.

— Bine, încearcă din nou Hillary. O să spun eu cuvintele în locul tău, iar tu poţi doar să aprobi cu o mişcare din cap.

Vocea ei e cea a unei mame care i se adresează propriului copil.

Nervoasă, mă joc cu scotchul pe care-l înfăşor în jurul degetului mare. E pe punctul de a pune totul pe tapet, iar eu am două variante: să recunosc sau să neg. Recunoaşterea ar fi o eliberare imensă. Negarea ar trebui însoţită de o expresie corespunzătoare de indignare şi de un torent de „Cum ai putut să crezi aşa ceva? Eşti nebună? „etc. Şi n-am chef de asemenea şaradă.

— Dex o înşală pe Darcy, zice ea. Cu tine.

„Bătăi de tobă".

Ridic bărbia şi-i întorc privirea. După care, cu o mişcare aproape imperceptibilă, dau din cap.

— Ştiam eu!

Mă gândesc să-i spun că nu vreau să vorbesc despre asta, dar adevărul este că *vreau* să vorbesc. Vreau să-mi spună că nu sunt o persoană îngrozitoare. Vreau să comenteze afirmaţia ei anterioară cum că eu m-aş potrivi mai bine cu el decât Darcy. Şi, mai presus de toate, vreau pur şi simplu să vorbesc despre Dex.

— Când a început totul?

— În seara cu petrecerea de ziua mea.

Se uită fix în tavan o clipă, după care dă din cap, ca şi cum totul ar căpăta sens acum.

— În regulă, ia-o cu începutul! Nu omite nimic.

Se aşază bine în scaun şi rupe o bucăţică de covrig.

— Prima oară când m-am culcat cu el a fost doar un accident.

— *Prima* oară? Te-ai *culcat* cu el? De mai multe ori? întreabă Hillary.

Îi arunc o privire.

— Scuze, continuă! Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Bine. Deci, da, în seara petrecerii, noi doi eram ultimii în bar… am fost să mai luăm ceva de băut şi, din una-n alta, am ajuns să facem dragoste în apartamentul meu. A fost un accident. Adică eram beţi amândoi. În orice caz, eu eram.

A, da' îmi amintesc. Erai cam pilită în seara aia.

— Da, aşa e. Dar, interesant, Dex zice că el nu era chiar aşa de beat.

Amănuntul ăsta nu numai că transferă responsabilitatea pe umerii lui, dar în acelaşi timp face ca geneza aventurii să capete mai multă semnificaţie.

— Adică, ce vrei să spui, că a profitat de tine?

— Nu! N-am vrut să se înţeleagă asta. Eram

conştientă de ceea ce fac.

— Bine.

Îmi face semn să continui.

Îi povestesc cum ne-am trezit a doua zi dimineaţă, despre mesajele disperate ale lui Darcy, despre panica noastră şi cum l-a folosit Dex pe Marcus ca alibi.

— Aşadar, asta e, conchid.

— Cum adică „asta e”? Categoric, nu.

Se uită semnificativ la trandafiri.

— Vreau să spun că asta a fost tot… pentru o vreme. Amândurora ne părea rău şi.

— Cât de rău?

— Rău, Hillary! Evident!

Îmi amintesc acea primă zi, lipsa mea totală şi surprinzătoare de remuşcări.

— Aşa că asta a fost. Din punctul meu de vedere, se sfârşise.

— Dar nu şi din al lui, nu?

Îmi aleg cu mare grijă vorbele şi-i spun despre telefonul de luni dimineaţa şi despre declaraţiile lui. Şi pe urmă îi povestesc tot ce se întâmplase la Hamptons. Îi zic despre primul nostru sărut pe deplin asumat. Sărutul care a schimbat lucrurile. Cum m-am culcat cu el în mod conştient pentru prima oară.

Mai ia o muşcătură mare din covrig.

— Deci e… ce? O chestie pur fizică? Sau îl placi cu adevărat?

— Chiar îl plac, mărturisesc eu.

Rumegă informaţia.

— Prin urmare, o să rupă logodna?

— N-am vorbit despre asta.

— Cum e posibil să nu fi vorbit? Stai aşa! în legătură cu asta vă certaţi la Talkhouse?

Îi spun că nu fusese o ceartă propriu-zisă, ci că eram

supărată că el se culcase cu Darcy. Şi aşa se explică trandafirii.

— Bine. Cu alte cuvinte, din moment ce îi pare rău că s-a culcat cu logodnica lui, înţeleg că e decis să o rupă cu ea, corect?

— Nu ştiu. Chiar n-am discutat despre asta încă.

Se uită la mine, fără să înţeleagă.

— Şi când o s-o faceţi?

— Am zis c-o să vorbim despre chestia asta în jur de 4 Iulie.

— De ce atunci?

— O dată la întâmplare. Habar n-am.

Ia o înghiţitură de apă.

— Păi, tu *chiar* crezi că o să renunţe la Darcy, nu?

— Habar n-am. Nici măcar nu ştiu dacă vreau asta.

Se uită la mine, mută de uimire.

— Uiţi un aspect important al situaţiei, Hillary. Darcy este prietena mea de-o viaţă. Iar eu sunt domnişoara ei de onoare.

Îşi dă ochii peste cap.

— Amănunte.

— Tu n-o placi deloc.

— Nu e persoana mea preferată pe lumea asta, dar nu Darcy e problema acum.

— Ba e o problemă majoră, după părerea mea. E prietena mea. În plus, şi dacă n-ar fi, şi dacă ar fi o femeie oarecare, nu crezi că ar trebui să suport aspectele neplăcute ale situaţiei?

Mă întreb de ce aduc argumente împotriva mea.

Se îndreaptă în scaun şi vorbeşte lent:

— Lumea nu e numai în alb şi negru, Rachel. Nu există definiţii stricte ale moralităţii. Dacă te-ai culca cu Dex doar de dragul aventurii, atunci poate că mi-aş face griji pentru soarta ta. Dar tu simţi ceva pentru el. Asta nu

te face o persoană rea.

Încerc să memorez dizertaţia ei. „Nu există definiţii stricte ale moralităţii”. Asta e o chestie bună.

— Dacă lucrurile ar sta invers, Darcy ar face acelaşi lucru fără să clipească, adaugă ea.

— Crezi? întreb eu, cântărindu-i spusele.

— Tu nu?

— Poate că ai dreptate, zic.

La urma urmelor, Darcy are o istorie destul de lungă de „luat” de la mine. Eu dau, ea ia. Aşa a fost întotdeauna.

Până acum.

Hillary zâmbeşte şi aprobă din cap.

— Eu zic să mergi înainte.

Cam la fel îmi spusese şi Ethan. Asta înseamnă două voturi pentru mine, niciunul pentru Darcy.

— O să continui să mă întâlnesc cu el cât o să pot. O să vedem ce se întâmplă, zic eu, şi-mi dau seama că „a vedea ce se întâmplă” e versiunea mea pentru „a merge înainte”.

Capitolul 12

Eu şi Darcy zburăm acasă la Indianapolis pentru a sărbători faptul că Annalise urmează să aducă pe lume un copil, iar eu sunt înghesuită în nedoritul scaun din mijloc. Acesta îi fusese repartizat lui Darcy, dar bineînţeles că ea şi-a adjudecat locul meu de la fereastră, spunând că, dacă nu poate privi pe geam, are rău de avion. Voiam să-i spun că acest principiu valabil în călătoriile cu automobilul nu se aplică şi în avion, dar nu m-am mai ostenit, ci pur şi simplu m-am conformat. În trecut, aş fi procedat aşa fără să mă gândesc, dar acum mă simt revoltată. Mă gândesc la Ethan şi la Hillary, la afirmaţiile lor recente despre Darcy şi despre prietenia noastră. Este o persoană egoistă. Asta e adevărul, indiferent de sentimentele mele pentru Dex.

Un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu frizură

cu creastă, ocupă scaunul din stânga mea, dinspre culoar. Şi-a lipit tot antebraţul, de la cot până în vârful degetelor, de braţul comun al scaunelor. Bea şi întoarce paginile revistei cu mâna stângă, ca nu cumva să-şi piardă poziţia privilegiată.

Pilotul anunţă că vremea este frumoasă şi că vom ateriza înaintea orei planificate. Darcy mi se plânge că nu mai poate de plictiseală. Este singura persoană trecută de doisprezece ani pe care o cunosc care spune în mod frecvent că este plictisită.

Îmi ridic ochii din carte.

— Ai citit deja revista Marthei Stewart despre nunţi?

— Din scoarţă-n scoarţă. Nu e nimic nou. Şi, apropo, tu eşti cea care ar trebui să o citească. E un articol despre mărturii. Ai promis că o să mă ajuţi să mă gândesc la ceva original, îmi spune în timp ce-şi dă scaunul pe spate la maximum şi apoi îl trage la loc.

— Ce spui de cutii de chibrituri?

— Am zis că vreau ceva original! Darcy îşi încrucişează braţele. Toată lumea dă cutii de chibrituri! E ceva obişnuit. Vreau un cadou ca lumea… pe lângă chibrituri.

— Martha ce sugerează? întreb eu, folosind degetul mare ca semn de carte.

— Nu ştiu, chestii greu de făcut. Chestii care cer muncă multă. Mă priveşte îngrijorată. Trebuie să mă ajuţi! Ştii că nu sunt bună la meşterit.

— Nici eu.

— Tu eşti mai bună ca mine!

Mă întorc la cartea mea şi mă prefac absorbită de ea.

Suspină şi mestecă energic guma ei Juicy Fruit. Văzând că asta nu dă rezultate, loveşte muchia cărţii mele.

— Raa-chel!

— Bine! Bine!

Zâmbeşte fără neruşinare, ca un copil căruia nu-i pasă că a făcut-o pe mama lui să se simtă prost, numai ca să obţină ce dorea.

— Crezi că ar trebui să facem ceva cu „D”?

— „D”? întreb eu făcând pe proasta.

— Ştii, un D… de la Dex şi Darcy. Sau e o chestie prea banală?

— E banală, spun, răspuns pe care l-aş fi dat chiar şi înainte de zilele cu D şi R.

— Bine, dar atunci ce?

Verifică numărul caloriilor de pe punga ei de snackuri înainte de a o pune în buzunarul scaunului din faţă.

— Păi, pot fi drajeuri cu migdale în punguţe de plasă legate cu panglică în culori pastelate. sau bomboane de mentă în cutiuţă de tablă cu data nunţii, spun eu în timp ce exercit o uşoară presiune cu cotul stâng, încercând să-mi fac un loc cât de mic pe braţul scaunului. Cu coada ochiului, îl văd pe Creastă încordându-şi bicepsul să opună rezistenţă. Sau poţi alege suvenire cum sunt ornamentele pentru pomul de Crăciun.

— Nu se poate. Avem prea mulţi invitaţi evrei. Şi, cinstit vorbind, cred că şi câţiva oameni care sărbătoresc Kwanzaa[18], mă întrerupe ea, mândră de diversitatea listei ei cu invitaţi.

— Bine. Dar ai prins ideea. Ceva de genul ăsta. Suvenire durabile: ornamente, CD-uri personalizate, care să conţină melodiile tale preferate.

Se înveseleşte.

— Îmi place ideea cu CD-ul! Dar nu o să fie scump?

Îi arunc o privire ca şi cum i-aş spune: „Da, dar meriţi”. Este entuziasmată.

---

18 Săptămână de onorare a patrimoniului african, sărbătorită în fiecare an din 26 decembrie până în 1 ianuarie, ce culminează cu o mare petrecere cu cadouri (n.red.)

— Ce mai contează câteva sute de dolari în plus, nu? mă întreabă ea.

Sunt sigură că părinţii ei vor fi de-a dreptul încântaţi de această afirmaţie.

Aşa e, o susţin.

— Deci, poate fi ceva în genul „Coloana sonoră a poveştii de dragoste dintre Darcy şi Dex”… şi punem pe CD toate melodiile noastre preferate, spune ea.

Tresar.

— Eşti sigură că nu este prea banal? Fii sinceră!

— Nu, îmi place. Îmi place.

Vreau să schimb subiectul, dar mi-e teamă că acest lucru va declanşa o discuţie despre neimplicarea mea în calitate de domnişoară de onoare. Aşa că iau o mină gânditoare şi îi spun că, deşi CD-ul va necesita timp şi bani, va fi o mărturie minunată, deosebită. Apoi o întreb dacă lui Dex i-ar surâde ideea.

Mă priveşte ca şi când ar spune: „Cui îi pasă de ceea ce vrea Dex? Mirele nu contează”.

— Bine. Acum ajută-mă să mă gândesc la câteva melodii potrivite.

O aud pe Shania Twain cântând *Whose Bed Have Your Boots Been Under*. Sau poate *Stop*! *In the name oflove*! al Dianei Ross.

Nu, sunt complet nepotrivite. O distribuie pe Darcy în rolul victimei nobile.

— Nu îmi vine în minte nicio melodie. Am mintea goală. Ajută-mă să găsesc câteva, insistă Darcy, cu pixul deasupra şerveţelului ei. Poate ceva de Prince? Sau poate Van Halen?

— Nici mie nu-mi vine nimic în minte, spun eu, sperând că Bruce Springsteen nu va intra în playlist.

— Eşti sigură că nu e prea banal? întreabă ea din nou.

— *Nu este* banal, răspund şi apoi îi şoptesc: Tipul ăsta de lângă mine chiar mă înnebuneşte. Nu-mi lasă nici măcar un colţişor să-mi sprijin braţul.

Mă întorc pentru a studia profilul încrezut al lui Creastă.

— Scuzaţi-mă, domnule! Darcy stă aplecată peste mine şi îi împinge braţul. O dată, de două ori, de trei ori. Domnule? Domnule!

El aruncă o privire dispreţuitoare în direcţia ei.

— Domnule, puteţi împărţi, vă rog, braţul scaunului cu prietena mea aici de faţă?

Îi aruncă rapid cel mai seducător zâmbet al ei.

Creastă îşi retrage braţul un centimetru. Mormăi o mulţumire.

— Vezi? mă întreabă Darcy, mândră.

Aici vine partea în care se presupune că trebuie să mă minunez de modul ei de a se purta cu bărbaţii.

— Nu trebuie decât să ştii cum să ceri ceea ce doreşti, şopteşte ea.

Mentorul meu în materie de abordare a sexului opus.

Mă gândesc la Dex şi la 4 Iulie.

— Cred că n-ar strica să încerc şi eu uneori chestia asta, îi spun.

Părinţii mei mă sună pe mobil imediat după ce aterizăm, ca să se asigure că tatăl lui Darcy ne-a luat şi să mă întrebe dacă am mâncat în avion. Le răspund că da, domnul Rhone a apărut şi nu, nu mai dau de mâncare pe timpul zborului de la New York la Indy cam de zece ani.

Când pătrundem în fundătura noastră, îl zăresc pe tata aşteptându-mă pe veranda din faţa casei cu două etaje, cu pereţii exteriori albi şi cu obloane verzi. E îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci scurte în carouri (culoarea piersicii cu gri) şi o pereche de pantaloni gri asortaţi. Oricum ai da-o, e o „costumaţie” care poartă

evident semnătura mamei, îi mulţumesc domnului Rhone pentru că m-a adus şi îi spun lui Darcy că o sun mai târziu. Sunt uşurată că nu ne propune să ne strângem toţi la cină. Mi-au ajuns până peste cap discuţiile despre nuntă şi ştiu că doamna Rhone este incapabilă să vorbească despre altceva.

În timp ce traversez curtea lui Darcy în drum spre a noastră, tata îşi înalţă braţele şi le flutură exagerat, ca şi când ar face semne unui vas în depărtare.

— Salutare, domnişoară avocat! strigă el, aruncându-mi un zâmbet larg.

Bucuria de a avea o fiică avocat nu s-a estompat încă.

— Bună, tată!

Îl sărut pe el, apoi pe mama, care se învârteşte pe lângă el şi care deja mă examinează, pentru a găsi eventuale semne de anorexie – ceea ce e caraghios. Nu sunt nici pe departe prea slabă, dar mama nu acceptă definiţia newyorkeză a cuvântului „slab”.

În timp ce răspund întrebărilor lor despre zbor, observ că tapetul din hol a fost înlocuit. Am sfătuit-o pe mama să nu pună tapet, ci să zugrăvească, dacă tot vrea să schimbe aspectul casei. Dar ea a rămas la tapet, înlocuind motivele florale mici cu alte motive florale şi mai mici. Gusturile părinţilor mei nu au mai evoluat de când a fost împuşcat Ronald Reagan. Casa noastră are încă multe elemente provinciale: broderii cu zicale care te bine dispun, vaci, porci, ananaşi de lemn şi tot felul de imprimeuri pe pereţi.

— Frumos tapet, spun eu, încercând să par sinceră.

Mama nu mă crede.

— Ştiu, nu-ţi place tapetul, dar mie şi tatălui tău ni se pare chiar drăguţ, răspunde ea, îndrumându-mă către bucătărie. Şi noi locuim aici.

— N-am zis niciodată că-mi place tapetul, intervine

tata, făcându-mi cu ochiul.

Ea îi aruncă o privire furioasă uşor forţată.

— Ba sigur că ţi-a plăcut, John.

Apoi îmi spune în şoaptă, să n-o audă el, că, de fapt, tata a ales noul tapet.

El face o faţă ca şi cum ar spune: „Cine? Eu?”

Rutina asta a lor nu-i oboseşte niciodată; ea face pe conducătorul neînfricat, îngrădindu-l pe nesupusul ei soţ, zevzecul binevoitor. Deşi mi-am petrecut o mare parte a adolescenţei iritată de această monotonie, mai ales când prietenii mei veneau în vizită, în ultimii ani am ajuns să o apreciez. Statornicia acestei interacţiuni are ceva odihnitor. Sunt mândră că au rămas împreună când atât de mulţi părinţi ai prietenilor mei au divorţat, s-au recăsătorit, au transformat două familii în una cu mai mult sau mai puţin succes.

Mama îmi arată o farfurie cu brânză cheddar, biscuiţi Ritz şi struguri negri.

— Mănâncă, mă îndeamnă ea.

— Ăştia sunt fără sâmburi? întreb.

Strugurii cu sâmburi chiar nu merită efortul.

— Da, n-au sâmburi, răspunde mama. Da’, ia spune, să încropesc ceva sau mai bine comandăm pizza?

Ştie că sunt înnebunită după pizza. În primul rând, îmi place pizza lui Sal, pe care o pot mânca doar când vin acasă. În al doilea rând, „a încropi ceva” este o descriere fidelă a modului în care mama găteşte: ideea de asezonare înseamnă a presăra nişte sare şi puţin piper, iar ideea de mâncare înseamnă supă de roşii şi biscuiţi săraţi. Nimic nu mă înfricoşează mai tare decât imaginea mamei care îşi pune şorţul.

— Pizza, răspunde tata în locul meu. Vrem pizza!

Mama dezlipeşte de pe frigider un cupon de la Sal şi formează numărul, comandând o pizza mare cu ciuperci şi

cârnăciori. Acoperă receptorul cu o mână.

— E bine, Rachel?

Ridic degetul mare în semn de aprobare. Radiază de mândrie că a ţinut minte combinaţia mea preferată.

Înainte de a pune receptorul în furcă, mă întreabă de viaţa mea sentimentală. Ca şi când toate telefoanele în care îi informam că nu aveam nicio relaţie făceau, de fapt, parte din strategia mea de a păstra adevărul pentru această clipă. Tata îşi acoperă urechile cu o jenă prefăcută. Le surâd cu buzele strânse, gândindu-mă că această anchetă este singura parte neplăcută a vizitei mele acasă. Simt că îi dezamăgesc. Sunt singurul lor copil, unica lor posibilitate de a avea nepoţi. Aritmetica este elementară; dacă n-o să am copii în următorii cinci ani, este puţin probabil că o să-şi vadă nepoţii terminând colegiul. Nimic nu e mai bun ca o presiune suplimentară într-o situaţie şi aşa stresantă.

— Niciun băiat pe acolo? întreabă mama în timp ce tata caută felia ideală de brânză.

Ochii ei sunt mari, plini de speranţă. Ancheta ar putea părea lipsită de sensibilitate dacă ea nu ar crede cu adevărat că am o mulţime din care să aleg, că singurul lucru care mă face să o privez de nepoţi este nevroza mea. Nu înţelege că iubirea simplă, sinceră, reciprocă, pe care o trăiesc ea şi tatăl meu nu este la îndemâna oricui.

— Nu, răspund eu, plecând ochii. Îţi spun, în New York este mai greu decât oriunde altundeva să găseşti un băiat bun.

Este un clişeu al celor care trăiesc singuri la New York, tocmai pentru că este adevărat.

— Pot să înţeleg asta, spune tata cu sinceritate. Prea mulţi oameni prinşi în cursa aia de şobolani. Poate că ar trebui să vii acasă. Sau cel puţin să te muţi la Chicago. Un oraş mult mai curat. Asta din pricină că Chicago are alei,

ştii.

De fiecare dată când vine la New York, tata se leagă de lipsa aleilor. Pentru ce s-ar construi un oraş fără alei?

Mama clatină din cap.

— Toţi sunt căsătoriţi, au copii şi casă. Ea nu poate fi aşa.

— Poate, dacă vrea, răspunde tata cu gura plină de biscuiţi.

— Ei bine, ea nu vrea, zice mama. Vrei, Rachel?

— Nu, mă scuz eu. Pentru moment, îmi place la New York.

Tata se încruntă, ca şi când ar spune: „Ei bine, atunci nu există nicio soluţie”.

În bucătărie se face brusc linişte. Părinţii mei schimbă priviri triste.

— Păi, *într-un fel* este cineva… las eu să-mi scape, tocmai pentru a-i mai încuraja puţin.

Se luminează şi îşi mai revin.

— Adevărat? Ştiam eu!

Mama bate energic din palme.

— Da, este un băiat foarte bun. Foarte deştept.

— Sunt sigură că este şi arătos, spune ea.

— Cu ce se ocupă? ne întrerupe tata. Înfăţişarea bărbaţilor nu are importanţă.

— Marketing. Finanţe, îl lămuresc eu. Nu sunt sigură dacă le vorbesc despre Marcus sau despre Dex. Dar…

— Dar ce? întreabă mama.

— Dar de-abia a încheiat o relaţie, aşa că nu este tocmai momentul perfect.

— Nimic nu este niciodată perfect, spune mama. Este aşa cum ţi-l faci.

Aprob din cap cu sinceritate, gândindu-mă că ar trebui să-mi scriu această replică pe ceva şi s-o pun deasupra patului meu dublu de sus.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de tare te îngrozeşte petrecerea asta? mă întreabă Darcy a doua zi, în timp ce ne îndreptăm spre Annalise în Camry-ul model ’86 al mamei, maşina pe care am învăţat să conduc. Zece este maxim, ceva precum groaza care te apucă dacă te gândeşti la Judecata de Apoi. Unu înseamnă „De-abia aştept, chestia asta chiar o să fie distractivă”.

— Şase, răspund eu.

Darcy reacţionează scoţând un sunet de aprobare, apoi îşi deschide pudriera şi-şi verifică rujul de pe buze.

— De fapt, spune ea, am crezut că va fi mai mult.

— De ce? Cât de tare te îngrozeşte?

Îşi închide pudriera, îşi studiază inelul şi spune:

— Mmmm… Nu ştiu. Patru şi jumătate.

„Ohh, m-am prins”, gândesc. Eu sunt mai îndreptăţită să urăsc petrecerea. Eu sunt cea care va intra într-o încăpere plină de femei măritate şi însărcinate – dintre care multe sunt prietene şi colege de liceu – fără să am măcar un iubit. Numai una dintre noi are treizeci de ani şi este complet singură – o combinaţie tragică în orice oraş mic. La asta se gândeşte Darcy. Dar o fac să o spună, o întreb de ce mie mi-e groază cu un punct şi jumătate mai mult.

Fără ruşine şi fără să se chinuie să-şi aleagă vorbele, îmi răspunde:

— De *aia*. Eşti nemăritată.

Mă uit în continuare la drum, dar îi simt privirea fixată asupra mea.

— Eşti supărată? Am spus ceva rău?

Clatin din cap şi dau drumul la radio. Lionel Richie se tânguie undeva departe, la unul dintre posturile de radio preselectate de mama.

Darcy dă puţin mai încet.

— Nu am vrut să spun că ăsta e un lucru *rău*. Ştii că

apreciez *pe deplin* valoarea faptului de a fi nemăritată. Nu am vrut niciodată să mă mărit înainte de treizeci şi trei de ani. Dar ţi-am zis cum stau lucrurile *din punctul lor de vedere*. Sunt atât de mărginite, înţelegi ce vreau să spun?

Tocmai a înrăutăţit situaţia spunându-mi că nici măcar nu şi-a dorit toată nebunia cu logodna. Ar mai fi vrut trei ani de celibat. Dar na, dacă ia căzut totul în braţe… Ce era să facă biata fată?

— Sunt atât de mărginite, încât nici măcar nu ştiu că sunt mărginite, continuă ea.

Sigur că în privinţa asta are dreptate. Toate fetele astea – din rândul cărora face parte şi Annalise încă din ziua în care a terminat colegiul – trăiesc asemenea femeilor de cincizeci de ani. Au strâns chinezării înainte de douăzeci şi doi de ani, s-au măritat cu primul iubit, şi-au cumpărat case cu trei dormitoare la câteva străduţe de părinţii lor şi s-au apucat de treabă pentru a-şi construi o familie.

— Corect, mormăi eu.

— Aşa că asta am vrut să spun, adaugă inocentă. În adâncul sufletului lor, sunt extrem de geloase pe tine. Eşti o avocată de primă mână, la o mare firmă din oraş.

Îi spun că nu ţine – niciuna dintre acele fete nu tânjeşte după o carieră ca a mea. De fapt, cele mai multe nu muncesc deloc.

— Bine, nu e numai cariera. Eşti liberă şi nemăritată. Ele stau şi urmăresc Sex *and the City*. Ştiu cum este viaţa ta. Strălucitoare, plină de distracţii, de tipi arătoşi, de cocktailuri şi de tot felul de chestii incitante! Dar nu te lasă cu niciun preţ să le vezi partea vulnerabilă. Pentru că asta le-ar face vieţile şi mai jalnice, ştii? Zâmbeşte, mulţumită de discursul ei energic. Da. Viaţa ta este exact ca în *Sex and the City*.

— Da. Semăn mult cu Carrie Bradshaw, spun eu sec.

„Minus pantofii grozavi, faţa incredibilă şi cea mai bună şi mai înţelegătoare prietenă”.

— Exact! răspunde. Acum mai vii de-acasă.

— Uite ce el Nu-mi pasă, de fapt, ce gândesc ele, îi spun eu, ştiind că lucrurile nu stau totuşi chiar aşa.

Îmi pasă numai în măsura în care sunt de acord cu ele. Şi o parte din mine crede că a avea treizeci de ani şi a fi singură *este* ceva trist. Chiar dacă ai o slujbă bună. Fie ea şi în Manhattan.

— Bine, îmi spune, lovindu-şi coapsele în semn de încurajare. Bine. Aşa te vreau.

Ajungem la Jessica Pell – o prietenă din liceu – exact la timp. Darcy se uită la ceas şi insistă să ne mai învârtim câteva minute, să întârziem puţin, aşa cum este la modă.

Îi spun că nu este cazul la genul ăsta de petrecere, dar mă conformez şi, la cererea ei, trecem pe la McDonald’s. Se apleacă peste mine şi strigă în microfon că i-ar plăcea o cutie de Pepsi Light mică. Ştiu că ea e conştientă de faptul că la McDonald s-au Coca-Cola, nu Pepsi. Îmi spusese înainte că îi place să-i pună la încercare, să vadă dacă o întreabă dacă e OK să-i dea Coca-Cola în loc. Cei de la Pepsi te întreabă întotdeauna atunci când comanzi Coca-Cola, dar cei de la Coca-Cola nu te întreabă aproape niciodată.

Însă e o ocazie numai bună ca să faci puţină agitaţie, să mai alungi monotonia. „Băiatul Plin de Coşuri dintr-un Mic Oraş întâlneşte Supermodelul din Marea Metropolă”.

Destul de sigur pe el, băiatul mormăie în microfon:

— O Coca-Cola Light merge?

— Presupun că n-am încotro, răspunde Darcy cu un chicotit amabil.

Îşi termină sucul exact când parcăm în faţa casei Jessicăi.

— Ei bine, fie ce-o fi, spune ea fluturându-şi părul, ca

şi când această petrecere ar fi fost dată în cinstea ei, nu a lui Annalise şi a copilului ei nenăscut.

Când am ajuns noi, ceilalţi invitaţi se adunaseră deja în livingul albastru cu galben frumos aranjat al Jessicăi. Annalise ţipă, se îndreaptă legănându-se spre noi şi ne reunim într-o îmbrăţişare de grup. În ciuda direcţiilor diferite în care am pornit, suntem în continuare cele mai bune prietene ale ei. Şi este clar că noi suntem invitatele de onoare, rol care pe mine mă face să mă simt oarecum stânjenită, dar de care Darcy se arată foarte încântată.

— Este atât de bine să vă văd, fetelor! Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit! spune Annalise. Amândouă arătaţi uluitor. Uluitor. De fiecare dată când veniţi acasă, aveţi din ce în ce mai mult stil!

— Şi tu arăţi minunat, răspund. Sarcina îţi priieşte. Ai strălucirea aia.

Asemenea casei părinţilor mei, Annalise rezistă schimbărilor. Are în continuare aceeaşi coafură – părul tuns la nivelul umerilor şi bretonul întors spre interior, care era la modă în anii ’80, oribilă la mijlocul anilor ’90 şi doar printr-un noroc chior mai puţin îngrozitoare acum, când este considerată o coafură potrivită pentru mămici. Iar faţa ei, întotdeauna rotundă ca un fruct kaki, nu mai arată bucălată, ci pur şi simplu face parte din arsenalul drăguţ de gravidă. Este genul de gravidă căreia oamenii îi cedează bucuroşi locul în metrou sau în autobuz.

Darcy o mângâie pe Annalise pe burtă cu mâna stângă, pe care are inelul. Lumina se răsfrânge din diamantul lui fix în ochii mei.

— Oh, Dumnezeule, gângureşte ea. Acolo, înăuntru, este o fiinţă mică în pielea goală!

Annalise râde şi spune:

— Ei bine, da, este şi ăsta un mod de a vedea lucrurile!

Ne prezintă câtorva invitaţi: colegi profesori şi consilieri de la şcoala unde predă ea şi alţi prieteni din vecinătate.

— Desigur, pe ceilalţi îi cunoaşteţi!

Ne îmbrăţişăm cu Jess şi cu alte foste colege de liceu. Printre ele: Brit Miller (care o venera fără ruşine – şi o copia – pe Darcy în liceu), Tricia Salerno, Jennifer McGowan şi Kim Frisby. Cu excepţia lui Kim, care a fost o majoretă entuziastă şi, în mod miraculos, a făcut totodată parte din clasele speciale de ştiinţe şi matematică, niciuna dintre aceste fete nu fusese deosebit de deşteaptă, de interesantă sau de populară în liceu. Dar, odată devenite soţii şi mame, mediocritatea lor nu mai contează.

Kim se lasă să alunece pe canapea şi îmi oferă locul de lângă ea. O întreb ce fac Jeff (care a fost coleg cu noi şi care juca baseball cu Brandon şi cu Blaine) şi băieţii ei. Spune că toţi o duc minunat, că Jeff tocmai a fost promovat, că ei doi îşi cumpără o casă nouă şi că băieţii sunt foarte bine. O întreb din nou cu ce se ocupă Jeff. Lucrează în vânzări, îmi aminteşte ea. „Şi ai gemeni, nu?” „Da, băieţi. Stanley şi Brick”.

Ştiu că Brick este numele de familie al mamei ei, dar mă întreb cum a putut să facă totuşi aşa ceva unui copil. Şi Stanley? Cine dă copilului numele de Stanley… sau chiar Stan? Stanley şi Stan sunt nume de bărbaţi – nimeni cu vârsta sub treizeci şi cinci de ani nu ar trebui să poarte numele ăsta. Şi, chiar dacă numele în sine ar fi suportabile, împreună nu merg nicicum, lucru care îmi repugnă în mod deosebit la alegerea numelor. Nu trebuie neapărat să le pui unor gemeni nume care rimează sau care încep cu aceeaşi literă, ca Brick şi Brock sau Brick şi Brack. Merg şi Stanley şi Frederick – ambele nume de bărbaţi în vârstă. Sau Brick şi Tyler – ambele prenume pretenţioase. Dar Stanley şi Brick? Să nu exagerăm!

— Ai adus fotografii ale băieţilor? pun eu întrebarea obligatorie.

— Ca să fiu sinceră, chiar am câteva, răspunde Kim, dând la iveală un album mic, pe a cărui copertă este scris cu litere mov, mari şi rotunjite: „Album de familie”.

Zâmbesc, dând paginile şi oprindu-mă un timp corespunzător înainte de a trece de la una la alta. Brick în cadă. Stanley cu o minge de whiffleball28. Brick cu bunica şi bunicul Brick.

— Sunt adevărate comori la casa omului, spun eu, închizând albumul şi dându-i-l înapoi.

— Aşa credem şi noi, răspunde Kim, cu un zâmbet şi o mişcare aprobatoare din cap. Cred că îi vom păstra, glumeşte ea.

În timp ce-şi pune albumul înapoi în poşetă, o aud fără să vreau pe Darcy spunându-le Triciei şi lui Jennifer povestea logodnei ei.

Brit o zoreşte, sugerându-i să povestească despre trandafiri. Uitasem de trandafiri; probabil că mi-i scosesem din memorie în momentul când primisem eu însămi acel buchet imens.

— Da, cam o duzină de trandafiri roşii mă aştepta în apartament după ce m-a cerut, zice Darcy.

„Nu aproape două duzini”.

— Unde te-a cerut? vrea să ştie Tricia.

— Păi, am ieşit să luăm prânzul la un restaurant elegant şi după aceea mi-a propus să facem o plimbare în Central Park…

— Te aşteptai la asta? întreabă cele două fete deodată.

— *Deloc*…

Este o minciună; îmi amintesc că Darcy îmi spusese cu două zile înainte că ştia ce avea să se întâmple. Dar dacă ar fi recunoscut chestia asta ar fi însemnat să

ştirbească din dramatismul poveştii ei şi să-şi atenueze imaginea de femeie vânată.

— Şi ce-a spus? întreabă Brit.

— Ştii deja povestea!

Darcy râde. Păstrează încă legătura cu Brit, în special datorită acesteia din urmă, a cărei fascinaţie pentru idolul adolescenţei ei nu s-a diminuat deloc.

— Spune-ne din nou! insistă Brit. Povestea logodnei mele este atât de banală. Mi-am ales singură inelul de la mall! Trebuie să trăiesc prin tine.

Darcy afişează o expresie de pretinsă modestie.

— A zis: „Darcy, nimic altceva nu m-ar face mai fericit decât să fii soţia mea”.

„Cu excepţia faptului de a fi cu cea mai bună prietenă a ta”.

— Apoi a spus: „Te rog să împarţi viaţa cu mine”.

„Şi să o împărţi şi pe cea mai bună prietenă a ta cu mine”.

Urmează un cor de oh-uri şi ah-uri. Îmi spun că înfloreşte povestea, că, în realitate, el a pus doar clasica întrebare: „Vrei să fii soţia mea?”

— Scoate-ţi inelul, îi cere Brit. Vreau să-l încerc şi eu.

Kim îi spune să nu facă asta, pentru că scoaterea inelului în timpul logodnei aduce ghinion.

„Scoate-l!”

Darcy ridică din umeri, ca pentru a demonstra că spiritul ei nonconformist este încă intact. Sau poate pentru a arăta că, atunci când eşti Darcy Rhone, nu ai nevoie de noroc. Îşi scoate inelul şi îl dă femeilor curioase din jur. Acesta sfârşeşte în mâinile mele.

— Încearcă-l, Rach! mă îndeamnă Brit.

Este un vechi truc al femeilor măritate. S-o faci pe fata nemăritată să încerce inelul cu diamant, ca să se poată apropia cu un pas de bucuria necunoscută a

logodnei, chiar dacă numai pentru o clipă. Clatin politicoasă din cap, ca şi cum aş refuza să iau o a doua porţie dintr-un fel de mâncare.

— Nu, mulţumesc, răspund.

— Rachel, la tine se anunţă ceva? rosteşte nesigură Tricia, de parcă ar întreba despre rezultatul unei tomografii.

Sunt gata să spun un nu hotărât, când Darcy răspunde pentru mine:

— Sunt pretendenţi cu nemiluita. Dar niciunul deosebit. Rachel este foarte pretenţioasă.

Încearcă să mă ajute. Dar efectul este exact contrar şi mă simt şi mai mult o fată bătrână în devenire. În plus, nu mă pot abţine să nu mă gândesc că este aşa de săritoare pentru că sigur arăt ca învinsa grupului, femeia care a rămas pe dinafară. Dacă aş fi fost logodită cu, să spunem, Brad Pitt, nu este nicio îndoială că Darcy s-ar fi lăudat raportându-se la mine. Ar fi stat îmbufnată deoparte, folosindu-şi din plin competitivitatea în materie de bârfă, spunându-i lui Brit la baie că, într-adevăr, Brad este Brad, dar Dex este mult mai inteligent – doar că un pic mai puţin frumos. Lucru cu care aş fi, bineînţeles, de acord.

— N-aş zice că sunt atât de pretenţioasă, spun eu cu francheţe.

Doar singură, lipsită de speranţă şi implicată într-o aventură cu viitorul soţ al lui Darcy. „Dar vă daţi toţi seama că am absolvit una dintre cele mai bune zece facultăţi de drept şi că am un salariu cu şase cifre? Şi că nu am nevoie de un bărbat, ce mama naibii? Şi totuşi, atunci când voi găsi unul şi voi avea un copil, sunt al dracului de sigură că voi alege un nume mai inspirat decât Brick!”

— Ba da, eşti pretenţioasă, îmi spune Darcy, având

grijă ca toţi ceilalţi să audă. Ia o înghiţitură de punci. Uite, de exemplu, Marcus.

— Cine e Marcus? întreabă Kim.

— Marcus este tipul care a fost cu Dex la Georgetown. Frumos, deştept, haios, spune Darcy fluturându-şi mâna prin aer. Dar Rachel nu-i dă nici cea mai mică atenţie.

Dacă o ţine tot aşa, o să înceapă cu toţii să se întrebe dacă nu sunt lesbiană. Lucru care m-ar face să arăt ca un personaj de bâlci în ochii lor.

— Cum, nicio scânteie? mă întreabă Kim compătimitor. E nevoie de o scânteie. Mie şi lui Jeff ni s-au aprins călcâiele în clasa a unsprezecea şi acum tot aşa îndrăgostiţi suntem.

— Aşa e, admit eu. E nevoie de o scânteie.

— Categoric, murmură Brit.

Sfatul lor colectiv: nu te plafona. Continuă să cauţi. Găseşte-l pe Făt-Frumos. Ca şi când ar vrea să-mi spună că asta au făcut toate. Şi, Dumnezeule, ele chiar cred asta. Pentru că nimeni care se căsătoreşte la „matura” vârstă de douăzeci şi trei de ani nu se poate plafona. Normal. E un fenomen care li se întâmplă doar femeilor de treizeci de ani.

— Hei, v-aţi decis asupra numelui copilului? o întreb pe Annalise, disperată să schimb subiectul.

Ştiu că se gândea la Hannah şi la Grace dacă este fată şi la Michael sau David pentru băiat. Nume sănătoase, clasice, solide. Fără prea multă imaginaţie.

— Da, răspunde Annalise. Dar încă nu spunem.

Îmi face cu ochiul. Ştiu că mai târziu o să-mi dezvăluie ce au hotărât. Sunt o persoană de încredere. Prietena care nu o să-ţi fure – nu poate să-ţi fure – niciodată numele copiilor tăi.

Specialitatea mea este furtul logodnicilor.

După ce jucăm câteva jocuri stupide specifice acestor petreceri, Annalise îşi deschide cadourile. Sunt o mulţime de hăinuţe galbene, pentru că Annalise nu ştie dacă va avea băiat sau fată. Deci niciun cadou roz, cu excepţia puşculiţei de la Tiffany, în formă de iepuraş roz, adusă de Darcy, care spune că ştie sigur că Annalise o să aibă o fată, ea având fler la chestiile astea. Ştiu că Annalise speră ca Darcy să aibă dreptate.

— În afară de asta, zice Darcy, dacă nu mă înşel, ştiaţi că la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea rozul era pentru băieţi şi albastrul pentru fete?

Toate răspundem că nu ştiam. Mă întreb dacă nu cumva a inventat pe loc povestea asta.

Annalise ajunge la cadoul meu. Deschide felicitarea, murmurând pentru sine. Ochii i se umplu de lacrimi în timp ce citeşte cuvintele mele: că o să fie cea mai minunată mamă şi că de-abia aştept să o văd în această nouă postură. Îmi face semn cu mâna să mă apropii, ca tuturor celorlalte fete, şi mă îmbrăţişează zdravăn.

— Mulţumesc, scumpo, şopteşte. E atât de frumos.

Apoi deschide cadoul de la mine: o păturică de caşmir bej cu ursuleţi pe margine. Am dat o avere pe ea, dar sunt bucuroasă pentru această extravaganţă când văd faţa lui Annalise. În timp ce o desface, suspină adânc, o lipeşte de obraz şi îmi spune că este perfectă şi că o va folosi când va aduce copilul acasă de la spital.

— Aş vrea să vin iar încoa când o să se nască! spune Darcy. Sper să nu fiu în luna de miere!

Darcy se pune tot timpul pe ea în prim-plan. Indiferent că o face dinadins sau că aşa e felul ei, pur şi simplu nu se poate abţine. De obicei, nu mă deranjează acest lucru, dar, după ce am pierdut o grămadă de timp să găsesc cadoul perfect pentru cea de-a doua prietenă a mea ca vechime, mi-aş dori ca ea să tacă şi să înceteze să ne

eclipseze pe Annalise şi pe mine măcar pentru o fracţiune de secundă.

Diplomată ca întotdeauna, Annalise zâmbeşte scurt înspre Darcy înainte de a-şi întoarce atenţia către mine şi către păturică. O dă din mână în mână şi toată lumea e de acord că este ideală pentru adus copilul acasă, atât de frumoasă şi de moale. În orice caz, asta afirmă cu voce tare. Dar ceva îmi spune că, de fapt, toate gândesc: „Nu este o alegere proastă pentru o avocată specializată în litigii şi cu instincte materne discutabile".

Capitolul 13

Când mă întorc acasă de la petrecere, mama mă urmează în camera de zi şi mă bombardează cu întrebări. Îi povestesc esenţialul, dar nu e satisfăcută. Vrea să ştie cel mai mic detaliu despre fiecare invitată, despre cadourile primite, despre conversaţiile purtate. Revăd imagini din liceu, când veneam acasă, obosită de cursuri şi de oameni, iar ea mă interoga în legătură cu performanţele echipei de oratorie a lui Ethan sau despre încercarea lui Darcy de a deveni majoretă, ori voia să afle subiectele dezbătute la ora de engleză. Dacă nu eram destul de vorbăreaţă, umplea ea golurile, povestind despre slujba ei cu program redus de la ortodontist, despre vreo grosolănie spusă de Bryant Gumble la *The Today Show* sau despre cum a dat nas în nas la băcănie cu profesorul meu dintr-a treia. Mama mea ar pălăvrăgi într-una şi se aşteaptă ca toată lumea să fie exact ca ea, în special unicul ei copil.

Termină cu interogatoriul despre petrecere şi trece mai departe… la ce altceva, dacă nu la nuntă?!

— Darcy s-a hotărât asupra voalului?

Aranjează un teanc de reviste *Newsweek* pe măsuţa pentru cafea, aşteptând un răspuns cât mai amplu.

— Da.

Se apropie de mine pe canapea.

— Lung?
— Mediu.
Bate din palme, extaziată.
— Oh! Va arăta minunat!

Mama este – şi a fost întotdeauna – o mare admiratoare a lui Darcy. Când eram la liceu, nu avea niciun motiv, dat fiind faptul că Darcy nu punea deloc preţ pe învăţătură şi încuraja un soi de competiţie nesănătoasă între băieţi. Totuşi, mama o iubea pe Darcy necondiţionat. Poate pentru că Darcy îi furniza acele detalii din viaţa noastră după care mama tânjea atât de mult. Trecând dincolo de obişnuitele schimburi de politeţuri, Darcy discuta cu mama ca de la egal la egal. Venea la noi acasă după şcoală şi, în timp ce pălăvrăgea întruna, se apleca peste barul din bucătăria noastră şi mânca din biscuiţii Oreos pe care mama îi pregătise pentru noi. Darcy îi povestea mamei despre băieţii care îi plăceau şi despre calităţile şi defectele fiecăruia. Spunea lucruri de genul: „Are buzele prea subţiri; pariez că nu poate să sărute”, iar mama era încântată şi dornică să afle mai multe, iar Darcy îi satisfăcea curiozitatea, în vreme ce eu ieşeam din cameră şi mă duceam să-mi fac tema la geometrie. Cum sună povestea asta?

Îmi amintesc că, la un moment dat, în clasa a şaptea, am refuzat să iau parte la spectacolul anual de talente, deşi Darcy m-a bătut necontenit la cap să fiu una dintre cele două dansatoare din spate, în extraordinara şi inovativa ei punere în scenă a piesei *Material Girl*.

În ciuda timidităţii, Annalise s-a conformat rapid, însă eu am refuzat cu obstinenţă. Nu mă interesa că pentru coregrafia lui Darcy era nevoie de trei fete şi nici că ea îmi reproşa faptul că din cauza mea n-avea să câştige premiul cel mare.

I-am permis de multe ori lui Darcy să mă bage în

chestii care îmi displăceau, dar atunci am refuzat. I-am zis să nu se ostenească să mă convingă, pentru că nu aveam de gând să păşesc pe scena aia. Când, în cele din urmă, Darcy a renunţat să mă bată la cap şi-a luat-o pe Brit în locul meu, mama mi-a ţinut o prelegere cum că ar trebui să particip mai mult la activităţile distractive.

— Nu-ţi sunt de ajuns notele maxime pe care le iau? am întrebat-o eu.

— Vreau doar să te distrezi, draga mea, a replicat ea.

— Nu-ţi doreşti decât să fiu ca ea, am izbucnit eu.

Mama mi-a zis atunci că exageram, dar o parte din mine chiar credea că aşa stăteau lucrurile. Exact la fel simt şi acum.

— Mamă, nu vreau să te supăr – pe tine sau pe cealaltă fiică pe care nu ai avut-o niciodată –, dar…

— Oh, nu începe cu prostia aia!

Îşi mângâie uşor părul blond-cenuşiu, pe care şi-l vopseşte de douăzeci de ani cu aceeaşi nuanţă de Clairol.

— Bine, dar, sincer, m-am săturat până peste cap de nunta lui Darcy, îi mărturisesc eu.

— Asta nu e purtare de domnişoară de onoare! îmi reproşează ea.

Strânge din buze şi îşi freacă degetele unul de altul.

Ridic din umeri.

Mama râde – părintele bine intenţionat, care refuză să-şi ia prea în serios singura fiică.

— Ar fi trebuit să ştiu că Darcy o să fie o mireasă greu de suportat. Sunt sigură că vrea ca totul să fie perfect.

— Da, merită ca totul să fie perfect, spun sarcastică.

— Păi, *chiar* merită, răspunde mama. Şi tu la fel. O să vină şi vremea ta.

Mda.

— Din cauza asta eşti aşa de sătulă de toată povestea

cu nunta? întreabă ea cu aerul unei femei care a urmărit prea multe emisiuni TV despre înfruntarea propriilor sentimente şi cultivarea relaţiilor.

— Nu chiar, răspund eu.

— Atunci de ce? Este cumva o pacoste? Dar ce mai întreb? *Bineînţeles* că este! Asta e Darcy!

Alt chicotit drăgăstos.

Da.

— Cum adică, da, draga mea? La ce te referi?

— Da, este o pacoste, îi spun, întinzându-mă după telecomandă.

— Ce face? insistă mama calmă.

— E ea însăşi, răspund. Totul trebuie să se învârtească în jurul ei.

Mama îmi aruncă o privire înţelegătoare.

— Ştiu, draga mea.

Atunci izbucnesc şi spun că nu-l merită pe Dexter, că acesta este prea bun pentru ea. Mama mă priveşte circumspectă. „La dracu'! îmi zic eu. Oare ştie?" Ethan şi Hillary hai, treacă-meargă, dar cu mama e cu totul altă poveste. În liceu, refuzam să-i spun chiar şi ce băieţi mi se păreau drăguţi, aşa că nici nu se poate pune problema să-i dezvălui acum adevărul. Nu pot suporta gândul că aş dezamăgi-o. Deşi am treizeci de ani, tot mă mai străduiesc să le fac pe plac părinţilor. Iar mama mea, o femeie care descoperă înţelesurile vieţii în maximele din reviste, nu va înţelege niciodată această trădare a prieteniei.

— Şi pe el îl înnebuneşte. Sunt sigură, spun eu, încercând să o dreg.

— Ţi-a spus Dexter asta?

— Nu, nu am discutat despre aşa ceva cu Dex, zic eu – şi este adevărat. Pur şi simplu, se vede.

— Ai răbdare cu ea. Nu o să regreţi niciodată că ai fost o prietenă bună.

Iau în considerare acest sfat nepreţuit de la mama. Trebuie să fi trecut prin multe ca să ajungi să nu fii de acord cu ea. De fapt, aşa mi-am trăit întreaga viaţă. Evitând cu orice preţ regretele. Fiind bună în orice condiţii. Elevă bună. Fiică bună. Prietenă bună. Şi totuşi, îmi dau brusc seama că regretul este o sabie cu două tăişuri. S-ar putea să regret şi că m-am sacrificat, că mi-am ignorat propriile dorinţe de dragul lui Darcy, în numele prieteniei, în numele faptului că sunt o persoană bună. De ce trebuie să fiu eu martira în această situaţie? Mă imaginez singură la treizeci şi cinci de ani, singură la patruzeci. Sau, chiar mai rău, măritându-mă cu o versiune plictisitoare şi spălăcită a lui Dex. Dex cu o bărbie mai puţin proeminentă şi cu un coeficient de inteligenţă cu douăzeci de puncte mai mic. Aş fi forţată să trăiesc pentru totdeauna chinuită de întrebarea: „Ce ar fi fost dacă?”

— Da, mamă. Ştiu. Fă pentru ceilalţi! Bla. Bla. Bla. O să fiu o prietenă bună pentru draga de Darcy.

Mama se uită în poală şi îşi netezeşte o cută a fustei. I-am rănit sentimentele. Îmi spun că trebuie să mă străduiesc să fiu drăguţă încă o seară. Măcar atâta lucru pot să fac. Nu am niciun frate care să preia ştafeta de copil bun atunci când eu o să ies din joc. Zâmbesc şi schimb subiectul.

— Unde este tata?

— S-a dus până la magazinul de electrocasnice. Din nou.

— Ce mai caută acum? întreb, intrând în jocul ei cu „tata nu se mai satură de mers la magazinele de electrocasnice şi la reprezentanţele auto”.

— Cine ştie? Ştie cineva vreodată?

Clatină din cap, din nou zâmbitoare.

Sunt pe jumătate adormită şi mă gândesc la Dex, când mobilul meu începe să sune. Este lângă pat, cu

bateria complet încărcată şi cu volumul soneriei dat la maximum, în speranţa că o să sune el. Recunosc numărul lui pe ecranul luminat. Îmi lipesc telefonul de ureche.

— Bună, Dex.

— Bună, spune el cu voce joasă. Te-am trezit?

— Hmm, oarecum. Dar nu-i nimic.

Nu se scuză, lucru care îmi place.

— Doamne, ce dor mi-e de tine, spune el. Când vii înapoi acasă?

Ştie când mă întorc, că doar logodnica lui are acelaşi program ca mine. Dar nu mă deranjează că întreabă. Pe mine mă întreabă. Pe mine mă vrea – nu pe Darcy – înapoi în acelaşi oraş cu el.

— Mâine după-amiază. Aterizăm la patru.

— Trec pe la tine să te văd, mă anunţă el.

— Bine, răspund eu.

Tăcere.

Îl întreb unde este acum.

— Pe canapea.

Mi-l închipui în apartamentul meu, pe canapeaua mea, deşi ştiu că este pe canapeaua lor extensibilă Pottery Bam, cea pe care Darcy plănuieşte să o înlocuiască, de îndată ce se vor căsători, cu „o piesă mai sofisticată”.

— Oh, murmur eu.

Nu vreau să închid, dar, adormită cum sunt, nu îmi trece nimic prin cap.

— Cum a fost petrecerea?

— N-ai primit raportul?

— Ba da, m-a sunat Darcy.

Sunt bucuroasă că mi-a spus că ea a fost cea care l-a sunat. Mă întreb dacă a menţionat acest lucru în mod intenţionat.

— Dar *pe tine* te întreb cum a fost petrecerea, spune el.

— Mi-a părut bine să o văd pe Annalise... Dar petrecerea a fost lamentabilă.

— De ce?

— Aşa sunt petrecerile astea.

Apoi îi spun că aş vrea să fie lângă mine. De obicei, nu fac asemenea afirmaţii dacă nu începe el. Dar întunericul şi distanţa mă fac să prin curaj.

— Chiar ai vrea? mă întreabă el pe tonul pe care eu îl folosesc atunci când îmi doresc să aud mai multe pe marginea unui subiect.

„Bărbaţii nu sunt atât de diferiţi de noi”, îmi zic în sinea mea. Indiferent de câte ori îmi va trece asta prin minte, mi se va părea întotdeauna o revelaţie remarcabilă.

— Da. Aş vrea să fii chiar aici, lângă mine.

— În patul tău de acasă, chiar acolo, cu părinţii tăi în camera de alături?

Râd.

— Nu au prejudecăţi.

— Atunci aş vrea să fiu acolo.

— Şi am un pat dublu, completez. Nu e prea mult spaţiu liber în încăpere.

— Tu şi un pat dublu, nu sună rău deloc.

Vocea este şoptită şi sexy.

Ştiu că ne gândim amândoi la acelaşi lucru. Îi aud răsuflarea. Nu spun nimic, ci doar mă mângâi şi mă gândesc la el. Vreau ca şi el să procedeze la fel. Şi exact asta face. Simt telefonul fierbinte pe obraz şi, ca de obicei când vorbesc la mobil, mă întreb cât de nociv poate fi acest aparat. Dar în seara asta nu-mi pasă de o doză mică de radiaţii.

A doua zi, eu şi Darcy împărţim un taxi de la aeroport spre casă. Eu cobor prima. În momentul în care pun piciorul jos din maşină, îl sun pe Dex şi îl găsesc la serviciu; lucrează, aşteptând telefonul meu. „Sunt

pregătită oricând pentru tine”, îl anunţ, fericită că m-am ras pe picioare în Indiana. Spune că o să plece imediat după ce o să-l sune ea la birou. „Înţelegi”, îmi zice, părând jenat de noua strategie. Înţeleg. Pentru o clipă mă simt prost că în viaţa mea există astfel de strategii adulterine sordide. Dar numai pentru o clipă. Apoi îmi spun că eu şi Dex nu facem parte din acea categorie. Că, după cum afirma Hillary, viaţa nu este numai în alb şi negru. Că, uneori, scopul scuză mijloacele.

În seara aceea, după ce am petrecut câteva ore împreună cu Dex, mi-am dat seama că întâlnirile noastre încep să se topească într-un amestec delicios şi estompat de discuţii, atingeri, moţăieli şi simplul fapt de a sta îmbrăţişaţi într-o linişte caldă şi confortabilă. Ca în vacanţele perfecte petrecute pe plajă, când zilele sunt atât de odihnitoare şi de lipsite de evenimente, încât, atunci când te întorci acasă, iar prietenii te întreabă cum a fost, chiar nu-ţi poţi aduce aminte exact ce-ai făcut pentru a-ţi umple atâta timp. Aşa se întâmplă şi când sunt cu Dex.

Am încetat să număr de câte ori am făcut dragoste, dar ştiu că am trecut de mult de douăzeci. Mă întreb de câte ori a făcut-o cu Darcy. Astea sunt lucrurile la care mă gândesc acum. Aşa că nu pot spune că ea nu are nimic de-a face cu noi. A susţine că nu este un soi de competiţie e ridicol. Ea este unitatea de măsură; rezist împotriva ei. Mă gândesc în timp ce facem dragoste dacă şi cu ea e la fel. Este mai bună? Au deja o rutină sau ea încearcă să facă lucruri noi? (Părerea mea, o spun cu tristeţe, este că încearcă lucruri noi. Dar şi mai trist e faptul că nici nu mai contează cu adevărat dacă faci sau nu sex în clasica poziţie a misionarului când ai un corp de nota zece.) Mă gândesc la ea şi după aceea, când mă simt adesea conştientă de trupul meu. Îmi sug burta, îmi aranjez sânii când el este întors cu spatele şi nu umblu niciodată goală prin casă. Mă

întreb de câte ori trebuie să ne mai întâlnim înainte ca eu să renunţ la lenjeria sexy în favoarea pantalonilor mei de trening gri sau a celor de la pijamaua de flanelă de la Gap, pe care îi port când sunt singură. Probabil că nu vom mai avea timp să ajungem în acest stadiu. Cel puţin, nu înainte de nuntă. Timpul se scurge. Îmi tot repet că nu trebuie să intru în panică, ci să mă bucur de fiecare clipă.

Simt totuşi o schimbare: acum îmi permit să mă gândesc la viitor. Am încetat să am remuşcări când mi-l imaginez pe Dex anulând nunta. Nu mai simt că loialitatea mea faţă de Darcy trebuie să fie mai presus de orice, chiar şi mai presus de ceea ce îmi doresc eu. Încă nu sunt sigură unde se va ajunge, unde aş vrea să se ajungă, dar teama mea de a încălca regulile s-a mai atenuat; şi la fel instinctul meu de a o considera pe Darcy mai importantă decât mine.

În seara asta, Dex îmi vorbeşte despre serviciu. Îmi povesteşte deseori despre tranzacţiile lui şi, deşi sunt interesată de tot mersul lor, îmi place la nebunie modul lui Dex de a descrie principalele personaje din firmă, oamenii care îi umplu viaţa de zi cu zi. Ştiu că îi place să lucreze pentru Roger Bollinger, şeful echipei lui. Dex este băiatul de aur al lui Roger, iar Roger este un fel de idol pentru Dexter. Atunci când povesteşte despre Roger, îi imită accentul din Boston într-un mod care m-a făcut să cred că, dacă l-aş întâlni vreodată pe Roger, mi s-ar părea că acesta îl imită pe Dex imitându-l pe Roger. Roger de-abia dacă are un metru şaizeci şi doi (am aflat asta fiindcă l-am întrebat pe Dex, căci, în mod normal, bărbaţii nu furnizează detalii despre aspectul fizic al altor bărbaţi, fiind mult mai predispuşi să povestească despre felul lor de-a fi sau despre cât sunt de inteligenţi), dar nu este complexat în relaţia cu femeile. Întâmplător, Dex mi-a relatat această picanterie fără admiraţie, ceea ce îmi oferă siguranţa că

Dex nu poate fi considerat fustangiu. Fustangii sunt (a) impresionaţi de sau (b) la concurenţă cu alţi fustangii.

Termină de spus o poveste despre Roger şi apoi mă întreabă:

— Ţi-am zis că Roger a fost logodit de două ori?

— Nu, răspund eu, gândindu-mă că ştie că nu mi-a spus.

Nu este o chestie minoră, de care uiţi, mai ales date fiind circumstanţele noastre. Mă simt brusc înfrigurată şi trag cearşaful peste amândoi.

— Da. A rupt logodna în ambele situaţii. Continuă să-mi spună lucruri de genul: „Nu se termină până când nu se termină” şi „Nu zice hop până nu sari groapa”.

Mă întreb dacă Roger ştie ceva despre mine sau dacă face, pur şi simplu, glume tipice burlacilor.

— Când? îl întreb pe Dex.

— Când sar groapa?

Îşi lipeşte trupul de al meu.

Pătrundem pe un teritoriu minat şi sunt mulţumită că nu-mi poate vedea ochii.

— Când a rupt logodnele?

— Prima dată nu ştiu sigur. Dar pe a doua, chiar înaintea ceremoniei.

— Cred că glumeşti.

— Nici gând. Mireasa se îmbrăca, iar el a bătut la uşă şi i-a dat vestea de faţă cu mama ei, cu bunica şi cu străbunica de nouăzeci şi cinci de ani.

— A fost surprinsă? întreb eu, dar îmi dau seama că era o prostie.

Nimeni nu se aşteaptă ca ginerele să dea buzna în camera miresei şi să anuleze nunta.

— Evident. Dar nu ar fi trebuit să fie *atât* de surprinsă… Probabil că ştia că mai făcuse asta o dată.

— Era din pricina altcuiva? întreb ezitantă.

— Nu cred. Nu.

— Atunci de ce a făcut-o?

— A spus că pur şi simplu nu-şi putea închipui respectiva relaţie durând pentru totdeauna.

— Oh.

— La ce te gândeşti?

Sigur ştie la ce mă gândesc.

— La nimic.

— Spune-mi!

— La nimic.

— Spune-mi!

Dialogul caracteristic unei relaţii aflate la început. După ce un cuplu să consolidat, întrebarea asta devine

1 simplă amintire.

— Mă gândesc că nu cred în rutina aceea din ziua nunţii, nu înţeleg jocul Juliei Roberts – sau al mirelui – în filmul *Runway Bride*[19].

— Nu *înţelegi*?

Calc pe teren minat.

— Chiar nu cred că este necesar… Mi se pare o meschinărie inutilă, spun eu. Dacă cineva are de gând să anuleze nunta, trebuie să o facă înainte de ziua ceremoniei.

Mesajul meu nu este chiar subtil.

— Ei bine, sunt de acord cu tine, dar nu crezi că-i mai bine aşa decât să faci o greşeală? Nu eşti dator celeilalte persoane, ţie însuţi şi instituţiei căsătoriei să spui adevărul, chiar dacă ai ajuns să-ţi dai seama extrem de târziu cum stă treaba?

— În *niciun caz* nu pledez pentru comiterea acestui

---

19 De bunăvoie şi nesilită de nimeni, film cu Julia Roberts şi Richard Gere în rolurile principale, în care personajul feminin pare a-şi fi f&cut un obicei din a fugi de la propria nuntă exact când ajunge în faţa altarului (n.red.)

tip de greşeală. Spun doar că trebuie să rezolvi problema înainte de ziua nunţii. Pentru asta există logodnele. După mine, în ziua nunţii nu se mai poate face nimic. Înghite în sec şi roagă-te să iasă cât mai bine. Este de-a dreptul cinic să-i spui când are deja rochia pe ea.

Mi-o imaginez pe Darcy în această situaţie umilitoare, iar compasiunea mea pentru ea este de netăgăduit.

— Crezi? Chiar dacă totul se termină cu un divorţ? întreabă el.

— Chiar dacă. Întreab-o pe fată dacă preferă să fie divorţată sau să i se aducă un afront în faţa acelor oameni, în rochia de mireasă.

El scoate un „hmm” neutru, astfel încât nu-mi dau seama dacă este sau nu de acord. Mă întreb ce înseamnă toate astea pentru noi. Oare se gândeşte vreun pic la situaţia noastră? Trebuie să se gândească. Îmi simt muşchii încordaţi, iar piciorul îmi tresare nervos. Îmi spun că încă nu este 4 Iulie. Nu vreau să mă mai gândesc deloc la asta.

Mă întind peste Dex şi pornesc sistemul stereo. Creedence Clearwater Revival cântă *Lookiri Out My Back Door*. Este vorba despre un cântec vesel. Este exact ce-mi trebuie pentru a-mi alunga din minte imaginile cu nunta lui Dex şi a lui Darcy. În schimb, îmi imaginez o excursie cu maşina cu Dexter. Suntem într-o decapotabilă albă, cu plafonul lăsat, cu ochelarii la ochi, mergând singuri pe o bucată bună de şosea, fără nicio altă maşină în zare.

Bother me tomorrow, today I’ll buy no *sorrow*.
Doo, doo, doo, lookin out my back door.[20]

Capitolul 14

---

20 „Mâhneşte-mă mâine, astăzi nu vreau să ştiu ce-i durerea,/ Doo, doo, doo, privind pe uşa din spate.” - două dintre versurile melodiei Lookin’ Out My Back Door (n.tr.)

În fiecare an de 4 Iulie se petrece un exod în masă din Manhattan. Oamenii se îndreaptă spre Hamptons, the Cape, Martha's Vineyard, chiar şi New Jersey. Nimeni nu rămâne în oraş. Nici măcar Les. În vara cu examenul de barou, când eu şi Nate am rămas să învăţăm, am fost uimită de ce loc diferit – absolut liniştit – este oraşul fără toţi oamenii ăştia. Sigur că intenţionez să stau acasă şi anul ăsta – nu mă încântă ideea de ai vedea pe Dex şi pe Darcy împreună. Îl sun pe Dex şi-i zic asta. Spune exact ce speram să spună:

— Rămân şi eu acasă.

— Chiar?

Inima mea o ia razna numai la gândul de a-mi petrece noaptea cu Dex.

— Da. Aşa facem.

Şi uite-aşa punem la cale planul: amândoi o să „aflăm" în ultimul moment că avem de lucru. O să ne plângem şi o să bombănim furioşi, dar o să insistăm ca Darcy să se ducă şi să se distreze fără noi. Până atunci, o să-şi facă pedichiura, o să-şi cumpere haine noi, o să aibă nenumărate petreceri programate şi rezervări făcute la restaurantele ei preferate. Aşa că nu are cum să stea acasă, iar eu şi Dex o să fim împreună, fără întrerupere, un weekend întreg. O să adormim împreună, o să ne trezim împreună şi o să mâncăm împreună. Şi, deşi Dex nu a mai pomenit nimic de asta, presupun că la un moment dat o să avem marea discuţie.

Îi împărtăşesc planul lui Hillary, care are mari speranţe. E convinsă că acest weekend prelungit va fi punctul de cotitură în relaţia mea cu Dex. Când pleacă de la serviciu pe la trei, se opreşte în biroul meu şi-mi urează să am un sfârşit de săptămână grozav.

— Mult noroc.

Ridică mâna şi îşi încrucişează degetele.

— Ce vrei să zici? Crezi că o să fim prinşi?

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să-ţi urez succes cu discuţia. O să vorbeşti cu Dex despre ce se întâmplă, nu?

— Da. Presupun că da.

— Presupui?

— Sunt sigură că o să vorbesc. Asta intenţionez.

— Bine. Ai grijă să te ţii de cuvânt. Îmi aruncă o privire serioasă. E momentul crucial.

Mă strâmb.

— Rachel, să nu te răzgândeşti şi să dai înapoi. Dacă vrei să fii cu el, acum e momentul să spui răspicat tot ce ai de zis.

— Ştiu. Am înţeles.

Preţ de o clipă, îmi închipui că sunt ca Hillary. Puternică, îndrăzneaţă şi încrezătoare.

— O să te sun dacă fata dă vreun semn de suspiciune.

Încuviinţez din cap şi simt o urmă de vinovăţie pentru asemenea complot împotriva lui Darcy.

Hillary ştie la ce mă gândesc.

— Fă ceea ce trebuie să faci, spune ea. Nu-ţi pierde elanul chiar acum!

La şapte fix, aşa cum stabiliserăm, Dexter ajunge la uşă, cu o tunsoare nouă, care-i accentuează pometii. Ţine în mână o sticlă cu vin roşu, un rucsac mic şi negru şi un buchet de crini imperiali albi, din cei pe care-i găseşti la orice magazin de delicatese coreean, cu trei dolari firul. Chiar dacă sunt ieftini şi oarecum ofiliţi, îmi plac la fel de mult ca trandafirii mei cei scumpi.

— Ăştia sunt pentru tine, zice el. Îmi pare rău, sunt cam veştejiţi.

— Sunt minunaţi, spun eu. Mulţumesc.

Mă urmează în bucătărie, iar eu caut o vază în care să-i pun. I-o arăt pe cea albastră, preferata mea, în dulapul

de sus, unde nu pot ajunge.

— Poţi să iei tu vaza, te rog?

O ia şi o pune pe masă, iar eu mă apuc să tai din cozile florilor şi să le aranjez. Din câte-şi dă el seama, sunt o zeiţă casnică.

— Am reuşit, îmi şopteşte Dex la ureche.

Pielea mi se înfioară pe braţe. Reuşesc să pun florile în vază şi să tom puţină apă înainte să mă întorc şi să-l sărut. Are gâtul cald, iar la ceafă părul este încă umed de la tuns. Miroase a apă de colonie, iar el nu foloseşte în mod normal aşa ceva. Bineînţeles că şi eu m-am dat cu parfum, deşi nu-mi stă în obicei. Dar asta e o ocazie specială. Obişnuiţi fiind cu crâmpeie de timp petrecute împreună, aceste câteva zile ne-ar putea părea o veşnicie. Felul în care mă simt îmi aminteşte cum săream efectiv din autobuz în ultima zi de şcoală înaintea vacanţei de vară. Gândindu-mă doar la ce să fac mai întâi: să mă plimb cu bicicleta, să mă duc la piscină sau să joc „Adevăr sau minciună” cu Darcy şi cu Annalise în pivniţa mea răcoroasă şi neterminată. Astăzi ştiu ce vreau să fac mai întâi şi sunt destul de sigură că o s-o facem curând. Îl sărut pe Dexter pe gât şi simt în nări mirosul dulce al pielii lui şi parfumul crinilor.

— În weekendul ăsta o să ne lăsăm duşi de val, zice el şi îmi trage peste cap bluza mulată, pe care o lasă apoi să cadă la picioarele noastre.

Îmi desface sutienul şi îmi cuprinde sânii în palme, apoi faţa. Îmi apasă uşor ceafa cu degetele.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici, recunosc eu. Sunt atât de fericită.

— Şi eu, răspunde el în timp ce-mi descheie nasturii de la jeanşi.

Îl duc pe Dex spre pat, îi scot hainele şi-i admir trupul din toate unghiurile, în timp ce-l sărut în locuri noi.

În spatele genunchilor. În interiorul coatelor. Avem timp.

Facem dragoste lent şi fiecare dintre noi îl opreşte pe celălalt în diferite momente, până când nu mai rezistăm şi ne îndreptăm impetuoşi, aproape fără suflare, spre punctul culminant. Îl simt mai al meu decât în orice alt moment şi ştiu şi de ce. Nu se duce acasă, la ea, în seara asta. N-o să fie nevoie să se spele pentru a scăpa de urmele împreunării noastre. Îmi înfig unghiile în spatele lui şi-l trag mai aproape de mine.

După ce facem dragoste, comandăm burgeri, pe care-i mâncăm la lumina lumânărilor. După care ne suim înapoi în pat, vorbim şi ascultăm muzică, luptându-ne cu valurile de epuizare, ca să putem savura cât mai mult din timpul petrecut împreună, nu să-l pierdem dormind.

Singura întrerupere e pe la miezul nopţii, când Dex zice că ar trebui se sune pe Darcy. Îi spun că e o idee bună şi mă întreb dacă ar fi bine să mă retrag şi să-i ofer intimitate sau să rămân în pat lângă el. Mă hotărăsc să mă duc la baie şi să-l las să-şi rezolve problema. Dau drumul la apă ca să nu aud niciun crâmpei din conversaţia lor. Un minut mai târziu, Dex mă strigă.

Întredeschid uşa.

— Ai terminat?

— Da. Vino aici! Nu trebuia să pleci.

Mă sui înapoi în pat lângă el şi îi caut mâna.

— Îmi pare rău pentru întrerupere, zice el.

— Nu-i nimic. Înţeleg.

— Mi-am luat nişte măsuri de precauţie… Bănuiesc că n-o să sune. I-am spus că mă duc spre casă şi că mă voi băga în pat.

— Ce face?

— Sunt cu toţii la Talkhouse. Beţi şi fericiţi.

Noi doi suntem însă ceva mai treji şi mult mai fericiţi, pierduţi cu totul printre cearşafuri, cu capetele odihnindu-

se pe o singură pernă. Când Dex se ridică să stingă lumânarea care arde pe pervazul ferestrei, observ câteva fire de păr rămase de la tuns care s-au mutat de pe gâtul lui pe faţa mea de pernă albă. Ceva legat de firişoarele alea minuscule de păr negru mă face aşa de fericită, că-mi vine să plâng.

Închid ochii, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

La un moment dat, adormim.

Şi apoi se face dimineaţă.

Deschid ochii şi îmi amintesc de prima dimineaţă când ne-am trezit împreună, de spaima subită care mi-a cuprins sufletul în duminica aceea în care am împlinit treizeci de ani. Sentimentul pe care-l am acum nu ar putea fi mai diferit. Bucurie calmă.

— ’Neaţa, Rachel.

— ’Neaţa, Dex.

Amândoi surâdem.

— La mulţi ani de 4 Iulie, zice, odihnindu-şi mâna pe partea interioară a coapsei mele.

— La mulţi ani de 4 Iulie!

— Nu e ca de obicei de 4 Iulie. Fără foc de artificii, fără picnicuri planificate, fără plajă. Nu te deranjează? mă întreabă el.

— Nu. Nu mă deranjează.

Facem dragoste, apoi mergem la duş împreună. La început, mă simt stânjenită, dar, după câteva minute, mă relaxez şi-l las să mă spele pe spate. Rămânem sub apa fierbinte (îi place apa la fel de fierbinte ca şi mie) mult după ce ni s-au încreţit degetele. După care ieşim în oraş, pe Third Avenue, spre Starbucks. E o zi umedă şi cenuşie şi stă să plouă. Dar noi n-avem nevoie de vreme bună. Fericirea mi-a umplut sufletul.

Suntem singurii care comandă. Din difuzoare se aude cântând Marvin Gaye. Eu cer o cafea mare cu lapte

degresat. Dex zice:

— Daţi-mi şi mie acelaşi lucru, în pahar mare, cu… ăăă… lapte normal.

Îmi place că sare peste terminologia încetăţenită la Starbucks, omiţând cuvântul „grande”, şi comandă cafeaua ca un bărbat adevărat.

Fata vioaie din spatele tejghelei strigă comanda către colega ei, care marchează prompt paharele, cu un marker negru. Angajaţii de la Starbucks sunt întotdeauna bizar de bine dispuşi – chiar şi în cele mai groaznice momente ale orelor de vârf, când trebuie să facă faţă hoardelor de indivizi irascibili care-şi aşteaptă nerăbdători tratamentul cu cafeină.

— A, staţi aşa, zice fata radiind. Astea sunt împreună sau separat?

Dex răspunde repede:

— Suntem… sunt împreună.

Zâmbesc. „Suntem împreună”.

— Mai doriţi ceva?

— Ăăă… da. Eu vreau o brioşă cu afine, spune Dex, apoi se uită la mine. Rachel?

— Da, vreau şi eu una, zic, rezistând tentaţiei de a cere o brioşă fără grăsimi. Nu vreau să semăn cu Darcy.

— Deci, două brioşe cu afine.

Dex plăteşte şi apoi pune restul în recipientul pentru bacşiş de lângă casă. Fata-mi zâmbeşte de parcă ar spune: „Tipul tău nu e doar trăsnet, mai e şi generos”.

Eu şi Dex punem câte un pliculeţ de zahăr brun în cafea, amestecăm şi ne aşezăm la tejgheaua care dă spre stradă. Trotuarele sunt pustii.

— Îmi place la nebunie New York-ul aşa, spun eu, gustând din spuma de lapte. Ne uităm cum un taxi singuratic rătăceşte pe Third Avenue. Ascultă. niciun claxon.

— Da. Chiar e mort, zice. Pun pariu că putem face rezervare oriunde în seara asta. Ţi-ar plăcea să ieşim?

Mă uit la el.

— Nu putem face asta.

Să bem o cafea e una, dar să luăm cina împreună e cu totul altceva.

— Putem să facem ce vrem. N-ai înţeles până acum chestia asta?

Îmi face cu ochiul şi soarbe din cafea.

— Dacă ne vede cineva?

— Nu e nimeni în oraş. Face semn spre fereastră. Şi ce dacă ne vede? Avem voie să mâncăm, nu? La naiba, aş putea chiar să-i spun lui Darcy că ieşim împreună să ciugulim ceva. Ştie că suntem amândoi prinşi aici şi că lucrăm, nu?

— Cred că da.

— Hai! Vreau să te scot în oraş. Nu te-am invitat niciodată în oraş, să avem o întâlnire ca la carte. Mă simt prost din cauza asta. Ce zici?

Ridic din sprâncene şi zâmbesc larg.

— Ce e cu privirea asta? mă întreabă Dex.

Buzele lui pline ating marginea cănii.

— „Întâlnire ca la carte” nu e sintagma potrivită care-mi vine-n minte când mă gândesc la noi.

— A, de asta, zice el, fluturându-şi mâna în aer, ca şi cum acesta ar fi un detaliu nesemnificativ în relaţia noastră. Ei bine, n-avem ce face.

Într-adevăr, împrejurările sunt… mai puţin decât ideale.

— E chiar mai rău. Să spunem lucrurilor pe nume, Dex! Avem o aventură.

E afirmaţia mea cea mai îndrăzneaţă legată de situaţia noastră. Ştiu că Hillary nu mi-ar da niciun premiu pentru francheţe, dar mie-mi stă inima-n loc. E un

comentariu mai mult decât îndrăzneţ pentru mine.

— Presupun că ai dreptate, zice el ezitant. Dar, când sunt cu tine, nu mă gândesc la indecenţa. relaţiei noastre. Faptul că suntem împreună nu mi se pare un lucru rău.

— Ştiu ce vrei să spui, răspund eu, gândindu-mă că sunt totuşi câţiva oameni care nu ar prea fi de acord.

Aştept să spună el mai multe despre asta. Despre noi. Despre viitorul nostru. Sau măcar despre escapada noastră din weekendul ăsta. N-o face. În schimb, propune să luăm cafeaua acasă şi să citim ziarul în pat.

— Sună minunat, mă entuziasmez eu, întrebându-mă ce secţiune din ziar parcurge mai întâi.

Vreau să ştiu totul despre el.

Plouă cu intermitenţe toată ziua, aşa că stăm în casă, mutându-ne din pat pe canapea şi înapoi în pat, vorbind ore întregi, fără să ne uităm vreo clipă la ceas. Discutăm despre toate – liceu, colegiu, facultate, familiile noastre, prieteni, cărţi, filme. Dar nu despre Darcy sau despre situaţia în care ne aflăm. Nici măcar atunci când ea îl sună pe mobil ca să-l salute. Îmi studiez unghiile în timp ce el îi spune că tocmai a ieşit din birou ca să mănânce ceva şi că da, a făcut multe, a lucrat toată ziua la o prezentare. Mormăie „şi eu” la sfârşitul scurtei lor convorbiri, aşa că ştiu cum a încheiat ea discuţia. Îmi spun că multe cupluri îşi încheie conversaţiile telefonice cu „te iubesc” cu acelaşi automatism cu care alţii spun „la revedere”. Nu înseamnă mai nimic.

În timp ce Dex îşi închide mobilul cu un aer iritat, telefonul meu începe să sune. E Darcy. Dex râde.

— Tocmai mi-a spus că trebuia să închidă. Bineînţeles că trebuia. Ca să te sune pe tine!

Nu răspund, dar ascult mesajul după aceea. Se plânge de vreme, dar zice că se distrează oricum. Spune că-i e dor de mine. Că nu e acelaşi lucru fără Dex şi fără

mine. N-am de gând să mă simt vinovată. N-o să mă simt.

Seara, mă despart de Dex pentru câteva ore, pentru ca el să se poată duce acasă să se schimbe pentru cină, fiindcă nu şi-a adus la mine decât jeanşi, un şort şi obiectele de toaletă strict necesare. Îmi e dor de el cât lipseşte, dar îmi place că despărţirea face ca ieşirea noastră în oraş să semene mai mult cu o întâlnire. În plus, sunt recunoscătoare pentru ocazia de a fi singură cât timp mă aranjez. Pot să fac chestiile mărunte pe care un tip cu care abia ai început să te întâlneşti nu ar trebui să le vadă: pensat fire rebele din sprâncene, parfumat în locuri strategice (în spatele genunchilor, între sâni) şi machiat în aşa fel încât să laşi impresia că eşti foarte discret fardată.

Dex vine să mă ia la 7.45 şi ne ducem cu taxiul la Balthazar, unul dintre restaurantele mele preferate din Manhattan, unde în mod normal e imposibil să obţii o rezervare dacă nu telefonezi cu câteva săptămâni înainte sau dacă nu vrei să mergi la ora şase ori la miezul nopţii. Dar noi ajungem acolo la opt fix şi ni se dă un separeu discret, ideal. Îl întreb pe Dex dacă ştie că Jerry Seinfeld a cerut-o în căsătorie pe soţia lui, Jessica Sklar, la Balthazar. Poate că exact în locul ăsta i-a cerut Jerry mâna, cu inelul de la Tiffany.

— Nu ştiam, zice Dex, ridicând privirea de la lista de vinuri.

— Ştiai că i-a dat papucii soţului ei, cu care era măritată de patru luni, pentru Jerry?

Râde.

— Da, cred că pe asta am auzit-o.

— Balthazar e, probabil, restaurantul preferat al infamilor.

Dezaprobă din cap şi-mi zâmbeşte exasperat.

— Te rog, nu te mai referi la noi în asemenea termeni.

— Fii realist, Dexter! E o infamie… Suntem exact ca Jerry şi ca Jessica.

— Uite ce-i, nu putem să negăm ceea ce simţim, spune Dex cu sinceritate.

Da. Şi poate că tot aşa i-a şoptit şi Jessica lui Jerry la telefonul mobil, în timp ce soţul cel nesuspicios stătea în camera de alături şi se strica de râs uitându-se la Must-See TV[21].

Studiez atent meniul şi-mi dau seama că părerea mea despre Jerry şi Jessica s-ar putea schimba. Aderasem la ideea că el era un „spărgător" de cămine fără milă, iar ea – o oportunistă neruşinată, care a progresat cu sânge rece, schimbându-şi soţul, Eric Nederlander, cu un exemplar mai bogat şi mai amuzant imediat ce s-a ivit ocazia – iar aceasta s-a ivit chiar iute, după cum am citit, la Reebok Sports Club, sala de sport din Upper West Side unde este şi Darcy membră. Acum nu mai sunt aşa de convinsă. Poate că *aşa* au stat lucrurile. Dar poate că Jessica s-a măritat cu Eric Nederlander pentru că a crezut cu adevărat că-l iubeşte, până la un anumit moment din viaţa ei, când l-a întâlnit pe Jerry, la doar câteva zile după ce se întorsese din luna de miere din Italia, şi şi-a dat seama că, de fapt, nu iubise niciodată până în acel moment, că sentimentele ei pentru Jerry depăşeau cu mult ceea ce simţea pentru Eric.

Ce era să facă fata? Să rămână căsătorită cu bărbatul nepotrivit, de dragul aparenţelor? Jessica ştia ce de critici avea să atragă asupra sa, nu numai din partea prietenilor, a familiei şi a soţului, căruia îi jurase să-i fie alături pentru totdeauna (nu doar pentru 120 de zile), ci şi din partea întregii lumi – sau, în orice caz, a acelora dintre noi care, teribil de plictisiţi de propriile vieţi, devorăm revista

21 Must-See TV este sloganul unei reclame folosite de televiziunea NBC în anii '90 pentru a-şi promova sitcomurile (n.tr.)

People în secunda în care apare la chioşcuri. Cu toate astea, şi-a urmat planul, conştientă de faptul că nu avem decât o singură viaţă. Şi-a scos capul în lume şi, exact ca broscuţa din jocul meu video preferat, a traversat strada, ajungând în siguranţă în cutiuţa de pe ecran sau, ca să fiu mai precisă, într-o reşedinţă de şase milioane de dolari, cu privelişte spre Central Park. Mărturisindu-şi greşeala, a dat dovadă de reală tărie de caracter şi de curaj. Şi poate că şi Jerry merita toate aprecierile pentru că ignorase mânia lumii şi-şi urmase cu orice preţ chemările inimii. Poate că pur şi simplu dragostea adevărată avusese câştig de cauză.

Fără să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat între Jessica, Eric şi Jerry, noţiunile mele referitoare la respectarea regulilor în dragoste încep dintr-odată să capete noi contururi.

— Te-ai hotărât ce ai vrea să comanzi? mă întreabă dintr-odată Dex.

Zâmbesc şi spun că aştept să aflu care sunt specialităţile.

După cină, Dex mă întreabă dacă vreau să mergem să mai bem ceva.

— Tu vrei? întreb eu în loc de răspuns, dorind să-i fac pe plac, să-i dau răspunsul potrivit.

— Eu te-am întrebat primul.

— Aş prefera să mergem acasă.

— Bun. Şi eu.

Noaptea s-a mai înseninat puţin şi, când taxiul ne lasă în colţ la mine, vedem în depărtare o explozie de artificii, dincolo de East River. Explozii de albastru, roz şi auriu luminează ceea ce ni se pare acum oraşul nostru personal. Ne ţinem de mână şi ne uităm în sus spre cer, urmărind artificiile în tăcere minute în şir, înainte să intrăm şi să-i urăm noapte bună lui José, care e deja

convins că Dexter este iubitul meu.

Urcăm, ne dezbrăcăm şi facem dragoste. Nu-i doar imaginaţia mea, ci chiar este, de fiecare dată, tot mai bine. După aceea, niciunul dintre noi nu vorbeşte şi stăm amândoi nemişcaţi. Adormim, ţinându-ne strâns în braţe.

Dimineaţa, mă trezesc exact când cerul începe să se lumineze. Ascult cum respiră Dex şi-i studiez linia ascuţită a pometilor. Ochii i se deschid brusc. Feţele ne sunt aproape lipite.

— ’Neaţa, iubito.

Vocea-i e uşor răguşită de somn.

— Bună, spun încetişor. Bună dimineaţa.

— De ce eşti trează? E devreme.

— Mă uit la tine.

— De ce?

— Pentru că-mi place la nebunie chipul tău, zic eu.

Pare sincer surprins de comentariul meu. Dar cum e posibil acest lucru? Sigur ştie că este foarte atrăgător.

— Şi mie-mi place mult cum arăţi, spune el, în vreme ce mă cuprinde cu braţele şi mă trage la pieptul lui. Şi-mi place să te ating.

Simt cum roşesc.

— Şi gustul tău, zice, sărutându-mă pe gât şi pe faţă. Şi cred că totul are sens…

Evităm un sărut pasional, ceea ce e şi firesc, ţinând cont de faptul că abia ne-am trezit.

— De ce?

— Păi, fiindcă…

Respiră precipitat şi pare agitat, aproape speriat. Iau un prezervativ din sertarul noptierei, dar el îmi trage mâna înapoi şi mă pătrunde, repetând:

— Fiindcă.

Cred că s-ar putea să ştiu de ce. Sper că ştiu de ce.

— Fiindcă, Rachel. Se uită în ochii mei. Fiindcă te

iubesc.

Rosteşte cuvintele exact aşa cum le gândesc eu. Cu greu mi-am reprimat impulsul de a i-o spune eu mai întâi. Acum însă nu mai trebuie să mă abţin.

Încerc să memorez totul legat de momentul acesta. Privirea, atingerea pielii lui. Chiar şi felul în care lumina se strecoară pieziş printre jaluzele. Momentul depăşeşte perfecţiunea, depăşeşte tot ceea ce am simţit eu până acum. Aproape că devine greu de suportat. Nu-mi pasă că Dex e logodit cu Darcy sau că ne întâlnim pe furiş, ca o pereche de proscrişi. Nu-mi pasă că dinţii mei au nevoie de un periaj straşnic şi că părul mi-e ciufulit şi umed în jurul feţei. Nu-l simt decât pe Dex, îi aud vorbele şi ştiu, fără niciun dubiu, că ăsta este cel mai fericit moment din viaţa mea. Prin minte-mi trec diferite crâmpeie. Cinăm la lumina lumânărilor şi sorbim din cea mai fină şampanie. Stăm îmbrăţişaţi lângă un foc însufleţit, dintr-o fermă veche, cu podele ponosite, din Vermont, iar afară ninge cu fulgi cât un bănuţ de argint. Suntem la un picnic, la Bordeaux, pe o pajişte plină de flori galbene, iar el îmi dă un inel vintage cu diamant.

„Toate astea chiar ar putea să se întâmple. Mă iubeşte, îl iubesc. Ce altceva mai trebuie?” în mod sigur, nu se va căsători cu Darcy. Nu pot fi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Îmi regăsesc glasul şi reuşesc să-i întorc şi eu cuvintele. Vorbe pe care nu le-am mai rostit de mult, de foarte mult timp. Vorbe care n-au însemnat nimic până acum.

Niciunul dintre noi nu conştientizează declaraţia noastră de dragoste, dar o simt în aer, peste tot în jurul nostru. E ceva mai palpabil decât umiditatea. O simt în felul în care se uită la mine şi-mi rosteşte numele. Suntem un cuplu, iar cuvintele acelea ne-au făcut încrezători şi îndrăzneţi. La un moment dat, când ne plimbăm prin

Central Park, mă ia de mână. Doar pentru câteva clipe, cinci sau şase paşi, dar suficient cât să simt un fior de adrenalină. Dacă suntem prinşi? Ce ar urma? O părticică din mine vrea să se întâmple aşa, vrea să dăm peste vreo cunoştinţă de-a lui Darcy, vreo colegă de serviciu rămasă în oraş cu treabă, care a ieşit pentru o scurtă plimbare prin parc. O va informa luni dimineaţa pe Darcy că l-a văzut pe Dex cu o fată şi că se ţineau de mână. Mă va descrie în amănunt, dar am o figură destul de comună ca Darcy să nu îşi dea seama că despre mine e vorba. Şi dacă o va face, o să neg, susţinând că am fost la serviciu toată ziua. O să spun că nici măcar nu am o cămaşă roz – e nouă, şi ea n-a văzut-o niciodată. O să fiu extrem de indignată, iar ea o să-mi ceară scuze şi o să se întoarcă la faptul că Dex o înşală. O să se hotărască să-l părăsească, şi eu o să fiu lângă ea, plină de compasiune, asigurând-o că procedează corect. În felul ăsta, Dex n-o să fie nevoit să mintă sau să acţioneze în vreun fel. Totul o să fie perfect pentru noi.

Ne plimbăm până la lac, pe care-l înconjurăm, admirând priveliştile oraşului. Trecem pe lângă un băiat îmbrăcat din cap până-n picioare cu haine de lucru milităreşti, care plimbă un beagle bătrân, apoi pe lângă o femeie supraponderală care gâfâie în timp ce aleargă încet, cu coatele ieşindu-i în afară în mod dizgraţios. Ascult cum scrâşneşte pietrişul sub tălpile noastre în timp ce ne plimbăm, perfect sincronizaţi. Sunt mulţumită. Lacul, priveliştea, oraşul şi lumea ne aparţin mie şi lui Dex.

Nori negri se îngrămădesc pe cer deasupra noastră şi, în cele din urmă, plecăm din parc. Ne hotărâm să nu ne schimbăm pentru cină, aşa că ne îndreptăm direct spre Atlantic Grill, un restaurant de lângă apartamentul meu. Amândoi avem chef de peşte, vin alb şi îngheţată de vanilie. După cină, ne repezim înapoi în apartamentul meu

pe o ploaie torenţială, râzând în timp ce traversăm străzile şi stropindu-ne când călcăm în băltoacele formate pe trotuare. Odată ajunşi, ne dezbrăcăm de hainele ude şi ne ştergem bine unul pe altul cu prosopul, râzând în continuare. Dex îşi trage pe el o pereche de boxeri. Eu port unul dintre tricourile lui. Apoi punem un CD cu Billie Holiday şi mai deschidem o sticlă de vin – roşu, de data asta. Ne întindem pe canapea şi stăm de vorbă ore întregi; ne ridicăm, într-un final, doar ca să ne spălăm pe dinţi şi să ne mutăm în pat pentru încă o noapte de dormit împreună.

Apoi, brusc, aşa cum se întâmplă întotdeauna, timpul prinde viteză. Şi, la fel cum în prima noapte petrecută cu Dex am simţit că începe vara, teama că timpul nostru împreună se isprăveşte îmi aminteşte de sfârşitul lui august, când reclamele la rechizite anunţând începerea anului şcolar le vor înlocui pe cele cu copiii blonzi care sorb sucuri lângă piscină. Îmi amintesc bine sentimentul: un amestec de tristeţe şi de panică. Aşa mă simt acum, în sâmbăta asta, când stăm pe canapea în vreme ce se lasă înserarea. Îmi tot spun să nu fiu tristă şi să stric astfel ultima noastră noapte împreună. Îmi spun că abia de-acum o să vină partea cea mai frumoasă. Mă iubeşte.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Dex se uită la mine şi zice:

— Am vorbit serios.

E prima oară când se referă la schimbul nostru sacru de cuvinte.

— Şi eu.

Mă simt încrezătoare şi sunt sigură că momentul discuţiei noastre cruciale se apropie. Discuţia noastră de Ziua Independenţei. O să vorbim despre ceea ce putem face pentru ca povestea asta să meargă. Despre faptul că ne doare sufletul s-o rănim pe Darcy, dar că nu avem de ales. Aştept să aducă el vorba despre asta. El trebuie să

începă această discuţie.

Şi atunci spune:

— Orice s-ar întâmpla, am vorbit serios.

Vorbele lui cad ca sunetul unui ac care zgârie un disc. Simt că mi se face rău şi sunt pe punctul să mă prăbuşesc. De-asta nu trebuie să-ţi faci niciodată speranţe, niciodată. De-asta trebuie să vezi partea goală a paharului. Pentru ca, atunci când se goleşte, să nu fii aşa de distrus. Îmi vine să plâng, dar păstrez o mină inexpresivă – îmi administrez o doză de

Botox psihologic. Nu pot să plâng, din mai multe motive, printre care şi faptul că, dacă mă întreabă de ce plâng, n-o să pot să articulez vreun răspuns.

Mă străduiesc să salvez noaptea, să readuc atmosfera fericită. „Mă iubeşte, mă iubeşte, mă iubeşte”, îmi tot repet. Dar nu ajută. Se uită la mine îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap că nimic, dar el insistă, cu voce blândă:

— Hei, hei, hei… îmi ridică bărbia, mă priveşte în ochi. Ce e?

— Sunt tristă. Vocea-mi tremură când rostesc: Este ultima noastră noapte împreună.

— Nu e ultima noastră noapte.

Respir adânc.

Nu?

— Nu.

Dar asta nu explică, de fapt, prea multe. Ce înseamnă „Nu”? Că o să continuăm în felul ăsta încă vreo câteva săptămâni? Până în seara dinaintea cinei cu repetiţia pentru nuntă? Sau vrea să spună că ăsta e doar începutul? De ce nu este mai explicit? Nu-mi pot aduna curajul să întreb. Mă tem de răspunsul lui.

— Rachel, te iubesc.

Rămâne cu buzele rotunjite până când mă aplec şi-l sărut. Răspunsul meu e un sărut. Eu n-o să-i mai spun vorbele astea până când nu avem discuţia lămuritoare. „Nu prea se cheamă că iau atitudine!”

Ne sărutăm pe canapea; urmează descheiatul fermoarelor şi al nasturilor şi încercarea de a ieşi cu graţie din jeanşi, ceea ce e imposibil. Îndepărtăm din calea noastră diferite pagini din *The Times*. Urmează remediul sigur, un fel de panaceu. Facem dragoste, dar mintea îmi zboară aiurea. Gândesc, gândesc, gândesc. Simt cum rotiţele din creierul meu se învârtesc ca în interiorul unui ceas elveţian. „Ce intenţionează să facă? Ce se va întâmpla?”

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc lângă Dex, îmi vine în cap replica lui: „Indiferent ce se întâmplă”. Dar, în timpul somnului, mintea mea a prelucrat sensul cuvintelor lui şi a ajuns la o explicaţie perfect logică: Dexter a vrut, pur şi simplu, să spună că, indiferent ce o să ni se întâmple, indiferent ce o să spună sau o să facă Darcy, chiar dacă vom fi nevoiţi să stăm ceva timp departe unul de celălalt după tot acel dezastru, el o să aştepte să mă iubească, iar la sfârşit totul va ieşi aşa cum ne dorim. Probabil că asta a vrut să spună. Şi totuşi, vreau să-l aud pe el zicând asta. Cu siguranţă, o să spună mai multe înainte să plece.

Ne sculăm, facem duş împreună şi ne ducem la Starbucks. Avem deja o rutină. Darcy şi ceilalţi o să ajungă curând acasă. Mai avem doar câteva minute împreună şi încă nicio discuţie, nicio concluzie. Ne terminăm cafeaua şi plecăm; pe drum, ne oprim la un magazin de jucării. Dex are nevoie de un cadou pentru bebeluşul unui prieten de la serviciu. Doar o mică atenţie. Nu mă pot decide dacă să mă bucur de sentimentul că suntem un cuplu adevărat, că facem cumpărături în doi, sau să mă simt tristă fiindcă

risipim astfel momentele noastre împreună, care se împuţinează simţitor. Tind spre a doua variantă. Nu vreau decât să ne întoarcem în apartament ca să mai stăm câteva clipe amândoi. Suficient cât să-mi spună ce are de gând.

Dar Dex zăboveşte la diferite jucării şi cărţi, cerându-mi părerea, străduindu-se să ajungă la o decizie care nu contează deloc în povestea noastră. În cele din urmă, se hotărăşte la un brontozaur mare şi verde, cu o expresie de personaj de desene animate. Nu e ceea ce aş alege eu pentru un nou-născut, dar îi admir hotărârea. Sper că va da dovadă de aceeaşi determinare şi în ce priveşte relaţia noastră.

— E drăguţ. Nu crezi? întreabă el, ridicându-i semeţ capul mic.

— Adorabil.

Apoi, când e pe cale să plătească dinozaurul, dă cu ochii de un coş din plastic plin cu zaruri din lemn. Alege două zaruri roşii cu puncte aurii pictate şi le ţine un timp în palmă.

— Cât costă o pereche de zaruri?

— Patruzeci şi nouă de cenţi bucata, spune bărbatul de la casă.

— Un chilipir. Le iau.

Plecăm din magazin şi mergem pe jos spre apartamentul meu. Oamenii se întorc în oraş în flux continuu; traficul a revenit la ritmul normal. Aproape că am ajuns la imobilul meu. Dex ţine sacoşa cu dinozaurul în mâna dreaptă şi zarurile în stânga. Le-a scuturat tot drumul. Mă întreb dacă şi lui i se strânge dureros stomacul, cum mi se întâmplă mie.

— La ce te gândeşti? îl întreb.

Vreau un răspuns lung, care să exprime tot ceea ce gândesc eu. Vreau o garanţie, o fărâmă de speranţă.

Ridică din umeri şi îşi linge buzele.

— La nimic important, zice el.

„TE CĂSĂTOREŞTI CU DARCY?” Cuvintele astea îmi vuiesc în cap. Dar nu zic nimic, gândindu-mă că nu e o strategie bună să-l presez. Ca şi cum ceea ce spun sau nu spun în ultimele noastre minute petrecute împreună ar avea vreo importanţă. Totul pare aşa de fragil… Soarta a trei oameni se leagănă pe o pânză de păianjen, asemenea elefanţilor din cunoscutul cântecel pentru copii.

— Îţi plac jocurile de noroc? mă întreabă Dex, studiind zarurile în timp ce merge.

— Nu, zic eu.

Ca să vezi, ce surpriză! Rachel evită riscurile.

— Ţie? întreb eu.

— Da, spune. Îmi place să joc craps32. Numărul meu norocos este şase: un patru şi un doi. Tu ai un număr norocos?

— Nu. Adică, îmi plac şesarii dubli, recunosc eu, încercând să-mi ascund disperarea.

Femeile disperate nu sunt atrăgătoare. Femeile disperate pierd.

— De ce şesari dubli?

— Nu ştiu, zic.

N-am chef să-i explic că mi se trage de când jucam table cu tata, în copilărie. Atunci aş fi făcut incantaţii pentru doi de şase şi, de fiecare dată când dădeam şase-şase, tata îmi zicea Boxcar Willy. Tot nu ştiu cine e Boxcar Willy, dar îmi plăcea la nebunie când îmi spunea aşa.

— Vrei să arunc doi şesari pentru tine?

— Da, spun eu, arătând în jos, spre trotuarul murdar, ca să-i fac pe plac. Chiar te rog.

Ne oprim în colţ, la intersecţia dintre Seventieth Street şi Third Street. Un autobuz trece pe lângă noi abia târându-se şi o femeie cu un bebeluş e cât pe-aci să intre cu căruţul în Dex. El însă pare să ignore pe toată lumea,

scuturând zarurile cu amândouă mâinile, cu o expresie de intensă concentrare pe chip. Dacă l-aş vedea în aceeaşi ipostază, dar în Atlantic City, îmbrăcat cu haine din poliester şi cu un lanţ de aur, m-aş întreba dacă nu cumva şi-a pus la bătaie casa şi economiile.

— Pe ce pariem? întreb.

— Să pariem? Suntem în aceeaşi echipă, iubito, zice el cu accent de Queens, după care suflă în zaruri cu putere, umflându-şi obrajii netezi şi pufăind ca un puşti care suflă în lumânările de pe tortul de la ziua lui.

— Aruncă un şase-şase pentru mine! îl îndemn.

— Şi dacă îmi iese?

Îmi spun în gând: „Dacă arunci şase-şase, rămânem împreună. N-o să fie nicio nuntă cu Darcy”. Dar cu voce tare zic:

— Înseamnă noroc pentru noi.

— Bine, atunci. Şase-şase vine chiar acum pentru tine.

Îşi linge buzele şi scutură zarurile cu mai multă forţă.

Îmi bate soarele în ochi fix când el aruncă zarurile în aer, le prinde cu uşurinţă, apoi îşi lasă braţul în jos cu multă pricepere, ca şi cum s-ar pregăti să arunce o bilă de popice. Deschide mâna, iar zarurile cad cu un pocnet pe beton, chiar acolo, în intersecţia aglomerată din Manhattan.

Un zar roşu aterizează imediat pe şase. Inima-mi bate cu putere la gândul „Ce-ar fi dacă…” Ne lăsăm pe vine deasupra zarului de pe pământ şi a geamănului său, care se învârteşte pe propria axă, pentru ceea ce nouă ni se pare o veşnicie. Dacă ai încerca să faci un zar să se învârtească aşa de mult timp, n-ai reuşi. Dar, uite-l, se întoarce pe muchie, o pată neclară de puncte aurii pe fond roşu. Apoi încetineşte, încetineşte, încetineşte şi se aşază frumos lângă primul. Două rânduri de câte trei puncte pe

al doilea zar.

Doi sesari.

„Boxcar Willy”.

„Sfinte Sisoe, mă gândesc, n-o să fie nicio nuntă cu Darcy! Acesta a fost felul lui de a-mi explica acel «Indiferent ce se va întâmpla», ca şi cum l-ar fi ghidat cineva de sus. Ei bine, ai ce-ai vrut. Uite! Şase-şase. Destinul nostru”.

Ridic privirea de la zaruri la Dexter – întrebându-mă dacă să-i spun care fusese, de fapt, miza. Se uită la mine cu gura uşor deschisă. Ne întoarcem din nou privirile spre zaruri, ca şi cum ar fi existat riscul să nu fi văzut bine.

„Ce şanse sunt? Hmm, ar fi exact 1 la 36. Puţin sub 3 la sută”.

Deci nu vorbim despre şanse de una la un milion. Dar statistica asta e înşelătoare dacă o scoţi din contextul nostru. Am ajuns la capătul unui weekend crucial, plin de semnificaţii, petrecut împreună. Exact când mai aveam câteva minute până când drumurile noastre urmau să se despartă (Pentru restul zilei? Pentru totdeauna?), Dexter a cumpărat zarurile, ca un capriciu, s-a jucat cu ele în loc să le pună în sacoşă alături de brontozaurul de jucărie şi şi-a luat aerul ăla adolescentin de cartofor. Intru în joc, deşi nu ara deloc dispoziţie pentru aşa ceva. Apoi decid, chiar dacă în tăcere, miza aruncării. Iar el dă un şase-şase! Ca pentru a-mi spune: „Suntem infailibili, iubito”.

Mă uit la zarurile lui de 98 de cenţi cu deferenţa pe care ai avea-o faţă de un glob de cristal dintr-o încăpere somptuos împodobită cu tapiserii, unde cea mai faimoasă ghicitoare din lume, ridată de soarele persan, tocmai ţi-a povestit trecutul, prezentul şi viitorul. Chiar şi Dex – care nu ştie ce a făcut pentru noi cu doar câteva secunde în urmă – e impresionat şi-mi spune că trebuie să mergem la Atlantic City, în Vegas, pentru că am face o echipă pe

cinste.

„Exact”.

Îmi zâmbeşte şi zice:

— Uite, ăsta-i norocul tău, iubito.

Nu spun nimic, ci adun doar zarurile şi le îndes în buzunarul din faţă al pantalonilor mei scurţi.

— Îmi furi zarurile?

„Zarurile noastre”.

— Îmi trebuie, zic eu.

Ne întoarcem în apartamentul meu, unde îşi adună lucrurile şi-şi ia rămas-bun.

— Mulţumesc pentru un weekend fabulos, spune el în cele din urmă, iar faţa lui e imaginea în oglindă a chipului meu.

Şi el pare trist.

— Da, a fost minunat. Mulţumesc.

Încerc să am atitudinea unei fete încrezătoare. Îşi muşcă buza de jos.

— Ar fi bine să plec. Deşi tare aş vrea să rămân.

— Da, e mai bine să pleci.

— Te sun curând. Oricând pot. De îndată ce pot.

— OK, zic şi aprob cu o mişcare a capului.

— OK. Pa, pa.

Un ultim sărut şi dus a fost.

Stau pe canapea şi ţin strâns în mână zarurile. Simt o oarecare uşurare – jocul ăsta a fost aproape la fel de bun ca o discuţie. Poate chiar mai bun. N-am purtat discuţia pentru că totul e atât de evident. Ne iubim şi suntem meniţi să fim împreună, iar zarurile au confirmat acest lucru. Le pun cu smerenie în cutia lui goală de tablete Altoids cu aromă de scorţişoară, cuibărite în hârtia albă din interior, cu şesarii în sus. Ating rândurile de puncte, evidenţiate invers decât în alfabetul Braille. Ele îmi spun că o să fim împreună. E destinul nostru. Cred acest lucru

cu întreaga-mi fiinţă. Închid capacul cutiei şi o împing spre vaza mea plină cu crini, care nu s-au uscat încă. Zarurile, cutia, crinii – am creat un altar pentru iubirea noastră.

Arunc o privire prin apartamentul meu ordonat, cu toate lucrurile puse la locul lor, excepţie făcând doar patul care a rămas nefăcut. Cearşafurile s-au mulat pe saltea, dezvăluind un vag contur al trupurilor noastre. Vreau să fim iar acolo, să-l simt aproape de mine. Îmi scot sandalele şi mă duc spre pat, strecurându-mă sub aşternuturile reci. Mă ridic, trag jaluzelele şi apăs pe butonul telecomenzii de la sistemul stereo. Billie Holiday cântă în surdină. Mă întorc în pat, mă încolăcesc spre capătul lui şi mă agăţ cu picioarele de marginea saltelei. Las simţurile să mi se impregneze cu Dex. Aproape că-i văd chipul şi-l simt lângă mine.

Mă întreb dacă a ajuns deja acasă ori este încă prins în trafic. O s-o sărute pe Darcy de bun venit? Buzele ei o să i se pară ciudate şi nefamiliare după ce m-a sărutat pe mine tot weekendul? O să-şi dea ea oare seama că e ceva în neregulă, fără să poată spune cu exactitate ce anume s-a schimbat, fără să se gândească nici măcar o clipă că domnişoara ei de onoare şi o pereche de zaruri ar putea fi de vină pentru privirea absentă din ochii logodnicului ei?

Capitolul 15

A doua zi, Hillary ajunge la serviciu cu puţin înainte de unsprezece, purtând pantaloni necălcaţi şi sandale negre ponosite. Lacul unghiilor de la picioare este aşa de cojit, că degetele mari seamănă cu o acadea turtită. Râd şi clatin din cap, în timp ce ea se trânteşte pe locul ei obişnuit din biroul meu.

— Ce e de râs?

— Costumaţia ta. O să te zboare ăştia.

Firma noastră şi-a schimbat de curând codul vestimentar, trecând de la costum la ţinută de afaceri

lejeră, lucru valabil pentru cei care nu intră în contact cu clienţii. Dar sunt destul de sigură că nu la aşa ceva s-a referit conducerea atunci când a menţionat în comunicat sintagma „ţinută de afaceri lejeră adecvată”.

Ridică din umeri.

— Mi-aş dori să mă dea afară… Bun. Povesteşte-mi despre weekend! Nu omite niciun detaliu.

Zâmbesc.

— A fost aşa de bine?

Îi spun că am petrecut minunat. Îi povestesc că am fost la Balthazar şi la Atlantic Grill, îi zic despre plimbarea din parc şi că a fost extraordinar să petrec atât de mult timp cu el. Sper că, vorbind suficient de mult, voi putea evita întrebarea evidentă.

— Deci, o să contramandeze căsătoria?

Asta era întrebarea de care fugeam.

— Păi, nu sunt sigură.

— Nu eşti sigură? A spus că se mai gândeşte?

— Ei bine, nu.

— Nu se mai gândeşte?

— Păi… Sincer, nu a venit vorba despre asta.

Încerc să nu par prea defensivă.

Strâmbă din nas. Apoi mă priveşte indiferentă. Mă întreb dacă dezacordul ei are de-a face cu pasivitatea mea sau cu suspiciunea ei în creştere că Dex mă ia drept proastă. În primul caz, ar avea dreptate, dar în al doilea – nu.

— Credeam că voi doi o să discutaţi lucruri concrete, spune ea strâmbând din nas.

— Şi eu credeam, dar.

— Dar ce?

— Dar mi-a spus că mă iubeşte, răspund.

Nu avusesem de gând să-i dezvălui acest detaliu intim, dar am simţit că trebuia.

Hillary îşi schimbă oarecum expresia feţei.

— Ţi-a spus asta?

— Da.

Era beat?

— Nu! Nu era beat, răspund eu, uitându-mă la ecranul computerului, în speranţa că o să primesc un e-mail de la Dex.

Nu am vorbit de ieri, de la plecarea lui.

Nu este convinsă.

— I-ai spus şi tu că îl iubeşti?

— Da. I-am spus. Pentru că e adevărat.

Lasă să se aştearnă între noi câteva clipe de tăcere.

— Bine. Deci vă iubiţi. Şi acum? Când se va produce mica ruptură?

Nu sunt de acord cu caracterizarea ei superficială şi ripostez:

— Anularea unei nunţi şi încheierea unei relaţii vechi de cinci ani nu prea pot fi numite „o mică ruptură”.

— Bine, spune-i cum vrei. Când o s-o facă?

Simt o durere în stomac când îi spun din nou că nu ştiu. Sunt tentată să-i zic de zaruri, dar mă abţin. Asta rămâne între mine şi Dex. Pe deasupra, povestea n-ar fi bine primită, căci Hillary s-ar putea arăta dezgustată de faptul că mă bizui pe o aruncare de zaruri în loc să am curaj şi să discut miezul problemei.

Îmi dreg vocea.

— Ia zi-mi, Darcy a pomenit ceva de el?

— Nu prea… Dar trebuie să recunosc că am cam dat-o-n bară cu supravegherea. Am o scuză bună, spune ea şi zâmbeşte amuzată.

— Ce scuză?

— Am cunoscut pe cineva!

— Nu mai spune! Cine e? îl ştiu?

— Nu. Locuieşte în Montauk. Îl cheamă Julian.

Rachel, nu credeam în chestia cu sufletele-pereche până să-l întâlnesc.

— Începe cu începutul, îi cer eu.

Pentru cineva îndrăgostit nu există ascultător mai bun decât altcineva îndrăgostit.

Îmi spune că are treizeci şi şapte de ani, că este scriitor şi nu a fost niciodată însurat. L-a cunoscut pe plajă. Ea se plimba, el se plimba. Amândoi erau singuri şi mergeau în aceeaşi direcţie. El se tot oprea să cerceteze scoicile şi, într-un final, ea l-a ajuns din urmă şi s-a prezentat. Au sfârşit prin a se întoarce la casa lui, unde el i-a făcut salată cu roşii, mozzarella şi busuioc. Roşiile şi busuiocul erau din grădina lui, iar mozzarella era proaspătă. Îmi zice că nu se mai puteau opri din povestit şi că este inteligent, frumos şi sensibil.

— L-ai mai văzut după ziua asta?

— Oh, sigur. Am lenevit tot weekendul împreună. Rach, este ca şi cum tot rahatul ăsta din jur n-ar mai exista. E greu de explicat. Suntem deja împreună. Este cel mai bun.

— Când pot să-l văd?

— Vine în weekendul ăsta. Îl poţi întâlni atunci.

— De-abia aştept.

Sunt fericită pentru ea, dar totodată puţin invidioasă. Presupun că Julian nu este logodit. Les sună şi ne întrerupe. Nu răspund, căci mă simt incapabilă să-i fac faţă. Nici Hillary nu pare în stare să se ridice de pe scaun şi să meargă în biroul ei ca să-şi verifice mesajele. Firma noastră şi toţi trântorii din ea pot să aştepte. Vorbim despre iubire.

După ce pleacă Hillary din birou, mă întorc la obsesia mea pentru Dex, aşteptând un e-mail sau un telefon. Când, în sfârşit, telefonul sună, mă năpustesc asupra lui.

Dar nu este decât Darcy, care mă întreabă dacă sunt

liberă pentru prânz.

Îi răspund afirmativ. Urăsc ideea de a o vedea, dar trebuie să ştiu ce se întâmplă. Poate că Dex i-a spus ceva. Ne întâlnim la Naples, un restaurant din holul clădirii Metlife. Este o coadă lungă, aşa că propun să traversăm strada la un magazin de delicatese. Refuză, spunând că vrea neapărat pizza. Bine, aşteptăm să se elibereze o masă. Îi studiez faţa, pentru a găsi semne ale despărţirii. Nimic nou, deşi părul ei arată mai decolorat de soare. Îl poartă într-o coadă de cal joasă. În urechi îi atârnă cercei împodobiţi cu câte un acvamarin.

— Am ceva pe faţă? întreabă Darcy, trecându-şi mâna pe obraji.

— Mă uitam la cerceii tăi. Sunt drăguţi. Sunt noi?

— Nu. Dex mi i-a dat cu mult timp în urmă.

— Când? De ziua ta?

— Nu… Nu-mi amintesc exact. Au fost pur şi simplu un cadou, fără un motiv anume.

Simt un junghi de gelozie, dar îmi spun că de atunci s-au schimbat multe.

Darcy mă întreabă cum a fost în weekend.

— Bine, răspund. Inima îmi palpită numai când mă gândesc. Ştii şi tu. O grămadă de treabă. Pentru tine cum a fost?

— Fantastic. Trebuia să fi venit. Petreceri grozave. Formaţii nemaipomenite la Talkhouse. Doamne, a fost *atât* de multă distracţie! Tu şi Dex v-aţi ales greşit weekendul în care să lucraţi.

„Tu şi Dex. Tu şi Dex. Tu şi Dex”.

— Dex a avut aşa mult de lucru? întreb eu, ca să-mi iau măsuri suplimentare de precauţie.

Dă ochii peste cap.

— Da, ce e nou în asta? Mă mărit cu un tip dependent de muncă.

— N-are de ales.

„Sau n-are cum să-şi stăpânească sentimentele”.

— Da, da, da, spune ea. Dar pun pariu pe orice că se oferă de bunăvoie să preia jumătate dintre problemele care îl ţin aşa ocupat. Jur că îi place. Asta îl face să se simtă important.

Vocea îi sună uşor fals. Poate că ăsta e începutul poveştii ei despre marea dispută.

— Crezi?

— *Ştiu*, răspunde ea, în timp ce suntem conduse la o masă afară. Şi presupun că ai aflat că Hillary a cunoscut un tip, nu?

— Da, mi-a povestit. L-ai întâlnit?

— În treacăt.

— Ce părere ţi-a făcut?

— Nu arată rău. Nu e genul meu, e prea vulgar. Dar destul de frumuşel. Minuni se întâmplă tot timpul.

— Ce vrea să însemne asta? întreb eu, ştiind prea bine că vrea să spună că este cu totul neobişnuit ca Hillary să întâlnească un tip drăguţ.

— Uită-te la ea! Nu-i pasă deloc de felul în care arată. Jumătate din timp nici măcar nu se poartă ca o femeie.

— Mie mi se pare drăguţă.

Darcy îmi aruncă o privire care zice: „Vino-ţi în fire!”

Mă gândesc la pantalonii şifonaţi ai lui Hillary şi la unghiile ei de la picioare, cu oja cojită.

— Faptul că nu e foarte feminină nu înseamnă că nu e atrăgătoare.

— Are peste treizeci de ani. Trebuie să înceapă să se machieze. Rahatul ăsta cu naturaleţea mergea în anii ’70.

— Păi, se pare că Julian nu este de acord.

— Da, bine, bine, vedem noi cât o să dureze, spune ea, înmuindu-şi pâinea într-o farfurie cu ulei.

„Da, vedem noi cât o să mai dureze între tine şi Dex”,

mă gândesc eu, amintindu-mi de zarurile roşii, puse în siguranţă în cutia de bomboane cu scorţişoară. Într-o clipă sunt copleşită de remuşcări. Nu vreau să fie rănită. Mi-aş dori să existe o soluţie astfel încât eu şi Dex să fim împreună, iar Darcy să nu sufere. De ce este atât de greu să se ajungă la un deznodământ fericit? Mă concentrez din nou asupra lui Hillary şi a lui Julian.

— Cred că este interesată cu adevărat de el, spun eu.

— Mda, răspunde Darcy, uitându-se într-o parte. *Ştii* că fostul ei e cu altă fată, nu?

— Da. Sigur că ştiu. Oricum, nu-i mai păsa deloc de Corey. Şi ea a fost cea care i-a dat papucii, îţi aminteşti?

— Ei bine, da. Dar apoi el a început să iasă cu o pipiţă de douăzeci şi trei de ani şi să se umfle în pene pe la Talkhouse, chiar în faţa ei… şi hodoronc-tronc ea s-a convins că Julian este tipul ideal? Pură coincidenţă? Nu prea cred.

Îi spun că mi se pare de-a dreptul meschină.

— Să nu care cumva să-i strici bucuria!

— OK. Bine. Cum vrei. Trec la următorul subiect, spune Darcy, ştergându-se cu şervetul la colţurile gurii. Când ai vorbit ultima dată cu Marcus?

— Cândva săptămâna trecută.

Se apleacă în faţă şi îmi spune că acesta a adus de câteva ori vorba despre mine în timpul weekendului.

— Frumos din partea lui, spun eu, cu ochii aţintiţi asupra meniului.

Marcus mi se pare o poveste de mult uitată.

Face o grimasă.

— De ce eşti aşa de indiferentă faţă de el? Nu ţi se pare drăguţ?

— Da, este drăguţ, îi răspund.

Chelnerul soseşte la masa noastră să ia comanda. Darcy cere o pizza pentru o persoană. Eu îi spun că aş vrea

o salată Cesar.

Darcy protestează:

— Nu iei decât o salată?

Pariez că e iritată pentru că eu iau o salată, iar ea a comandat o pizza. Îi place ca ea să fie cea delicată când e vorba despre mâncare. O liniştesc şi îi spun:

— Salatele Cesar sunt săţioase şi, de fapt, îngraşă foarte tare.

— O să trebuiască să iei şi din pizza mea. Nu pot s-o mănânc singură pe toată.

Vorbeşte cu mine, dar scopul ei este să o audă chelnerul. El îi zâmbeşte. Ea afişează o expresie prietenoasă şi deschisă. Observ că îşi bagă mâna stângă sub masă, astfel încât el să nu-i poată vedea inelul.

Când el se întoarce să plece, îi spune:

— Oh, şi te rog să ai grijă să nu ardă aluatul. Uneori îl ard. Iar mie îmi place pizza – cum să spun? – mai puţin crocantă.

Îşi trage coada de cal într-o parte, astfel încât părul îi atârnă pe un umăr.

El râde şi îi face cu ochiul.

— Nicio problemă.

— E prea tânăr pentru tine, îi spun, nepăsându-mi că tipul mă poate auzi.

— Poftim? zice ea inocentă. Mă *laşi*?! Nu flirtam.

Înainte de a se lansa în alt subiect, trebuie să aflu dacă există vreun conflict casnic care mocneşte. Aşa că aduc în discuţie ceva legat de nuntă.

— Ce ai hotărât cu CD-urile?

— Cu CD-urile? Pare nedumerită. Ah, da, chestiile alea. Nu m-am mai gândit la ele. Mi-am luat liber în weekend inclusiv de la planurile de nuntă… În plus, cred că CD-urile alea ar putea fi o bătaie de cap inutilă. Până la urmă, poate că o să iau doar drajeuri sau bomboane cu

mentă. Sunt cutiile alea de Altoids în formă de inimă. Poate că o să luăm aşa ceva. Ştii cât de mult îi plac lui Dexter.

— Hmm… Nu ştiam.

— Da, spune ea. Cele cu scorţişoară.

Dexter nu-mi telefonează decât seara târziu, şi ratez apelul pentru că revăd nişte documente într-o sală de conferinţe. Mesajul lui e scurt: „Bună, Rach. Îmi pare rău că nu am telefonat astăzi. Toată ziua a fost un soi de exerciţiu pompieristic ce urmează să atingă apogeul joi. Trebuia, într-adevăr, să fac unele dintre chestiile astea în timpul weekendului… Nu că aş proceda altfel dacă ar fi să o iau de la capăt. A meritat să fim împreună. Mi-e dor de tine. Vorbim curând".

Mesajul lui mă face să mă simt goală pe dinăuntru. „Asta e tot?" O trecere în revistă a programului lui de lucru? Şi folosirea unei expresii anoste de bancher „exerciţiu pompieristic", nimic mai mult. Probabil că următorul lucru pe care o să mi-l spună este că „a rămas mult în urmă" – o altă expresie a bancherilor pentru „sunt extrem de ocupat". Şi, ce-i mai important, nu spune nimic despre Darcy, nu-mi zice când urmează să-l văd, nimic. Numai că îi este dor de mine. Am sentimentul că-mi alunecă printre degete şi că şansa mea de a fi fericită se destramă, încep să intru în panică, dar apoi îmi spun că trebuie să am răbdare. Dex va lua decizia corectă. Până la urmă, va rămâne cu mine.

În sfârşit îl văd pe Dex joi seara. Ajunge la mine târziu, epuizat de atâta muncă. Vorbim câteva minute înainte ca el să adoarmă cu capul în poala mea, în timp ce eu mă uit la o reluare a *Clanului Soprano*. Tony o înşală din nou pe Carmella. Compasiunea mea pentru ea este uriaşă şi atotcuprinzătoare, deşi, în mod ironic, ea este soţia, nu cealaltă femeie. Mă gândesc la Darcy şi compar sentimentele pe care le avem amândouă pentru Dex. Ea nu

îl iubeşte ca mine. Nu este posibil aşa ceva. Asta va fi motivaţia mea în ultimă instanţă.

Îl trezesc puţin după miezul nopţii şi îi spun că ar trebui să se ducă acasă. Acceptă fără tragere de inimă şi îmi zice din nou cât de rău îi pare pentru programul nebun de muncă. Îi răspund că îl înţeleg, că ştiu cum este. Mă sărută şi mă îmbrăţişează îndelung. Apoi pleacă pentru a fi din nou cu Darcy. Când iese pe uşă, îl întreb ce face în weekend. Încerc să par nonşalantă, dar în sufletul meu trag nădejde că el o să-şi rupă câteva ore pentru mine.

— Tata şi soţia lui vin să ne viziteze. Nu ţi-am spus?

— Nu. Nu. Nu mi-ai spus. Totuşi, este frumos din partea lui. Ce o să faceţi?

— Ca de obicei, ştii şi tu. Ieşim la cină. Poate mergem la vreun spectacol.

Mi-i imaginez pe toţi patru în oraş. Mă întristează faptul că nu pot să-i cunosc tatăl, lucru care mă face să revin la ceea ce mă doare şi mai tare: nu sunt iubita lui Dex. Sunt cealaltă femeie. Mă gândesc la toate celelalte femei care nu au parte decât întâmplător de asemenea seri de joi, dar niciodată de vacanţe, de ocazii speciale petrecute în familie sau de cinele importante de serviciu. Excluse de la ceea ce contează cu adevărat. Apoi mă gândesc la mine, la faptul că Dex nu mi-a dat nicio asigurare, falsă sau nu, pe care cealaltă femeie o primeşte întotdeauna în filme. Nimic în afara câtorva „Te iubesc” şi a doua zaruri roşii.

Sâmbătă seara, Hillary mă convinge să ies în oraş cu ea şi cu Julian. Mă simt vinovată că le stric cina, dar accept, fiindcă nu vreau să rămân singură cu gândurile mele legate de Dex. Mă obsedează weekendul plăcut petrecut de ei în familie şi mi-l imaginez pe Dex zâmbind în toiul tuturor sporovăielilor despre nuntă, pretinzând că este la zi cu pregătirile. Poate chiar *este* la zi. Nu am nicio

idee despre cum decurg lucrurile, iar aşteptarea şi întrebările sunt cu mult mai greu de suportat după weekendul petrecut împreună.

Aşa că mă târăsc spre Gramercy şi mă întâlnesc cu Hillary şi cu Julian la I Trulli, un restaurant italian. Ne aşezăm la o măsuţă rotundă din minunata grădină din spate, înconjurată de ziduri din gresie roşiatică, cu un petic de cer albastru-închis deasupra noastră. Curtea interioară este luminată de lumânări, iar în copaci atârnă lămpi micuţe. Decorul n-ar putea fi mai romantic.

Singura chestie nasoală e că sunt a cincea roată la căruţă.

După un sfert de oră, pot spune că Julian îmi place. Nu este deloc preţios, dar vorbeşte rar, alegându-şi cuvintele cu grijă – foloseşte „prefer” în loc de „îmi place mai mult”, „plăcut” în loc de „frumos” şi „punct de pornire” în loc de „început”. Sunt simple alternative, nu sinonime flamboaiante – şi ştiu că nu face asta pentru a atrage atenţia. (Am fost odată la o întâlnire cu un tip care a folosit cuvintele „salubru”, „vestimentar” şi „locvace” într-o singură seară. Am refuzat a doua invitaţie, de teamă să nu apară purtând o lavalieră.) Deşi Julian nu este frumos în sensul obişnuit a cuvântului, îmi place cum arată. Părul lui cârlionţat şi lung, pielea bronzată şi ochii căprui-închis mă duc cu gândul la un pescar portughez.

Îl privesc pe Julian cum râde la o replică a lui Hillary, aplecându-se spre ea. Nimeni n-ar ghici în veci că s-au cunoscut cu o săptămână în urmă. Comunicarea dintre ei este armonioasă şi naturală, iar Hillary nu face niciunul dintre lucrurile pe care le fac de obicei femeile aflate la începutul unei relaţii. Îl întreabă de două ori dacă i-a rămas spanac printre dinţi, mănâncă şi ultima fărâmă de paste şi apoi insistă să comandăm şi desert.

Când ajungem la prăjitura cu brânză, eu şi Hillary îi

spunem cât de mult ne detestăm slujba. El ne întreabă de ce nu ne dăm pur şi simplu demisia. Îi zicem că nu este chiar atât de uşor, că trebuie să ţinem cont că avem de returnat împrumuturile făcute. În plus, avem un contract care nu ne permite să ne dăm pur şi simplu demisia, bla, bla, bla. Şi, de altfel, ce altceva am putea face? Mă priveşte şi mă întreabă ce aş vrea să fac. Privesc spre Hillary, dorind să răspundă ea prima.

— Hill ar deschide un magazin de antichităţi, spune el, atingându-i încheietura mâinii. Corect?

Hillary îi zâmbeşte. Discutaseră deja despre visurile ei. Pun pariu că o să-şi deschidă magazinul în centrul Montaukului.

— Deci, cum rămâne cu tine, Rachel? întreabă Julian, cu ochii lui închişi la culoare şi scrutători.

Este o întrebare obişnuită în timpul interviurilor pentru angajarea la firmele de avocatură, la fel ca: „De ce ai ales facultatea de drept?” la care trebuie să răspunzi că principala ta preocupare este căutarea dreptăţii când, de fapt, tu gândeşti: „Pentru că eram printre cei mai buni studenţi şi habar n-aveam ce altceva să fac; m-aş fi dus la medicină, dar mi se face rău dacă văd vreo picătură de sânge”.

Îi răspund că nu ştiu, stânjenită de acest adevăr.

— Poate că, dacă ţi-ai da demisia, ai descoperi mai repede, îmi spune Julian cu vocea lui calmă. Sărăcia, foamea… lucrurile de genul ăsta te ajută să gândeşti mult mai limpede.

Îmi sună mobilul. Este un mesaj vocal. Mă scuz, spunând că eram convinsă că îl închisesem înainte de cină. Poate că e Dex. Poate că s-a strecurat la baie să mă sune.

— Cine e? întreabă Hillary.

Pot să jur că şi ea se întreabă dacă este Dex.

— Nu ştiu.

— Păi, verifică, mă îndeamnă ea. Nu ne deranjează, nu?

Julian ridică din umeri.

— Deloc.

Nu rezist. Îmi scot telefonul din geantă şi ascult mesajul. Este de la Marcus. Spune că ştie că este târziu, dar se întreba ce planuri am.

— Marcus, spun, nereuşind să-mi ascund dezamăgirea.

Hillary îi reaminteşte lui Julian cine este Marcus: tipul de la casa de vacanţă. Dă din cap şi spune că bineînţeles că şi-l aminteşte.

— De ce nu-l suni? Întreabă-l dacă nu vrea să vină şi el, zice Hillary. Mai comandăm o sticlă de vin.

Este drăguţă că face această sugestie, dar sunt sigură că nu ar deranja-o să pună capăt părţii de socializare a serii. Şi nu mai doresc compătimire. Refuz, spunând că sunt obosită, că a fost o cină minunată, dar că ar fi bine să pornesc spre acasă. Julian o cheamă din priviri pe chelneriţă şi îi cere nota de plată, schiţând o înfloriturăîn aer.

Când părăsim restaurantul, Hillary mă întreabă dacă o să iau un taxi. Îi spun că nu, o să merg pe jos.

— Câţiva kilometri buni?

— Este o seară frumoasă.

Ne luăm rămas-bun la colţul dintre Twenty-seventh Street şi Lex Street. Julian mă sărută pe obraz. Este cam de înălţimea mea, cu cinci centimetri mai scund ca Hillary. Sunt surprinsă că Darcy n-a amintit acest aspect. Îi spun lui Julian că mi-a făcut plăcere să-l cunosc. Şi el zice acelaşi lucru. De-abia aşteaptă să ne întâlnim în Montauk. O îmbrăţişez pe Hillary şi îi arunc un zâmbet entuziast, pentru a-i da de înţeles că sunt sincer încântată de noul ei iubit. În drum spre casă, îmi dau seama că, deşi sunt cu

adevărat fericită pentru

Hillary, proaspăta ei relaţie mă face să mă simt şi mai pustiită, şi mai singură.

Probabil că fericitul cvartet părăseşte teatrul în clipa asta, îndreptându-se spre o cină frumoasă la restaurant. Mi-i imaginez plimbându-se pe bulevard, râzând şi fredonând cele mai frumoase melodii ale spectacolului. Mă cuprind resentimentele. Dacă aş fi avut zarurile la mine acum, le-aş fi aruncat în canal.

Mă îndrept în continuare spre Third Street, uitându-mă la ceas. Este trecut puţin de zece. Brusc, îmi dau seama că nu mai vreau să mă duc acasă. Mă întreb dacă să-l sun pe Marcus, gândindu-mă însă că nu este corect faţă de el, că îl folosesc ca să trec peste problema cu Dex. Dar sunt atât de nefericită şi de supărată, încât îmi iau inima-n dinţi şi-l sun.

Răspunde după primul apel.

— Ce faci? îl întreb eu.

— Hei! Ai primit mesajul meu?

— Da, l-am primit. Eram la cină. Sunt aproape de tine. Vrei să ne întâlnim să bem ceva?

— Mi-ar plăcea. Unde eşti?

Îi spun că la intersecţia dintre Twenty-seventh cu Third Street.

— Chiar acolo, la Rodeo Bar?

Ridic privirea. Coordonatele sunt bune.

— Da, este peste drum. Îl am chiar în faţă.

— Păi, intră şi ia-mi o bere, dacă nu te deranjează. Vin şi eu imediat. Vocea îi este însufleţită şi veselă şi mă face să zâmbesc, îi spun că mă găseşte la bar, aşteptându-l cu berea.

Rodeo Bar este cât de provincial poate fi un bar în Manhattan. Barul este încadrat de plăcuţe de înmatriculare vechi, iar de tavan atârnă un bizon uriaş

împăiat. Podeaua este acoperită de coji de alune.

— Hei, frumoaso, îl aud pe Marcus în spatele meu. Scaunul ăsta e ocupat?

Râd şi spun că nu, că e bine-venit.

— Uite-ţi berea!

— Şi e încă rece, spune el sorbind cu nesaţ. Mulţumesc.

— Cu foarte multă plăcere.

— Deci, unde erai?

— La I Trulli.

Încuviinţează din cap în semn că ştie localul.

— Frumos. Ai avut o întâlnire? întreabă el cu prefăcută gelozie.

Îşi strânge pumnii, de parcă ar fi gata să se ia la harţă cu tipul care i-a încălcat teritoriul.

Râd.

— Nu. Am fost cu Hillary şi cu Julian, noul ei prieten. L-ai cunoscut weekendul trecut, nu?

— Da. Tipul ăla pe care Hillary l-a agăţat pe plajă.

Râd din nou.

— Cam aşa ceva.

— I-a ieşit. Pe bune. A fost o mişcare inspirată.

— În multe privinţe, Hillary acţionează mai degrabă ca un băiat decât ca o fată, spun, gândindu-mă că eu nu aş putea aborda niciodată aşa un străin de pe plajă.

— Da, zice. E tare, pe bune. Eu încă aştept să fii agresivă cu mine. Zâmbesc.

Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Zâmbeşte, privindu-mă direct în faţă.

— E bine de ştiut, zic eu.

— Aşa.

Îşi lipeşte braţul de al meu.

— Sunt albă, remarc eu, comparând culorile pielii

noastre.

— Îmi plac femeile cu tenul deschis. Sunt feminine.

— Stai că nu înţeleg, îţi plac femeile agresive cu aspect feminin?

Pocneşte din degete şi arată spre mine.

— Te-ai prins! Te bagi?

Râd şi sorb din bere, întrebându-mă dacă Marcus o să mă sărute în seara asta. Dacă o va face, s-ar putea să nu mă opun. S-ar putea chiar să-mi placă. „Dacă nu poţi fi cu cel pe care îl iubeşti…”

Ne terminăm berile. Îi spun că m-am săturat de muzica asta country şi îl întreb dacă e gata să plecăm. Sigur, încuviinţează el şi mă întreabă dacă vreau să mergem în alt bar. Poate la Aubette, care e puţin mai încolo.

— Am fost acolo. Este în aceeaşi zonă cu I Trulli, nu?

— Da, în aceeaşi zonă. Am mers doar în timpul săptămânii, aşa că nu ştiu cum o să fie. Dar au un cocktail martini de mere demenţial, care sigur e pe gustul tău. Vrei să mergem?

Râd. De unde ştie el ce e pe gustul meu? Dex este pe gustul meu.

— Sigur. Hai!

Ne îndreptăm cu pas vioi spre Aubette şi trecem de portarul musculos, îmbrăcat în negru, de la intrare. Mulţimea este greu de descris: de la navetişti la adepţi ai europeismului. Îl urmez pe Marcus în spate, spre zona în care se fumează trabucuri, şi mă aşez lângă el pe o canapea din piele cu braţe înalte. Este plăcut, dar ar fi fost şi mai plăcut cu Dex. Mi-l alung din minte.

— Ce vrei?

— Un martini de mere.

Simt cum vinul roşu şi berea mi se suie la cap. Probabil că un martini nu e o idee prea bună, dar nici că-

mi pasă.

— N-o să-ţi pară rău. Mă întorc imediat.

Se întoarce cu cocktailul meu şi cu un pahar de whisky pentru el.

— Cum e? mă întreabă după ce iau o înghiţitură.

— E bun.

— Are exact acelaşi gust ca un Jolly Rancher, nu?

Mai iau o înghiţitură.

— Da. Într-adevăr. Vrei să guşti?

Soarbe din paharul meu, apoi îşi linge buzele şi mă priveşte. Este o invitaţie. În starea mea, pe jumătate beată, sunt dezorientată, nesigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare. Mă gândesc la Dex. Încă nu a rupt logodna. S-ar putea să n-o facă niciodată. Între timp, pot să-l sărut pe Marcus. Trebuie să-mi pun inima la adăpost. Iar ceva îmi spune că

Marcus nu s-ar supăra să fie folosit în felul ăsta. Mă aplec spre el şi îl sărut.

— Hmm! Zâmbeşte larg. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Îl sărut din nou.

— Nici la asta, spune el.

Mă întreb dacă o să-i povestească lui Dex. O parte din mine speră că da. Îl sărut a treia oară, de data asta mai pasional. Mai vorbim una, alta. Sunt ameţită şi vag atrasă de el. Are braţe frumoase. Ne mai sărutăm de câteva ori şi e chiar bine, dar nu răscoleşte nimic în mine. Şi, de fiecare dată când buzele ni se ating, simt cum Dexter îmi lipseşte tot mai mult.

Părăsim în sfârşit barul şi rămânem stânjeniţi în stradă. Un taxi înaintează pe Twenty-seventh Street spre Lex Street. Marcus nu mă opreşte când îi fac cu mâna, nu îmi cere să mergem la el. Sunt uşurată, pentru că nu cred că l-aş fi refuzat. Şi ar fi fost o greşeală. Ar fi fost numai vina acelui cocktail – a lui şi a unui resentiment în

creştere, pentru că, iată-mă, la şase zile de o aruncare de zaruri, făcând pe a cincea roată la căruţă la o cină romantică şi sărutând pe cine nu trebuie într-un bar fără ferestre, plin de fum de trabuc.

Capitolul 16

Aveam nevoie de sărutatul cu Marcus pentru a-i mai acorda puţin timp lui Dex. Pare lipsit de logică, dar simt că micul act de trădare ne pune pe picior de egalitate, cel puţin pentru o vreme. El este logodit; eu m-am sărutat cu prietenul lui.

Hillary nu este convinsă de acest raţionament. Îşi iese din fire, spunându-mi să închei povestea imediat. Gata! E de-ajuns.

— Încă puţin, spun. Suntem încă în iulie. Nu e decât luna iulie.

Se uită sceptică la mine.

— Hai, Hill. Răbdarea este o virtute… Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă. Timpul vindecă totul.

— Mda, sigur, spune ea. Ce zici de „nimic nu e ca prezentul”? Ai auzit vreodată replica asta?

— O să-i spun ceva curând. O s-o fac.

— Bine. Pentru că nu mai poţi amâna chestia asta. Trebuie să te lămureşti. Să-ţi continui viaţa într-un fel sau altul. Aşteptarea asta nu e bună pentru tine, Rach. Sunt foarte îngrijorată.

— Ştiu. O să aduc eu vorba. Nu uita că nu l-am văzut decât o dată după weekendul petrecut împreună. Şi a fost într-o seară, târziu, după serviciu. A adormit pe canapeaua mea.

— Bine, răspunde ea cu subînţeles.

— Bine ce?

— Bine, asta nu-ţi spune nimic?

Ştiu ce vrea să insinueze. Faptul că, dacă Dex m-ar fi iubit suficient, şi ar fi făcut mai mult timp pentru mine. Că

după 4 Iulie mi-am cam pierdut avântul.

— Nu, adevărul e că nu-mi spune nimic, mă apăr eu. Am muncit amândoi ca nebunii. Les e în fierbere. Ştii şi tu. Pur şi simplu, nu am avut timp să ne vedem.

— De acord. Dar nu-l mai păsuiesc decât o săptămână. După aia, s-a terminat cu scuzele.

— Încă două săptămâni, negociez, şi apoi îi explic că numai un om foarte superficial ar considera că este incredibil de uşor să anulezi o logodnă. O fac să înţeleagă că situaţia este considerabil mai complicată decât admite ea. Că Dex nu mă va dezamăgi pentru nimic în lume. Că preţuieşte prietenia noastră. Că ştie totodată şi ce înseamnă prietenia mea cu Darcy. Că este o persoană integră. Că mi-a spus că mă iubeşte. Şi că vorbea serios, înlătur toate piedicile, încercând să mă conving singură că aşa stau lucrurile.

— Atunci e-n regulă, spune. Două săptămâni. Nimic mai mult.

Zâmbesc şi aprob din cap, gândindu-mă că în două săptămâni totul va fi, mai mult ca sigur, aproape rezolvat, într-un fel sau altul.

Între timp, trebuie să înfrunt un alt obstacol: petrecerea burlacilor în varianta feminină. A fost dintotdeauna în calendar – a treia sâmbătă din iulie –, dar, din motive evidente, nu mă simt încă pregătită pentru seara asta. Claire îmi telefonează spre după-amiază şi mă pisează în legătură cu detaliile.

— Ar trebui să mergem la Hamptons sau să rămânem în oraş?

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

Nu sunt atentă, fiindcă observ o greşeală de literă pe prima pagină a unui fax pe care omisesem să-l corectez. Dacă îl vede Les, înnebuneşte.

— Depinde ce vrea Darcy, spune Claire.

„Bineînţeles. Întotdeauna e important ce vrea ea”.

— Corect, răspund eu.

— *Deci*? Ce vrea ea să facă? întreabă Claire pe un ton care spune: „Ar trebui să ştii. Tu eşti domnişoara de onoare”.

Recunosc că nu sunt sigură.

— Hai să o întrebăm şi să aflăm, sugerează Claire, cu o voce uşor autoritară. Mă pune în aşteptare şi răspunde la apelul lui Darcy.

Îi prezentăm lui Darcy opţiunile: Manhattan sau Hamptons. Claire subliniază punctele pro şi contra ale fiecărei opţiuni şi o asigură că, în ambele cazuri, o să fie cea mai frumoasă petrecere de acest fel care a avut loc vreodată.

Darcy spune că nu-i pasă. Ambele opţiuni sună minunat. Este supusă. Ceea ce nu îi stă în fire. Poate că acasă problemele mocnesc, poate că în relaţia lor a apărut o fisură. Poate că Dex i-a spus ceva. Mă cuprinde un val de uşurare, urmat de o doză şi mai mare de vinovăţie. Cum pot să mă bucur fără nicio remuşcare de nefericirea prietenei mele?

— Chiar nu-ţi pasă? întreabă Claire. N-am mai pomenit aşa ceva.

— Decideţi voi, fetelor. Mie îmi convine oricum.

— Dex ce face? întreabă Claire.

Bineînţeles că şi eu mă întreb acelaşi lucru.

— Nu ştiu sigur, răspunde Darcy. A pomenit ceva despre mers la Hamptons ca să joace golf.

— Păi, dacă-i aşa, ar trebui să rămânem în oraş. Nu vrei ca el să ne dea târcoale în noaptea ta cea mare, nu? întreabă Claire.

— Nu, zice Darcy. Cred că nu.

Cu siguranţă, ceva nu e în regulă. Nu pare entuziasmată câtuşi de puţin de noaptea în care va fi

sărbătorită. Tendinţa mea de a o proteja preia controlul.

— Eu şi Claire o să punem totul la cale şi o să-ţi spunem unde să apari. E bine aşa?

— Da. E bine.

Vocea ei este lipsită de energie.

— E totul în regulă? întreabă Claire.

— Da. Sunt doar puţin obosită.

— OK. Păi, ne ocupăm noi de asta, Darce. O să fie o petrecere pe cinste, spun eu.

Ne luăm rămas-bun şi închidem. Claire mă sună înapoi imediat.

— Ce e cu ea? Pare supărată.

— Nu ştiu…

— Crezi că e furioasă pe noi pentru că nu am pus încă nimic la punct? Am fost cam neglijente, spune Claire, părând îngrijorată.

E un lucru de-a dreptul înspăimântător ca Darcy să se înfurie pe tine.

— Nu. Nu poate fi asta, zic eu. Ştie că am comunicat tuturor data cu săptămâni în urmă. Toată lumea o să fie acolo. Nu trebuie decât să punem la punct ultimele detalii. O să vorbesc eu cu ea.

Închei discuţia cu Claire şi o sun pe Darcy. Răspunde cu o voce lipsită de viaţă.

— Eşti sigură că totul e în regulă? o întreb, extrem de contrariată, în aşteptarea răspunsului ei.

— Sunt bine. Doar obosită… Poate puţin tristă.

— De ce? Cum a fost în wekend? întreb eu ezitant.

— A fost bine.

— Te-ai distrat cu tatăl lui Dex?

— Da. E drăguţ, spune ea.

— Îţi place mama lui vitregă?

— E în regulă. Totuşi, poate fi o mare pacoste.

„Uite cine vorbeşte”.

— Ce-a făcut?

— Păi, de exemplu, s-a tot plâns de cât de frig i-a fost la teatru. Trebuia s-o auzi cum a continuat să se văicărească tot timpul pauzei, chiar şi după ce domnul Thaler i-a dat haina lui. Eu şi Dex am fost de aceeaşi părere: asta ţi se întâmplă dacă vii la teatru aşa de „sumar îmbrăcată”.

„Eu şi Dex am fost de aceeaşi părere”. Simt cum mi se strânge stomacul. Sper că n-o să aud toată viaţa cuvintele astea.

— Dar, una peste alta, weekendul a fost OK? o trag eu de limbă, lipindu-mi telefonul de ureche.

— Da. A fost OK.

— Atunci de ce ai starea asta?

— Oh, nu ştiu. Cred că e doar acea perioadă din lună. O să-mi revin.

În mod normal, aş încerca să o scot pe Darcy din starea asta, îmbărbătând-o. În schimb, închei convorbirea noastră spunând:

— Ei bine, ar fi cazul să închid. Am de organizat o petrecere.

Chicoteşte.

— Da. Cu siguranţă. Fă ceva demn de ţinut minte!

— OK, mai spun eu, ştiind că îi voi pasa lui Claire sarcina organizării acestei petreceri.

Va fi fericită să preia controlul. Ştiu că ea crede că este mai importantă decât mine şi că ea ar fi fost desemnată domnişoară de onoare dacă eu nu aş fi cunoscut-o pe Darcy de atâta amar de vreme. Probabil că are dreptate. Cel mai important lucru pe care eu şi Darcy îl avem în comun este trecutul. Trecutul şi pe Dex.

Restul săptămânii trece rapid. Nu mă văd cu Dex, dar numai din cauza faptului că este la Dallas, într-o călătorie de afaceri. Încerc să o conving pe Hillary că termenul-

limită ar trebui prelungit cu trei zile, pentru că Dex nu poate face nimic legat de situaţia lui cât timp este în Texas (deşi reuşim să bifăm peste patru ore de convorbiri telefonice). Ea îmi zice că, în orice caz, timpul suplimentar ar trebui să-i ofere prilejul să-şi analizeze sentimentele şi să vină cu un plan de acţiune. Îi spun că sunt sigură că asta face.

Vineri dimineaţă, la câteva ore după ce se întoarce la New York, Dex mă sună şi îmi propune să ne întâlnim la prânz, înainte ca el să plece spre Hamptons. Stabilim să ne vedem la Pick A Bagel, lângă locuinţa mea, pentru a evita aglomeraţia din centru. Mă simt neliniştită în timp ce iau metroul. Nu l-am mai văzut de mai bine de o săptămână – niciodată de când l-am sărutat pe Marcus. Ştiu că acest lucru nu a fost un eveniment semnificativ (se pare că nici măcar pentru el, de vreme ce de-abia am mai vorbit de atunci), dar tot mă simt oarecum ciudat când ne întâlnim şi îl sărut. Nu chiar vinovată, ci pur şi simplu reticentă.

— Mi-a fost *atât* de dor de tine, spune Dex, clătinând din cap. Am tot sperat că o să vii la Dallas şi o să-mi faci o surpriză.

Râd, pentru că, de fapt, îmi trecuse şi mie prin cap gândul ăsta.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îi spun eu, simţindu-mă mai liniştită.

Stăm acolo în colţ şi ne hlizim unul la altul ca nebunii, înainte de a intra în snack-bar. Locul geme de lume, lucru care ne oferă scuza de a ne atinge: degetele lui le mângâie pe ale mele, părţile laterale ale picioarelor ni se ating uşor, mâna lui mi se odihneşte pe spate în timp ce mă conduce prin mulţime înspre tejghea. Savurez faptul că sunt lângă Dex, simţindu-mă prea distrată ca să mai comand. Lăsăm să comande trei persoane din spatele nostru, înainte de a ne decide asupra unor sandvişuri cu

salată de ou şi asupra a două ceaiuri de lămâie cu gheaţă Snapple, la pachet. Plătim totul, apoi o luăm iute către apartamentul meu. Îmi repet că nu trebuie să mă las copleşită de emoţie atunci când, în sfârşit, vom fi singuri. Trebuie neapărat să vorbim despre relaţia lui cu Darcy înainte de petrecerea ei. Trebuie să încep discuţia cât timp ne mâncăm sandvişul. Doar dacă, bineînţeles, nu o va face el primul.

Exact când ne apropiem de blocul meu, o zăresc pe Claire, venind spre noi. Îl aud pe Dex înjurând printre dinţi şi în acelaşi timp văd privirea uimită a lui Claire. Nu e timp să mă sfătuiesc cu Dexter şi să inventăm ceva credibil. După cinci paşi, e lângă noi. Suntem terminaţi.

— Bună, Claire! spune Dex tare.

— Ce faceţi voi doi aici?

Îşi mută geanta Prada de culoarea muştarului de pe un umăr pe altul şi zâmbeşte, părând uşor încurcată.

Râd nervos.

— Ce faci *tu* aici? o întreb.

Este o încercare anemică de a mai câştiga câteva secunde. Sunt groaznică în situaţii-limită; un dezastru absolut. N-ar trebui să fiu avocat pledant – sau, în orice caz, nu dintre aceia care ar putea vedea vreodată luminile unei săli de tribunal. Sunt mai potrivită pentru cutiile mele mari cu documente, din sălile de conferinţă cu prea mult aer condiţionat.

— Am plecat devreme de la serviciu ca să mă pregătesc pentru petrecerea de mâine… Eram la Kate’s Paperie şi cumpăram hârtie de împachetat şi o felicitare pentru Darcy. Se uită la pungile noastre de hârtie maro. Eu duc ceaiurile cu gheaţă, Dex are sandvişurile. Luaţi prânzul?

— Nu, spune Dexter. Este de un calm desăvârşit. De fapt, tocmai ne-am cumpărat prânzul. Dar eu mă duceam

la maşină, să pornesc spre Hamptons.

— Aha, spune ea, fără să pară prea convinsă.

Noroc că se uită spre Dex. Am mai multă încredere în el decât în mine.

— Trebuia să-i dau ceva lui Rachel pentru Darcy, adaugă Dex.

Ea întoarce cu vioiciune capul într-o parte.

— Ce anume?

Nu cred că este suspicioasă; pur şi simplu, nu consideră că nu e cazul să nu se bage. În viziunea ei, ea face parte din cercul de cunoscuţi ai lui Darcy, fiind mereu la curent cu orice informaţie care are legătură cu prietena ei. Iar eu şi Dex avem, în mod sigur, legătură cu prietena ei.

— Un bilet, răspunde Dex. Nu e mare lucru, dar aş vrea ca Darcy să-l aibă înainte de noaptea ei sălbatică şi nebună în oraş.

— Oh! Claire zâmbeşte. Nu pare să se întrebe de ce nu i-a lăsat Dex pur şi simplu biletul în apartamentul lor, ci a ales să mă facă pe mine mesagerul lui. Păi, chiar o *să fie* sălbatică şi nebunească. Fii sigur de asta!

— Pot să-mi imaginez. spune Dex.

— Rachel, îţi iei liber după-amiază?

Mă bâlbâi şi spun că nu, da, nu sunt sigură, poate.

— Oh, las-o dracu’ de muncă! Vino cu mine să facem ultimele cumpărături pentru petrecere. Sunt în drum spre Lingerie, să mai iau câteva chestii. Am stabilit să-i dăm fiecare lui Darcy un obiect de lenjerie înainte de petrecerea de mâine-seară. Te rog, vii?

— De acord. Sigur. Trebuie doar să urc, să-mi schimb hainele şi să dau un telefon. Ne vedem aici într-un sfert de oră?

— Super! spune Claire.

Aştept ca ea să plece prima, sperând să rămân o

clipă singură cu Dex, dar Claire stă neclintită pe trotuar. După câteva clipe, Dex renunţă şi îşi ia rămas-bun. Mă forţez să nu mă uit la el când pleacă.

— Atunci aşa rămâne, îi spun lui Claire. Ne vedem în câteva minute.

Apoi o iau panicată spre casă, spunându-mi că situaţia e sub control, că în mod sigur Claire nu bănuieşte o asemenea trădare monumentală. Exact când închid uşa apartamentului, sună Dex. Răspund, cu mâinile tremurânde.

— Hei, zice Dex, îţi vine să crezi?

— Dumnezeule, oftez eu. Simt că o să leşin. Unde eşti?

— După colţ. În maşină… Crezi că am făcut faţă cu bine situaţiei?

— Aşa sper, spun eu, simţind cum pulsul îmi revine încet la normal. Ai fost bun. De unde ai scos scuza aia aşa repede?

— Nu ştiu. A crezut-o, nu?

— Aşa mi s-a părut. Dar ce facem cu biletul?

— Scriu acum unul. La dracu', n-am nicio idee ce să scriu. E caraghios. O să urc, bine?

Îi spun că nu e o idee bună, că trebuie să mă întâlnesc cu Claire.

Oftează.

— Voiam să petrec puţin timp cu tine. Nu poţi să scapi de ea?

Simt cum mă lasă puterile.

— Nu crezi că o să intre la bănuieli dacă o trimit la plimbare?

— Ei, haide! Numai câteva minute?

— Bine, spun. Vino sus! Dar numai pentru câteva minute, să-mi dai biletul. Apoi trebuie neapărat să cobor să mă întâlnesc cu ea.

Câteva minute mai târziu, e la uşa mea, dându-mi sandvişul şi biletul împăturit. Le pun pe măsuţa de cafea, lângă ceaiul cu gheaţă. Ne aşezăm pe canapea.

— Cum se întâmplă mereu asemenea chestii în oraşul ăsta? întreb eu.

— Ştiu şi eu? răspunde el luându-mi mâinile.

Încearcă să mă sărute, dar sunt încă prea tulburată ca să-i răspund la sărut. Nu mă pot relaxa. Este ca şi cum Claire ar fi la doi paşi de noi.

— Chiar trebuie să plec, îi spun, supărată că s-a dus naibii şansa de a avea discuţia cea mare, dar simţindu-mă totodată oarecum uşurată.

El continuă să mă sărute, îmi dă jos haina şi mă mângâie pe umăr.

Dex!

— Ce?

— *Trebuie* să plec.

— Într-un minut.

— Nu. *Acum*.

Dar, în timp ce el îşi plimbă degetele pe clavicula mea, încetez să mă gândesc la Claire. Câteva clipe mai târziu, facem dragoste.

Imediat după aceea sună telefonul meu. Sar.

— Oh, la naiba! Trebuie să fie Claire. *Chiar* trebuie să plec, spun eu ridicându-mă.

— Dar voiam să discutăm despre weekendul ăsta, oftează el.

— Despre ce anume? întreb, evitându-i privirea în timp ce îmi închei bluza.

— Păi, sincer, chiar îmi pare rău din cauza petrecerii ăsteia şi toate celelalte…

Îl întrerup:

— Ştiu, Dex.

— Însă trebuie făcut ceva curând. Pur şi simplu, nu

am avut nicio clipă liberă. Nu am avut prilejul. Dar vreau să ştii că mă gândesc tot timpul la asta. şi la tine. Absolut *tot* timpul.

Pare sincer şi cam nefericit de întreaga situaţie. Aşteaptă ca eu să spun ceva.

Asta e ocazia mea. Cuvintele îmi vin în cap, pe limbă, dar nu spun nimic, gândindu-mă că nu este momentul potrivit pentru a aprofunda discuţia. Nu avem suficient timp pentru o conversaţie ca lumea. Mă asigur din nou că nu sunt o laşă, ci doar foarte răbdătoare. Aştept momentul potrivit pentru a discuta despre distrugerea celei mai bune prietene. Aşa că ne acord amândurora – şi lui, şi mie – un răgaz.

— Ştiu, Dex, repet. Hai să discutăm săptămâna viitoare, bine?

Aprobă din cap sumbru şi mă îmbrăţişează strâns.

După ce pleacă, o sun pe Claire şi îi spun că am fost prinsă într-o convorbire telefonică pentru serviciu, dar o să fiu gata imediat. Termin cu îmbrăcatul, dau pe gât

Snapple-ul şi pun sandvişul în frigider. În vreme ce mă îndrept spre uşă, ochesc biletul împăturit. Nu mă pot abţine. Mă întorc, îl despăturesc şi citesc:

Darcy.

Am vrut doar să ai un bileţel de la mine înainte de marea ta noapte. *Sper că o să te distrezi grozav cu prietenele tale*.

Cu dragoste, *Dexter*.

De ce a trebuit să scrie acel „Cu dragoste”? Mă liniştesc, gândindu-mă că e doar un cuvânt, nu e ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea, că vom discuta săptămâna viitoare, înainte de termenul-limită dat de Hillary. Apoi fug să mă întâlnesc cu Claire, să o ajut să se pregătească pentru marele eveniment în cinstea lui Darcy.

Întreaga situaţie a luat-o razna. Acest gen de lucruri

se întâmplă altor persoane. Nu oamenilor ca mine.

Petrecerea este un chin pentru mine, de la început până la sfârşit, din motive evidente, dar şi pentru că nu am nimic în comun cu prietenele din PR ale lui Darcy, toate materialiste, superficiale şi dezgustător de egoiste. Claire este cea mai bună dintre toate, ceea ce e de-a dreptul înfricoşător. Îmi propun să zâmbesc şi să înghit în sec. Este doar o singură seară.

Mai întâi ne întâlnim la Claire, pentru a-i da lenjeria lui Darcy, un arsenal de dantelă neagră şi mătase roşie împotriva căruia pur şi simplu nu pot să concurez. Dacă Darcy se decide să poarte vreunul dintre lucrurile astea înainte de nuntă – mai ales jartierele La Perla cu ciorapi tip plasă –, sunt moartă. Numai dacă nu începe cu cadoul meu: o cămaşă de noapte lungă, de culoarea fildeşului, nedecoltată, ceva ce ar fi putut purta Caroline Ingalls în filmul *Căsuţa din prerie33*. Îţi sugerează armonie şi decenţă, în contrast cu celelalte cadouri minuscule şi sexy, care parcă strigă: „Sprijină-mă de un scaun şi scoate untul din mine”. Darcy pretinde că îi place cadoul meu, în timp ce eu surprind un schimb de priviri elocvente între Claire şi Jocelyn, care seamănă cu Uma Thurman. Preţ de o secundă de paranoia, îmi trece prin cap că, de fapt, Claire bănuieşte adevărul după întâlnirea întâmplătoare de ieri şi i-a împărtăşit suspiciunile ei lui Jocelyn. Dar apoi mă gândesc că schimbul lor de priviri a vrut să însemne ceva de genul: „Prietena demodată a lui Darcy loveşte din nou. Cum poate să fie domnişoară de onoare când nici măcar o piesă de lenjerie ca lumea nu ştie să dăruiască?”

După partea asta a petrecerii, ne îndreptăm cu taxiul către Churrascaria Plataforma, o rotiserie braziliană din Theater District, unde mănânci cât poţi şi unde chelnerii îţi aduc un şir nesfârşit de frigărui din carne. Este o alegere complet neinspirată pentru o mână de femei slabe băţ,

dintre care jumătate sunt vegetariene şi subzistă cu ţelină şi cu ţigări. Grupul nostru defilează mândru prin restaurant, captivând privirile clientelei predominant masculine. După un rând de cocktailuri excesiv de scumpe (plătite cu cardul meu) şi greu de suportat, ne aşezăm la o masă lungă în mijlocul restaurantului, unde fetele din PR continuă să facă atmosferă, lăsând impresia că ignoră privirile aţintite asupra lor din toate părţile.

Urmăresc la o masă alăturată un grup de femei în haine conservatoare Ann Taylor, care se uită la gaşca noastră cu un amestec de invidie şi condescendenţă. Fac un pariu cu mine însămi că, înainte de finalul serii, femeile Ann Taylor se vor plânge chelnerului că grupul nostru este prea gălăgios. Cu o voce mieroasă, chelnerul ne va ruga să reducem o idee volumul. Atunci fetele de la masa noastră se vor simţi ofensate şi vor afirma că femeile Ann Taylor sunt o adunătură de ratate grase. Mă gândesc că eu stau la masa greşită, cu Darcy între mine şi Claire, aşa cum a vrut Darcy. Poartă un mic voal făcut din panglici şi din şnururi de la cadouri, fericită să fie în centrul atenţiei, cea mai senzuală de la o masă plină de femei superbe. Cu excepţia mea, bineînţeles. Mă prefac că dau atenţie conversaţiei frivole care se ţese în jurul meu, în timp ce sorb din sangria şi zâmbesc tâmp, şi iar zâmbesc.

După cină, ne îndreptăm spre Float, un club din centru, cu şnururi de catifea roşie şi oameni de ordine aroganţi. Bineînţeles că suntem pe o listă cu VIP-uri – felicitări, Claire! – şi ne putem croi drum pe lângă rândul lung de anonimi (după cum îi consideră Darcy). Seara urmează scenariul banal şi prostesc al unei petreceri tipice date în cinstea unei viitoare mirese de douăzeci şi ceva de ani. Singura problemă e faptul că majoritatea dintre noi nu mai avem douăzeci şi ceva de ani. Suntem prea în vârstă pentru toată hărmălaia asta, pentru băutul fără limită şi

pentru dansul lasciv cu vreun tip destul de încrezător în sine (sau autodistructiv) încât să pătrundă în grupul nostru de nouă femei. Iar Darcy este prea bătrână pentru lista de încercări pe care i-a pregătit-o Claire: să găsească un roşcovan care să-i ofere un cocktail Sex on the Beach, să danseze cu un bărbat de peste cincizeci de ani (imaginaţi-vă această specie care încă mai frecventează asemenea cluburi), să sărute un tip care are un tatuaj sau un piercing pe corp.

Întregul eveniment este exagerat şi lipsit de rafinament, dar Darcy radiază. Este pe ringul de dans, strălucind, cu părul uşor ondulat de transpiraţie. Abdomenul ei bronzat şi plat se zăreşte întrebată pantalonilor cu talie joasă şi marginea de jos a bluzei cu spatele gol. Obrajii îi sunt îmbujoraţi şi plini de broboane de sudoare. Toată lumea vrea să stea de vorbă cu viitoarea mireasă. Fetele nemăritate o întreabă cu melancolie cum arată rochia ei, iar mai mulţi tipi îi spun că ar trebui să se mai gândească la ideea de căsătorie – sau, cel puţin, să aibă o ultimă aventură. Dansez timid la marginea grupului, aşteptându-mi rândul.

Când, în sfârşit, noaptea se termină, sunt epuizată, trează şi cu cinci sute de dolari mai săracă. Ieşim una câte una din club, iar Darcy se întoarce brusc şi-mi spune că vrea să doarmă la mine, numai noi două, ca-n vremurile de demult. Este atât de încântată de idee, încât nu o pot refuza. Îmi şopteşte la ureche că vrea să o expedieze pe Claire, pentru că, dacă vine şi ea, nu va mai fi acelaşi lucru. Asta îmi aminteşte de liceu şi de faptul că Darcy era cea care decidea pe cine dorea să includă (sau să excludă) în grupul nostru. Eu şi Annalise aveam rareori ceva de spus şi, de cele mai multe ori, nici nu înţelegeam de ce nu reuşea cineva să treacă de selecţia lui Darcy.

Strigăm după un taxi în timp ce Darcy îi mulţumeşte

lui Claire, zicându-i că seara a fost trăsnet, iar mie făcându-mi semn cu cotul:

— Împărţim taxiul către casă? Te las pe tine prima.

Accept şi ne îndreptăm spre apartamentul meu.

José este de serviciu. Este bucuros că o vede pe Darcy, care flirtează întotdeauna cu el.

— Pe unde ai umblat, drăguţă? întreabă el. Nu m-ai mai vizitat.

— Am fost ocupată cu pregătirile pentru nuntă, spune ea în felul ei fermecător.

Arată spre voalul şifonat pe care îl ţine strâns ca pe un suvenir de preţ.

— Nuuu. Spune-mi că nu-i adevărat! Te măriţi?

Strâng din dinţi şi apăs pe butonul liftului.

— Da, răspunde, uitându-se la el pieziş. De ce, crezi că n-ar trebui?

José râde, arătându-şi toţi dinţii.

— La dracu', nu. Nu face una ca asta!

Chiar şi portarul meu o doreşte.

— Mai bine fă-i vânt tipului, spune el.

Este clar că nu a pus lucrurile cap la cap.

Darcy îl ia de mână şi face o piruetă. Termină mişcarea cu o lovitură şold în şold.

— Hai, Darce, o strig din lift, ţinând degetul mare apăsat pe butonul de deschidere a uşilor. Sunt obosită.

Se mai învârteşte o dată şi apoi se suie şi ea în lift.

În timp ce urcăm, face cu mâna şi îşi ţuguiază buzele către camera de supraveghere, în caz că José se uită.

Imediat ce intrăm în apartament, reduc volumul robotului telefonic şi-mi închid mobilul, gândindu-mă că poate mă sună Dex. Apoi mă schimb în pantaloni scurţi şi tricou şi îi dau şi lui Darcy ceva de îmbrăcat.

— Nu-mi dai bluza ta cu North High? Aşa o să mă simt ca pe vremuri.

Îi spun că este la spălat şi că trebuie să se mulţumească în seara asta cu tricoul meu cu „1989 Indy 500”. Spune că este bun şi ăsta, fiindcă-i aminteşte şi el de casă.

Mă spăl pe dinţi, îi curăţ cu aţă dentară şi mă spăl pe faţă în timp ce ea stă pe marginea căzii şi îmi vorbeşte despre petrecere şi despre cât de mult s-a distrat. Schimbăm locurile. Darcy se spală pe faţă şi mă întreabă dacă poate să folosească periuţa mea de dinţi. Accept, deşi mi se pare dezgustător să o împărţi cu cineva. Chiar şi cu Dex. În fine, poate nu cu Dex, dar cu oricine altcineva. Cu gura plină de pastă de dinţi îmi spune că nu e beată, nici măcar ameţită, ceea ce e surprinzător ţinând seama de cantitatea de alcool pe care am consumat-o. Îi spun că trebuie să fie datorită cărnii pe care am mâncat-o.

Scuipă în chiuvetă.

— Of, nu-mi aminti! Probabil că am pus vreo două kile pe mine în seara asta.

— Da’ de unde! Gândeşte-te câte calorii ai ars cu dansul.

— Bine punctat!

Îşi clăteşte gura, împroşcând apă peste tot, înainte să iasă din baie.

— Eşti pregătită să te bagi în pat? o întreb eu, ştergând după ea cu un prosop.

Se întoarce şi se uită la mine fără jenă.

— Nu. Vreau să stăm şi să vorbim.

— Putem totuşi să ne băgăm în pat şi să vorbim?

— Dacă ţinem lumina aprinsă. Altfel o să adormi.

— Bine, accept.

Ne băgăm în pat. Darcy este aproape de fereastră, pe partea lui Dexter. Slavă Domnului că am schimbat aşternuturile de dimineaţă.

— Cu ce ar trebui să începem? Stăm faţă în faţă, iar

genunchii noştri îndoiţi se ating.

— Alege tu.

Mă pregătesc pentru o discuţie despre nuntă, dar Darcy se lansează într-o sesiune lungă de bârfe despre fetele de la petrecere, ce purta fiecare, noua tunsoare a lui Tracy, lupta lui Jocelyn cu bulimia, lăudăroşenia continuă a lui Claire în legătură cu relaţiile ei importante.

Vorbim şi despre faptul că Hillary nu a venit la petrecere. Bineînţeles că Darcy e turbată de furie din pricina asta.

— Chiar dacă este îndrăgostită, ar fi trebuit să-l pună pe liber pe Julian pentru o seară.

Bineînţeles că nu pot să-i spun lui Darcy că motivul real al boicotului lui Hillary nu are nimic de-a face cu noul ei prieten.

Apoi ne oprim la Ethan. Vrea să ştie dacă este homo. Tot timpul speculează pe tema asta, furnizând argumente absolut irelevante: în şcoala primară se juca mai mult cu fetele, în liceu şi-a ales economie casnică în loc de tehnologie industrială, are o mulţime de prieteni femei, se îmbracă bine şi nu s-a mai întâlnit cu nimeni după ce s-a despărţit de Brandi. Îi spun că eu sunt aproape sigură că nu este homo.

— Cum poţi să ştii?

— Pur şi simplu, nu cred că este.

— Nu e nimic rău în faptul că este, ripostează Darcy.

— Ştiu, Darce. Dar chiar nu cred că este homo.

— Bisexual?

— Nu.

— Deci, chiar crezi că n-a făcut-o niciodată cu un bărbat?

— Da, chiar cred, răspund eu.

— Şi mie mi-e greu să mi-l imaginez pe Ethan atingând penisul altui tip.

— Ajunge! îi strig eu.

— OK. Bine. Care sunt rezultatele ultimelor analize asupra lui Marcus?

— Creşte în ochii mei, îi mărturisesc, pentru mai multă siguranţă – în caz că are o vagă bănuială în legătură cu sentimentele mele pentru Dex.

— Creşte? De când?

— L-am sărutat sâmbătă seara, răspund şi regret instantaneu, pentru că ştiu că îi va spune lui Dex.

— L-ai sărutat? Credeam că ai ieşit cu Hillary şi cu Julian sâmbătă seara.

— Am ieşit cu Hillary şi cu Julian, dar m-am întâlnit cu Marcus după aceea… pentru câteva pahare. N-a fost cine ştie ce.

— Te-ai dus la el?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Atunci unde l-ai sărutat?

— La Aubette.

— Şi asta a fost tot? L-ai sărutat şi-atât?

— Da. Ce crezi, că am făcut sex la Aubette? Dumnezeule, Darcy!

— Păi, asta este demn de notat. Eu mă gândeam că lucrurile se cam răcesc între voi. Te vezi măritându-te cu el?

Râd. Este tipic pentru Darcy: prinde un crâmpei de informaţie şi ţese pe marginea ei o întreagă poveste.

— De ce râzi? Nu e bun de soţ?

— Nu ştiu. Poate… Acum putem, te rog, să stingem lumina? Mă dor ochii.

E de acord, dar îmi aruncă o privire ca şi când ar spune că nu e încă timpul de culcare.

Sting veioza de pe partea mea şi, de îndată ce se face întuneric, Darcy îşi aminteşte de biletul de la Dex. Nu se arătase prea interesată de el când i-l dădusem, dar acum

aduce cu o oarecare ezitare vorba despre Dex.

— Hmm, murmur eu.

Urmează o perioadă lungă de liniște. Apoi spune:

— S-au petrecut lucruri ciudate cu noi în ultima vreme.

Pulsul mi se accelerează.

Zău?

— N-am mai făcut sex de mult timp.

— De cât timp?

Îmi dă răspunsul pe care îl vreau. Dinainte de 4 Iulie.

— Adevărat?

Palmele îmi transpiră.

— Da. E semn rău?

— Nu ştiu. Cât de des făceaţi sex înainte? întreb eu, fericită că stăm în întuneric.

— Înainte de ce?

„Înainte să-mi spună că mă iubeşte”.

— Înainte de 4 Iulie.

— Nu am ţinut evidenţa. Dar, atunci când lucrurile merg bine, facem sex în fiecare zi. Uneori chiar şi de două ori pe zi.

Mă străduiesc să-mi alung din cap imaginile care-mi fac rău, încercând să găsesc ceva de spus.

— Poate că tensiunea nunţii e de vină?

— Da. zice ea.

„Şi poate pentru că are o aventură cu mine”. Am un acces de vinovăţie care devine de zece ori mai puternic atunci când ea schimbă din nou subiectul şi mă întreabă din senin:

— Îţi vine să crezi de câtă vreme suntem prietene?

— Ştiu că a trecut mult timp.

— Gândeşte-te de câte ori am dormit împreună. De câte ori crezi că am dormit împreună? Nu sunt bună la estimări. Crezi că de o mie de ori?

— Probabil că eşti pe aproape, răspund eu.

— A trecut ceva timp de când am dormit împreună ultima oară, continuă ea.

Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, aşa că acum îi desluşesc silueta. Arată ca o adolescentă, cu faţa proaspăt curăţată şi cu părul strâns la spate în coadă de cal. Am putea fi ca altă dată, în liceu, chicotind şi şuşotind, cu Annalise sforăind încetişor în sacul ei de dormit cu Garfield. Darcy o lăsa întotdeauna pe Annalise să adoarmă prima. Cred că aproape spera să se întâmple aşa. Ştiu că şi eu mi-am dorit asta uneori.

— Vrei să jucăm douăzeci de întrebări? o întreb.

A fost jocul nostru preferat în adolescenţă.

— Da. Da. Începe tu!

— OK. Am una.

— Aceleaşi reguli?

— Aceleaşi reguli.

Regulile noastre erau simple: trebuia să alegi o persoană (regulă instaurată după ce Annalise încercase să aleagă animale din vecini), cineva dintre cunoscuţi (fără celebrităţi – vii sau moarte), şi trebuia să pui întrebări cu răspuns da sau nu.

— Era din liceu? întreabă ea.

Da.

— Sex masculin?

— Nu.

— A absolvit cu clasa noastră?

Nu.

— Din clasă mai mică sau mai mare ca a noastră?

— Sunt două întrebări.

— Nu, este una compusă, spune ea. Dacă răspunsul este da, tot nu mă lămuresc şi trebuie să pun altă întrebare. Ţi-aduci aminte?

— Bine, ai dreptate, răspund, amintindu-mi de

această nuanţă a regulii. Răspunsul este nu.

— Elev?

— Nu. Sunt cinci întrebări. Mai rămân cincisprezece.

Darcy îmi spune că ştie că este la a cincea, le numără.

— Profesor pe care l-am avut amândouă?

— Nu, răspund, ascunzând şase degete sub aşternuturi. Darcy era cunoscută pentru numărătoare greşită în timpul jocului.

— Profesor pe care l-ai avut tu?

— Nu.

— Profesor pe care l-am avut eu?

— Nu.

— Îndrumător?

Nu.

— Director?

— Ea zecea. Nu.

— Altcineva din personalul şcolii?

Da.

— Îngrijitor?

Nu.

— Supraveghetorul?

— Nu.

Zâmbesc, amintindu-mi când supraveghetorul a prins-o pe Darcy plecând de la şcoală ca să se ducă la Subway cu Blaine, să mănânce la prânz. În timp ce-i ducea spre biroul directorului, Darcy i-a spus să-şi ia o slujbă adevărată. „Câţi ani ai, treizeci? N-ar fi timpul să termini liceul?” Comentariul i-a adus o pedeapsă suplimentară.

— Oh! Cred că am descoperit! începe să chicotească. E cineva de la bufetul şcolii?

Râd.

— Mda.

— E June.

— Da. Te-ai prins.

June era o figură emblematică a liceului. Avea cam optzeci de ani, un metru douăzeci şi era grozav de zbârcită din pricina anilor de fumat la greu. Principalul motiv pentru care devenise faimoasă era faptul că şi-a pierdut la un moment dat o unghie falsă în lasagna lui Tommy Baxter. Tommy s-a dus ceremonios la galantar şi i-a înapoiat unghia lui June. „Cred că asta este a ta, nu, June?” June a zâmbit larg, a şters sosul şi brânza de pe unghie şi şi-a fixat-o înapoi pe deget. Toată lumea s-a înveselit, a bătut din palme şi a scandat: „Bravo, June! Bravo, June!” În afară de asta, nu îmi mai dau seama ce a mai făcut pentru a câştiga respectul elevilor. Cred mai degrabă că cineva care se bucura de popularitate printre ei a hotărât, pur şi simplu, că era cool să o placi pe June. Poate că fusese chiar Darcy. Avea genul ăsta de putere.

Darcy râde.

— Drăguţa de June! Mă întreb dacă mai trăieşte.

— Da. Sunt sigură că e tot acolo şi îi întreabă pe copii cu vocea ei răguşită dacă vor sos marinara sau sos de carne pe rigatoni.

Când, în sfârşit, se opreşte din râs, spune:

— Super! Mă simt exact ca în trecut, când dormeam la tine.

— Da, aşa e, zic şi eu, simţind cum mă cuprinde un val de afecţiune pentru Darcy.

— Ne-am distrat bine când eram copii, nu?

— Da. Ne-am distrat.

Darcy începe să râdă din nou.

— Ce e? întreb.

— Ţii minte când ne-am petrecut noaptea la Annalise acasă şi am spânzurat păpuşile Barbie ale surorii ei?

Mă amuz copios amintindu-mi de păpuşile legate cu aţă de gât, care atârnau de uşi. Sora mai mică a lui

Annalise îşi striga disperată părinţii, care s-au întâlnit imediat cu celelalte două perechi de părinţi pentru a găsi o pedeapsă potrivită. N-am avut voie să ne mai jucăm împreună o săptămână, ceea ce însemna foarte mult, mai ales vara.

— Când mă gândesc acum la asta, mi se pare că a fost un gest cam macabru, spun eu.

— Ştiu! Şi îţi aminteşti cum repeta Annalise într-una că nu fusese ideea ei?

— Da. Ea n-a avut niciodată vreo iniţiativă, răspund.

— Noi am gândit întotdeauna chestiile tari. Ea doar s-a luat după noi.

— Da, confirm şi eu.

Tac, gândindu-mă la copilăria noastră. Îmi amintesc ziua în care neam făcut nevăzute la mall cu micile noastre economii din clasa a şasea, alergând la Piercing Pagoda să ne cumpărăm coliere cu „cea mai bună prietenă”, o inimă care avea înscrise pe ea aceste cuvinte, despicată pe mijloc, fiecare parte a amuletei atârnând pe un lanţ suflat cu aur. Darcy a luat partea cu „Ce mă bu prie”, iar eu am primit jumătatea cu „a i nă temă”. Bineînţeles că eram atât de îngrijorate de reacţia lui Annalise, că nu purtam colierele decât în secret, pe sub bluză sau noaptea în pat. Dar îmi amintesc fiorul pe care îl simţeam când îmi băgăm jumătatea de inimă sub bluză, lipită de piele. Aveam o prietenă pe care o puteam numi „cea mai bună”, şi asta îmi dădea un sentiment atât de puternic de siguranţă, de identitate şi de apartenenţă.

Încă mai am colierul îngropat prin cutia cu bijuterii; lanţul suflat cu aur s-a înverzit din cauza uzurii şi a vechimii. Acum este şi pătat cu ceva imposibil de îndepărtat. Brusc, sunt copleşită de o tristeţe profundă pentru acele două fetiţe. Pentru ce a dispărut dintre ele. Pentru ceea ce nu va putea fi niciodată recâştigat,

indiferent ce se întâmplă cu Dex.

— Hai să mai vorbim, zice Darcy cu blândeţe. Nu mai e nici urmă din viitoarea mireasă lipsită de tact şi egoistă, faţă de care am început să am resentimente, ba chiar să o displac. Te rog, nu te culca încă. N-o să mai stăm aşa niciodată. O să-mi fie dor.

— Şi mie, îi răspund cu sinceritate.

O întreb dacă îşi aminteşte ziua când ne-am cumpărat colierele cu „cea mai bună prietenă”.

— Da. Dar aminteşte-mi amănuntele, mă îndeamnă ea în felul ei fermecător.

Îi place să asculte relatările mele despre copilăria noastră, lăudându-mi întotdeauna memoria mai bună. Îi spun povestea colierelor, în cea mai lungă versiune posibilă.

Când termin, şoptesc:

— Ai adormit?

Niciun răspuns.

În timp ce o ascult pe Darcy respirând în întuneric, alături de mine, mă întreb cum am ajuns aici. Cum putem iubi acelaşi om. Cum de am fost în stare să sabotez logodna celei mai bune prietene. În ultimele clipe înainte de a adormi, îmi doresc să mă pot întoarce în timp, să anulez totul şi să le dau acelor fetiţe o nouă şansă.

Capitolul 17

De dimineaţă, sunt trezită de zgomotul pe care îl face Darcy scotocind prin dulăpiorul meu cu medicamente. Aud gălăgia în timp ce încerc să pun cap la cap visele din noaptea trecută, o serie de scene incoerente cu o distribuţie largă de personaje cunoscute: părinţii mei, Darcy, Dex, Marcus, chiar şi Les. Intriga este neclară, dar îmi amintesc că fugeam şi mă ascundeam în cea mai mare parte a timpului. De multe ori era cât pe ce să-l sărut pe Dex, dar nu am reuşit niciodată. Nici măcar în vise nu pot

fi satisfăcută. Darcy apare din baie cu o faţă fericită.

— Nu sunt deloc mahmură, mă anunţă ea. Totuşi, am luat două pastile de Advil, pentru orice eventualitate. Le-am terminat. Sper că nu-ţi trebuie.

— Mă simt bine, îi spun.

— Nu e rău, după o astfel de petrecere! Ce vrei să faci astăzi? Putem să petrecem ziua împreună? Fără să facem nimic. Ca pe vremuri.

— OK, îi răspund eu, cam fără tragere de inimă.

— Minunat! Se duce în bucătărie şi începe să cotrobăie. Ai cereale?

— Nu, le-am terminat. Vrei să mergem la EI să

Spune că nu, că vrea să mănânce cereale cu zahăr chiar aici la mine, că vrea să se simtă exact ca pe vremuri. Deschide frigiderul şi aruncă o privire cercetătoare prin el.

— Dumnezeule, nu mai ai nimic. Mă reped imediat să cumpăr nişte cafea şi ce-ţi mai trebuie.

— Chiar trebuie să bem cafea? o întreb.

— De ce nu?

— Pentru că aveam impresia că vrei să fie autentic, exact ca pe vremuri. În liceu nu beam cafea.

Se gândeşte o secundă, neînţelegând sarcasmul meu.

— Pentru cafea facem o excepţie.

— Vrei să vin cu tine? mă ofer eu.

— Nu. E OK. Mă întorc imediat.

Îndată ce pleacă, îmi verific robotul telefonic. Dex mi-a lăsat două mesaje: unul aseară, unul în dimineaţa asta. În primul, spune cât de dor îi este de mine. În al doilea, întreabă dacă poate să vină diseară la mine. Îi telefonez, surprinsă de cât de recunoscătoare mă simt că îmi intră mesageria vocală. Îi las un mesaj în care îi spun că Darcy e la mine şi că intenţionează să mai rămână o vreme, astfel că n-ar fi o idee bună să vină. Apoi mă aşez pe canapea, gândindu-mă la noaptea trecută, la prietenia mea cu Darcy.

Voi fi capabilă să trăiesc împăcată cu mine însămi dacă obţin ceea ce doresc făcându-i ei rău? Ce va fi viaţa mea fără ea? încă mă gândesc la toate astea când Darcy se întoarce. Duce în braţe pungi de plastic voluminoase. Îi iau cafelele din mână în timp ce ea aruncă teatral sacoşele pe podea şi îmi arată urmele roşii lăsate pe braţele ei. Scot exclamaţii pline de compasiune până când zâmbeşte din nou.

— Am adus chestii ca lumea! Fruit Loops[22]! Root beer[23]! Cranapple[24]! Îngheţată Ben & Jerry's!

— Îngheţată la micul dejun?

— Nu. Mai târziu!

— Nu ţi-e teamă că o să te îngraşi înainte de nuntă?

Respinge ideea cu o fluturare a mâinii.

— Nu, fie ce-o fi!

— De ce nu? o întreb, ştiind că acum mănâncă, dar că mai târziu o să mă întrebe de ce am lăsat-o să facă asta.

— Pentru că nu mă îngrijorează! Nu-mi strica cheful! … Hai să mâncăm Fruit Loops!

Îşi face de lucru în bucătărie, căutând boluri, linguri şi şerveţele. Apoi le aduce pe măsuţa de cafea. E în starea aia de spirit care o caracterizează: nebunatică şi plină de viaţă.

— N-ai vrea, mai degrabă, să mâncăm acolo? spun eu, arătând spre măsuţa mea rotundă.

— Nu. Vreau să fie exact cum era la mine acasă după ce dormeam împreună. Mâneam întotdeauna la televizor. Îţi aminteşti?

Îndreaptă telecomanda spre televizor şi trece de pe

---

22 Marcă de cereale pentru micul dejun (n.red.)

23 Băutură nealcoolică aromată, cu sirop din extract de rădăcinoase (n.tr.)

24 Suc de mere şi afine, a cărui denumire a fost obţinută prin combinarea cuvintelor cranbery („afină") cu appk (,,măr"). (n.red.)

un canal pe altul până găseşte postul MTV. Apoi toarnă cereale în boluri, asigurându-se că avem aceeaşi cantitate. Nu am chef de Fruit Loops, dar este clar că nu am de ales. Deşi faptul că vrea să reînvie copilăria noastră este oarecum mişcător, sunt enervată de aerele ei de şefă. „Te tratează de sus”, spunea Ethan. La urma urmelor, probabil că descrierea este corectă. Şi iată-mă acum, supunându-mă de bunăvoie, lăsând-o să facă tot ce vrea cu mine.

— Spune-mi când să mă opresc, zice ea, turnând lapte nedegresat peste cerealele mele.

Urăsc laptele nedegresat.

— Acum, zic eu aproape instantaneu.

Se opreşte şi se uită la mine.

— Acum? De-abia s-au umezit.

— Ştiu, dar aşa îmi plăceau şi în liceu, îi spun ca s-o liniştesc.

— Bine zis, răspunde, turnând lapte în bolul ei.

Îl umple până la refuz.

Iau câteva înghiţituri în timp ce ea amestecă prin cereale cu lingura, aşteptând ca laptele să devină roz.

La MTV începe videoclipul melodiei *Thank You*, a lui Dido. Bineînţeles că mă face să mă gândesc la Dex.

— Ce melodie! spune Darcy încă mestecând. Ştii partea în care zice că e în sfârşit acasă, udă leoarcă. şi atunci „îmi întinzi un prosop”?

Da.

— Versul ăsta îmi aminteşte întru totul de tine.

— De mine? Mă uit la ea. Aveam impresia că este o melodie romantică.

Îşi dă ochii peste cap.

— Mda, ştiu şi eu atâta lucru. Nu-ţi face griji! Ia o înghiţitură şi continuă să vorbească, cu gura plină: Nu am luat-o razna. Vreau să spun că tu eşti cu adevărat întotdeauna alături de mine. Ştii tu, atunci când o dau în

bară.

— Ce drăguţ!

Zâmbesc, las deoparte sentimentul de vinovăţie şi sorb din cafea.

Ascultăm restul melodiei în timp ce Darcy îşi goleşte cu zgomot bolul cu cereale. După ce ia şi ultimele înghiţituri, duce castronul la gură şi soarbe cu nesaţ laptele colorat.

— Fac prea mult zgomot? mă întreabă, ridicând privirea spre mine.

Clatin din cap.

Nu.

— Dex îmi zice Sorbilă de câte ori mănânc cereale.

Simt un junghi, cum se întâmplă de fiecare dată când mi se dezvăluie o parte intimă a relaţiei lor – despre care îmi place să pretind că nu există. Apoi îmi dau seama, cu o durere şi mai acută, că Dex nu are o poreclă şi pentru mine. Poate că sunt prea banală pentru a merita una. Darcy nu are nicio urmă de banalitate în fiinţa ei. Nu e de mirare că e greu să o părăseşti. Este tipul de femeie care te atrage, îţi reţine atenţia. Chiar şi atunci când este enervantă, tot atrăgătoare e, chiar captivantă.

Jennifer Lopez apare pe ecran în toată voluptatea ei. O privim amândouă cu jind, în timp ce se roteşte într-un peisaj rural.

— Chiar are un fund atât de grozav? întreabă Darcy.

— Mă tem că da, îi răspund, deşi îmi place să-i spun asta lui Darcy. Ea vede concurenţa chiar şi în celebrităţi, în timp ce nicio părticică din mine nu o invidiază pe Jennifer Lopez pentru fundul ei sexy.

Darcy scoate un plescăit.

— Nu crezi că este cam mare? întreabă.

— Nu. E grozav, spun eu, ştiind că ambele fese ale lui Darcy fac cât una a lui Jennifer.

— Totuşi, cred că este cam mare…

Ridic din umeri.

— Dex o adoră. Consideră că este extrem de sexy.

Noi informaţii despre Dexter. *Cling*! *Cling*! *Cling*! Ce vrea să însemne asta în ecuaţie? Sunt mai bine făcută decât Darcy, dar ea este mai bronzată. Decid să ignor această nouă informaţie, căci nu o consider deosebit de relevantă. Majoritatea bărbaţilor se dau în vânt după J-Lo indiferent de genul de femeie care le place. Este ca Brad Pitt pentru noi. S-ar putea să nu-ţi placă bărbaţii blonzi cu trăsături frumoase, dar, la dracu', e Brad. Doar n-o să-l goneşti din pat pentru că e blond.

— Nu-ţi face totuşi griji, sunt sigură că în realitate nu e aşa drăguţă, spune Darcy, presupunând că toate femeile sunt ca ea şi au nevoie de consolare ori de câte ori dau peste alta mai frumoasă ca ele.

— Mda, răspund.

— Vreau să spun că maeştrii în arta machiajului pot face adevărate minuni, continuă ea pe un ton de cunoscător, ca şi când ar fi lucrat de ani de zile în această industrie.

Trage pătura de pe spătarul canapelei şi se înfăşoară în ea.

— Îmi place aşa.

„Şi lui Dex".

— Ţi-e frig? o întreb.

— Nu. Vreau doar să mă simt confortabil.

Ne uităm la videoclipuri până când aproape că uit de Dex. Atât cât poţi uita de cineva de care eşti îndrăgostit. Apoi, din senin, în timpul unui videoclip cu Janet Jackson, Darcy îmi pune o întrebare la care nu m-am aşteptat niciodată:

— Să mă mărit cu Dexter?

Întrebarea mă face să înţepenesc locului.

— De ce întrebi?

— Nu ştiu.

— Trebuie să existe vreun motiv, insist eu, încercând să par calmă.

— Nu crezi că ar trebui să fiu cu cineva mai… relaxat? Aşa, ca mine?

— Dex este relaxat.

— Nu, nu e! Este fix opusul.

— Crezi? întreb.

Poate că are dreptate. Cred că nu-l văd aşa pentru că şi eu sunt la fel.

— Sunt sigură.

Tai sonorul televizorului şi mă uit la ea ca şi cum aş îndemna-o să continue, dându-i de înţeles că sunt gata să fiu cu adevărat o bună ascultătoare. Mă gândesc să-mi pun „căştile” din şcoala elementară, strângând cureluşa imaginară de sub bărbie, aşa cum obişnuiau să facă băieţii, înghit, fac o pauză şi apoi spun:

— Faptul că pui o asemenea întrebare mă îngrijorează. Ce ai de gând?

Îmi simt inima bătând în timp ce aştept răspunsul ei.

— Nu ştiu. Câteodată, relaţia noastră pare uşor obosită. Plictisitoare. E semn rău?

Mă priveşte melancolică.

Trebuie să profit de această şansă ivită ca din senin. Am găsit o breşă. Mă gândesc ce i-aş putea spune, cât de uşor aş putea să o manipulez. Dar totuşi nu mă simt în stare. Şi-aşa fac deja nişte chestii de nedescris; cel puţin în privinţa asta o să fiu corectă. Sunt prinsă la mijloc într-un conflict de interese, cum se spune la mine la firmă. Nu pot să preiau cazul ei.

— Chiar nu ştiu, Darce. Doar voi doi puteţi şti dacă sunteţi potriviţi unul pentru altul. Dar eu cred că ar trebui să-ţi analizezi cu mare atenţie temerile; căsătoria este un

pas foarte serios. Poate că ar trebui să o amâni, îi spun.

— Să amân nunta?

— Poate.

Buza de jos i se lasă şi ridică o sprânceană. Sunt sigură că e pe punctul de a izbucni în lacrimi, când ochii îi cad pe televizor. Se luminează.

— Oh! îmi place la nebunie videoclipul ăsta! Dă mai tare! Dă mai tare!

Mă conformez cerinţei ei. Darcy începe să se agite, fără a se ridica însă de pe canapea, mişcându-şi trunchiul şi capul, în timp ce cântă o melodie pe care nu am auzit-o niciodată, a unei formaţii de băieţi. Ştie fiecare cuvânt. O urmăresc, minunându-mă de transformarea ei subită. Aştept să aducă din nou vorba despre Dex, dar nu o face.

Mi-am risipit şansa de a-i spune să anuleze totul, de a-i zice că Dex este total nepotrivit pentru ea. De ce nu am împins-o în direcţia aceea, udând sămânţa nemulţumirii? Nu-mi joc niciodată cartea cum trebuie. Pe de altă parte, nu cred că Darcy chiar voia sfatul meu. Nu îşi dorea decât să-i spun că totul va fi bine, că ar trebui să se mărite cu Dexter. Şi, dacă eu nu-i fac pe plac, găseşte ea în schimb un videoclip care să o înveselească.

— Melodia asta e trăsnet, spune Darcy dând pătura la o parte.

Se ridică şi se fâţâie prin apartament, târşâindu-şi picioarele. Îmi studiază rafturile cu cărţi unde am pus de curând cutia de Altoids cu zarurile.

Ce faci?

— Caut anuarul tău din liceu. Unde este?

— Pe raftul de jos.

Se lasă pe vine şi îşi trece degetul pe cotoare, oprindu-se la Husky Howler.

— Oh, da. Iată-l!

O văd cum se ridică şi zăreşte cutia de tablă pusă

prosteşte la nivelul ochilor.

Pot să iau una?

— E goală, îi spun, dar ea a pus deja anuarul la piciorul patului. Braţul ei lung se întinde spre cutie. Desface capacul.

— De ce ai zaruri aici?

— Ăăă, nu ştiu, mă bâlbâi eu, amintindu-mi că Darcy îmi spunea mereu că nu ar trebui să particip niciodată la un show cu întrebări şi răspunsuri.

Obişnuia să se dea mare faţă de mine, susţinând că, dacă ar fi aleasă vreodată să participe la *The Family Feud37* (nu conta faptul că nu facem parte din aceeaşi familie), s-ar gândi de două ori înainte de a mă selecta în echipa ei. Şi nici vorbă de vreo rundă suplimentară la sfârşit.

— Nu ştii? mă întreabă.

— Fără un motiv anume, cred.

Se uită la mine cum te uiţi la un schizofrenic care bâiguie prin metrou.

— Nu ştii de ce ai pus zarurile într-o cutie de Altoids? OK, cum zici tu. Oricum, e ciudat.

Scoate zarurile din cutie, agitându-le ca şi cum s-ar pregăti să le arunce.

— Nu face asta, zic eu tare. Pune-le la loc!

Nu este o idee bună să-i spui ce să facă. E fix ca un copil. O să vrea să ştie de ce nu le poate arunca. Se va ambiţiona să le azvârle tocmai pentru că i-am spus să nu facă asta.

Şi bineînţeles că urmează:

— La ce folosesc? Nu înţeleg.

— La nimic. Sunt zarurile mele norocoase.

— Zaruri norocoase? De când ai tu zaruri norocoase?

— Dintotdeauna.

— Păi de ce le ţii într-o cutie de Altoids? Ţie nu-ţi plac

bomboanele Altoids cu scorţişoară.

— Ba da, îmi plac.

Ridică din umeri.

— Hmm!

Îi studiez faţa. Nu e suspicioasă, dar ţine încă zarurile în mână. Sunt decisă să o alerg prin casă, să mă năpustesc asupra ei şi să i le smulg din mână înainte să apuce să le rostogolească. Dar ea se mai uită o dată la ele şi le pune la loc în cutie. Nu sunt sigură dacă mai au feţele cu cele şase puncte aurii în sus. O să verific mai târziu. Câtă vreme nu sunt aruncate din nou, pentru mine e OK.[25]

Ia anuarul şi se duce din nou pe canapea, desfăcându-l la paginile de sport şi la cele de evenimente interne de la sfârşit. Asta o va ţine ocupată ore întregi. Va găsi o mie de lucruri de comentat: îţi aminteşti de asta, îţi aminteşti de aia? Nu se satură niciodată de anuarul din liceu, discutând despre trecut şi speculând despre ce s-a ales de unul sau de altul care nu s-a prezentat la reuniune pentru că: a) nu a realizat nimic notabil până în prezent sau b) s-a întâmplat fenomenul contrar şi a reuşit atât de bine în viaţă, încât nu are timp să se întoarcă în Indiana pentru un weekend (categorie din care Darcy spune că fac parte şi eu, pentru că, bineînţeles, avusesem de lucru în weekendul ăla şi am lipsit). Sau joacă unul dintre jocurile ei preferate, în care îl deschide unde se nimereşte, închide ochii, îşi plimbă indexul pe pagină până când spun stop, iar tipul aflat cel mai aproape de degetul ei va fi cel cu care trebuie să fac eu sex. Acelea erau jocurile clasice ale lui Darcy, iar atunci când a apărut primul anuar, acum doisprezece ani, a fost o mare distracţie.

— Oh, Doamne, Dumnezeule. Uită-te la părul ei! Ai

---

25 Show de televiziune american în care două familii se află în competiţie pentru a ghici răspunsurile pe care le- au dat o sută de respondenţi aleşi special la o serie de întrebări (n.red.)

mai văzut vreodată un breton aşa de mare? spune Darcy pufnind, în timp ce se uită la fotografia Laurei Lindell. Arată aşa de caraghios. Trebuie să aibă treizeci de centimetri!

Aprob din cap şi aştept următoarea victimă: Richard Meek. Doar că se decide să fie mai îngăduitoare cu el decât a fost în clasa a douăsprezecea.

— Nu e rău. E destul de drăguţ, nu?

— Oarecum. Are un zâmbet frumos. Dar ţii minte cum te scuipa din cap până-n picioare când vorbea cu tine?

— Da. Bună observaţie.

Darcy răsfoieşte paginile până când se plictiseşte, dă deoparte anuarul şi preia controlul telecomenzii. Găseşte filmul *Când Harry o întâlneşte pe Sally38* şi ţipă:

— Tocmai începe! Super!

Ne întindem amândouă pe canapea, cu picioarele una la capul celeilalte, şi ne uităm la filmul pe care l-am văzut împreună de nenumărate ori. Darcy vorbeşte tot timpul tare, recitând părţile pe care le ştie pe de rost. Nu îi spun să tacă nici măcar o dată. Pentru că, deşi ea susţine că Dexter este iritat de vorbăria ei din în timpul filmelor, pe mine nu mă deranjează. Nici măcar atunci când greşeşte puţintel replicile, aşa că nu aud ce spune, de fapt, Meg Ryan. Aşa e Darcy. Asta face ea.

Uneori, la fel ca în cazul unui vechi film preferat, previzibilitatea este lucrul care îţi place cel mai mult la o prietenă.

Capitolul 18

În seara următoare, Darcy mă sună exact când mă întorceam acasă de la serviciu. E isterică. Mă năpădeşte un sentiment ciudat de linişte. Asta ar putea să fie? Să-i fi spus Dex că anulează nunta?

— Ce s-a întâmplat, Darcy? întreb.

Vocea-mi sună tensionată şi nefirească; în inima mea

e un conflict: dragostea pentru Dex contra prieteniei cu Darcy. Sunt pregătită pentru tot ce-i mai rău, deşi nu sunt sigură ce-ar însemna asta: să-mi pierd cea mai bună prietenă sau să dau cu piciorul dragostei vieţii mele. Nu pot să concep niciuna, nici alta.

Darcy spune ceva ce nu înţeleg, ceva despre inelul ei.

— Ce s-a întâmplat, Darce? Ia-o mai uşor… Ce-i cu inelul tău?

— Numai el hohoteşte ea.

Pare imposibil să te doară sufletul şi să simţi în acelaşi timp o imensă uşurare, dar fix asta mi se întâmplă mie în momentul când înţeleg că această văicăreală este din cauza unei bijuterii care a dispărut. Unde l-ai pierdut? E asigurat, nu?

Pun întrebările pe care le adresează un prieten responsabil. Sunt utilă. Dar vocea îmi trădează nepăsarea. Dacă ar fi măcar un pic mai puţin isterică, poate că ar fi în stare să-şi dea seama că nu mă sinchisesc nicicum că inelul ei s-a pierdut. Îi spun că e o nătăfleaţă, că probabil l-a pus pur şi simplu undeva şi a uitat.

— Nu-ţi aminteşti atunci când ai crezut că l-ai pierdut şi pe urmă l-ai găsit într-unul dintre papucii tăi? Darce, întotdeauna rătăceşti lucrurile.

— Nu, de data asta e altceva! De data asta s-a pierdut! S-a pierdut! Dex o să mă omoare!

Îi tremură vocea.

„Poate că nu”, mă gândesc eu. „Poate că asta e breşa pe care o aştepta”. După care mă urăsc fiindcă am gândit aşa ceva.

— I-ai spus?

— Nu. Nu încă. E la serviciu. Ce mă fac?

— Păi, unde l-ai pierdut?

Nu-mi răspunde, ci doar continuă să plângă.

Repet întrebarea.

— Nu ştiu.

— Bine, unde l-ai văzut ultima oară? întreb. L-ai avut azi la serviciu? L-ai scos ca să te speli pe mâini?

— Nu, nu-l scot niciodată ca să mă spăl pe mâini! Ce idiot ar face asta?

Îmi vine să-i zic să nu mă repeadă, că ea e idioata care şi-a pierdut inelul de logodnă. Dar îmi păstrez tonul plin de compasiune şi îi spun că sunt sigură că o să dea de el.

— Nu, n-o să dau de el.

Alte hohote, mai tare.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, ştiu.

Am epuizat sugestiile.

— Pot să trec pe la tine? Chiar simt că trebuie să vorbim, zice ea.

— Da, vino imediat, spun eu, întrebându-mă dacă mai e şi altceva la mijloc în afară de inelul pierdut. Ai mâncat?

— Nu, zice. Poţi să comanzi nişte supă wonton pentru mine?

— Sigur.

— Şi prăjitură cu răvaş?

— Da. Vino repede.

Sun la Tang Tang şi comand două supe wonton, două prăjituri cu răvaş, două cutii de Sprite şi o porţie de vită cu broccoli. Darcy ajunge la uşa mea cincisprezece minute mai târziu. E răvăşită; poartă o pereche de Levi's pe care mi-i amintesc din vremea liceului – încă-i vin perfect – şi un tricou mulat, foarte scurt. Nu e machiată, are ochii roşii, iar părul e strâns într-o coadă de cal neglijentă; şi, cu toate astea, pare în continuare drăguţă. O îndemn să se aşeze şi să-mi povestească tot.

— A dispărut.

Scutură din cap şi ridică mâna stângă, goală.

— Unde crezi că l-ai pierdut? întreb calm, amintindu-mi că am mai trecut prin acest exerciţiu de sute de ori cu Darcy.

O ajut întotdeauna, strângând în urma ei, fiindu-i mereu aproape când e tulburată şi isterică.

— Nu l-am pierdut. Mi l-a furat cineva.

— Cine l-a furat?

— Cineva.

— De unde ştii?

— Fiindcă a dispărut!

Nu ajungem nicăieri. Suspin şi-i spun lui Darcy să-mi relateze toate faptele.

Se uită la mine, ochii i se umplu de lacrimi, iar buzele îi tremură uşor;

— Rachel…

— Da?

— Eşti prietena mea cea mai bună.

Începe iar să plângă şi lacrimile îi şiroiesc graţios pe obrajii strălucitori, apoi îi cad în poală. Întotdeauna a fost drăguţă când plânge.

Aprob cu o mişcare din cap.

Da.

— Cea mai bună prietenă din lume. Şi trebuie să-ţi spun ceva.

— Poţi să-mi spui orice, zic, simţindu-mă copleşită de îngrijorare, convinsă dintr-odată că Dex făcuse primul pas spre despărţire.

Mă priveşte şi scânceşte uşor. Pe cât de încrezătoare este în mod normal, pe atât de jalnică şi de lipsită de apărare pare când e deprimată. Şi instinctul mi-a dictat întotdeauna – şi acum la fel – s-o ajut.

— Spune-mi, Darce, zic eu cu blândeţe.

— Rachel, am. am. am scos inelul de pe deget în apartamentul cuiva.

Aşa, şi?

— Apartamentul unui bărbat.

Mă simt de parcă m-aş uita printr-un aparat foto, încercând să focalizez. Oare spune ce cred eu că spune?

— Rachel, zice Darcy din nou, de data asta în şoaptă. L-am înşelat pe Dexter.

Mă holbez la ea, incapabilă să-mi ascund şocul.

Da, lui Darcy îi place să flirteze. Da, duce o viaţă intensă şi aventuroasă. Da, e egoistă. Şi, da, îi place la nebunie să atragă atenţia bărbaţilor. Toate acestea puse la un loc fac ca lucrurile să capete sens. Aşa că n-ar trebui să fiu surprinsă de trădarea ei. În cazul lui Dex nu e valabilă niciuna dintre afirmaţiile de mai sus, totuşi şi el înşală. Şi, cu toate astea, sunt siderată. Se mărită în mai puţin de două luni. E o viitoare mireasă strălucitoare, cu o rochie fantastică, genul la care visezi încă de când eşti doar o fetiţă. Şi e cu Dexter. Cum naiba ar putea cineva să-l înşele pe Dex?

Îmi vin în minte brusc cele şase întrebări esenţiale din jurnalism[26]. Mă simt ca un reporter de liceu care face un interviu. Cu cine?

Inspiră cu zgomot. Îşi ţine capul plecat.

— Cu un tip de la serviciu.

— Când?

— De vreo două ori. Azi.

Se freacă la ochi cu pumnii şi mă priveşte pieziş.

N-am idee dacă faţa mea trădează ceva. Şi nici măcar nu ştiu sigur cum mă simt. Uşurată? Furioasă? Dezgustată? Plină de speranţă? N-am avut timp să mă gândesc ce implicaţii va avea trădarea ei asupra relaţiei dintre mine şi Dex.

— Şi aşa ţi-ai pierdut inelul?

---

26 Pentru ca o ştire să fie redactată corect, ea trebuie să răspundă la şase întrebări: cine?, ce?, unde?, când?, cum?, de ce? (n.tr.)

Dă din cap că da.

— Am fost acolo azi după ce-am plecat din apartament, în drum spre serviciu. Înghite, apoi dă drumul unui suspin slab.

— Ne-am întâlnit, am flirtat…

— Te-ai culcat cu el?

Coada de cal saltă în sus şi-n jos.

— Mi-am scos inelul fiindcă. ei bine, mă simţeam vinovată să-l port în timp ce făceam sex cu altcineva.

Îşi suflă nasul într-o batistă de hârtie deja udă.

— Vrei una curată?

Dă din cap că da. Parcurg în fugă cei câţiva paşi până la baie şi iau cutia cu Kleenex.

— Uite, zic, întinzându-i-o.

Ia o batistă şi-şi suflă iar nasul zgomotos.

— Aşa! Mi-am scos inelul şi l-am pus pe pervazul ferestrei, lângă pat. Arată spre patul meu din dormitor. Are un studio cam ca al tău.

Un studio. Deci probabil nu e vreun director, ceea ce e surprinzător. Aş fi pus pariu că Darcy ar prefera genul puternic. Un tip mai în vârstă. Îmi venise-n minte Richard Gere în *Pretty Woman*. Schimb imaginea mentală cu Matt Damon în *Good Will Hunting*.

— Aşadar, ne facem de cap, ştii tu, tot tacâmul. Îşi flutură mâna prin aer. După care ne îmbrăcăm şi ne ducem spre metrou. Mergem la serviciu.

Aşa.

— Şi, când ajung la mine în birou, îmi dau seama că am uitat să-mi pun inelul. Aşa că-l sun şi-i spun că trebuie să mă întorc şi să-l iau. Zice că nu-i nicio problemă, dar că are o şedinţă la trei şi că o să dureze vreo două ore. Mi-a propus să ne întâlnim la şapte la el acasă. Aşa că la şapte eram acolo. Şi, când intrăm, apartamentul era, cum să zic, curat lună. Când am plecat, era mizerie şi totul vraişte. Şi

el zice: „Fir-ar! A fost menajera aici!” Ne ducem spre fereastră şi vedem că inelul nu mai era pe pervaz!

Acum plânge mai tare.

— Nemernica l-a luat!

— Eşti sigură? Nu-mi vine să cred că cineva ar face aşa ceva…

Îmi aruncă o privire care spune: „Nu mai fi ca Pollyanna40!”

— Inelul nu mai este, Rachel! E dus. Dus. Dus!

— Păi, nu poate să-i telefoneze pur şi simplu menajerei şi să-i spună că ştie că ea l-a luat?

— Am încercat şi asta. Nu vorbeşte engleză foarte bine. O ţinea una şi bună că „nu văzut inel”. Darcy imită accentul menajerei. Am luat chiar eu receptorul. I-am spus că, dacă-l găseşte, îi dau o recompensă mare de tot. Dar nemernica nu-i proastă. Ştie că două carate valorează cam cât douăzeci de milioane de toalete murdare.

— Bine, zic, dar e asigurat, nu?

— Da. e asigurat. Dar ce dracu’ îi zic eu lui Dexter?

— Nu ştiu. Spune-i că ţi-a scăpat în scurgerea de la chiuvetă, la serviciu. Sau că l-ai scos la sala de sport şi cineva ţi-a spart dulapul de la vestiar.

Schiţează un zâmbet.

— Asta cu sala de sport e bună. E credibilă, nu?

— Absolut.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva.

Nici mie. Nu-mi vine să cred că Darcy l-a înşelat pe Dex cu un tip oarecare. Nu-mi vine să cred că o ajut pe Darcy să-şi ascundă aventura. Oare toată lumea înşală înainte de nuntă?

— E o aventură în toată regula? întreb.

— Nu chiar. Ne-am întâlnit doar de vreo două ori.

— Deci nu e ceva serios?

— Nu ştiu. Nu chiar. Habar n-am.

Scutură din cap, apoi îşi pune mâinile pe frunte.

Mă întreb dacă irascibilitatea lui Darcy din ultima vreme are legătură cu tipul ăsta.

— Îl iubeşti?

— Doamne fereşte, nu! zice ea. E doar de distracţie. Nu înseamnă nimic.

— Eşti sigură că ar trebui să te măriţi? o întreb.

— Ştiam că ai să zici aşa ceva! Darcy începe iar să plângă. Nu poţi să mă ajuţi fără să fii aşa de virtuoasă?

„Crede-mă, nu sunt deloc virtuoasă”.

— Îmi pare rău, Darce. Nu sunt, nu încerc să fiu virtuoasă… Nu făceam decât să-ţi ofer o soluţie de ieşire din impas, dacă asta vrei.

— Nu vreau o soluţie. Vreau să mă mărit. Numai că nu ştiu. uneori pur şi simplu mă panichez că gata. Că n-o *să mai* fiu niciodată cu altcineva. Aşa că am avut o mică aventură. N-a însemnat nimic.

— Bun, zic. N-am vrut decât să spun că, dacă nu eşti sigură de povestea asta cu măritişul. Voiam doar să ştii că te sprijin indiferent ce decizi.

Mă întrerupe:

— Nu am ce decizie să iau! Mă mărit. Îl iubesc pe Dex.

— Îmi pare rău, spun.

Şi chiar îmi pare rău. Îmi pare rău, pentru că şi eu îl iubesc pe Dex.

— Nu. Mie îmi pare rău, Rachel, zice ea atingându-mă pe picior. A fost o zi oribilă.

— Înţeleg.

— *Chiar* înţelegi? Poţi să-ţi imaginezi cum e să te despartă câteva săptămâni de o promisiune care ar trebui să fie pentru totdeauna?

„O, biata de tine”, mă gândesc. Are oare idee câte

fete ar da orice pentru a face o astfel de promisiune unui tip ca Dexter? Una stă chiar în faţa ei.

— O veşnicie e mult al naibii, zic, fără urmă de sarcasm.

— Citezi dintr-un cântec al lui Prince? Sper că nu îmi dai replici din melodiile lui Prince când eu am probleme!

Îi spun că nu, deşi exact asta făceam.

— *Este o* perioadă lungă, admite ea. Şi uneori nu ştiu dacă pot să trăiesc încă patruzeci de ani sau cine ştie câţi şi să nu mai simt niciodată fiorul pe care-l simţi când săruţi pe cineva nou. Vreau să spun, uită-te la Hillary! E în al nouălea cer, nu?

Da.

— Dar cu Dexter nu mai e aşa. Niciodată. Totul e doar rutină. El e la serviciu tot timpul şi mă lasă pe mine cu toate planurile de nuntă. Nici nu suntem căsătoriţi, şi partea de distracţie s-a dus naibii.

— Darce, zic eu, relaţia voastră a evoluat. Nu mai poate fi vorba despre frenezia de la început, despre dorinţa trupească de nestăpânit, despre noutatea unei legături.

Se uită la mine ca şi cum chiar ar fi atentă şi ar lua notiţe în minte. Numi vine să cred ce spun. O conving că relaţia ei este grozavă, specială. Habar n-am de ce fac asta. Parcă am luat-o razna.

— Farmecul vânătorii este întotdeauna fascinant. Dar nu la asta se reduce o relaţie adevărată, stabilă, bazată pe iubire. Iar pasiunea de la început, însoţită de replica „Nu-mi pot lua mâinile de pe tine”, se atenuează la toţi.

„Numai la Dex şi la mine nu”, îmi zic eu în gând. „Ar fi mereu ceva special cu Dex şi cu mine”.

— Ştiu că ai dreptate, spune ea. Şi chiar îl iubesc.

Ştiu că Darcy chiar crede ce spune, dar nu sunt convinsă că-l iubeşte cu adevărat. Nu sunt convinsă că e capabilă să iubească sincer pe altcineva în afară de propria

persoană.

José sună la interfon şi-mi spune că a venit tipul cu mâncarea.

— Mulţumesc. Lasă-l să urce, îi răspund.

Când ies pe hol să-l întâmpin, sună telefonul fix. Mă panichez. Dacă e Dex? îi arunc bancnotele tipului şi mă reped înapoi în casă, trântesc punga pe măsuţa de cafea şi ridic receptorul exact când e pe punctul de a intra robotul. Bineînţeles că el este.

— Bună, zice. Îmi pare tare rău că nu te-am sunat azi. A fost o zi de coşmar. Eu şi Roger…

— Nu-i nimic, spun, întrerupându-l.

— Pot să vină la tine? Vreau să te văd.

— Ăăă… nu, zic.

— Nu pot?

— Nu.

— Bine. De ce?. Eşti cu cineva? întreabă el cu vocea joasă.

— Da, spun eu, încercând să-mi adaptez tonul vocii astfel încât să pară firesc pentru ambele persoane care ascultă. Chiar sunt.

Mă uit la Darcy. Mimează întrebarea:

— Cine-i?

Nu-i dau atenţie.

— Bine. În regulă. Nu e Marcus, nu? întreabă Dex.

— Nu. Darcy e aici, spun.

— Oh, fir-ar! Bine că am sunat mai întâi, şopteşte el.

— Păi, vorbim mâine, nu?

— Da, răspunde. Cu siguranţă.

— Perfect.

— Cine-a fost? întreabă Darcy când pun receptorul în furcă.

— Ethan.

— Ei, haide, a fost Marcus? insistă. Poţi să-mi spui.

— Nu, *chiar* a fost Ethan.

— Poate a sunat să-ţi spună că e homo.

— Mda, sigur, răspund eu, deschizând cutiile cu mâncare.

În timp ce mâncăm, o întreb ce face Dex.

— Cum adică?

— Bănuieşte că se petrece ceva?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu. Munceşte prea mult.

Constat că nu pare deranjată de faptul că am zis „se petrece”, nu „s-a *petrecut*”.

Nu?

— Nu. E acelaşi Dex dintotdeauna.

— Pe bune?

— Da, serios. De ce?

Deschide cutia de Sprite şi soarbe din ea.

— Mă întrebam doar, răspund eu. Am citit că, atunci când cineva înşală, cealaltă persoană simte de regulă asta cumva în interiorul său.

Soarbe cu zgomot supa wonton din lingura de plastic şi se uită cu o privire goală la mine.

— Nu cred asta.

— Da, zic şi eu. Nici eu nu prea cred.

După ce terminăm de mâncat, îi fac semn spre prăjiturile cu răvaş.

— Pe care o vrei?

Arată spre una dintre ele.

— Pe aia, spune. Şi sper să fie de bine. M-am săturat de atâta ghinion.

Îmi vine să-i spun că faptul că s-a culcat cu un coleg de serviciu şi că şi-a lăsat, din neglijenţă, inelul în apartamentul lui n-are nimic de-a face cu lipsa norocului. Desfac ambalajul prăjiturii, o rup şi citesc mesajul de pe bucăţica de hârtie. „Ai multe pentru care să fii

recunoscătoare”.

— Ce zice? vrea Darcy să ştie.

Îi spun.

— E bună.

— Da, dar e o afirmaţie. Mă enervează când dau afirmaţii drept preziceri.

— Păi atunci, pretinde şi tu că zice „*Vei avea* multe pentru care să fii recunoscătoare”, spune ea, desfăcând ambalajul prăjiturii ei şi scoţând bucăţica de hârtie. Al meu ar fi cazul să spună: „O să-ţi recapeţi inelul de la javra aia de portoricană”.

Îşi citeşte răvaşul în tăcere, apoi râde.

— Ce e?

— Zice: „Ai multe pentru care să fii recunoscătoare”… E o porcărie. Răvaşe produse în serie!

„Da, şi numai una dintre noi va avea multe pentru care să fie recunoscătoare”.

Darcy zice că ar fi cazul să plece, că trebuie să se ducă să suporte consecinţele. Izbucneşte iar în lacrimi când îşi ia poşeta.

— Nu îi zici tu lui Dex?

— Categoric, nu. Nu mă amestec, răspund, amuzându-mă de absurditatea afirmaţiei.

— Încă o dată, ce o să-i spun?

— Că l-ai pierdut la sala de sport.

— E suficient timp să capăt altul înainte de nuntă?

Îi spun că da, dându-mi seama că nici măcar o dată nu s-a arătat foarte ataşată de inelul pe care Dex îl alesese pentru ea.

— Rachel?

— Mda?

— Crezi că sunt o persoană oribilă? Te rog să nu crezi despre mine că sunt o persoană oribilă. Nu l-am mai înşelat niciodată până acum. N-o să mai fac asta. Îl iubesc

pe Dex cu adevărat.

— Bine, spun, întrebându-mă dacă o s-o facă din nou.

— Crezi că sunt îngrozitoare?

— Nu, Darcy, răspund. Oamenii mai greşesc.

— Ştiu, exact asta a fost. O greşeală *teribilă*. Îmi pare tare, tare rău.

— Sper că aţi folosit prezervativ, nu? zic eu.

Îmi vine în minte planşa de la ora de igienă în care ni se explică faptul că, pentru fiecare partener sexual pe care-l ai, există, în mod categoric, alte zeci despre care nici nu ai habar: fiecare persoană cu care s-a culcat şi aşa mai departe, şi aşa mai departe.

— Sigur că da!

— Bravo. Aprob din cap. Sună-mă mai târziu dacă ai nevoie de mine.

— Mulţumesc, zice. Îţi mulţumesc din suflet că îmi eşti alături.

— N-ai de ce.

— A, se înţelege de la sine. nu mai spune la nimeni. Vreau să zic, chiar la nimeni. Nici lui Ethan, lui Hillary.

„Dar cum rămâne cu Dex? Lui Dex pot să-i spun?”

— Bineînţeles. N-o să spun la nimeni.

Mă îmbrăţişează şi mă bate uşurel pe spate.

— Mulţumesc, Rachel. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

După ce pleacă Darcy, formulez răspunsul la dilema mea evidentă: a spune sau a nu spune. Încep să dezbat pe marginea acestei probleme, aşa cum aş face la un examen, lăsând emoţia la o parte:

La prima vedere, răspunsul pare limpede: trebuie să-i spun lui Dexter. Am trei argumente majore care motivează această decizie. În primul rând, *vreau* ca el să ştie. Este în interesul meu ca el să ştie. Dacă nu s-a hotărât încă să anuleze nunta, când va afla de infidelitatea ei, va fi tentat să nu se mai însoare cu Darcy. În al doilea rând, îl iubesc

pe Dexter, ceea ce înseamnă că ar trebui să iau hotărâri ţinând cont de interesele lui. Vreau ca el să ştie toate datele problemei atunci când va lua decizia care-i va schimba viaţa. În al treilea rând, moralitatea îmi spune că Dex trebuie să ştie; am obligaţia morală să-i spun lui Dexter adevărul despre faptele lui Darcy. (A nu se confunda asta cu un act vindicativ, deşi, cu siguranţă, Darcy merită o zgâlţâială straşnică.) Şi, ca o concluzie, apreciez şi respect instituţia căsătoriei. Infidelitatea lui Darcy ar putea fi un indiciu al nereuşitei şi al instabilităţii căsniciei celor doi. Acest al treilea punct nu are nicio legătură cu interesele mele, pentru că acelaşi raţionament s-ar aplica şi dacă nu aş fi îndrăgostită de Dex.

Logica punctului al treilea pare totuşi să sugereze că şi Darcy ar trebui să ştie că Dex i-a fost necredincios şi că eu n-ar trebui să ascund de Darcy faptele mele (fiindcă este prietena mea şi are încredere în mine şi fiindcă nu este bine să înşeli încrederea cuiva). Aşadar, cineva ar putea veni cu argumentul că părerea că Dex ar trebui să ştie adevărul despre Darcy vine fundamental în contradicţie cu a o ţine în mod intenţionat pe Darcy departe de faptele mele reprobabile. Totuşi, acest raţionament ignoră o diferenţă esenţială, una pe care se bazează analiza mea finală. Există o diferenţă între a crede că o persoană ar trebui să ştie/să fie pusă în temă şi a fi mesagerul. Da, cred că Dex ar trebui să ştie ce a făcut Darcy şi (poate? probabil?) va continua să facă. Dar este de datoria mea să-i spun? Aş tinde să cred că nu.

Mai mult, deşi Dex nu ar trebui să se însoare cu Darcy, motivul nu e infidelitatea lor. Şi nu e nici faptul că el mă iubeşte pe mine şi eu îl iubesc pe el. Toate aceste lucruri sunt adevărate, dar nu sunt decât simple simptome ale problemei – adică ale relaţiei lor nepotrivite. Darcy şi Dex pur şi simplu nu se potrivesc. Faptul că amândoi au

trădat – deşi încurajaţi să facă asta din motive diferite (dragoste *versus* un amestec autoadministrat de teamă de un angajament şi de dorinţă carnală) – este doar un indiciu. Dar chiar dacă niciunul dintre ei n-ar fi trădat, relaţia lor tot ar fi nepotrivită. Şi dacă Darcy şi Dex nu pot să observe acest adevăr esenţial ce reiese din interacţiunile lor, din sentimentele lor şi din anii petrecuţi împreună, atunci este greşeala lor şi nu am de ce să joc eu rolul informatorului.

Totodată, aş putea face o notă de subsol, poate după discuţia despre moralitate, unde m-aş referi la trădarea lui Darcy.

Da, ar fi greşit să dezvălui secretul lui Darcy, dar, în lumina trădării mele mult mai grave, a spune un secret nu pare ceva ce merită discutat. Pe de altă parte, s-ar putea susţine chiar că dezvăluirea secretului este un lucru chiar mai rău. Faptul că m-am culcat cu Dex n-are nicio legătură cu Darcy, dar a dezvălui secretul lui Darcy are mare legătură cu Darcy. Însă, având în vedere că decizia finală este de a păstra secretul, acest punct devine discutabil.

Aşadar, iată răspunsul meu. Cred că raţionamentul acesta ar putea fi puţin şubred, mai ales la sfârşit. Parcă şi văd remarcile cu roşu pe marginea caietului albastru: „Neclar! „şi „De ce e greşeala lor? îi pedepseşti pentru prostia de care dau dovadă sau pentru infidelitatea lor? Explică!”

Dar, indiferent de raţionamentul meu defectuos şi de faptul că ştiu că Ethan şi Hillary mă vor acuza că sunt la fel de pasivă ca de obicei, nu-i spun nicio vorbă despre asta lui Dex.

Capitolul 19

A doua zi mă întorc acasă de la serviciu, iau de la José hainele venite de la curăţătorie şi verific cutia poştală, unde găsesc factura de la cablu, un nou număr al revistei

în *Style* şi un plic ivoriu mare, cu adresa scrisă într-o caligrafie plină de înfloriturі, pe care sunt lipite două timbre în formă de inimioară. Ştiu despre ce-i vorba încă înainte de-a întoarce plicul şi de-a vedea adresa expeditorului, din Indianapolis.

Îmi spun că o nuntă mai poate fi anulată şi după ce au fost trimise invitaţiile. Ăsta nu e decât un obstacol în plus. Da, face lucrurile mai neplăcute, dar nu e decât o formalitate, un amănunt. Şi, cu toate astea, sunt ameţită şi mi se face rău când deschid plicul şi găsesc un alt plic înăuntru. Ăsta are numele meu şi cele două cuvinte umilitoare: „şi însoţitorul”. Dau deoparte cartea de vizită cu RSVP[27] şi plicul ei asortat şi văd cum o coală din hârtie cerată argintie pluteşte spre podea, alunecând sub canapea. Nu am energia să o scot de acolo. În schimb, mă aşez, respir adânc, adunându-mi tot curajul necesar ca să citesc rândurile scrise cu litere ieşite în relief, ca şi cum alegerea cuvintelor ar putea cumva să îmbunătăţească sau să înrăutăţească situaţia.

BUCURIA NOASTRĂ VA FI CHIAR MAI DESĂVÂRŞITĂ DACĂ VEŢI

PARTICIPA LA CĂSĂTORIA FIICEI NOASTRE DARCY JANE CU DL

DEXTER THALER

Clipesc ca să-mi stăpânesc lacrimile şi expir lent, ducându-mă direct la sfârşitul invitaţiei:

VĂ INVITĂM SĂ PARTICIPAŢI ALĂTURI DE NOI LA CEREMONIE, SĂ FIŢI MARTORI LA JURĂMINTELE LOR ŞI SĂ VĂ BUCURAŢI ÎMPREUNĂ

CU NOI LA RECEPŢIA DE LA CARLYLE, DUPĂ CEREMONIE. DACĂ NU PUTEŢI PARTICIPA, VĂ INVITĂM

---

27 Răpondez s'l vouspîatt, formulă împrumutată din limba franceză prin care se solicită un răspuns, o confirmare la o scrisoare sau o invitaţie

SĂ FIŢI PREZENŢI ÎN GÂNDURI ŞI ÎN RUGĂCIUNI.

DNA ŞI DR. HUGO RHONE RSVP

Da, formularea chiar poate înrăutăţi situaţia. Pun invitaţia pe măsuţa de cafea şi mă uit fix la ea. Mi-o închipui pe doamna Rhone lăsând plicurile la oficiul poştal de pe Jefferson Street şi bătând darabana cu unghiile lungi şi roşii în teancul de scrisori cu o aroganţă maternă. Aud vocea ei nazală spunând: „Bucuria noastră va fi chiar mai desăvârşită" şi „Vă invităm să fiţi prezenţi în gânduri şi în rugăciuni".

O să spun eu o rugăciune – o să mă rog ca nunta să nu aibă loc niciodată, ca o altă scrisoare să ajungă în cutia mea poştală:

DNA ŞI DR. HUGO RHONE ANUNŢĂ CĂ NUNTA FIICEI LOR DARCY CU DL DEXTER THALER Nu VA MAI AVEA LOC.

Ei, iată o formulare pe care aş putea s-o apreciez. Scurtă, drăguţă, la obiect. „Nu va mai avea loc". Familia Rhone va fi obligată să renunţe la stilul obişnuit, flamboaiant. Bineînţeles că nu pot să spună pur şi simplu: „Regretăm să vă informăm că mirele iubeşte pe altcineva" sau

„Cu tristeţe vă anunţăm că Dexter a sfâşiat inima fiicei noastre". Nu, anunţul ăsta e foarte formal – hârtie ieftină, cu caractere colţuroase şi etichete tipărite la imprimantă. Doamna Rhone sigur n-o să vrea să cheltuiască banii pe articolele de papetărie de la Crane's după ce s-au dus deja pe apa sâmbetei atâţia bani. O văd din nou pe doamna Rhone la poştă, de data asta deloc triumfătoare, spunându-i poştaşului că nu, nu-i mai trebuie timbrele în formă de inimă. Merg foarte bine şi trei sute de timbre cu drapelul ţării.

Sunt în pat când sună Dex şi mă întreabă dacă poate

să vină la mine.

Nici măcar în ziua în care primesc invitaţia la nunta lui nu-l pot refuza. Mi-e ruşine că sunt aşa de slabă, dar apoi mă gândesc la toţi oamenii din lume care, în numele dragostei, au făcut lucruri mult mai grave. Iar ideea de bază este că îl iubesc pe Dex. Chiar dacă este ultima persoană de pe pământ pentru care ar trebui să simt ceea ce simt, îl iubesc cu adevărat. Şi încă nu am renunţat la el.

Aşteptând să ajungă, încerc să mă hotărăsc dacă să ascund invitaţia sau s-o las pe măsuţa de cafea, la vedere. Decid s-o bag între paginile revistei *în Style*. Câteva minute mai târziu, răspund la uşă, în cămaşa mea de noapte albă, din bumbac.

— Erai în pat? mă întreabă.

— Mda.

— Păi, hai să te duc înapoi!

Ne băgăm în pat. Trage pătura peste noi.

— Ce plăcută e pielea ta la atingere, şopteşte el în timp ce mă mângâie pe coapsă, strecurându-şi mâna pe sub cămaşa de noapte.

Încerc să-l opresc, dar apoi mă răzgândesc. Privirile ni se întâlnesc înainte ca el să mă sărute fără grabă. Oricât aş fi de dezamăgită de el, nici nu-mi închipui că i-aş putea cere să înceteze. Rămân aproape nemişcată în timp ce face dragoste cu mine. Vorbeşte tot timpul, ceea ce nu face de obicei. Nu înţeleg exact ce zice, dar aud cuvintele „pentru totdeauna”. Vrea să fie cu mine pentru totdeauna, aşa cred. N-o să se însoare cu Darcy. Nu se poate. L-a înşelat. Nu se iubesc. Mă iubeşte pe mine.

Dex mă dezmiardă, în timp ce eu ud perna de lacrimi.

— Eşti aşa de tăcută în seara asta, remarcă Dex.

— Da, spun, cu voce calmă.

Nu vreau să ştie că plâng. Ultimul lucru pe care-l doresc este mila lui Dexter. Sunt lipsită de iniţiativă şi de

voinţă, dar am o oarecare mândrie, deşi limitată.

— Vorbeşte cu mine, mă îndeamnă el. La ce te gândeşti?

Sunt gata să-l întreb de invitaţie, de planurile lui, de noi, dar nu fac decât să îi spun cu o voce nonşalantă:

— La nimic serios… Mă întrebam doar dacă te duci la Hamptons în weekendul ăsta.

— I-am promis lui Marcus că o să merg. Vrea să jucăm iar golf.

— Aha!

— Bănuiesc că nu ai de gând să vii…

— Nu cred că e o idee bună.

— Te rog.

— Nu cred.

Mă sărută pe ceafă.

— Te rog, te rog, vino!

Nu-i nevoie decât de trei de „te rog”.

— Bine, şoptesc. Vin.

Adorm cu un sentiment de ură faţă de mine însămi.

A doua zi, Hillary dă buzna în biroul meu.

— Ghici ce am găsit în cutia poştală! Are un ton acuzator, deloc îngăduitor.

Am omis complet faptul că şi Hillary avea să primească o invitaţie. N-am niciun răspuns pregătit pentru ea.

— Ştiu, spun.

— Deci, ai primit răspunsul.

— Încă ar mai putea să anuleze totul, murmur eu.

— Rachel!

— Mai e timp. I-ai dat două săptămâni, ai uitat? Mai are vreo câteva zile.

Hillary ridică din sprâncene şi tuşeşte dispreţuitor.

— V-aţi văzut recent?

Dau să mint, dar n-am energia s-o fac.

— Aseară.

Face ochii mari şi îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— I-ai spus că ai primit invitaţia?

Nu.

— Rachel!

— Ştiu, zic eu, ruşinată.

— Te rog, spune-mi că nu eşti una dintre *acele* femei.

Ştiu la ce gen de femei se referă. Cele care au ani de zile o relaţie cu un bărbat însurat, sperând, crezând chiar, că într-o bună zi el îşi va veni în fire şi-şi va părăsi soţia. Momentul pândeşte după colţ – nu trebuie decât să mai reziste puţin şi n-au să regrete. Dar timpul trece, iar anii nu fac decât să producă noi scuze. Copiii sunt încă la şcoală, soţia e bolnavă, o să aibă loc o nuntă, un nepot e pe drum. Întotdeauna e ceva, un motiv ca situaţia să rămână la fel ca până atunci. În cele din urmă, scuzele se sfârşesc, iar femeia *aceea* acceptă ideea că bărbatul nu-şi va părăsi niciodată soţia, că ea va fi mereu a doua la linia de sosire. Şi se gândeşte că locul al doilea e mai bun decât nimic. Se lasă înfrântă de soartă. Simt dintr-odată un soi de empatie pentru aceste femei, deşi nu cred că am intrat în rândul lor încă.

— Nu e o caracterizare corectă, zic.

Se uită la mine de parcă ar spune: „Ei, nu zău?”

— Dexter nu e căsătorit.

— Ai dreptate. Nu e căsătorit. Dar *este* logodit. Ceea ce ar putea să fie şi mai rău. Îşi poate schimba situaţia, *uite-aşa*! Pocneşte din degete. Dar nu face nimic.

— Uite ce e, Hillary, vorbim despre o perioadă scurtă de timp… Mai pot să fiu una dintre acele *femei* încă o lună, să zicem.

— O lună? Ai de gând să laşi chestia asta nelămurită până în ultima clipă?

Îmi întorc privirea şi mă uit pe fereastră.

— Rachel, de ce aştepţi?

— Vreau să fie hotărârea lui. Chiar nu vreau să fiu răspunzătoare.

— De ce nu?

Ridic din umeri. Dacă ar şti despre infidelitatea lui Darcy, ar lua foc.

Oftează.

— Vrei sfatul meu?

Nu-i vreau, dar încuviinţez totuşi din cap că da.

— Ar trebui să-i dai papucii. Acum. Fă ceva cât mai poţi. Cu cât se lungeşte mai mult chestia asta, cu atât mai rău o să te simţi când o să fii în faţa altarului, privindu-i cum îşi pecetluiesc jurămintele cu un sărut pe care Darcy îl va prelungi mai mult decât permite bunul-gust. Apoi o să-i priveşti cum taie tortul şi îşi dau unul altuia câte o bucăţică, iar ea îl va mânji cu îngheţată pe faţă. Apoi o să îi vezi cum dansează toată noaptea. Şi pe urmă.

— Ştiu. Ştiu.

Dar Hillary n-a terminat.

— Şi pe urmă zburând prin noapte, pornind în luna de miere în afurisitu ăla de Hawaii!

Tresar şi-i spun că am prins ideea.

— Pur şi simplu, nu înţeleg de ce nu vrei să faci ceva, să-i forţezi mâna. Orice.

Îi spun din nou că nu vreau să fiu răspunzătoare de despărţirea lor, că prefer să fie hotărârea lui Dexter.

— *Va* fi hotărârea lui. Nu înseamnă că o să-i speli creierul. Pur şi simplu o să faci ceea ce îţi doreşti. De ce nu eşti mai categorică în legătură cu ceva aşa de important, care înseamnă atât de mult?

Nu am nicio explicaţie. În orice caz, niciuna pe care Hillary s-o considere acceptabilă. Îmi sună telefonul.

— E Les. Trebuie să răspund, spun, uşurată că

inchizitoriul s-a sfârşit.

E o zi cu adevărat tristă dacă sunt recunoscătoare să-l aud pe Les.

Mai târziu în acea după-amiază, îmi ridic ochii din hârtiile mele şi-mi întorc scaunul spre fereastră. Mă uit în jos, spre Park Avenue, urmărind oamenii care-şi văd de viaţa lor cotidiană. Câţi dintre ei sunt disperaţi, euforici sau pur şi simplu morţi pe dinăuntru? Mă întreb dacă e vreunul pe punctul de a pierde ceva important. Dacă deja au pierdut ceva drag lor. Închid ochii şi-mi imaginez toate scenele de la nuntă pe care mi le-a descris Hillary. Apoi adaug propria fantezie legată de luna de miere: Darcy purtând noua sa lenjerie intimă, pozând seducător în pat. Văd totul cu o mare claritate.

Şi, dintr-odată, mi-e limpede motivul pentru care n-o să-i forţez mâna lui Dexter. Înţeleg de ce n-am spus nimic pe 4 Iulie, nimic de atunci încoace, nimic aseară. Analizând situaţia la rece, e aşa cum m-am aşteptat. În adâncul inimii, nu cred cu adevărat că Dex intenţionează să anuleze nunta şi să fie cu mine. Indiferent ce fac sau spun. Cred că toate scenele legate de nuntă şi de luna de miere a lui Dex cu Darcy vor avea loc, iar eu voi fi lăsată deoparte, singură. Deja simt durerea, îmi imaginez ultimele clipe alături de Dex, dacă nu cumva s-a întâmplat deja. Sigur, din când în când, am plăsmuit un alt sfârşit, unul în care eu şi Dex suntem împreună, dar imaginile alea sunt doar fugare şi nu scapă niciodată din zona lui „Ce-ar fi dacă”. Pe scurt, nu am mari speranţe legate de propria fericire. În plus, în toată ecuaţia asta apare şi Darcy. Iar ea e o femeie care crede că totul i se cuvine – şi, în consecinţă, asta se şi întâmplă. Întotdeauna a fost aşa. Câştigă pentru că se aşteaptă să câştige. Eu nu mă aştept să obţin ce vreau, aşa că nu obţin. Şi nici măcar nu încerc.

E sâmbătă după-masă, iar noi suntem cu toţii în

Hamptons. Am luat trenul de dimineaţă, şi acum tot grupul nostru s-a strâns în curtea din spate. Pune-ne pe toţi laolaltă şi obţii reţeta dezastrului! Julian şi Hillary joacă badminton. Întreabă dacă vrea cineva să li se alăture pentru o partidă de dublu. Dex zice că da, sigur, el vrea. Hillary îi aruncă o privire răutăcioasă şi-l întreabă:

— Cine vrei să-ţi fie partener, Dexter?

Până în acest punct, Dexter *nu* a ştiut că i-am spus lui Hillary ceva despre noi. Am avut mai multe motive să nu-i dezvălui asta: 1) n-am vrut să se simtă stingherit în preajma ei şi 2) n-am vrut să se simtă liber să-i spună unui prieten.

Dar Hillary face această remarcă sarcastică într-o asemenea manieră, încât nu poţi să nu pricepi aluzia dacă eşti la curent cu situaţia. Iar Julian pare să fie, căci îi aruncă o privire de avertizare. E limpede că el va fi cel care va aduce echilibru în acest duo.

Hillary nu se opreşte aici.

— Ei, Dex, cine va fi?

Îşi pune mâna în şold şi arată spre el cu racheta.

Dex îi întoarce privirea lui Hillary. Îşi încleştează maxilarul. E ofticat.

— Şi dacă două persoane vor să-ţi fie partener, ce te faci atunci?

Vorbele lui Hillary sunt insinuări evidente.

Darcy pare să nu sesizeze situaţia tensionată. De altfel, nici Marcus ori Claire nu dau impresia că ar bănui ceva. Poate că sunt toţi obişnuiţi cu tonul uneori belicos al lui Hillary. Poate că-l pun pe seama avocatului din ea.

Dex se răsuceşte şi se uită la noi.

— Vrea vreunul dintre voi să joace?

Marcus dă din mână în semn că nu.

— Mulţam, amice, dar pas. E un joc de fete.

Darcy chicoteşte.

— Da, Dex. Eşti un bărbat efeminat.

Claire zice că nu, că urăşte sportul.

— Badmintonul nici nu poate fi numit sport, intervine Marcus, deschizând o cutie de Budweiser. E ca şi cum ai zice că „X şi O” e sport.

— Se pare că ai de ales între Darcy şi Rachel, nu? insistă Hillary. Vrei să joci, Rach?

Stau încremenită la masa de picnic, flancată de Darcy şi de Claire.

— Nu, mulţumesc, zic încet.

— Vrei să fiu eu partenera ta, dragule? întreabă Darcy. Străbate curtea cu privirea şi se uită la el, cu mâna streaşină la ochi.

— Sigur, zice Dex. Hai, atunci!

Hillary pufneşte, iar Darcy se ridică de la masă, avertizând că e dezastru la badminton.

Dex se uită în jos, aşteptând ca Darcy să ia a patra rachetă şi să i se alăture pe peticul de iarbă în care s-a imprimat conturul diferiţilor şlapi şi tenişi.

— Jucăm până la zece, spune Hillary în timp ce ridică fluturaşul în sus pentru primul serviciu.

— De ce serveşti tu prima? întreabă Dex.

— Ia, zice ea, aruncând fluturaşul peste plasă. Eşti invitatul meu.

Dex prinde fluturaşul şi-i aruncă o privire furioasă.

Jocul este foarte înverşunat, cel puţin de fiecare dată când fluturaşul ajunge la Hillary sau la Dex. Fluturaşul este muniţia lor, şi-l lovesc cu toată puterea, ţintind unul spre celălalt. Marcus face atmosferă imitând vocea lui Howard Cosell42:

— Atmosfera este tensionată aici, în East Hampton, ambele părţi luptând să câştige campionatul.

Claire face galerie pentru toţi. Eu nu spun nimic.

Scorul este 98; Hillary şi Julian conduc. Julian

serveşte de jos, Darcy ţipă ascuţit şi loveşte tare, cu ochii închişi, şi doar printr-un noroc chior se întâmplă să atingă fluturaşul. Îl trimite înapoi peste plasă la Hillary. Hillary îşi pregăteşte lovitura şi trimite o dreaptă vicleană care aminteşte de Venus Williams. Fluturaşul zboară prin aer către Darcy, zbârnâind pe deasupra plasei. Darcy fandează, pregătindu-se să lovească fluturaşul, când Dex strigă:

— E aut! E aut!

Faţa îi e roşie şi acoperită de broboane de sudoare.

Fluturaşul aterizează direct lângă şlapul lui Claire.

— Aut! strigă Dex, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Pe naiba! Tuşa e bună, strigă Hillary. E meci!

Marcus intervine pe un ton vesel şi spune că nu crede că un joc de badminton poate fi numit meci. Claire se ridică de pe bancă şi se îndreaptă în grabă spre fluturaş, ca să verifice poziţia lui faţă de papuc. Hillary şi Julian i se alătură, din partea lor de teren. Cinci perechi de ochi ţintesc fluturaşul. Julian recunoaşte că e o decizie grea. Hillary îi aruncă o privire furioasă înainte ca ea şi Dex să înceapă din nou să strige „aut” şi „bună”, ca doi adversari redutabili.

Claire anunţă un „se repetă” cu cea mai plăcută voce, care vrea să sugereze: „Hai să facem pace”. Dar e clar că nu este familiarizată cu jocurile în aer liber, pentru că altfel ar fi ştiut că repetarea punctului este unul dintre cele mai serioase motive de disensiune între combatanţi. Hillary dovedeşte că aşa stau lucrurile.

— La naiba! zice. Nicio repetare. A fost tuşă toată ziua!

— Toată ziua? Nu jucăm decât de douăzeci de minute, i-o trânteşte Dex.

— Nu cred totuşi că a căzut pe linie, spune Darcy

împăciuitoare, pe un ton care lasă să se înţeleagă că nu prea îi pasă.

Pe cât e de ambiţioasă în chestiunile din viaţa reală, pe-atât e de dezinteresată de sport şi de diverse jocuri. Cumpăra proprietăţi la Monopoly numai pentru culoarea lor.

— Bine. Dacă vrei să treci prin viaţă folosindu-te de *înşelătorii*… *zice* Hillary către Dex, disimulându-şi adevăratul înţeles al vorbelor printr-un surâs prietenos, lăsând impresia că pur şi simplu vrea să-l tachineze.

Îi aruncă o privire nevinovată.

Simt că mă ia cu leşin.

— OK, aţi câştigat, îi spune Dex nepăsător lui Hillary.

Să câştige Hillary jocul ei tâmpit!

Hillary nu vrea să se termine aşa. Pare uşor dezorientată, neştiind dacă să reia disputa sau să-şi savureze victoria. Mă tem de ce are de gând să spună.

Dex aruncă racheta în iarbă, sub un copac.

— Mă duc să fac un duş, spune el îndepărtându-se şi îndreptându-se spre casă.

— E ofticat, comentează Darcy, de parcă nu ne-am fi dat toţi seama.

Bineînţeles că ea crede că e din cauza jocului.

— Lui Dex nu-i place deloc să piardă, adaugă ea.

— Da, uneori se poartă de-a dreptul copilăreşte, spune Hillary dezgustată.

Observ (cu satisfacţie? speranţă? superioritate?) că Darcy nu-l apără pe Dex. Dacă ar fi iubitul meu, aş spune ceva. Sigur că, dacă ar fi iubitul meu, Hillary nu s-ar arăta aşa de nemiloasă.

Îi arunc o privire hotărâtă, ca pentru a-i da de înţeles că a fost de ajuns. Ridică din umeri, se trânteşte în iarbă şi-şi scarpină o înţepătură de ţânţar de pe gleznă, până când îi dă sângele. Se şterge cu un fir de iarbă, după care

ridică privirea spre mine.

— Ei? zice ea sfidător.

Seara, Dexter e aşa de tăcut la cină, că pare de-a dreptul morocănos. Dar nu pot să-mi dau seama dacă e furios pe Hillary sau pe mine pentru că i-am spus. Ne ignoră pe amândouă. Şi Hillary îl ignoră la rândul ei, aruncându-i doar sporadic câte o replică usturătoare, dar eu fac încercări timide de a vorbi cu el.

— Ce comanzi? îl întreb în timp ce studiază meniul.

Refuză să-şi ridice privirea.

— Nu ştiu sigur.

— Păi, încearcă să te hotărăşti, mormăie Hillary. De ce nu comanzi două feluri?

Julian o strânge de umăr şi-mi aruncă o privire conciliantă.

Dex se răsuceşte în scaun spre Marcus şi reuşeşte să evite conversaţia şi contactul vizual cu mine şi cu Hillary pe tot parcursul cinei. Mă copleşeşte îngrijorarea. „Eşti supărat? Eşti supărat? Eşti supărat?” Mă tot gândesc în timp ce mă chinuiesc să-mi mănânc peştele-spadă. „Te rog, nu fi supărat!” Sunt disperată, înnebunită să vorbesc cu Dex. Să înseninez cumva atmosfera în puţinul timp care ne-a mai rămas de petrecut împreună. Nu vreau să rămânem cu un gust amar.

Mai târziu, la Talkhouse, eu şi Dex suntem în sfârşit singuri. Sunt pe punctul de a-mi cere scuze pentru Hillary, când devine brusc ostil şi mă străpunge cu ochii lui verzi, zicând cu un şuierat:

— De ce dracu’ i-ai spus?

Nu prea ştiu să fac faţă conflictelor, iar ostilitatea lui mai că mă paralizează. Mă uit la el cu o privire goală, prefăcându-mă nedumerită. Să-mi cer scuze? Să-i dau explicaţii? „Ştiu că jurasem să păstrăm secretul, dar trebuia să spun cuiva”.

— Hillary, i-ai spus, îmi reproşează, dându-şi la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

Observ că este şi mai sexy când e furios – maxilarul său pare mai colţuros.

Simt cum ceva se rupe în mine, aşa că las deoparte remarca asta. Cum îndrăzneşte să fie furios pe mine?! N-am făcut nimic rău! De ce sunt eu cea disperată să primească iertarea?

— Pot să spun cui vreau, i-o întorc eu, surprinsă de duritatea din vocea mea.

— Spune-i să nu se bage în chestia asta! zice el.

— Să nu se bage în ce, Dex? În relaţia noastră care-i dată dracului?

Pare iniţial surprins. Apoi rănit. Bun.

— Nu e dată dracului, reia el. Situaţia este, dar relaţia noastră nu.

— Eşti *logodit*, Dexter. Indignarea mea se transformă în furie. Nu poţi să ignori asta când vine vorba despre relaţia noastră.

— Ştiu. Încă sunt logodit… dar tu te-ai cuplat cu Marcus.

— Ce? întreb eu, nevenindu-mi să cred.

— L-ai sărutat la Aubette.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile: el e logodit şi tot el mă găseşte vinovată pentru nimic, pentru un sărut! Mă întreb, preţ de o clipă, de când ştie şi de ce nu mi-a spus nimic până acum. Mă străduiesc să-mi reprim remuşcările instinctive.

— Ei, da, l-am sărutat pe Marcus. Mare scofală.

— Pentru mine e mare scofală. Faţa îi e atât de aproape de a mea, că-i simt alcoolul din respiraţie. Mă scoate din sărite. Să nu mai faci asta.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, ripostez eu în şoaptă. Simt în ochi înţepăturile lacrimilor de furie. Eu nu-

ţi spun ţie ce să faci… Ştii ceva? Poate că ar trebui să-ţi spun ce să faci. Ce zici de asta? Căsătoreşte-te cu Darcy! Nu-mi pasă.

Mă depărtez de Dex, aproape crezând ceea ce tocmai i-am spus. Este primul moment de libertate din vara asta. Poate singurul asemenea moment din viaţa mea. Eu sunt cea stăpână pe situaţie. Eu sunt cea care hotărăşte. Găsesc un loc în grădina din spate, singură într-o mare de oameni, cu inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul. Câteva minute mai târziu, Dex mă găseşte şi mă apucă de cot.

— N-ai vorbit serios. că nu-ţi pasă.

E rândul lui acum să fie îngrijorat. Nu contenesc să mă minunez de cât de infailibilă e următoarea regulă: persoana căreia îi pasă cel mai puţin (sau care măcar pretinde asta) deţine puterea. S-a dovedit încă o dată că aşa stau lucrurile. Îmi scutur braţul ca să mi-l eliberez de strânsoarea lui şi îl privesc cu răceală. Se apropie de mine şi mă ia din nou de braţ.

— Îmi pare rău, Rachel, şopteşte, aplecându-se spre faţa mea.

Nu mă înduioşez. N-o să cedez.

— M-am săturat de emoţiile contradictorii, Dex. Ciclul nesfârşit de speranţă, vinovăţie şi resentimente. M-am săturat să mă întreb ce se va întâmpla cu noi. M-am săturat să te aştept.

— Ştiu. Îmi pare rău, spune el. Te iubesc, Rachel.

Simt că încep să mă înmoi. În ciuda atitudinii de fată dură, apropierea de el şi cuvintele lui mă fac să freamăt. Mă uit în ochii lui. Instinctele, dorinţele. totul îmi spune să cedez, să-i spun că şi eu îl iubesc. Dar mă împotrivesc lor ca un om care e tras la fund într-un vârtej. Ştiu ce trebuie să spun. Mă gândesc la sfatul lui Hillary, la faptul că m-a îndemnat mereu să zic ceva. Dar nu fac asta pentru ea. Asta e pentru mine. Formulez propoziţiile care mi-au

răsunat în cap toată vara.

— Vreau să fiu cu tine, Dex, spun eu hotărât. Anulează nunta! Fii cu mine!

Asta e. După două luni de aşteptare – o viaţă de pasivitate –, totul e în pericol. Mă simt uşurată, eliberată şi schimbată. Sunt o femeie care aşteaptă fericire. *Merit* fericire. Sigur mă va face fericită.

Dex trage aer în piept, pe punctul de a-mi da un răspuns.

— Nu spune nimic, zic, scuturând din cap. Te rog, nu-mi mai vorbi decât dacă îmi vei putea zice că nunta s-a anulat. Până atunci, nu mai avem ce să ne spunem.

Privirile ni se încrucişează. Niciunul dintre noi nu clipeşte preţ de un minut – sau poate chiar mai mult. Şi apoi, pentru prima dată, Dex îşi pleacă, înfrânt, privirea, clipind înaintea mea.

Capitolul 20

Au trecut două zile de când i-am dat ultimatumul şi mai este o lună până la nuntă. Mă simt încă revigorată de poziţia pe care am adoptat-o şi am un impuls de ambiţie, mai puternic decât speranţa. Am încredere în Dex, am încredere în noi. Va anula nunta. Vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Sau ceva de genul ăsta.

Bineînţeles că îmi fac griji pentru Darcy. Mă îngrijorează chiar şi faptul că, fiind confruntată pentru prima dată cu o reacţie de respingere, ar putea face vreun gest necugetat. Am vedenii cu ea zăcând pe un pat de spital, cu perfuzii, cu cearcăne sub ochi, cu părul năclăit, cu pielea pământie. În aceste scene, eu sunt acolo, alături de ea, îi aduc reviste şi lemn-dulce, spunându-i că totul are să fie bine, că totul se întâmplă cu un scop.

Dar, chiar dacă aceste scene se vor adeveri, nu o să regret niciodată faptul că i-am spus lui Dex adevărul cu privire la dorinţele mele. Niciodată n-o să-mi pară rău că

am făcut-o. Măcar o dată în viaţă, nu am pus-o pe Darcy mai presus de mine.

În timp ce zilele se scurg, eu îmi văd de rutina mea: merg la serviciu, vin acasă, merg iarăşi la serviciu, aşteptând să cadă bomba. Sunt sigură că Dex o să telefoneze din clipă-n clipă, cu veşti. Veşti bune. Între timp, mă călesc, refuzând să cedez în faţa tentaţiei de a-i telefona prima. Dar, după o săptămână întreagă, încep să mă înmoi, să simt cum revin la felul meu obişnuit de-a fi. Îi spun lui Hillary că vreau să-l sun, ştiind că o să mă convingă să nu fac asta. Sunt ca o femeie care se abţine de la băutură, târându-se la o reuniune a alcoolicilor anonimi într-o ultimă încercare disperată de a rezista impulsului.

— Nici nu te gândi, îmi spune. N-o face! Nu-l căuta!

— Şi dacă era beat şi nu-şi aminteşte de conversaţia noastră? o întreb, agăţându-mă de un pai.

— Ghinionul lui.

— Crezi că îşi aminteşte?

— Îşi aminteşte.

— Îmi doresc să nu fi spus nimic.

— De ce? Ca să poţi avea câteva nopţi în plus cu el?

— Nu, răspund eu, apărându-mă.

Chiar dacă ăsta e adevărul.

După alte câteva zile de tortură – în care nu am fost în stare să mănânc, să muncesc sau să dorm –, mă hotărăsc că trebuie să plec. Trebuie să fiu altundeva, departe de Dex. Plecarea din oraş este singura modalitate de a mă abţine să-i telefonez, să retractez tot ce am spus pentru a mai petrece încă o noapte, încă un minut cu el. Mă gândesc să merg în Indiana, dar nu este suficient de departe. Pe deasupra, mergând acasă, nu aş face decât să-mi reamintesc de Darcy şi de nuntă.

Îl sun pe Ethan şi îl întreb dacă-l pot vizita. Este încântat şi îmi spune că pot merge oricând. Aşa că sun şi

rezerv un bilet de avion pentru Londra. Este foarte din scurt, aşa că trebuie să plătesc preţul maxim – opt sute nouăzeci de dolari –, dar merită fiecare bănuţ.

După ce scriu cererea de concediu, merg să i-o dau lui Les. Din fericire, nu este la birou.

— E la o întâlnire în oraş. Slavă Domnului, îmi spune secretara lui, Cheryl.

Este aliata mea, prevenindu-mă adesea când Les este într-o stare deosebit de scârboasă.

— Am câteva chestii pentru el, îi spun eu, îndreptându-mă spre bârlogul ororilor.

Pun ciornele cu hârtiile noastre de răspuns pe fotoliul lui, cu cererea de concediu sub ele. Apoi mă răzgândesc şi pun cererea deasupra teancului de hârtii. O să fie atât de enervat! Asta mă face să zâmbesc.

— Ce e cu zâmbetul ăsta? mă întreabă Cheryl când ies din birou.

— Cerere de concediu, îi spun. Să-mi zici şi mie cât de tare mă blestemă.

Ridică din sprâncene.

— Mda, zice ea fără să-şi ridice ochii de pe documentul pe care îl scrie. Cineva o să aibă be-le-le.

Les mă sună mai pe seară, când se întoarce de la întâlnire.

— Care-i treaba?

— Poftim? murmur eu, ştiind că va fi şi mai întărâtat de calmul meu.

— Nu mi-ai spus că îţi iei concediu!

— Oh. Credeam că ţi-am zis, mint eu.

— Când?

— Nu ştiu exact… Cu câteva săptămâni înainte. Merg la o nuntă. A doua minciună.

— Dumnezeule!

Suflă în telefon, aşteptând să mă ofer să-mi anulez

călătoria. În trecut, în primul an, şmecheria asta pasiv-agresivă ar fi funcţionat. Dar acum nu scot nicio vorbă. Ştiu că sunt în avantaj.

— Este o nuntă în familie? întreabă el în cele din urmă.

Când vine vorba despre chestii de genul ăsta, chiar şi el are o limită. Înmormântările şi nunţile în familie sunt văzute ca acceptabile. Probabil că regula e valabilă numai pentru rude apropiate. Aşa că îi spun că este nunta surorii mele. A treia minciună.

— Îmi pare rău, răspund cu insolenţă. Sunt domnişoară de onoare, înţelegi.

Îl las câteva secunde să-şi recite tirada şi să ameninţe voalat că-şi va lua un alt asociat să preia cazurile. Ca şi când lumea ar sta la coadă ca să lucreze cu el. De parcă mi-ar păsa dacă m-ar înlocui. Apoi mă anunţă cu satisfacţie că asta înseamnă că până vineri n-o să mai plec de la serviciu. Mă gândesc că, din partea mea, nu va fi nicio problemă.

Darcy sună câteva minute mai târziu. Este la fel de înţelegătoare ca Les.

— Cum poţi să-ţi planifici o călătorie cu atât de puţin timp înainte de nunta mea?

— I-am promis lui Ethan că o să-l vizitez în vara asta. Iar vara aproape a trecut.

— Dar toamna ce are? Sunt sigură că Londra este chiar mai frumoasă toamna.

— Am nevoie de o vacanţă. Acum.

— De ce acum?

— Pur şi simplu, simt nevoia să evadez de aici.

— De ce?. Are vreo legătură cu Marcus?

Nu.

— L-ai mai văzut?

Nu.

— De ce nu l-ai mai văzut?

— OK. Poate că are de-a face oarecum cu Marcus… recunosc eu, nedorindu-mi decât să tacă. Chiar nu cred că lucrurile o să meargă cu el. Şi poate că mi s-a făcut puţin lehamite. E bine?

— Oh, răspunde ea. Chiar îmi pare rău că n-a mers.

Ultimul lucru pe care îl doresc este compasiunea lui

Darcy. Îi spun că are mai degrabă de-a face cu munca.

— Trebuie să scap o vreme de Les.

— Dar am nevoie de tine aici, scânceşte ea.

Se pare că cele zece secunde de compasiune din partea ei trecuseră.

— Claire o să fie aici.

— Nu e acelaşi lucru. Rachel, tu eşti domnişoara mea de onoare!

— Darcy! Am nevoie de o vacanţă. OK?

— Cred că nu am de ales, zice ea. Parcă o şi văd cum se îmbufnează. Aşa-i? adaugă ea cu o umbră de speranţă.

— Da, aşa-i.

Oftează tare şi încearcă altă tactică.

— Nu poţi să te duci în săptămâna în care sunt în Hawaii, în luna de miere?

— Aş putea, răspund, imaginându-mi-o pe Darcy în noua ei lenjerie. Dacă lumea mea s-ar învârti în jurul tău. Dar, îmi pare rău, nu este aşa.

Nu i-am spus niciodată astfel de lucruri lui Darcy. Numai că situaţia sa schimbat.

— OK. Bine. Dar vino mâine la prânz să ne întâlnim cu participanţii la ceremonie, să-ţi alegi rochia de domnişoară de onoare. Dacă nu cumva plănuieşti să tragi o fugă până la Veneţia sau cine ştie unde.

— Foarte amuzant, spun şi închid telefonul.

Aşa că acum Dex o să ştie că plec la Londra. Mă

întreb cum o să se simtă când o să audă vestea. Poate că îl va face să se decidă mai repede. Să-mi dea vestea cea bună înainte de a pleca aşa de departe.

Tot aştept, simţindu-mă din ce în ce mai chinuită cu fiecare oră care trece. Nicio veste de la el. Niciun telefon. Niciun e-mail. Îmi verific tot timpul mesajele vocale, căutând din priviri lumina roşie intermitentă. Nimic, încep să-i formez numărul de nenumărate ori, să compun emailuri lungi, pe care însă nu le trimit niciodată. Habar n-am cum, dar mă ţin tare.

Apoi, în seara dinaintea plecării, mă sună José.

— Dex este aici şi vrea să te vadă.

Mă năpădeşte emoţia. „Nunta s-a anulat! „Măcar o dată, paharul meu nu este doar pe jumătate plin, ci dă-peafară! Bucuria mea este umbrită când gândul îmi zboară la Darcy. Ce se va întâmpla cu prietenia noastră? Ştie oare că sunt implicată? îmi alung din minte imaginea ei, concentrându-mă pe sentimentele mele pentru Dex. El este mult mai important acum.

Dar, când deschid uşa, faţa lui exprimă cu totul altceva.

— Putem vorbi? întreabă el.

— Da.

Vocea mea este şoptită.

Stau încordată, de parcă sunt pe punctul de a fi anunţată că cineva apropiat a murit. El ar putea fi, la fel de bine, poliţistul care vine la uşa mea cu şapca în mână.

Se aşază alături de mine şi cuvintele încep să curgă. „A fost o hotărâre foarte grea… Te iubesc cu adevărat… Pur şi simplu nu pot… M-am gândit foarte mult la asta. mă simt vinovat. nu am avut de gând să te păcălesc. prietenia noastră. incredibil de greu. Ţin prea mult la Darcy. nu pot să-i fac aşa ceva. avem o datorie faţă de familia ei. cinci ani. vara a fost foarte plină. am fost sincer. îmi pare rău.

îmi pare rău. îmi pare cu adevărat rău. Întotdeauna, întotdeauna te voi iubi”.

Dex îşi acoperă faţa cu mâinile şi îmi vine în minte un moment de la ziua mea: îmi amintesc dintr-odată cât de mult i-am admirat mâinile în timp ce mergeam cu taxiul pe First Avenue. Chiar înainte de a mă săruta. Şi acum, iată-ne ajunşi aici. La sfârşitul sfârşitului. Iar eu nu-l voi mai săruta niciodată.

— Spune ceva, îmi cere Dex. Are ochii sticloşi şi genele umede şi negre. Te rog, spune ceva.

Mă aud zicând că înţeleg, că o să fiu OK. Nu plâng. Mă concentrez, în schimb, asupra respiraţiei. Inspir şi expir. Inspir şi expir. În continuare, tăcere. Nu mai este nimic de spus.

— Ar trebui să pleci, murmur eu.

În timp ce Dexter se ridică şi se îndreaptă spre uşă, mă gândesc să ţip, să-l implor: „Nu pleca! Te rog! Te iubesc! Răzgândeşte-te! Te-a înşelat! „În loc să fac asta, îl urmăresc cum pleacă, fără să ezite sau să se întoarcă şi să-mi arunce o ultimă privire.

Rămân cu ochii aţintiţi asupra uşii pentru multă vreme, ascultând liniştea intensă. Aş vrea să plâng pentru a umple astfel golul înspăimântător, dar nu pot. Liniştea devine şi mai profundă în timp ce mă întreb ce ar trebui să fac în continuare. Să-mi fac bagajele? Să mă culc? Să-i sun pe Ethan sau pe Hillary? Preţ de o clipă de iraţionalitate, îmi trec prin cap acele gânduri pe care oamenii nu admit că le au: să înghit o duzină de pastile de Tylenol, urmate de vodcă. Aş putea să-l pedepsesc cu adevărat pe Dex, să le stric nunta, să pun capăt nefericirii mele.

„Nu fi nebună. Ai inima frântă. Vei trece peste acest moment”. Mă gândesc la toate inimile zdrobite în acest moment în Manhattan, în toată lumea. La toate necazurile copleşitoare. Mă simt mai puţin singură când îmi dau

seama că şi alţi oameni au sufletele sfâşiate. Soţi care îşi părăsesc soţiile după douăzeci de ani de căsătorie. Copii care plâng: „Nu mă părăsi, tăticule! Te rog, rămâi!” Cu siguranţă, ceea ce simt eu nu se compară cu o astfel de durere. Cred că a fost doar o poveste de dragoste trecătoare. Nu fusese niciodată sortită să dureze mai mult de luna august.

Mă ridic, merg spre rafturile cu cărţi şi găsesc cutia de Altoids. Mai am o ultimă speranţă. Dacă dau doi de şase, poate se va răzgândi şi se va întoarce la mine. Suflu deasupra zarurilor, aşa cum făcuse şi Dex. Apoi le amestec în mâna dreaptă şi le arunc cu atenţie, cu mare atenţie. Exact cum s-a întâmplat la aruncarea lui, unul dintre zaruri se opreşte înaintea celuilalt. E un şase! îmi ţin respiraţia. Pentru o clipă, văd o grămadă de puncte şi mă gândesc că va fi tot un şase. Îngenunchez, holbându-mă la al doilea zar.

Este un cinci.

Am dat unsprezece. Este ca şi când cineva şi-ar bate joc de mine, spunându-mi: „Ai fost pe aproape, dar nu ţi-a picat zarul”.

Capitolul 21

Sunt undeva deasupra Oceanului Atlantic când decid că n-o să-i destăinui lui Ethan toate detaliile neplăcute şi deplorabile. Odată ce avionul va ateriza pe pământ britanic, nu mă voi mai lăsa copleşită de cele petrecute. Va fi primul pas pentru a uita de Dex, pentru a merge mai departe. Dar, în timpul zborului, îmi voi mai îngădui să mă gândesc la el şi la situaţia mea. Cum am riscat şi am pierdut. Cum nu merită să-ţi asumi riscuri. Cum este mai bine să fii un om obişnuit. Cum mi-ar fi fost cu mult mai bine dacă nu aş fi apucat-o niciodată pe drumul ăsta, expunându-mă riscului de-a fi respinsă şi dezamăgită şi oferindu-i lui Darcy şansa de-a mă învinge din nou.

Îmi reazem capul de fereastră, în timp ce o fetiţă din spatele meu îmi loveşte scaunul cu piciorul o dată, de două ori, de trei ori. O aud pe mama ei spunându-i cu voce mieroasă: „Ashley, nu lovi scaunul doamnei”.

Ashley continuă să lovească. „Ashley! Nu e voie. Nu se dă cu piciorul cât eşti în avion”, repetă mama cu un calm exagerat, ca pentru a demonstra tuturor celor din jur ce părinte priceput este. Închid ochii în timp ce zburăm prin noapte şi nu-i mai deschid decât atunci când însoţitoarea de bord trece şi ne oferă căşti.

— Nu, mulţumesc, îi spun.

Nu-mi trebuie niciun film. În următoarele câteva ore o să fiu prea ocupată să-mi rumeg toată nefericirea.

I-am spus lui Ethan să nu vină la aeroport, pentru că o să iau un taxi până acasă la el. Şi totuşi, sper că va veni. Deşi locuiesc în Manhattan, sunt intimidată de alte oraşe mari, mai ales de cele din străinătate. Nu am ieşit niciodată din ţară, cu excepţia călătoriei la Paris şi la Roma, împreună cu părinţii mei, la aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de la căsătorie. Şi în afară de vizita la Cascada Niagara, în partea canadiană, ceea ce nu prea se pune. Aşa că sunt uşurată să-l văd pe Ethan aşteptându-mă la ieşirea din vamă, zâmbitor, cu un aer copilăresc şi fericit ca întotdeauna. Poartă ochelari noi, cu rame din corn, ca ale lui Buddy Holly[28], numai că sunt maro. Se repede la mine şi mă strânge tare în braţe. Râdem amândoi.

— Îmi pare atât de bine să te văd! Haide, dă-mi mie bagajul, spune el.

— Şi mie. Îi zâmbesc. Îmi plac ochelarii tăi.

— Mă fac să arăt mai inteligent?

---

28 Pe numele lui adevărat Charles Hardin Holley, cântăreţ şi compozitor american, considerat unul dintre primii muzicieni rock and roii; a avut a influenţă majoră asupra celor de la Beatles, Rolling Stones, asupra lui Bob Dylan etc. (n.red.)

Îşi împinge ochelarii pe nas şi ia o figură de savant, mângâindu-şi o barbă inexistentă.

— Sigur!

Chicotesc.

— Sunt tare fericit că eşti aici!

— Sunt tare fericită să fiu aici.

O vară plină de decizii proaste; dar iată că, în sfârşit, am luat şi una bună. Simplul fapt că îl văd mă face să mă simt mai bine.

— Era şi timpul să mă vizitezi, spune el, manevrând geanta mea cu rotile prin mulţime.

Ne îndreptăm spre ieşire, în direcţia staţiei de taxiuri.

— Nu pot să cred că sunt în Anglia. E atât de incitant.

Iau prima gură de aer britanic. Vremea este exact aşa cum mi-am imaginat: cenuşie, umedă şi uşor răcoroasă.

— Nu glumeai când vorbeai despre vremea de aici. Parcă am fi în noiembrie, nu în august.

— Ţi-am spus… De fapt, luna asta am avut câteva zile chiar călduroase. Acum însă, vremea a revenit la normal.

Este capricioasă. Dar te obişnuieşti. Trebuie doar să te îmbraci potrivit.

În câteva minute, suntem într-un taxi negru, pe bancheta din spate, cu bagajele la picioare. Taxiul este elegant şi spaţios în comparaţie cu taxiurile galbene din New York.

Ethan mă întreabă cum mă simt şi, pentru o secundă, am impresia că întrebarea se referă la Dexter. Dar apoi îmi dau seama că este, pur şi simplu, obişnuita întrebare de după o călătorie cu avionul.

— Oh, bine, răspund. Sunt de-a dreptul entuziasmată că mă aflu aici.

— Te simţi ameţită din cauza diferenţei de fus orar?

— Puţin.

— O halbă cu bere rezolvă problema, spune el. Fără moţăială. Avem multe de făcut într-o săptămână.

Râd.

— Cum ar fi?

— Să vizităm. Să bem. Să evocăm amintiri. Chestii care fac timpul să zboare. Doamne, ce bine-mi pare că te văd!

Ajungem la apartamentul de la demisol al lui Ethan, din Kensington, şi facem turul dormitorului, al livingului şi al bucătăriei. Mobila este elegantă şi modernă, iar pereţii sunt acoperiţi cu picturi abstracte şi de postere cu muzicieni de jazz. Este un bârlog de burlac, dar care nu urlă prin toţi porii: „Încerc să mi-o trag la fiecare pas”.

— Probabil că vrei să faci un duş?

Îi răspund afirmativ, pentru că mă simt destul de murdară. Îmi dă un prosop în holul de lângă baie şi îmi spune să nu mă lungesc, pentru că vrea să vorbim.

Imediat după ce am făcut duş şi m-am schimbat, Ethan mă întreabă:

— Care e treaba cu Dex? înţeleg că încă sunt logodiţi?

Nu c-aş fi încetat vreo clipă să mă gândesc la el. Totul îmi aminteşte vag de Dex. Un indicator pentru Newcastle.

Am băut câteva beri Newcastle cu el de ziua mea”. Şofatul pe partea stângă a străzii. „Dex este stângaci”. Ploaia. „Alanis Morissette care cântă:

«Este ca ploaia în ziua nunţii tale!» „44

Dar întrebarea lui Ethan referitoare la Dex îmi provoacă totuşi o durere ascuţită în piept. Simt un nod în gât şi mă străduiesc să nu plâng.

— Oh, Doamne. Ştiam eu, spune Ethan.

Se întinde şi mă apucă de mână, trăgându-mă pe

canapeaua de piele neagră.

— Ce ştiai? îl întreb, forţându-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Că faci pe viteaza, chestia cu „Nu-mi pasă” era mai mult lăudăroşenie. Mă ia în braţe. Ce s-a întâmplat?

Până la urmă, izbucnesc în plâns şi îi povestesc tot, fără să omit nimic. Nici măcar treaba cu zarurile. S-a terminat cu jurământul meu de peste Atlantic. Durerea mea este ca o rană deschisă.

Când termin, Ethan îmi spune:

— Mă bucur că am refuzat invitaţia. Nu cred că aş fi putut suporta.

Îmi suflu nasul şi îmi şterg faţa.

— Fix aşa a zis şi Hillary. Nici ea nu merge.

— Nici tu n-ar trebui să te duci, Rachel. Boicoteaz-o! îţi va fi prea greu. Cruţă-te!

— Trebuie să merg.

— De ce?

— Ce să-i zic?

— Spune-i că trebuie să te operezi, că trebuie să-ţi scoţi un organ intern neesenţial…

Ce organ?

— Splina, de pildă. Oamenii pot trăi fără splină, nu?

— Din ce cauză trebuie să-ţi scoţi splina?

— Nu ştiu. O piatră la splină? O problemă. un accident, o boală. Ce contează? Inventează ceva. Fac eu cercetări pentru tine, găsim noi ceva plauzibil. Numai să nu te duci.

— Trebuie să fiu acolo.

Am redevenit persoana care respectă întotdeauna regulile.

Stăm un minut în tăcere, apoi Ethan se ridică, stinge lămpile şi îşi înşfacă portofelul de pe o măsuţă din hol.

Hai!

— Unde mergem?

— La pubul meu preferat. Bem până te faci praf şi uiţi de durere.

Crede-mă, ajută.

— Este unşpe dimineaţa!

Râd de exuberanţa lui.

— Şi? Ai o idee mai bună? îşi încrucişează braţele peste pieptul îngust. Vrei să facem un tur de oraş? Crezi că Big Benul o să-ţi fie de vreun ajutor în momentul ăsta?

— Nu, răspund eu.

Big Benul n-o să facă decât să-mi reamintească de scurgerea minutelor care mă apropie de ceea ce va fi cea mai îngrozitoare zi din viaţa mea.

— Haide odată! spune el.

Îl urmez pe Ethan la un pub numit The Brittania. Este exact aşa cum mă aşteptam să fie un pub englezesc: vechi şi plin de bătrâni care fumează şi citesc ziarul. Covorul este de un roşu-închis, iar pereţii, de aceeaşi culoare, sunt acoperiţi cu picturi urâte în ulei reprezentând vulpi, căprioare şi femei victoriene. Am putea fi prin anul 1955. Un bărbat cu şepcuţă, care fumează pipă, chiar seamănă cu Winston Churchill.

— Ce ţi-ar plăcea? mă întreabă Ethan.

„Dex", mă gândesc eu, dar îi spun că o bere ar fi grozavă. Încep să cred că ideea cu băutura nu este chiar aşa de rea.

— De care? Guinness? Kronembourg? Carling?

— N-are importanţă, răspund. Orice în afară de Newcastle.

Ethan comandă două beri, a lui ceva mai neagră ca a mea. Stăm într-un separeu dintr-un colţ. Îmi trec degetele peste lemnul mesei şi îl întreb cât timp i-a luat să o uite pe Brandi.

— Nu prea mult, îmi spune. Când am aflat ce a făcut,

mi-am dat seama că nu era aşa cum o credeam eu. Nu am pierdut nimic. La asta trebuie să te gândeşti. Dex nu era potrivit pentru tine. Lasă-i-l lui Darcy…

— De ce câştigă ea întotdeauna?

Vorbesc asemenea unui copil de cinci ani, dar mă ajută faptul că-mi exprim nefericirea scurt şi la obiect: „Darcy m-a învins. Din nou”.

Ethan râde, arătându-şi pentru scurt timp gropiţele din obraji.

Ce câştigă?

— Păi, de pildă, pe Dex.

Mă cuprinde autocompătimirea în timp ce mi-l imaginez cu Darcy. La New York este dimineaţă. Probabil că sunt încă împreună în pat.

— OK. Ce altceva?

— Totul.

Îmi sorb berea cât de repede pot. Simt cum îmi cade glonţ în stomacul gol.

— Ca de pildă?

Cum să-i explici unui tip ce vrei să spui? Sună atât de superficial – că este mai drăguţă, că se îmbracă mai bine, că este mai slabă. Şi asta nu e totul. E şi mai fericită. Obţine ceea ce doreşte, indiferent despre ce e vorba, încerc să mă fac înţeleasă dând exemple.

— Păi, are slujba aia grozavă care îi aduce o căruţă de bani şi tot ceea ce are de făcut este să organizeze reuniuni şi să arate bine.

— Slujba aia de pălăvrăgeală? Să fim serioşi!

— E mai bună decât a mea.

— Mai bună decât să fii avocat? Nu cred.

— Mai distractivă.

— Nu ţi-ar plăcea.

— Nu despre asta e vorba. Ea îşi iubeşte slujba.

Ştiu că nu prea reuşesc să demonstrez că Darcy iese

mereu victorioasă.

— Atunci găseşte-ţi una care să-ţi placă. Deşi asta este o cu totul altă problemă. Una de care ne vom ocupa mai târziu… Bine, dar ce altceva a mai câştigat?

— Păi, a fost admisă la Notre Dame, răspund, ştiind că sună ridicol.

— Oh, nu-i aşa!

— Ba da, a fost admisă.

— Nu. A *spus* că a fost admisă. Cine alege Indiana University în loc de Notre Dame?

— O grămadă de oameni. De ce vorbeşti mereu de rău despre Indiana University?

— Bine. Uite. Urăsc şi mai mult Notre Dame. Vreau doar să spun că, dacă aplici la ambele şcoli şi chiar intri la amândouă, se presupune că îţi doreşti să mergi la ambele. Aşa că ai alege Notre Dame. Este o şcoală mai bună, nu?

Aprob din cap.

— Aşa cred.

— Dar ea nu a fost admisă acolo. Şi nici nu a obţinut – cât a spus ea? – 1305 şi jumătate de puncte, sau cam aşa ceva, la testul pentru admiterea la colegiu. Îţi aminteşti de porcăria aia?

— Da. A minţit în legătură cu punctajul.

— Şi a minţit şi în legătură cu Notre Dame. *Crede-mă… Ai* văzut vreodată scrisoarea prin care i s-a comunicat că a fost admisă?

— Nu. Dar. Bine, poate că nu a fost admisă.

— Dumnezeule, eşti atât de naivă, spune el. Credeam că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— A fost un subiect sensibil. Îţi aminteşti?

— Oh, da. Mi-aduc aminte. Erai atât de tristă. Ar fi trebuit să sărbătoreşti evadarea din Vestul Mijlociu. Bineînţeles că ai ales şcoala aflată a doua pe lista celor mai respingătoare din regiune şi te-ai dus la Duke… Cunoşti

teoria mea despre Duke şi Notre Dame, nu?

Zâmbesc şi îi spun lui Ethan că mi-e greu să ţin minte toate teoriile lui.

— Despre ce e vorba de data asta?

— Păi, în afară de tine şi de alte câteva excepţii, acele două şcoli sunt pline de oameni nesuferiţi. Poate că doar oamenii nesuferiţi încearcă să intre acolo sau poate că şcolile astea îi atrag pe nesuferiţi. Sau o fi o combinaţie. O chestiune de stimulare reciprocă. Nu te simţi jignită, nu?

— Bineînţeles că nu. Continuă! îl îndemn.

În parte, sunt de acord cu el. O mulţime de oameni de la Duke, inclusiv iubitul meu, erau greu de suportat.

— OK. Aşadar, de ce ar fi acolo mai mulţi nemernici decât în altă parte? Ce au în comun cele două şcoli?

— Chiar, ce au în comun?

— E simplu. Supremaţia în campionatul universitar şi venituri din sport. Din fotbal la Notre Dame şi din baschet la Duke. Combinate cu o reputaţie academică strălucită. Iar rezultatul este un corp studenţesc intolerabil de arogant. Poţi să-mi spui o altă universitate căreia să-i fie caracteristică o astfel de combinaţie?

— Michigan, îi răspund eu, gândindu-mă la Luke Grimley din liceul nostru, care era exasperant cu discuţiile lui despre fotbalul de la Michigan.

Cred că şi în ziua de azi vorbeşte despre aruncările decisive ale lui Rumeal Robinson din finala campionatului universitar.

— Aha! Michigan! Frumoasă încercare. Dar nu este o şcoală privată scumpă. Caracterul public salvează Michiganul – îi face pe studenţii de la Michigan mai puţin nesuferiţi.

— Ia stai puţin! Dar şcoala ta? Stanford? îl aveţi pe Tiger Woods. Mari înotători. Debbie Thomas, patinatoarea, n-a câştigat o medalie de argint? Jucători de tenis din

belşug. Plus mari savanţi. Şi este privată şi scumpă. Aşa că, de ce nu sunteţi şi voi, absolvenţii de la Stanford, aşa de enervanţi?

— Simplu. Nu dominăm fotbalul şi baschetul. Da, suntem buni în unii ani, dar nu ca Duke la baschet sau Notre Dame la fotbal. Nu poţi deveni prea nesuferit în sporturi care nu aduc bani. Asta ne salvează.

Zâmbesc şi aprob. Teoria lui este interesantă, dar sunt mai intrigată să aflu că Darcy nu a fost, de fapt, admisă la Notre Dame.

— Te deranjează dacă fumez? mă întreabă Ethan scoţând un pachet din buzunarul de la spate.

Ia o ţigară şi o răsuceşte între degete.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Pentru un minut, răspunde el.

— Ar trebui să te laşi.

— Ştiu.

— Bun. Hai să revenim la Darcy!

— Bine.

— Poate că a fost respinsă de la Notre Dame. Dar s-a ales cu Dex.

Aprinde un băţ de chibrit şi îl ridică înspre buze.

— Cui îi pasă? Las-o să-l păstreze! E laş. Sincer, e mai bine pentru tine aşa.

— Nu e laş, spun, în speranţa că Ethan mă va convinge de contrariu.

Vreau să mă agăţ de un defect fatal. Să cred că Dex nu este aşa cum l-am considerat eu. Ceea ce va fi cu mult mai puţin dureros decât credinţa că eu nu sunt femeia pe care şi-o dorea.

— Bine, poate că laş e prea mult spus. Dar, Rach, sunt *sigur* că ar prefera să fie cu tine. Numai că nu ştie cum să se descotorosească de ea. Să facă trecerea la tine.

— Îţi mulţumesc pentru încredere. Dar, de fapt, cred

că tocmai s-a hotărât că preferă să rămână cu Darcy. Dintre noi două, a ales-o pe ea. Toată lumea o alege pe ea.

Dau pe gât berea fără să-mi pese de consecinţe.

— Care toată lumea? Cine altcineva în afară de laşul de Dex?

— Bine. Zâmbesc. Şi tu ai ales-o pe ea.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— N-am ales-o.

Pufnesc.

Ha!

— Asta ţi-a spus?

În toţi aceşti ani, nu mi-am exprimat niciodată simţămintele cu privire la povestea lor de dragoste de două săptămâni, din şcoala elementară.

— Nici nu trebuia să-mi spună. Toată lumea ştia.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre ce vorbeşti *tu*!

— Despre reuniune? întreabă el.

— Cea de zece ani? întreb şi eu, neştiind de nicio altă reuniune.

Îmi amintesc ce furioasă am fost când Les a insistat că aveam de lucru. Aia era perioada dinainte de a învăţa să mint. M-a luat la mişto când i-am spus că nu aveam cum să lucrez fiindcă trebuia să merg la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului.

— Da. Ea nu ţi-a spus ce s-a întâmplat?

Trage un fum lung, apoi întoarce capul şi suflă fumul departe de mine.

— Nu. Ce s-a întâmplat? întreb eu, gândindu-mă că o să mor dacă aflu că Ethan s-a culcat cu ea.

— Te rog să-mi zici că n-ai făcut-o cu ea.

— La dracu', nu, răspunde el. Dar ea a încercat.

Termin restul meu de bere şi fur câteva înghiţituri de la Ethan, în vreme ce îl ascult spunând povestea reuniunii

noastre. Cum Darcy s-a dat la el la petrecerea din curtea lui Horace Carlisle, după reuniune. I-a spus că ea credea că ei doi ar trebui să petreacă o noapte împreună. Ce rău puteau face?

— Glumeşti!

— Nu, spune el. Am zis ceva de genul: „Darce, *pe toţi dracii*, nu! Ai un prieten. Ce mama naibii?!”

— Ăsta a fost motivul?

— Motivul pentru care nu m-am culcat cu ea?

Dau din cap.

— Nu, nu din cauza asta.

— Atunci de ce?

Pentru o secundă, mă întreb dacă o să se deconspire. Poate că, până la urmă, Darcy avea dreptate.

— Tu de ce crezi? Pentru că este Darcy. Eu n-o văd aşa cum o văd toţi.

— Nu crezi că este… frumoasă?

— Sincer, nu. Nu cred.

— De ce?

— Trebuie să am motive?

Da.

— OK. Dă drumul fumului, uitându-se spre tavan. Pentru că se fardează prea strident. Pentru că este prea. nu ştiu. tăioasă.

— Cu trăsăturile prea ascuţite? întreb eu.

— Da. Ascuţite şi. e prea pensată.

Revăd în minte sprâncenele subţiri şi foarte arcuite ale lui Darcy.

— Prea pensate. E amuzant.

— Da. Şi şoldurile alea osoase care parcă te împung. Este mult prea slabă. Nu-mi place. Dar nu asta e problema. Chestia e… că este Darcy. Se înfioară şi îşi ia înapoi berea de la mine. Stai aşa. Mai aduc imediat încă două. Îşi striveşte ţigara şi se îndreaptă spre bar, întorcându-se cu

alte două beri. Poftim!

— Mulţumesc, spun şi mă apuc să sorb cu nesaţ din a mea.

Râde.

— Nu pot să te las să bei mai mult ca mine.

Îmi şterg spuma de pe buze cu dosul palmei şi îl întreb de ce nu mi-a povestit mai demult despre Darcy şi despre ce s-a întâmplat la reuniune.

— Nici nu ştiu. Pentru că n-a fost mare lucru. Era moartă de beată. Ridică din umeri. Probabil că nici măcar nu ştia ce făcea.

— Da, sigur. Întotdeauna ştie ce face.

— Cred că da. Poate. Dar chiar n-a fost important.

Asta explică de ce Darcy afirma că Ethan este poponar. Asta i se părea singura explicaţie posibilă pentru faptul că a refuzat-o.

— Se pare că puterea de atracţie pe care o exercita în clasa a cincea asupra ta a pălit.

Râde.

— Da. Cred că am ieşit împreună odată, foarte demult, zice el, punând ghilimele fictive în timp ce rosteşte „ieşit împreună”.

— Vezi? Şi tu ai preferat-o pe ea în locul meu.

Îi apar iar gropiţele.

— Despre ce dracu’ vorbeşti acum?

— Despre bileţel. Bileţelul în care trebuia să bifezi pătrăţica.

— Poftim?

Oftez.

— Bileţelul pe care ţi l-a trimis. Bileţelul în care te întreba dacă vrei să ieşi cu mine sau cu ea.

— Nu asta spunea bileţelul. Nu scria nimic de tine. De ce ar fi zis Darcy ceva de tine în biletul ăla?

— Pentru că te plăceam! Sunt oarecum stânjenită să

admit asta, chiar şi după atâţia ani. Ştiai.

Clatină din cap cu putere.

— Nici gând. Nu ştiam.

— Trebuie să fi uitat.

— Nu uit chestii din astea. Am o memorie de elefant. Numele tău *nu* era pe bilet. Înţelegi? Aş fi ştiut, pentru că şi eu te plăceam.

Mă măsoară cu privirea din spatele ochelarilor, apoi îşi aprinde altă ţigară.

— Prostii!

Simt cum roşesc. „Este vorba despre Ethan”, îmi spun. „Acum suntem maturi”.

— OK. Ridică din umeri şi întoarce cutia de chibrituri. Acum arată şi el stânjenit. Nu mă crezi.

— Chiar m-ai plăcut?

— Mult de tot. Îmi amintesc că te ajutam mereu să câştigi atunci când jucam ceva împreună. Mă luptam cu înverşunare cu toţi adversarii tăi. Spune-mi că n-ai observat asta.

— N-am observat, recunosc eu.

— După cum se vede, eşti mult mai puţin perspicace decât am crezut vreodată… Da, te plăceam. Te-am plăcut chiar şi la liceu. Şi apoi ai început să ieşi cu Beamer. Mi-ai frânt inima.

Astea sunt chestii cu totul noi, dar eu nu pot trece peste faptul că numele meu nu era pe bileţel.

— Pot să jur că am crezut că Annalise văzuse biletul.

— Annalise este o fată bună, dar extrem de credulă. Darcy a pus-o probabil să spună că numele tău apărea pe bilet. Sau a păcălit-o, făcând-o să creadă că numele tău era pe bilet. Apropo, ce mai face Annalise? A născut?

— Nu. Dar se poate întâmpla în orice moment.

— Merge şi ea la nuntă?

— Dacă nu o să nască fix atunci, va merge. Toţi vor fi

acolo, în afară de tine.

— Şi de tine. Nasoală chestia aia cu splina.

— Da. E tragic. Zâmbesc. Deci, eşti sigur că numele meu nu era pe bilet?

Mă concentrez pe o dovadă veche de douăzeci de ani. Este absurd, dar îi atribui tot felul de semnificaţii.

— Absolut sigur, răspunde. Abso-lut.

— La dracu'! izbucnesc eu. Ce ticăloasă!

Râde.

— Nu aveam niciun indiciu că eu eram alesul. Credeam că era vorba despre Doug Jackson.

— Nu erai tu alesul. Doug Jackson era, îi spun. Asta e faza. Eu eram singura care te plăcea. Ea n-a făcut decât să se ia după mine.

Observ din nou cât de puerilă par de câte ori îmi descriu sentimentele faţă de Darcy.

— Ei bine, n-ai pierdut prea mult. A ieşi cu mine însemna să împarţi câteva prăjiturele Hostess. Nu era prea captivant. Şi totuşi, am făcut echipă la multe jocuri.

— Aşa că poate şi Dex va face echipă cu mine data viitoare când vom juca ceva, îi spun. O să fie într-adevăr…

Nu găsesc cuvântul potrivit. Simt că mă îmbăt.

— Şic? Strălucitor? Colosal? mă ajută Ethan.

Aprob din cap.

— Toate. Da.

— Te simţi mai bine? mă întreabă el.

Se străduieşte din răsputeri. Datorită eforturilor lui şi berilor, mă simt oarecum vindecată – cel puţin pentru moment. Mă gândesc că sunt la mii de kilometri depărtare de Dex. Dar Dexter – care *a avut* la dispoziţie şi numele meu atunci când a ales – a bifat pătrăţica de lângă numele lui Darcy.

— Da. Un pic mai bine. Da.

— Păi, hai să recapitulăm! Am stabilit că nu am ales-o

pe Darcy în locul tău. Şi că nu a fost admisă la Notre Dame.

— Dar l-a obţinut pe Dex.

— Uită-l! Nu te merită, spune Ethan şi priveşte înspre meniul scris pe o tablă din spatele nostru. Ia să vedem! Hai să-ţi luăm nişte *fish and chips*.

Mâncăm de prânz: peşte, cartofi prăjiţi şi piure de mazăre, care îmi aduce aminte de mâncarea pentru copii.

Ca la mama acasă. Şi mai luăm câteva halbe. Apoi fac propunerea să mergem la plimbare, să vedem ceva tipic englezesc. Mă duce în Kensington Gardens şi îmi arată Kensington Palace, unde a trăit prinţesa Diana.

— Vezi poarta asta? Aici au îngrămădit toate florile şi scrisorile în momentul când a murit. Îţi aduci aminte de fotografiile alea?

— Oh, da. Aici a fost?

— Da.

Eram cu Dex şi cu Darcy când am aflat că Diana murise. Ne aflam la Talkhouse şi un tip a venit la noi la bar şi a spus: „Aţi auzit că Diana a murit într-un accident de maşină?” Deşi nu putea fi vorba decât despre o singură Diana, şi eu, şi Darcy am întrebat care Diana. „Prinţesa Diana”, a răspuns tipul. Apoi ne-a povestit că a murit într-un accident de maşină, în timp ce mergea cu viteză mare printr-un tunel din Paris, urmărită de paparazzi. Darcy a început să plângă imediat. Dar măcar atunci nu au fost lacrimi care să cerşească atenţia celorlalţi. Erau lacrimi sincere. Era cu adevărat zguduită. Amândouă eram. Câteva zile mai târziu, am urmărit înmormântarea împreună, trezindu-ne la patru dimineaţa pentru a vedea toată transmisia, exact aşa cum făcuserăm şi la nunta ei cu prinţul Charles, cu şaisprezece ani în urmă.

Eu şi Ethan hoinărim fără umbrelă prin burniţa din Kensington Gardens. Nu mă deranjează faptul că sunt udă.

Nu-mi pasă că o să mi se încreţească părul. Trecem de palat şi înconjurăm un lac mic, rotund.

— Cum se numeşte lacul ăsta?

— Round Pond45, răspunde Ethan. Sugestiv, nu?

Trecem pe lângă o estradă şi apoi pe lângă Albert Memorial, o statuie uriaşă de bronz a prinţului Albert aşezat pe tron.

— Îţi place?

— E frumoasă, răspund.

— Regina Victoria a comandat acest monument, îndurerată de moartea de febră tifoidă a soţului ei.

— Când?

— Pe la o mie opt sute şaizeci sau şaptezeci şi ceva… Frumos, nu?

— Da, răspund eu.

— Se pare că ea şi Albert erau foarte ataşaţi unul de celălalt.

Cred că regina Victoria trebuie să fi fost mai tristă decât sunt eu acum. Apoi îmi trece prin minte gândul că aş prefera să-l pierd pe Dex din cauza unei boli decât să ştiu că a ales-o pe Darcy. Aşa că poate nu este o iubire adevărată dacă prefer să-l văd mort. OK, nu cred totuşi că aş prefera să moară.

Începe să plouă mai tare. În afara unor turişti japonezi care fac poze pe treptele monumentului, suntem singuri.

— E OK dacă ne întoarcem? Ethan arată în direcţia opusă. Putem să mergem în Hyde Park în altă zi.

— Sigur că ne putem întoarce, răspund eu.

— Splina îţi face figuri pe vremea asta?

— Ethan! Trebuie să merg la nuntă.

— Las-o baltă!

— Sunt domnişoară de onoare.

— Oh, ai dreptate! Tot uit chestia asta, spune el,

ştergându-şi ochelarii cu mâneca.

În timp ce ne întoarcem spre apartamentul lui, Ethan chicoteşte de unul singur.

— Ce e?

— Darcy, spune el, clătinând din cap.

— Ce e cu ea?

— Tocmai mă gândeam la momentul în care i-a scris lui Michael Jordan şi l-a invitat la petrecerea noastră de sfârşit de an.

Râd.

— De fapt, ea chiar credea că o să vină! îţi aduci aminte cât de îngrijorată era de cum avea să-i dea vestea lui Blaine?

— Apoi Jordan i-a răspuns. Sau oamenii lui, în orice caz. Asta e partea care mi se pare ireală. N-am crezut niciodată că o să primească răspuns.

Râde. Indiferent ce ar spune, ştiu că are o slăbiciune pentru ea. Uneori, chiar fără să vrea. Exact ca mine.

— Da. Ei bine, a primit. Încă mai păstrează scrisoarea.

— Ai văzut-o?

— Da. Nu mai ţii minte că a lipit-o în dulapul nostru din vestiar?

— Şi totuşi, spune el, nu ai văzut niciodată scrisoarea de la Notre Dame.

— OK. *OK*. S-ar putea să ai dreptate. Dar unde ai fost acum doisprezece ani cu intuiţia asta a ta?

— După cum ţi-am spus, credeam că gândim la fel în privinţa asta. Totul era prea străveziu… Ştii, pentru o femeie deşteaptă, poţi fi destul de aeriană.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

Îşi scoate o pălărie imaginară.

— Pentru puţin.

Ne întoarcem în apartamentul lui Ethan, unde

diferenţa de fus orar mă dă gata. Când mă trezesc, Ethan îmi întinde o ceaşcă de ceai Earl Gray şi o brioşă. Prânzul la un pub, o plimbare la vechiul apartament al Dianei, un somn de după-amiază în care nu visez nici măcar o dată ceva legat de Dex şi ceaiul şi brioşele cu bunul meu prieten. Călătoria a început promiţător. Atât cât poate fi de promiţător ceva când ai inima zdrobită.

Capitolul 22

Seara ne întâlnim cu prietenii lui Ethan – Martin şi Phoebe pe care i-a cunoscut în perioada în care scria pentru *Time Out*. Auzisem multe despre amândoi: ştiam că Martin este foarte bine-crescut, că a fost la Oxford şi că provine dintr-o familie cu o grămadă de bani, iar Phoebe este din East London, a fost concediată o dată pentru că i-a spus şefului ei „Şterge-o!" şi s-a culcat cu o mulţime de bărbaţi.

Sunt exact aşa cum mi i-am închipuit. Martin este bine îmbrăcat şi atrăgător, într-un fel care nu este totuşi sexy. Stă picior peste picior, dă din cap, se încruntă mult şi scoate câte un „Hmm" ori de câte ori vorbeşte altcineva, dând impresia că este foarte interesat de ce i se spune. Phoebe este înaltă ca o amazoană, cu un păr vâlvoi, roşu aprins. Nu mă pot hotărî dacă rujul ei portocaliu este incompatibil sau se asortează cu părul ei. Nu mă pot hotărî nici dacă este drăguţă sau arată, pur şi simplu, ciudat. Corpul ei nu este, cu siguranţă, ideal, dar nu încearcă să-l ascundă. În spaţiul dintre bluză şi pantaloni se arată un colăcel din abdomenul ei mare şi alb. Nimeni din Manhattan nu şi-ar expune burta dacă aceasta n-ar fi tare ca piatra. Ethan mi-a spus odată că englezoaicele sunt mult mai puţin obsedate de aspect şi de siluetă decât americancele. Phoebe este dovada acestui lucru. Toată seara vorbeşte despre tipul ăsta cu care vrea să şi-o tragă şi despre individul ăla cu care şi-a tras-o deja. Toate

afirmaţiile sunt scurte şi la obiect, ca şi când i-ai spune cuiva că la serviciu a fost foarte mult de lucru sau că te-ai săturat de atâta ploaie. Mie îmi place sinceritatea ei, dar Martin îşi dă de multe ori ochii peste cap şi face comentarii seci cu privire la bunele ei maniere.

După ce Phoebe a tot vorbit despre un tip Roger, care „ar merita să i se dea foc la boaşe”, se întoarce către mine şi mă întreabă:

— Ei, Rachel, tu ce crezi despre bărbaţii americani? Sunt la fel de îngrozitori ca englezii?

— Îţi mulţumesc, draga mea, spune Martin cu o seriozitate prefăcută.

Îi zâmbesc lui Martin şi apoi mă întorc către Phoebe.

— Depinde… Gama este largă, răspund. Nu m-am gândit niciodată la ei ca la „bărbaţii americani”. Sunt singurii pe care îi cunosc.

— Ai vreo relaţie cu cineva în momentul ăsta? mă întreabă ea şi apoi suflă fumul spre tavan.

— Hmm. Nu chiar. Nu. Sunt. liberă.

Eu şi Ethan schimbăm o privire. Phoebe observă.

— Ce e? E ceva la mijloc. Ştiu că este.

Martin îşi deschide braţele, face vânt fumului din faţa lui şi aşteaptă. Phoebe face un semn cu mâna, vrând parcă să spună: „Hai, dă-i drumul!”

— Nu-i nimic, spun. Nici măcar nu merită să discutăm despre aşa ceva.

— Povesteşte-le! mă îndeamnă Ethan.

Aşa că nu am cum să dau înapoi, din moment ce Ethan a stabilit că, de fapt, e ceva de povestit.

Nu vreau să irit pe toată lumea cu o serie lungă de „Nu-i nimic”, „Povesteşte”, „Chiar nu e nimic”, „*Hai*, povesteşte-ne”, iar Phoebe nu pare genul care să cedeze aşa uşor. În această privinţă, este ca Hillary, care obişnuieşte să spună în aceste situaţii: „Păi atunci, de ce-ai

mai adus vorba?” Doar că, în cazul ăsta, Ethan a adus vorba. Oricum, n-am nicio scăpare, aşa că spun:

— M-am întâlnit toată vara cu un tip care urmează să se însoare în… mai puţin de două săptămâni. Am crezut că o să-şi anuleze nunta. Dar nu a făcut-o. Aşa că iată-mă din nou singură.

Îmi spun povestea fără emoţie, fapt care mă face să mă simt mândră. Progresez.

— De obicei, aşteaptă până se însoară ca să înşele, spune Phoebe. Tipul ăsta a luat un avans, ce să-i faci?! Cum arată viitoarea soţie? O cunoşti?

— Da. S-ar putea spune şi aşa.

— O adevărată ticăloasă, nu? întreabă Phoebe, curioasă.

Martin tuşeşte şi împrăştie fumul de la ţigara ei.

— Poate că Rachel nu doreşte să discute despre aşa ceva. Ne-am gândit, oare, la asta?

— Nu, *nu ne-am gândit*, îi răspunde ea şi apoi mi se adresează mie: Te deranjează dacă discutăm?

— Nu, nu mă deranjează, răspund.

Ceea ce cred că este adevărat.

— Deci? Fata cu care se însoară? Cum ai cunoscut-o?

— Păi. ne cunoaştem de multă vreme, spun eu.

Ethan trece direct la subiect:

— Pe scurt, Rachel este domnişoara de onoare.

Mă bate pe spate şi apoi îşi pune mâna pe umărul meu, ca pentru a mă felicita. Este, în mod clar, satisfăcut că le-a oferit prietenilor săi acest motiv inedit de bârfă transatlantică.

Phoebe nu pare uimită. Sunt sigură că a văzut chestii şi mai şi.

— Urâtă treabă, spune ea înţelegătoare.

— Dar acum s-a terminat, zic eu. I-am împărtăşit sentimentele mele. I-am cerut să anuleze nunta. Iar el a

ales-o pe ea. Şi cu asta, basta.

Încerc să ascund faptul că sunt aproape o epavă; cred că mă descurc destul de bine.

— Face minunat faţă situaţiei, spune Ethan.

— Da. Nu pari deloc răscolită, admite Phoebe. N-am fi putut ghici în vecii vecilor.

— Ar trebui să-i curgă lacrimile în sticla de bere? o întreabă Martin pe Phoebe.

— Eu aşa aş face. Ţi-aduci aminte de Oscar?

Ethan mormăie ceva, iar Martin tresare. E clar că îşi amintesc de Oscar.

Apoi Ethan le spune că el e de părere că nu ar trebui să merg la nuntă. Phoebe vrea să ştie mai multe despre mireasă, aşa că Ethan îi face o scurtă prezentare a lui Darcy, adăugând o pată de culoare prieteniei noastre. Aminteşte în treacăt chiar şi de chestia cu Notre Dame. Răspund la întrebări când vreunul dintre ei mi se adresează, dar altfel doar îi ascult pe cei trei discutând despre situaţia mea critică, ca şi când nu aş fi de faţă. Este amuzant să-i auzi pe Martin şi pe Phoebe pronunţând numele lui Dex şi al lui Darcy şi analizându-i pe amândoi cu accentul lor britanic. Oameni pe care nu i-au întâlnit şi probabil că nu îi vor întâlni niciodată. Asta îi face să vadă lucrurile cu o oarecare detaşare. Să aibă o imagine mai de ansamblu.

— Oricum, cred că ar fi mai bine să ţi-l scoţi din minte, îmi spune Phoebe.

— Şi eu tot asta îi spun, zice şi Ethan.

Martin susţine că încă există posibilitatea ca el să anuleze nunta.

— Nu, îi spun. Cu o seară înainte de a pleca, a venit la mine şi mi-a comunicat în termeni neechivoci. Se însoară.

— Cel puţin, ţi-a spus-o de-a dreptul, comentează

Martin.

— Măcar atât, recunosc eu, gândindu-mă că ăsta a fost un lucru bun.

Altfel, m-aş fi îmbătat în continuare cu apă rece. Trebuie să-i recunosc lui Dex meritul de a-mi trânti adevărul verde-n faţă.

Brusc, Phoebe are o idee fabuloasă. Prietenul ei James a rămas de curând singur şi e înnebunit după americance. De ce să nu aranjăm o chestie şi să vedem ce iese?

— Ea locuieşte la New York, spune Martin. Ţi-aduci aminte?

— Şi? E doar o mică problemă de logistică. Se poate muta. Şi el se poate muta. Şi, la urma urmei, poate fi o distracţie pentru amândoi. Poate că o să aibă parte de o partidă bună de sex.

— Nu toată lumea vede o partidă de sex ca pe o terapie, o repede Martin.

Phoebe ridică o sprânceană. Mi-aş dori şi eu să pot ridica dintr-o sprânceană. Sunt ocazii când este un gest atât de potrivit…

— Zău? Poate-ţi doreşti să faci o încercare, Marty.

Se întoarce din nou spre mine, aşteptându-mi reacţia.

— O partidă bună de sex nu strică niciodată, spun eu pentru a intra în graţiile lui Phoebe.

Îşi trece mâinile prin părul ciufulit şi pare încântată.

— Fix asta zic şi eu.

— Ce faci? o întreabă Ethan în timp ce Phoebe îşi scoate telefonul din geantă.

— Îl sun pe James, răspunde.

— Ce dracu’, Pheebs? Lasă telefonul, îi cere Martin. Eşti total lipsită de tact.

— Nu, este în regulă, spun eu, luptând împotriva instinctelor mele de persoană pudică. Poţi să-l suni.

Phoebe radiază.

— Da. Voi, băieţi, ţineţi-vă deoparte!

Aşa că, mulţumită lui Phoebe, în seara următoare mănânc mâncare thailandeză la o întâlnire aranjată cu James Hathaway. James este jurnalist independent şi are treizeci de ani. Arată bine, deşi este opusul lui Dex. Este mai degrabă scund, cu ochi albaştri, păr deschis la culoare şi sprâncene şi mai deschise. Ceva din el îmi aminteşte de Hugh Grant. La început, am crezut că este numai accentul, dar apoi mi-am dat seama că, la fel ca Hugh, are un oarecare farmec frivol. Şi, tot la fel ca Hugh, pariez că s-a culcat cu o grămadă de femei. Poate că n-ar fi rău să-l las să mă adauge şi pe mine pe lista lui.

Clatin din cap şi râd de ceea ce tocmai a spus James, un comentariu ironic despre un cuplu de lângă noi. Este amuzant. Îmi vine în minte deodată faptul că poate Dex nu este suficient de amuzant. Bineînţeles că am subscris întotdeauna ideii că, dacă vreau să râd cu poftă, mă uit la o reluare din *Seinfeld*, că nu trebuie neapărat să mă întâlnesc cu un comic care spune glume, dar intenţionez să-mi revizuiesc poziţia. Poate că *vreau* un tip amuzant. Poate că lui Dex îi lipseşte un lucru esenţial. Încerc să merg pe pista asta, imaginându-mi-l lipsit de simţul umorului, plictisitor chiar. Dar nu prea îmi iese. Este greu să te minţi aşa. Dex *este* destul de amuzant. Este perfect pentru mine. În afară de faptul mărunt şi oarecum deranjant că se însoară cu Darcy.

Îmi dau seama că am scăpat ultimele replici ale lui James, ceva despre Madonna.

— Îţi place? mă întreabă el.

— Nu în mod deosebit, răspund. Merge.

— În mod normal, când vine vorba despre Madonna, te aştepţi la un răspuns mai categoric. De obicei, oamenii o iubesc sau o urăsc… Ai jucat vreodată jocul ăla în care

alegi dacă urăşti ceva sau te dai în vânt după ceva?

— Nu. Cum e?

James îmi explică regulile jocului. Spune că alegi un subiect sau un nume, sau orice altceva, iar ambii participanţi trebuie să se decidă dacă le place sau îl urăsc. Nu ai voie să fii neutru.

— Şi dacă ţi-e indiferent? întreb. Dacă nu-mi place, dar nici nu o urăsc pe Madonna?

— Trebuie să alegi una dintre variante. Aşa că spune, îmi cere el. Îţi place sau o urăşti?

Ezit, şi apoi zic:

— Bun. O urăsc.

— Bine. Şi eu.

— Pe bune? îl întreb.

— Ei bine, da. N-are talent. Acum alege tu ceva!

— Hmm… Nu-mi vine nimic în minte. Spune tot tu.

— Bine. Paturile cu apă.

— Atât de vulgare. Le urăsc, spun. În privinţa asta nu sunt nehotărâtă.

— Şi eu. E rândul tău.

— OK. Bill Clinton.

— Îmi place, zice James.

— Şi mie.

Continuăm să jucăm până ne terminăm vinul.

După cum s-a dovedit, amândoi urâm (sau cel puţin urâm mai mult decât ne plac) oamenii care au peştişori aurii pe post de animale de companie, Speedos46 şi pe Ross din serialul *Friends*. Amândurora ne plac (sau ne plac mai mult decât le urâm) Chicken Menuggets, implanturile mamare (aici am minţit, numai ca să fiu cool, dar am fost surprinsă că el a ales tot asta – poate că se teme că şi eu am) şi să ne uităm la golf la televizor. Suntem diferiţi în privinţa muzicii rap (mie îmi place; lui îi dă dureri de cap), a lui Tom Cruise (lui îi place; eu încă îl urăsc pentru că a

părăsit-o pe Nicole), a familiei regale (mie îmi place; el spune că e republican, ce-o vrea să însemne asta) şi a Las Vegasului (lui îi place; eu îl asociez cu jocurile cu zaruri care se rostogolesc şi cu Dex).

Mă gândesc că jocul îmi place. Pentru că este extrem. Albă sau neagră.

Totul sau nimic. Mă gândesc la Dex, schimbând de vreo două ori răspunsul înainte de a-l da pe cel final: îl urăsc. Iubesc, urăsc, iubesc. Îmi amintesc că mama mi-a zis odată că opusul iubirii nu este ura, ci indiferenţa. Ştia ea ce spunea. Ţelul meu este să devin indiferentă faţă de Dex.

Când ne terminăm cina, ne hotărâm să sărim peste desert şi să mergem la el. Are un apartament frumos, mai spaţios decât al lui Ethan şi plin de plante şi de mobilă confortabilă. Îmi dau seama că o femeie s-a mutat de curând de aici. Ca pentru a-mi confirma acest lucru, jumătate dintre rafturile cu cărţi sunt goale. Toată partea stângă. În cazul în care nu-şi ţineau separat cărţile – lucru de care mă îndoiesc –, el şi le-a împins pe ale lui într-o parte. Poate că voia să vadă în ce proporţie viaţa lui rămăsese mai goală fără ea.

— Cum o chema? Pe fosta ta? întreb eu precaută.

Poate că nu trebuia să aduc vorba despre ea, dar sunt sigură că îşi imaginează că Phoebe m-a pus la curent cu situaţia lui. Sunt sigură că a procedat la fel şi în privinţa mea.

— Katherine. Kate.

— Cum te simţi?

— Puţin trist. Mai degrabă uşurat decât oricum altcumva. Uneori, de-a dreptul euforic. S-a terminat de mult timp.

Dau din cap ca şi cum aş înţelege, deşi situaţia mea n-ar putea fi mai diferită de a lui. Poate că eu şi Dex am

reuşit să evităm anii de chinuri şi de durere înainte de a sfârşi ca James şi Kate.

— Dar tu? mă întreabă.

— Phoebe nu ţi-a spus?

Văd că se gândeşte la o minciună, dar apoi zice:

— Mai mult sau mai puţin… da. Tu cum te simţi?

— Bine, spun. A fost o chestie de scurtă durată. Nimic asemănător cu ruptura ta.

Dar nici eu nu cred ceea ce tocmai am spus. Îmi amintesc de 4 Iulie şi simt un val de durere pură şi intensă, care mă ia pe nepregătite şi mă surprinde. Intru în panică, temându-mă că o să plâng. Dacă James mai întreabă ceva de Dex, o să izbucnesc în lacrimi. Din fericire, conversaţia serioasă nu pare a fi specialitatea lui James. Mă întreabă dacă vreau ceva de băut.

— Ceai? Cafea? Vin? Bere?

— O bere ar fi perfect, îi răspund.

În timp ce pleacă spre bucătărie, respir adânc şi mă străduiesc să mi-l alung pe Dex din minte. Mă ridic şi studiez camera. Se vede o singură fotografie – a lui James cu o femeie atrăgătoare, mai în vârstă, care pare a fi mama lui. Mă întreb câte fotografii cu Kate şi cu James au fost îndepărtate după despărţire şi dacă le-a aruncat sau le-a păstrat. Acest lucru spune multe despre cineva. Mi-aş dori să fi avut câteva fotografii ale lui Dex. Nu am niciuna cu noi doi împreună, ci doar câteva cu el alături de Darcy. Sunt sigură că voi avea mult mai multe după nuntă. Darcy mă va obliga să comand câteva, poate îmi va da chiar una înrămată, ca amintire de la nuntă. Cum o să pot trece prin toată chestia asta?

James revine cu şerveţele de in pentru cocktailuri, două halbe cu bere şi un mic bol de sticlă, cu un mix de alune. Toate sunt puse frumos pe o tavă pătrată de cositor. Bine dresat de Kate.

— Mulţumesc, îi spun, sorbind dintr-o bere.

Stăm pe canapea aproape unul de altul şi discutăm despre slujba mea şi despre scrisul lui. Nu mă simt extrem de confortabil, dar nici îngrozitor. Probabil pentru că suntem într-o situaţie fără consecinţe. Nu va fi nicio a doua întâlnire, astfel încât nu există presiunea de a acţiona în vreun fel. Nici aşteptări. Nu vom avea niciodată de-a face cu perioada stânjenitoare care urmează după ce au fost epuizate toate subiectele, cu pauzele în conversaţie care apar de obicei la a doua întâlnire, moment în care ambii parteneri trebuie să decidă fie să-şi croiască drum spre o zonă a relaţiei mai confortabilă, fie să renunţe. Sigur că eu şi Dex nu am avut aceste probleme. Alt lucru grozav legat de Dex! La început, am fost prieteni. „Nu te mai gândi la Dex. Gândeşte-te la prezent, la faptul că eşti aici cu James!”

James se apleacă şi mă sărută. Îşi foloseşte un picuţ cam prea mult limba – rotind-o cu mişcări circulare frenetice –, iar respiraţia lui miroase vag a tutun, chestie ciudată pentru că astă-seară nu a fumat. Poate că a tras un fum în bucătărie. Îi răspund la sărutări, mimând entuziasmul. Chiar gem uşor la un moment dat. Nu ştiu ce mă apucă.

De câte ori trebuie să mai îndur să sărut pe cineva pentru prima dată? Deşi Darcy spune că ei îi va lipsi această componentă a vieţii de celibatar, eu nu mă dau în vânt după ea. Excepţie face primul meu sărut adevărat cu Dex, care a fost absolut magic. Mă întreb dacă James se gândeşte tot atât de mult la Kate cât mă gândesc eu la Dex. După un timp suficient de lung, mâna lui James îmi rătăceşte pe sub bluză. Nu mă opun. Atingerea lui nu este cu totul neplăcută, aşa că nu văd de ce să nu-l las să simtă un sân american.

După o jumătate de oră de explorări mai mult sau

mai puţin ample, James mă roagă să rămân peste noapte, spunând că nu vrea să se culce cu mine – bine, vrea, recunoaşte el, dar nu va încerca. Sunt pe punctul de a accepta, dar aflu apoi că James nu are soluţie salină. Nu pot să dorm cu lentilele de contact şi nu am la mine cutiuţa în care le las în soluţie peste noapte. Aşa că asta e. Pare amuzant că acuitatea vizuală normală a lui James m-a împiedicat să întreprind o acţiune potenţial promiscuă.

Ne mai sărutăm o vreme, ascultând un CD al formaţiei Barenaked Ladies. Melodiile îmi amintesc de absolvirea facultăţii, de întâlnirea cu Nate, de faptul că acesta m-a părăsit. Ascult versurile şi îmi revine în minte tristeţea care mă copleşise atunci.

Melodiile şi mirosurile te poartă înapoi în timp mai bine decât orice altceva. Este uluitor cât de multe pot evoca versurile unui cântec sau mirosul dintr-o cameră. O melodie căreia nici măcar nu i-ai dat atenţie în acel moment, un loc despre care nici măcar nu ştiai că are un miros deosebit. Mă întreb ce anume îmi va aduce aminte cândva de Dex şi de cele câteva luni petrecute împreună.

Poate vocea lui Dido. Poate mirosul şamponului Aveda pe care l-am folosit toată vara.

Timpul petrecut cu Dex va fi cândva o amintire îndepărtată. Şi asta mă întristează. Este ca atunci când moare cineva: primele faze ale durerii par a fi cel mai greu de suportat. Dar, într-un anumit fel, odată cu trecerea timpului, este şi mai trist când te gândeşti cât de mult lipseşte acea persoană din viaţa ta. Din lume.

În timp ce mă conduce spre apartamentul lui Ethan, James se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Vrei să mergem mâine la Leeds Castle? Şi cu Ethan?

— Ce e Leeds Castle? întreb, dându-mi seama că este, probabil, ca şi cum ai întreba ce e Empire State

Building.

— E un castel. A fost fortăreaţă normandă şi reşedinţă regală pentru şase regine din Evul Mediu. Este extrem de frumos. Lângă el se află un teatru în aer liber. Este puţin cam turistic locul. Dar, în definitiv, eşti o turistă, nu?

Am început să observ că britanicii termină fiecare propoziţie cu o interogaţie, căutând aprobarea.

I-o dau.

— Da, *sunt* o turistă.

Apoi îi spun că vizita la Leeds Castle pare o idee minunată. Pentru că, într-adevăr, aşa e. Şi pentru că tot ce fac şi fiecare persoană pe care o întâlnesc pun o oarecare distanţă între mine şi Dex. Timpul vindecă toate rănile, mai ales dacă îl umpli cu ceva.

— Vezi ce zice şi Ethan şi dă-mi un telefon. Îşi scrie numărul pe dosul unui ambalaj de gumă pe care îl găsesc în geantă. Voi fi prin preajmă.

Îi mulţumesc pentru seara frumoasă. Mă sărută din nou, ţinându-şi mâna pe ceafa mea.

— Sărutări şi îmbrăţişări cu cineva abia cunoscut, la scurt timp după o despărţire dureroasă. Îţi place sau urăşti?

Râd.

— Îmi place.

James zâmbeşte viclean.

— Sunt de aceeaşi părere.

Descui uşa lui Ethan şi mă întreb dacă şi James a minţit mai devreme.

În dimineaţa următoare, cu ochii cârpiţi de somn, Ethan păşeşte împleticindu-se în bucătărie, unde eu îmi tom un pahar cu suc de portocale.

— Deci? îl iubeşti pe James?

— Nebuneşte.

Se scarpină în cap.

— Pe bune?

— Nu. Dar a fost distractiv.

Îmi dau seama că nici măcar nu-mi pot aminti exact cum arată James. În locul lui, îmi tot vine în minte un tip de la cursul de impozite federale pe venit de la facultate.

— Vrea să ne întâlnim astăzi. Să mergem împreună la un palat sau castel.

— Hmm. Un palat sau un castel în Anglia. Asta restrânge posibilităţile.

— Leeds sau cam aşa ceva?

Ethan aprobă.

— Leeds Castle e frumos. Asta vrei să facem?

— Nu ştiu. De ce nu? răspund.

Continuarea legăturii cu James pare o pierdere de timp şi cere mult efort, dar îl sun şi stabilim să mergem cu toţii la Leeds Castle în ziua aceea. Împreună cu Phoebe şi cu Martin. Aparent, toţi prietenii lui Ethan îşi fac programul de lucru după bunul-plac, pentru că niciunul dintre ei nu pare a ezita să-şi ia liber într-o zi de miercuri. Mă gândesc cât de diferită este viaţa mea la New York, cu umbra lui Les planând asupra mea – chiar şi în weekenduri.

Este o zi caldă, aproape fierbinte după standardele londoneze. Vizităm castelul şi împrejurimile şi la prânz ne aşezăm cu toţii la un picnic pe iarbă. La un moment dat, Phoebe mă întreabă, suficient de tare să audă toţi, dacă mi-a plăcut de James. Mă uit la James, care o fixează cu privirea pe Phoebe. Atunci zâmbesc şi îi răspund, la fel de tare, că este chiar drăguţ, numai de-ar locui la New York. Îmi închipui că un compliment nu poate să strice. Dacă mă place cu adevărat, va fi fericit să-l audă. În caz contrar, distanţa îl va face să se simtă în siguranţă.

— Atunci de ce nu te muţi la Londra? mă întreabă ea.

Ethan spune că îţi urăşti slujba. De ce nu vii aici să-ţi găseşti ceva? Ar fi o schimbare frumoasă de peisaj, nu?

Râd şi spun că nu pot face asta. Dar, în timp ce stăm lângă un lac liniştit şi admirăm un castel ca din poveşti, ce are drept fundal un peisaj de ţară tipic englezesc, mă gândesc serios că aş putea să fac acest lucru. Poate că după ce ai aruncat zarurile – şi ai pierdut – nu trebuie decât să le iei pur şi simplu şi să le arunci din nou. Mă imaginez înmânându-i lui Les demisia mea. Mi-ar da o satisfacţie de nedescris. Şi nu ar mai trebui să fiu pusă în situaţia de a-i vedea mereu pe Dex şi pe Darcy. Mă întreb cum ar caracteriza un terapeut bun această acţiune: fugă sau un nou început sănătos.

În ultima mea seară la Londra, eu şi Ethan suntem din nou la pubul lui preferat, pe care am început să-l consider şi eu printre favorite. Îl întreb pe Ethan ce crede despre ideea de a mă muta la Londra. În cincisprezece minute, sunt deja mutată cu totul în cartierul lui. Ştie el un apartament, o slujbă şi câţiva tipi, dacă James nu este ideal, care au toţi dinţii drepţi şi albi (pentru că eu făcusem comentarii la adresa lucrărilor dentare de proastă calitate ale britanicilor). Mă îndeamnă să nu ezit şi să trec la treabă. Face ca totul să pară atât de simplu. *Este* simplu. Sămânţa a fost mai mult decât sădită. S-a dezvoltat şi a răsărit un mic mugure.

Ethan continuă:

— Trebuie să te îndepărtezi de Darcy. Prietenia aia otrăvită… E nesănătoasă. Şi o să fie şi mai distrugătoare când o să fii nevoită să-i vezi după nuntă.

— Ştiu, îi spun, trecând un cartof prăjit prin piureul de mazăre.

— Chiar dacă rămâi în New York, cred că este *esenţial* să te desprinzi de acea prietenie. Deşi nici măcar nu este o prietenie adevărată, dacă ea vrea doar să te

învingă.

— Nu este aşa de rea pe cât o faci tu să pară, îi spun eu, mirându-mă că o apăr.

— Ai dreptate. Nu este numai de dragul de a te învinge. Cred că ea te respectă atât de mult, încât vrea să te învingă ca să-ţi câştige respectul... Sper că ai observat că nu s-a străduit deloc s-o pună în umbră pe Annalise. Doar pe tine. Dar uneori cred că şi tu te-ai lăsat atrasă în treaba asta. Şi tot procesul a devenit mai mult competiţie decât prietenie adevărată.

Îmi aruncă o privire de părinte atotştiutor.

— Crezi că îmi place Dex din acelaşi motiv? Pentru că vreau să concurez cu Darcy? Aşa e?

Îşi drege glasul, îşi ridică şervetul la gură, se şterge şi îl pune la loc în poală.

— Păi, e oare posibil? întreabă.

Clatin din cap.

— Nici vorbă. Nu mă pot înşela în privinţa sentimentelor pe care le am. Le-am avut, spun eu.

— OK. Era o simplă teorie.

— Nici vorbă! Chiar crezi asta.

În timp ce adorm în noaptea aceea în patul lui Ethan (el a insistat să se culce pe canapea), îmi pun întrebări cu privire la teoria lui. Este posibil ca fiorul pe care l-am simţit când l-am sărutat pe Dex să fi avut mai mult de-a face cu tentaţia de a fi rea, de a încălca regulile, de a avea ceva ce îi aparţinea lui Darcy? Poate că aventura mea cu Dex a fost o răzvrătire împotriva incapacităţii mele de până atunci de a risca, împotriva lui Darcy şi a anilor când m-am simţit inferioară. Sunt tulburată de idee – pentru că nu îţi place niciodată să crezi că eşti sclavul unor astfel de impulsuri subliminale. Dar, în acelaşi timp, ideea mă consolează. Dacă acestea sunt motivele pentru care l-am iubit pe Dex, ei bine, asta înseamnă că, de fapt, nu l-am

iubit. Şi că îmi va fi mult mai uşor să merg mai departe.

Dar, în ziua următoare, în timp ce iau metroul cu Ethan spre Paddington Station, am abandonat de mult ideea că l-am plăcut pe Dex doar pentru a o înfrânge pe Darcy. Ştiu, din nou, că l-am iubit cu adevărat şi probabil că o să-l mai iubesc multă vreme. Îmi iau bilet la Heathrow Express. Citim pe ecran că trenul pleacă peste trei minute, aşa că mergem la peronul indicat.

— Ştii ce ai de făcut, da? mă întreabă protector.

Pentru o secundă, cred că Ethan se referă la viaţa mea, dar îmi dau rapid seama că mă întreabă dacă o să mă descurc la aeroport.

— Da. Asta merge direct la Heathrow, nu?

— Da. Ieşi la Terminalul 3. E uşor.

Îl îmbrăţişez pe Ethan, îi mulţumesc pentru tot şi îi spun că m-am simţit minunat.

— Nu vreau să plec.

— Atunci mută-te aici… Chiar cred că ar trebui s-o faci. Nu ai nimic de pierdut.

Are dreptate, n-am nimic de pierdut. N-aş părăsi nimic. Un gând de-a dreptul deprimant.

— O să mă gândesc la asta, spun eu şi îmi promit că, odată ajunsă acasă, o să continui să analizez această opţiune şi nu o să mă arunc orbeşte în vechea mea rutină.

Ne îmbrăţişăm pentru ultima oară, apoi mă urc în tren şi mă uit prin geamul colorat la Ethan, care îmi face cu mâna. Îi fac şi eu, gândindu-mă că nimic nu se compară cu vechii prieteni adevăraţi.

Ajung la Terminalul 3 şi trec de forfota de la controlul actelor, de la controlul de securitate şi aştept îmbarcarea. Zborul pare nesfârşit, iar eu nu reuşesc să dorm deloc, deşi mă străduiesc. În ciuda săptămânii în care am încercat să uit de griji, nu mă simt mult mai bine decât la plecare. Nici măcar vederea de sus a New York-ului – care

de obicei mă umple de nerăbdare şi de entuziasm – nu mă mai atrage. Dex este undeva printre clădirile acelea. Era mult mai bine când ne separa Oceanul Atlantic.

Când avionul aterizează, trec de controlul paşapoartelor, al bagajului şi prin vamă şi găsesc o coadă lungă la taxiuri. Afară te topeşti de căldură şi, când mă urc în taxi, descopăr că aerul condiţionat de-abia suflă spre bancheta din spate.

— Puteţi da mai tare aerul condiţionat aici în spate, vă rog? îl întreb pe şofer, care fumează o ţigară, contravenţie care l-ar putea costa o amendă de 150 de dolari.

Nu mă bagă în seamă, ci continuă să ne azvârle pe amândoi dintr-o parte în alta, de mi se face rău. La fiecare zece secunde, schimbă benzile.

Îl rog din nou să fie amabil şi să dea aerul mai tare. Niciun rezultat.

Poate că nu mă aude din cauza radioului. Sau poate că nu vorbeşte engleză. Îmi arunc ochii pe afişul cu drepturile pasagerilor. Am dreptul la un şofer politicos, care vorbeşte engleză, cunoaşte şi respectă toate regulile de circulaţie. aer condiţionat la cerere. O călătorie fără radio (în linişte). aer fără fum de ţigară şi alte mirosuri. portbagaj curat.

Poate că portbagajul este curat.

Înţelegeţi? Totul e să nu-ţi faci speranţe prea mari.

Bancheta din spate continuă să se încingă, aşa că las jos geamul şi îndur vântul murdar care îmi flutură părul în jurul feţei. În sfârşit, ajung din nou acasă. Îi plătesc nepoliticosului taximetrist tariful fix de la JFK, plus taxa şi bacşişul (deşi pe afiş este specificat că pot să nu dau bacşiş dacă nu mi-au fost respectate drepturile). Îmi scot geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

Este cinci şi jumătate. Sâmbătă, la ora asta, Darcy şi

Dex vor fi căsătoriţi. Deja o voi fi ajutat pe Darcy să se îmbrace cu rochia de mireasă şi voi fi învelit tulpinile calelor ei cu batista mea de dantelă. O voi fi asigurat deja de o mie de ori că nu a arătat niciodată atât de frumoasă, că totul este perfect. Voi fi deja în faţa altarului, lângă Dexter, fără să îl privesc. Bine, încercând să nu mă uit la el, dar poate surprinzându-i totuşi o privire trecătoare, un amestec de vinovăţie şi de milă. Voi fi îndurat acele treizeci de secunde dureroase în care o voi fi privit pe Darcy în toată splendoarea ei, mergând spre altar, în timp ce eu voi ţine în palmă verigheta de platină a lui Dexter. În şase zile, răul cel mai mare va trece.

— Bună ziua, domnişoară Rachel! spune José în timp ce închid uşa taxiului. Apoi i se adresează cuiva din hol: S-a întors!

Îngheţ, aşteptându-mă să o văd pe Darcy cu dosarul ei pentru nuntă, gata să mă bombardeze cu tot soiul de pretenţii. Dar nu Darcy mă aşteaptă pe fotoliul singuratic de piele din hol.

Capitolul 23

E Dex. Se ridică, iar eu mă holbez la el. Poartă jeanşi şi un tricou gri. E mai bronzat decât atunci când am plecat. Mă enervează strălucirea lui de om sănătos şi expresia lui placidă.

— Bună, spune el, făcând un pas spre mine.

— Bună. Încremenesc şi iau atitudinea cea mai potrivită situaţiei. Cum ai aflat când mă întorc acasă?

— Ethan mi-a dat datele zborului. Am găsit numărul lui în agenda lui Darcy.

— Oh… Ce doreşti? Ce cauţi aici? îl întreb. Nu vreau să dau impresia că sunt înverşunată, dar ştiu că aşa par.

— Lasă-mă să vin sus. Trebuie să-ţi vorbesc, spune el calm, dar insistent.

José zâmbeşte în continuare, neînţelegând nimic.

Ridic din umeri şi apăs pe butonul liftului. Drumul până sus, în linişte, mi se pare nesfârşit. Mă lasă să ies prima. Mă uit la el. După figura lui, sunt sigură că a venit ca să se scuze din nou. Nu poate suporta să fie omul cel rău. Ei bine, nu o să-i dau satisfacţie. Nu mă voi lăsa tratată cu condescendenţă. Dacă se apucă să-mi spună din nou cât de rău îi pare, o să-l reped. Poate chiar o să-i zic despre James. O să-i spun că mă simt bine, că o să fiu prezentă la nuntă, dar că după aceea vreau să am cât mai puţin de a face cu el şi că mă aştept ca el să coopereze în acest sens. „Să fie foarte clar", o să-i spun, „prietenia noastră s-a sfârşit".

Răsucesc cheia în broască şi deschid uşa. Când intru în apartament e ca şi cum aş deschide un cuptor încins, chiar dacă mi-am amintit să las jaluzelele înainte să plec. Toate plantele mele s-au ofilit. Trebuia să o rog pe Hillary să le ude.

Dau drumul aparatului de aer condiţionat şi observ că nu funcţionează la maximum. De fiecare dată când sunt peste treizeci şi cinci de grade, în tot oraşul se reduce intensitatea curentului electric. Îmi lipseşte Londra, unde nici măcar nu este necesar să ai aer condiţionat.

— Scădere de tensiune, spune Dex.

— Văd şi eu, răspund.

Mă strecor repede pe lângă el, mă aşez pe canapea, îmi încrucişez braţele şi încerc să ridic dintr-o sprânceană, aşa cum face Phoebe. Mi se ridică amândouă.

Dex se aşază lângă mine fără să ceară voie. Încearcă să-mi ia mâna, dar mi-o retrag.

— Ce cauţi aici, Dex?

— Tocmai am anulat-o.

— Poftim? întreb eu, sigură că n-am auzit bine.

— Nunta s-a anulat. Nu… nu mă mai însor.

Sunt buimăcită; îmi amintesc de prima oară când am

auzit că oamenii se ciupesc atunci când nu sunt convinşi că tot ce se întâmplă e aievea. Aveam patru ani şi am luat-o *ad litteram* – m-am ciupit tare de braţ, vrând parcă să mă conving dacă nu cumva aveam încă doi ani şi doar visasem acei ultimi doi ani ai vieţii mele. Îmi amintesc că m-am simţit uşurată că m-a durut.

Dex continuă, cu voce sigură şi calmă. În timp ce vorbeşte, se uită fix la pumnii strânşi în poală, aruncându-mi câte o privire între propoziţii.

— Cât ai fost plecată, am simţit că înnebunesc. Mi-a fost atât de dor de tine, de chipul tău, de mirosul tău, chiar şi de apartamentul tău. Am recapitulat totul în minte. Tot timpul petrecut împreună, toate discuţiile noastre. Facultatea. Ziua ta. 4 Iulie. Totul. Şi pur şi simplu nu-mi pot imagina viaţa fără ţine de aici înainte. Este foarte simplu.

— Ce-o să se întâmple cu Darcy? îl întreb.

— Ţin la ea. Vreau să fie fericită. Mi se părea corect să mă căsătoresc cu Darcy. Am fost cinci ani împreună şi, în cea mai mare parte a timpului, am fost destul de fericiţi. N-am vrut s-o rănesc.

„Nici eu n-am vrut s-o rănesc”, îmi zic eu.

Dex continuă:

— Dar asta a fost înainte de legătura dintre noi doi, Rachel. Şi chiar nu pot să mă însor cu ea simţind ceea ce simt pentru tine. Nu pot. Te iubesc. Şi ăsta nu e decât începutul… Dacă şi tu mă mai iubeşti.

Aş avea atât de multe de zis, dar am rămas fără grai.

— Spune ceva!

Mă chinui să scot o întrebare.

— I-ai zis de noi?

— Nu despre noi. Dar i-am spus că n-o mai iubesc şi că nu e corect să mă însor cu ea.

— Ce a spus? întreb, încercând să-mi închipui scena.

Trebuie să ştiu fiecare amănunt înainte de a putea crede că este adevărat.

— A întrebat dacă există altcineva. I-am spus că nu. Dar că între noi lucrurile nu stau cum ar trebui.

— Cum se simte ea?

— E întoarsă pe dos. Dar e supărată mai ales din cauza blestematei de nunţi şi îngrijorată de ce o să creadă lumea. Jur că asta o supără cel mai tare.

— Unde este acum? Nu mi-a lăsat niciun mesaj.

— Probabil că s-a dus la Claire.

— Sunt sigură că ea crede că o să te răzgândeşti.

Şi eu cred asta. Se va răzgândi şi, atunci când o va face, totul va fi şi mai dureros.

— Nu, spune el. A înţeles că vorbesc serios. Mi-am sunat părinţii şi le-am zis. Şi în seara asta o să-i sunăm şi pe părinţii ei. Ea doreşte să le spun eu… Iar apoi îi vom suna pe toţi ceilalţi. Vocea i se gâtuie şi, pentru o clipă, mă întreb dacă n-o să plângă.

Îi spun că îmi pare rău. Nu ştiu ce aş mai putea adăuga. Nu pot să diger această informaţie suficient de repede.

Vreau să-l sărut, să-i mulţumesc, să zâmbesc. Dar nu pot. Nu mi se pare potrivit.

Clatină din cap, îşi trece mâinile prin păr şi le pune din nou în poală.

— E greu, dar simt că mi-am luat o piatră uriaşă de pe suflet. Am făcut ce trebuia.

Mă priveşte, iar eu îi susţin privirea înainte de a-l săruta. În timp ce mă îmbrăţişează, mă gândesc că este adevărat. Apoi mă relaxez în braţele lui, simţindu-mă pe deplin fericită şi împlinită, parcă pentru prima dată în viaţă. Înainte ne-a lipsit întotdeauna liniştea profundă, chiar şi în timpul weekendului petrecut împreună de 4 Iulie. Acum avem timp. Cât de mult ne dorim. Poate chiar

pentru totdeauna.

Mă întreb cum va fi fără Darcy în ecuaţie. Ne vom simţi altfel când vom face dragoste? Sunt pe cale să aflu, pentru că Dex îmi descheie bluza. Inima îmi bate cu putere în timp ce ne mutăm pe pat, unde ne dezbrăcăm.

— Mi-a fost dor de tine, Rachel, îmi spune.

Simt cum îi bate inima, lipită de a mea.

Fix atunci, José ne întrerupe sunând o dată, de două ori. Merg să-i răspund, presupunând că este vorba despre vreun pachet, despre rufele venite de la curăţătorie sau despre orice alt nimic. O să-i spun că o să cobor mai târziu. Dar nu este un pachet. Este Darcy. Şi mi-a auzit vocea prin interfon.

— Spune-i că vin jos imediat!

— Urcă deja! mă anunţă José cu voce aproape cântată.

Este clar că nu are habar că sosirea lui Darcy înseamnă că eu şi primul musafir suntem terminaţi. Sau poate că ştie. Poate că portarii, chiar şi cei care pretind a-ţi fi prieteni, se delectează în secret cu dramele locatarilor.

— Oh, fir-ar să fie! izbucnesc eu, ridicându-mă şi uitându-mă împrejur. Vine sus! Drace!

Dex îşi trage calm boxerii pe el. Luându-şi pantalonii şi tricoul, se duce repede la dulapul meu de lenjerie şi deschide uşa. De jos până sus sunt numai rafturi. Nu încape acolo.

— Intră în celălalt. Celălalt dulap! îi zic înnebunită, privind în toate direcţiile.

Se întoarce şi deschide dulapul. În ăsta are loc. Se ghemuieşte lângă coşul meu de nuiele, ţinându-şi bine hainele. Exact când închid uşa dulapului, o aud bătând la uşă.

— Vin imediat! strig eu.

Îmi iau în grabă ceva pe mine şi deschid uşa.

— Scuze. Tocmai mă schimbam.

— Slavă Domnului că te-ai întors, spune ea.

O întreb ce se întâmplă înainte de a-mi da seama că arată şi vorbeşte normal. Nu tu ochi injectaţi, nu tu rimei curs, nu tu privire deprimată. Darcy intră în timp ce eu bolborosesc că tocmai am ajuns acasă şi că voiam să mă schimb în ceva mai comod. Îmi pun nişte pantaloni scurţi şi un tricou.

Tot nu spune nimic.

— Gata. Mai sunt şase zile. Cred că eşti înnebunită! Râd nervos. Ei bine, sunt aici să te ajut. La ordinele tale! Să te ajut cu ultimele detalii pentru nuntă.

— N-o să fie nicio nuntă.

Pufneşte.

— Ce?

Respir adânc, ochii mi se măresc şi păşesc către ea. Exact când sunt gata să-i ofer toată compasiunea mea, îmi amintesc că se presupune că nu ştiu cine a anulat-o. Aşa că întreb.

— A fost de comun acord, zice ea.

— De comun acord? repet eu, ridicând vocea.

O conduc pe pat şi ne aşezăm. Dulapul este aproape de pat. Vreau ca Dex să audă totul. „De comun acord?” Dex spusese că el a anulat-o. Dacă a fost de comun acord – sau dacă ea a spus-o prima –, probabil că nu înseamnă atât de mult pe cât mi-am închipuit eu. Bineînţeles că decizia mă încântă în continuare. Dar vreau ca alegerea să fie a lui Dexter. Acum îmi doresc ca eu să fiu motivul.

— Păi, practic, Dexter a fost cel care a făcut-o. Astăzi de dimineaţă mi-a spus că nu poate să meargă până la capăt. Că nu mă iubeşte. Se uită într-o parte şi zâmbeşte ironic. Aş vrea ca Dex să-i poată vedea expresia feţei. Nu crede că el n-o mai iubeşte mai mult decât crede că aş putea fi în stare să-l ascund pe Dex pe jumătate gol în

dulapul meu.

— Glumeşti? E o nebunie. Cum te simţi?

Darcy se uită în jos, la picioare. Acum o să înceapă să plângă. Iar eu o voi linişti şi îi voi spune că o să fie bine. Apoi voi propune să facem o mică plimbare. Să luăm puţin aer curat, chiar dacă afară este o umezeală dezgustătoare. Poate că o să-i propun să luăm cina împreună. O las pe ea să aleagă ce să mâncăm. Poate chiar un burger cu cartofi prăjiţi, dacă tot nu mai e nevoie să încapă în nicio rochie de mireasă.

Şi totuşi, Darcy nu plânge. Respiră adânc.

— Rachel… Trebuie să-ţi spun ceva.

Vocea îi e calmă. Nu respectă scenariul clasic „tocmai am fost părăsită”. Ceva se întâmplă. Pentru o clipă cred că o să-mi spună că ştie totul, că înţelege, că dragostea adevărată trebuie să învingă şi că îi este clar că eu şi cu Dex ar trebui să fim împreună.

— Da? întreb nedumerită.

— Îmi este foarte greu să-ţi spun. Chiar mai greu decât atunci cu admiterea la Notre Dame, continuă ea.

Este prima dată când a adus vorba despre Notre Dame, ceea ce este o nebunie, ţinând seama de ceea ce descoperisem de curând. Categoric, nu înţeleg nimic din această discuţie. Poate că o să mărturisească că şi ea fusese respinsă. Că toată viaţa concurase cu mine. Şi că, în sfârşit, îşi recunoştea înfrângerea.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că mi-am pierdut inelul?

— Da?

— Că l-am pierdut în apartamentul colegului meu?

Acum chiar sunt nedumerită. Dex trebuie să fie şi mai nedumerit. Sunt bucuroasă că nu i-am spus niciodată. A anulat nunta chiar şi fără să ştie chestia asta.

— Cum m-am combinat cu tipul ăla şi am pierdut

inelul?

Este ca într-un episod din *Three's Company*[47], în care Jack şi Chrissy discută, iar Janet este ascunsă undeva şi ascultă conversaţia lor plină de neînţelegeri şi de vorbe cu dublu înţeles. Îmi imaginez prim-planurile cu faţa şocată şi indignată a lui Janet. Numai că aici, în apartamentul meu, nu este loc pentru nicio confuzie. Totul are un singur înţeles, iar Dex a prins ideea: ea s-a combinat cu altcineva. Îmi imaginez cum vom discuta mai târziu despre asta. „De ce nu mi-ai spus", mă va întreba, cel mai probabil acuzator. „Ar fi făcut totul mult mai uşor", o să adauge el. O să-i spun că nu am crezut că ar fi fost corect să-l influenţez. Poate că asta mă va face să par nobilă. Şi pe Darcy, cu atât mai nepotrivită pentru el.

— Păi, de fapt, nu m-am combinat cu un tip de la serviciu.

Vorbeşte rar, articulând fiecare silabă.

— Nu ai pierdut inelul?

Este pe punctul de a mărturisi vreo fraudă legată de asigurare?

— Tipul cu care am fost nu era de la mine de la serviciu. Era altcineva.

— Cine?

— Marcus, îmi răspunde.

— Marcus?

Am rămas fără replică.

— Da. Marcus al tău.

„Bineînţeles". Marcus al meu. Iar eu a trebuit să trec Atlanticul ca să mi-l scot din minte.[29]

---

29 Serial american ce a rulat pe micile ecrane în intervalul 1977-1984 şi care are în rolurile principale trei colegi de cameră (două fete şi un băiat) care împart apartamentul nr. 201 dintr-un bloc din Santa Momea; filmul prezintă aventurile celor trei, neînţelegerile dintre ei, viaţa lor socială şi eforturile de-a fi la zi cu chiria, (n.red.)

— Mă urăşti? mă întreabă ea neliniştită. Te rog, Rachel, spune ceva.

— Cu Marcus ai fost în ziua în care ţi-ai pierdut inelul? L-ai pierdut la el în apartament? clarific eu treaba, pentru mine şi pentru Dexter.

Aprobă din cap. Apoi, timp de o secundă, mă priveşte pieziş – cu o lumină în ochi şi o uşoară ridicare a colţurilor gurii. Savurează aceste clipe. Este momentul să mă şocheze. Şochează şi străluceşte. Din nou câştigătoare.

Îi dau ceea ce doreşte. Mă prefac învinsă. Din nou, perdanta binevoitoare.

— Deci te-ai culcat cu el?

Tonul vocii mele nu pare deloc acuzator, ci mai degrabă îndurerat.

Da.

— De mai multe ori?

— Da, şopteşte, atât de încet, încât ştiu că Dex nu poate auzi răspunsul ei.

Aşa că întreb tare şi clar:

— Chiar te-ai culcat de mai multe ori cu el?

— Da, spune ea.

Mă prefac că rumeg totul. De fapt, chiar rumeg totul. Dar la un nivel pe care Darcy nu-l intuieşte.

— Deci aşa, murmur eu.

Nu cer mai multe explicaţii, dar ea mi le oferă oricum.

— A început în weekendul din 4 Iulie. Ne întorseserăm de la Talkhouse matoli. Şi am dat dintr-una în alta.

— 4 Iulie? întreb eu.

E din ce în ce mai bine.

— Da! Dar el s-a simţit groaznic. Şi am jurat că n-o să se mai întâmple niciodată. Numai că eram atraşi nebuneşte unul de altul. A fost ceva mai presus de noi…

Nu puteam să stăm departe unul de celălalt. Am început să ne întâlnim la prânz şi uneori după serviciu. De fiecare dată ne simţeam îngrozitor din cauza lui Dex. şi din cauza ta. Dar apoi se întâmpla iarăşi şi iarăşi. Mă urăşti?

Sunt la o răscruce. Nu sunt sigură încotro s-o apuc. Ce m-ar sfătui Ethan? Să izbucnesc într-o criză de furie? „Da, te urăsc. Ieşi afară. Ieşi afară!” Asta ar fi o variantă. Sau poate soluţia blândă? „Cum aş putea să te urăsc? Eşti cea mai bună prietenă a mea”. Sau poate să zic simplu: „Nu ştiu ce să cred. Am nevoie de timp”.

În vreme ce meditez asupra răspunsului, îmi spune că are şi altceva să-mi comunice. Ceva foarte important.

— Mai e şi altceva?

— Da. Mai e.

Vocea ei pare timidă, însă expresia de pe chipul ei o dă de gol. Chestia asta îi face o plăcere deosebită.

Îmi las privirea în jos.

— Dă-i drumul!

— Mi-a întârziat ciclul câteva zile. Şi ştii şi tu că la mine vine întotdeauna la douăzeci şi opt de zile fix.

Îşi atinge tandru abdomenul. Încă este perfect plat.

Mi se strânge stomacul.

— Eşti însărcinată?

— Cred că da.

Mi-e frică să întreb cine este tatăl. Dacă e Dex, totul îmi poate fi luat înapoi.

— Am făcut un test… a ieşit pozitiv.

— Pozitiv înseamnă că eşti gravidă?

— Da. Două linii roz. Da, sunt însărcinată.

Îmi ţin respiraţia, mă rog, fac un târg cu Dumnezeu. Nu voi mai cere niciodată nimic altceva, dacă.

— Cine este tatăl?

Întrebarea umple camera, pluteşte deasupra noastră, se strecoară pe sub uşa dulapului.

— Marcus.

Expir, simţind dintr-odată un val de uşurare.

— Eşti sigură?

— Da. Absolut. Nu am mai făcut sex cu Dex dinaintea ultimului ciclu. Acu o sută de ani.

— El ştie?

— Cine? Marcus?

— Da. Marcus ştie?

— Da. Dar Dex nu ştie. Încă.

„Acum ştie”.

— Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Dau din cap, încă buimacă.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce vrei să spui?

— Îl păstrezi?

— Da. Mi-l doresc. Îşi freacă burta cu mişcări mici şi circulare. Vreau să mă căsătoresc cu Marcus şi să păstrez acest copil.

— Eşti sigură că Marcus vrea să se însoare?

— Foarte sigură.

— Crezi că Dex bănuieşte ceva? întreb încet, căci nu vreau ca el să audă această întrebare.

— Nu. Dar, ca să fiu sinceră, cred că a simţit cât de distantă sunt. Probabil că de-asta a anulat tot. Ştii, a spus că nu mă iubeşte… pentru că a simţit că eu m-am îndepărtat prima de el.

— Înţeleg.

— Sunt şocată să văd cât de calmă eşti. Îţi mulţumesc că nu mă urăşti.

— Da. Nu te urăsc.

— Sper ca Dex să primească totul la fel de bine. Cel puţin în ceea ce îl priveşte pe Marcus. O să-l urască o vreme. Dar Dex este o persoană raţională. Nimeni n-a avut intenţia să-l rănească. S-a întâmplat pur şi simplu.

Şi tocmai când credeam că această poveste se va încheia la fel de bine şi de frumos ca un episod din *Three's Company*, o văd pe Darcy uitându-se fix la ceva în spatele meu. După expresia ei, îmi imaginez că Dex a ieşit din ascunzătoarea lui. Mă întorc, convinsă că o să-l văd. Dar nu, uşa este în continuare închisă. Mă întorc din nou către Darcy. Privirea îi este aţintită în aceeaşi direcţie, iar ea arată de parcă ar fi în transă.

Apoi mă întreabă:

— Ce caută ceasul lui Dexter pe noptiera ta?

Îi urmăresc din nou privirea. Într-adevăr, ceasul lui se află pe noptiera mea. Ceasul lui Dexter. Noptiera mea. Nu există nicio scăpare. Cel puţin nu una la care să mă pot gândi acum.

Ridic din umeri şi bâigui că nu ştiu. Dacă a existat până acum vreun dubiu legat de capacitatea mea de a judeca limpede în momentele de cumpănă, acum a fost înlăturat cu totul.

— Oh, nu este ceasul lui. Am şi eu unul la fel. L-am cumpărat din Anglia, mormăi.

Vocea îmi tremură. Sunt terminată, un viţel muribund prins de o furtună.

Darcy sare de pe pat şi înşfacă iute ceasul de pe noptieră, îl întoarce şi citeşte inscripţia de pe spate: „Cu toată dragostea, Darcy". Apoi mă priveşte cu o ură profundă, arătându-mi cum ar fi trebuit să reacţionez când am aflat despre relaţia ei cu Marcus.

— Ce dracu' se întâmplă? izbucneşte ea. E o întrebare rece, categorică. Ochii i se îngustează. Fir-ar să fie! strigă ea.

Mă bucur că, fiind o exclamaţie, nu trebuie să răspund.

Se năpusteşte pe lângă mine în baie. O urmez în timp ce trage cu violenţă perdeaua de la duş. Doar două sticle

cu cremă de bronzat Aveda, un aparat de ras de plastic, roz, şi un săpun mic folosit.

Încep să mă gândesc la o poveste: Dex a venit să-mi spună despre despărţire. Şi-a scos ceasul ca să citească dedicaţia, plin de mâhnire. Era doborât de durere.

Am încercat să-l consolez un pic, dar s-a ridicat şi a plecat să rătăcească prin parc de unul singur.

Dar este prea târziu pentru explicaţii. Degetele slabe şi lungi ale lui Darcy strâng mânerul de la uşa dulapului.

— Darcy, nu face asta, spun, dându-i astfel clar de înţeles că fostul ei logodnic este în spatele acelei uşi.

Mă aşez în faţa ei, cu spatele lipit de uşă.

— Dă-te din calea mea! zbiară ea. Ştiu că e înăuntru!

Mă dau la o parte, căci nu ştiu ce altceva aş putea face. Are dreptate. Toţi ştim că el este înăuntru. Dar, în timp ce ea deschide uşa, o parte din mine crede că Dex a găsit o modalitate de a se retrage într-un colţ al dulapului. Sau poate a ieşit şi s-a făcut nevăzut în timpul celor patru secunde în care eu şi Darcy am fost în baie. Sau poate că a găsit o ieşire secretă în spatele dulapului, ca în *Cronicile din Namia – Leul, Vrăjitoarea şi Dulapul*[30].

Dar nu, este acolo, ghemuit exact în locul în care l-am văzut ultima oară, ţinându-şi jeanşii şi tricoul în mână, îmbrăcat doar în boxerii vărgaţi şi uitându-se fix la noi. Iese de acolo şi se îndreaptă de spate.

— Mincinosule! urlă ea, împungându-l acuzatoare cu degetul în piept.

El n-o bagă în seamă, ci îşi trage calm hainele pe el, vârându-şi un picior în pantaloni şi apoi pe celălalt. Zgomotul fermoarului răsună în cameră.

---

30 TheUon, The Wîtchandthe Wardrobe, capodoperă a scriitorului C.S. Lewis (ecranizată în anul 2005), în care patru mici aventurieri ajung pe un tărâm de basm după ce s-au ascuns într-un dulap fermecat în vreme ce se jucau dea v-aţi ascunselea. (n.red.)

M-ai minţit!

— Cred că glumeşti, spune Dex, în timp ce caută mânecile tricoului. Vocea îi este scăzută şi temperată. Du-te dracu', Darcy!

Darcy devine roşie de furie şi împroaşcă cu salivă în timp ce urlă:

— Ai spus că nu e vorba despre nicio altă femeie! Şi o *regulezi* pe cea mai bună prietenă a mea!

Îi scâncesc numele ca o placă stricată.

— Darcy. Darcy. Darcy.

Mă ignoră, holbându-se la Dex. Aştept ca el să ne apere, să dea lucrurilor o altă întorsătură. Să-i spună că nu a fost vorba despre sex. Că nu s-a întâmplat absolut nimic până astăzi, când el a venit pentru a căuta alinare. Dar Dex zice calm:

— Nu cumva râde ciob de oală spartă? Tu cu Marcus, ha? O să aveţi un copil? Cred că se cuvine să te felicit.

Mă aştept ca ea să afirme ceva despre loialitate, dragoste şi prietenie. Să ne acuze că noi am început. Numai că ea se uită când la mine, când la Dex şi apoi spune că ştia de mult şi că ne urăşte pe amândoi. Şi că ne va urî întotdeauna. Se îndreaptă spre uşă.

— Hei, Darcy? spune Dex.

— Ce e? strigă ea, dar privirea îi este rugătoare, plină de speranţă.

— Poţi să-mi dai ceasul înapoi, te rog?

Ea aruncă înfuriată dovada spre el. Este clar că vrea să-l lovească şi să-l rănească. Dar nu are ţintă, şi ceasul ricoşează din perete, alunecând pe parchet înapoi la picioarele ei, cu inscripţia în sus. Se uită întâi la el, apoi la mine.

— Şi tu… Nu vreau să te mai văd niciodată! Pentru mine, eşti moartă!

Trânteşte uşa şi dispare.

Capitolul 24

Darcy n-a pierdut deloc timpul şi a făcut publică povestea în versiunea ei. Pare să fi început cu José. În drum spre ieşirea din clădire, la câteva minute după plecarea lui Darcy, trecem pe lângă portar. De data asta nu rânjeşte. Faptul că un portar nu reuşeşte să-şi îndeplinească îndatoririle îl poate costa funcţia. Are un aer îngrijorat.

— Bună, José, spunem la unison eu şi Dex.

— Dumnezeule, chiar îmi pare rău că am lăsat-o să urce, zice. Ăă, nu ştiam. Înţelegeţi.

— Nu, nu-i nimic, spun. Nu-ţi face griji, José.

— Ţi-a dat un raport complet? întreabă Dex vesel, ca şi cum toată povestea ar fi fost doar o mică încurcătură caraghioasă, nu un moment decisiv pentru cel puţin patru oameni.

José are permisiunea tacită de a zâmbi din nou.

— Ăăă... S-ar putea zice că am primit un raport detaliat. Dar nu vă faceţi probleme. Râde. Nu cred ce-a zis despre voi. În orice caz, nu cred mare lucru din ce a spus.

Bate palma cu Dex, de parcă ar fi amici vechi, ceea ce este foarte posibil să devină. Îl conduc pe Dex până la colţ. Se duce acasă sperând să apuce să salveze cât mai multe dintre lucrurile lui; amândoi bănuim că Darcy este genul distrugător, capabilă să ia foarfeca şi să dea iama prin garderoba lui.

— Mă întorc cât de repede pot, zice.

Dau din cap că înţeleg.

— Eşti sigură că pot să stau la tine câteva zile?

E a treia oară când mă întreabă asta.

— Bineînţeles. Stai cât vrei, spun şi mă gândesc că acum nu numai că mă doreşte, dar are şi *nevoie* de mine.

E un sentiment plăcut ca Dex să aibă nevoie de mine.

Stăm o clipă faţă-n faţă în stradă, înainte ca Dex să

facă semn unui taxi şi să se aplece să mă sărute. Fără să mă gândesc, întorc capul ca să-i întind obrazul. Apoi îmi amintesc că nu mai trebuie să ne ascundem. Îmi rotesc din nou capul, şi buzele ni se întâlnesc la lumina zilei.

Mă întorc în apartament în stare de semişoc. Mă simt ca şi cum ar trebui să fac ceva ieşit din comun. Să scriu în jurnalul neatins de luni de zile (n-am reuşit niciodată să mă mobilizeze să scriu despre Dex – pentru cazul în care mi s-ar întâmpla ceva). Să dansez goală prin casă. Să plâng. În loc de toate astea, mă concentrez pe chestiuni obişnuite, la care sunt cu adevărat bună. Fac duş, desfac bagajele, ud plantele, deschid corespondenţa, scot din dulap două ventilatoare şi le pun în priză lângă pat, mănânc două prăjituri Fig Newtons uscate.

Dex se întoarce o oră mai târziu, cu o geantă de voiaj Hartmann şi cu două genţi negre Nike, umplute la întâmplare cu haine, pantofi, hârtii, obiecte de toaletă, ba chiar şi cu câteva fotografii înrămate.

— Misiune de salvare îndeplinită, zice. Nu era acasă.

Observ bagajele.

— Cum ai adunat toate lucrurile aşa de repede?

— N-a fost uşor, zice, ştergându-şi sudoarea din sprâncene.

Tricoul gri e ud la subraţ şi pe piept.

— Poţi să-ţi atârni costumele în dulapul din faţă, spun eu, concentrându-mă încă pe chestiuni practice, incapabilă să asimilez neaşteptata schimbare, deşi prezenţa lucrurilor lui Dex ajută.

— Mersi. Scoate câteva costume închise la culoare şi câteva cămăşi, le scutură şi se uită la mine. Nu te impacienta, nu mă mut aici.

— Nu mă impacientez, zic, în timp ce-l urmăresc cum îşi atârnă hainele.

Deşi, ca să fiu sinceră, mă simt străbătută dintr-odată

de un fior. „Ce urmează?” mă gândesc. „Ce-o să se întâmple acum?” N-am plănuit niciodată asta: faptul că vom locui împreună, sfârşitul prieteniei mele cu Darcy, schimbarea stranie şi bruscă a întregit situaţii…

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Mă cuprinde cu braţul.

— Ce nu-ţi vine să crezi?

— Toate astea. Nimic. Ce se întâmplă cu noi.

Închid ochii exact când sună telefonul. Sar ca arsă.

— Fir-ar! M-am speriat. Crezi că e ea?

Aproape că mă tem de Darcy, de ce-o să facă.

— Mă îndoiesc. A plecat cu Marcus, sunt sigur.

Răspund.

— E adevărat? mă întreabă mama, deja panicată. Ce am auzit de la doamna Rhone? Spune-mi că nu, Rachel. Te *rog*, *spune-mi*!

— Depinde ce ai auzit. Îmi aleg cuvintele cu grijă, apoi îi şoptesc lui Dex că e mama.

Se strâmbă şi apucă strâns braţul fotoliului, ca şi cum s-ar aştepta să cadă un meteorit în apartament. Aş prefera un meteorit în locul conversaţiei ăsteia.

— Mi-a spus că Dex a anulat nunta.

— Corect.

— Şi că tu eşti cumva *combinată* cu Dex?. I-am spus că trebuie să fie o greşeală, dar părea sigură. E foarte supărată. Eu şi tatăl tău am rămas fără replică.

— Mami, e complicat, spun – iar asta, oricum ai lua-o, este o recunoaştere a celor spuse de ea.

— *Ra-chel*. Cum *ai putut*? Niciodată tonul ei nu a trădat o dezamăgire mai mare. Toată munca mea, toate realizările, anii în care am fost o fiică bună, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Darcy e cea mai veche prietenă a ta! Cum ai putut?

Îi spun că n-ar strica să audă şi versiunea mea

înainte să mă judece. Nu credeam că-ţi trebuie facultatea de drept ca să-ţi demoleze cineva conceptul „nevinovat până la proba contrară”.

Mama zice că OK, să-i spun ce am de zis. Parcă o şi văd cum scutură din cap, umblând încoace şi-ncolo prin bucătărie, aşteptând o explicaţie, deşi niciuna n-ar putea fi vreodată suficientă.

Sunt prea furioasă ca să-i spun ceva. Cum poate să-i ia apărarea lui

Darcy în loc să fie de partea mea, înainte chiar de a auzi ce am de spus?

— N-am chef să discut asta cu tine, spun. După care adaug: Nici cu tati.

Fiindcă ştiu că-l va folosi ca pe arma supremă, exact cum făcea când eram copil. „Aşteaptă să vină taică-tău acasă”, o ameninţare auzită adesea de mulţi copii, nu era utilizată cu acelaşi sens în casa noastră. Era o ameninţare menită să-mi păteze reputaţia de fetiţa perfectă a lui tati. O privire severă de la tata era mai rău decât orice pedeapsă, iar mama ştia acest lucru.

— Taică-tău e în garaj, complet scos din minţi, mai zice ea, ezitând între a ţipa şi a vorbi calm. Nu cred că ar putea să discute cu tine nici dacă ai vrea tu să vorbeşti cu el. Te-ai gândit măcar o clipă la Darcy sau la domnul şi la doamna Rhone?

„Când m-am îndrăgostit? Nu, nu m-am gândit! Nici la clubul tău de bridge sau la învăţătoarea mea din clasa a treia!”

— Mami, nu e viaţa ta! Nici a lui tati… Ascultă, trebuie să plec.

Îmi iau rămas-bun şi închid înainte să mai poată spune ceva. N-are decât să-i pară rău când va afla că Darcy e însărcinată cu copilul altcuiva. Să facă ea socotelile şi să vadă la ce concluzie ajunge. Poate că atunci

o să-mi telefoneze şi o să-şi ceară scuze, şi o să-mi arunce încă una dintre preferatele ei: „Scoate mai întâi bârna din ochiul tău”.

Închid telefonul şi mă gândesc s-o sun pe Annalise, să vorbesc cu ea înainte să mi-o ia înainte veştile distorsionate. Dar nu vreau s-o împovărez pe viitoarea mămică cu povestea asta.

— Să înţeleg că noutăţile au ajuns şi pe acolo, nu? mă întreabă Dex.

— Mda. Doamna Rhone i-a telefonat maică-mii.

— Ce porcărie! Darcy este *însărcinată* cu copilul altui bărbat! Partea asta a împărtăşit-o vechilor vecini?

— În mod clar, nu.

— Crezi că ar trebui s-o sun pe doamna Rhone?

— Nu. Să nu facem zarvă până nu iese totul la iveală. Dă-i dracului pe toţi!

— Ai dreptate, zice şi izbeşte cu pumnul în palmă. Darcy! E *absolut* incredibilă.

— Ştiu, zic.

Tăcem amândoi. Mă simt stingherită. Pentru o fracţiune de secundă, îmi fac griji că teoria lui Ethan ar putea fi adevărată – că nu l-am vrut pe Dex decât ca s-o înving pe Darcy. Iar acum, că-l am, nu ştiu sigur ce să fac. Dar nu, există un sentiment evident de dragoste care se dezlănţuie de sub valurile de anxietate. Numai că va dura ceva timp până să fim din nou normali. Ceea ce e ironic, pentru că n-am *fost* cu adevărat normali niciodată.

— Comandăm ceva de mâncare? mă întreabă Dex dintr-odată, rupând tăcerea.

— Nu prea mi-e foame. Cred că o să mă duc să mă culc, spun, deşi nu e decât opt. Mă resimt destul de mult din cauza diferenţei de fus orar. Şi, în plus, e prea cald ca să mănânc.

Cred că ştie motivul adevărat pentru care nu

mănânc.

— Nici mie nu mi-e foame.

Îl urmăresc pe Dex cum îşi aranjează lucrurile apatic şi-şi găseşte trusa de bărbierit. După care face duş, iar eu mă spăl pe dinţi, încui uşa şi mă sui în pat. Mintea îmi lucrează ore suplimentare: se străduieşte să trimită un mesaj limpede către inimă. Nu-mi place deloc că simt atât de multe, şi totuşi nu sunt în stare să etichetez sentimentul dominant. Sunt mai degrabă fericită? Tristă? Speriată? Nu ştiu. Mă gândesc la Ethan. Ce surprins o să fie. Dex cel laş nu e, la urma urmelor, aşa de laş. Apoi mă gândesc la James. Îl sărutam când Dex încerca să găsească o soluţie pentru a fi cu mine? Ar trebui să mă simt vinovată? Ar trebui să-i spun lui Dex?

Apoi mă gândesc la fiecare dintre noi, cei patru, pe rând: Marcus nu era sincer cu Dex. Eu nu eram sinceră cu Darcy. Dex nu era sincer cu Darcy. Numai Darcy făcuse rău la două persoane: mie şi lui Dex. Ea era singura de două ori nesinceră. Mă gândesc la vechea mea prietenă din boxa juraţilor. E triumfătoare, scoate asta în evidenţă, spunându-i Taiorului Chanel: „Ţi-am zis eu”.

Mă uit cum Dex se şterge cu prosopul, îşi pune nişte boxeri albi şi vine spre mine. E lângă pat. Mă dau mai încolo, pe partea lui de pat. Poate că o să facem schimb de locuri, sărbătorind astfel schimbarea din relaţia noastră, recunoscând în acest mod neaşteptata ei legitimitate.

Stinge veioza mea şi se apropie de mine pe sub pătură. Mă cuprinde cu braţul. Apoi mă sărută de două ori pe ureche. Dar niciunul dintre noi nu merge mai departe. Poate că şi el se gândeşte la proporţiile de neimaginat ale celor întâmplate.

— Noapte bună, Dex, spun eu.

— Noapte bună, Rachel.

Pentru o vreme, stau nemişcată şi ascult cum respiră

Dex. Când sunt destul de sigură că doarme, îi rostesc încetişor numele.

— Da? răspunde el, încă treaz.

— Te simţi bine? întreb.

— Da… Tu?

— Da, spun.

Apoi îl aud cum scoate un sunet. În primă fază, am impresia că plânge. După care-mi dau seama, cu uşurare, că râde.

— Ce-i?

— Tu. Mă imită: „Am cumpărat ceasul din Anglia”.

Râde şi mai tare.

Îmi permit un zâmbet slab.

— Nu puteam să gândesc!

— Era evident.

— Tu l-ai lăsat pe noptieră.

— Ştiu. Rahat. Mi-am amintit exact când îi dădeai drumul în casă. După care m-am gândit că poate n-o să-l vadă. Apoi am auzit întrebarea. şi mă aşteptam să inventezi tu ceva credibil. „L-am cumpărat din Anglia” nu se apropie de ceea ce aveam eu în minte. Eram acolo în întuneric şi dădeam din cap, gândindu-mă că totul s-a dus naibii.

— Poate că tot răul e spre bine. Totul a ieşit la lumină acum. Ar fi aflat la un moment dat.

Totuşi, nu prea cred asta. La un moment dat ar fi fost mai bine decât azi. Şi poate că n-ar fi ştiut niciodată că totul începuse vara asta, în timp ce ea încă era cu Dex.

— Da. O logodnă şi două prietenii, *finito*, zice el.

Mă întreb care parte îl întristează mai tare pe Dex. Sper că prietenia cu Marcus.

— Chiar crezi că n-o să mai fi prieten cu Marcus niciodată?

Oftează şi-şi aşază perna.

— Am dubii serioase că o să mai bem împreună vreo bere prea curând.

Eşti trist din cauza asta?

— Ce rost are să fiu trist? Oricum nu mai putem schimba nimic.

Vreau să-i spun lui Dex că-l iubesc, dar hotărăsc să mai aştept până mâine. Sau poate chiar până poimâine.

Douăsprezece ore mai târziu, sunt în drum spre biroul lui Hillary, când Les mă asaltează pe hol.

— Bun. Te-ai întors. Vreau să te văd imediat.

„Da, am avut o vacanţă minunată. Mulţumesc pentru întrebare”.

— Acum? întreb.

— Da, acum. Vino în biroul meu! Pronto!

Vreau să-i spun că oamenii normali nu folosesc cuvântul „pronto”.

decât dacă glumesc sau joacă scrabble.

— Trebuie să-mi iau un carnet să notez, zic.

Până aici mi-a fost cu întoarcerea lină la vechea rutină!

Câteva secunde mai târziu, sunt în biroul lui, care miroase a ceapă, şi notez furioasă instrucţiuni pentru trei sarcini noi. Toate necesitând consum mare de timp şi fiind extrem de plictisitoare, nişte rahaturi de proiecte de cercetare pentru începători. Toate burduşite cu false termene-limită. E pedeapsa mea pentru că mi-am luat vacanţă. Vorbeşte fără să aştepte răspuns, în propoziţii agresive, aşezate fără noimă şi fără punctuaţie, cu un ton superior de fiecare dată când îndrăznesc să-l întrerup ca să-i pun vreo întrebare pertinentă. În timp ce-i studiez nasul borcănat, mă gândesc că nu-mi trebuie aşa ceva. Îmi amintesc ce liberă m-am simţit la Londra, departe de locul ăsta. Cochetez cu ideea de a demisiona. De a-mi găsi un alt serviciu în New York sau poate chiar de a mă muta la

Londra împreună cu Dex. O să-mi dau demisia fix când va fi mai mult de muncă. O să-l las baltă pe Les. O să-i spun ce cred despre el în drum spre uşă. Şi că trebuie să facă neapărat ceva cu părul ăla din nas.

După ce am fost ţinută prizonieră o oră (şi a avut şi trei convorbiri telefonice lungi în timpul pedepsei mele), sunt eliberată. Mă duc direct la biroul lui Hillary. E zonă de război, mai rău decât de obicei. O mulţime de documente zac îngrămădite pe fiecare centimetru pătrat din podea.

Amândouă scaunele pentru vizitatori sunt pline de hârtii, iar biroul e acoperit cu dosare, tratate şi ziare vechi.

Hillary se roteşte cu scaunul.

— Hei, ia un loc! Povesteşte-mi despre călătorie!

— Unde să mă aşez?

— Oh! aruncă şi tu chestiile alea oriunde… Deci, cum a fost în Anglia? Cum te simţi?

— Bine. Păi, să vedem, zic, în timp ce eliberez unul dintre scaune. În Anglia fost super. Am făcut ceva progrese în încercarea de a-l uita pe Dex. Dar aseară am venit acasă şi am aflat că, până la urmă, Dex a anulat nunta.

Îmi aruncă o privire derutată.

— A anulat-o? Sigur?

Îi spun toată povestea. Soarbe fiecare vorbă; la sfârşit, arată ca una dintre persoanele care răspund la uşă şi în faţa lor e Ed Memahon[31] cu un cec gras şi o echipă de televiziune. Îşi acoperă ochii cu palmele, râde, scutură din cap, apoi ocoleşte biroul şi mă îmbrăţişează. Nu sunt surprinsă de reacţia ei. Nu mă aşteptam să prindă şi implicaţiile mai profunde: faptul că Darcy şi eu nu mai suntem prietene. Faptul că părinţii mei sunt supăraţi şi că vestea trădării mele circulă cu viteza luminii peste tot în

31 Edward Leo Peter McMahon, Jr., renumit comedian american, gazdă a numeroase show-uri şi prezentator la diverse emisiuni şi concursuri (n.red.)

Indiana.

— Păi, astea-s nişte veşti grozave, super. Îi sunt datoare nişte scuze lui Dex. Rahat! Chiar îl tăiasem de pe listă, convinsă că nu-i decât un tip drăguţ şi fustangiu.

— Nu-i aşa.

— Observ… Sunt aşa de fericită pentru tine.

Zâmbesc.

— Şi care mai e treaba pe aici?

— Hmm, nu cine ştie ce. Acelaşi rahat dintotdeauna… Eu şi Julian am avut prima noastră ceartă serioasă.

— Cum? De ce?

Ridică din umeri.

— Am avut o discuţie în contradictoriu care, pur şi simplu, a degenerat.

În legătură cu ce?

— E o poveste lungă. dar, pe scurt, avem o regulă privind dezvăluirile totale. Niciun fel de secrete.

— Secrete legate de trecutul tău?

— Da. Şi orice altceva. În fine, chestia e aşa: stătea de vorbă cu o tipă la Talkhouse, pe care mi-a prezentat-o. Şi toţi trei am discutat mult, despre tot felul de lucruri. Şi, mai târziu, în seara aia, l-am întrebat de unde o cunoaşte. Mi-a zis că o întâlnise cu două veri înainte, la o petrecere. şi că asta e tot. După care, în glumă, l-am întrebat: „Te-ai culcat cu ea?”. Şi el doar s-a uitat la mine. Se culcase!

Nu încerc să-mi ascund zâmbetul amuzat.

— Te-ai înfuriat din cauza unei foste prietene?

— Nu. M-am înfuriat că a fost nevoie să-l întreb dacă se culcase cu ea. El ar fi trebuit să pomenească primul de asta! Chestia asta nu a fost în spiritul angajamentului nostru. Aşa că, bineînţeles, am început să-mi fac griji că nu-i aşa de cinstit cum pare.

Dau din cap.

— Eşti o figură! Eşti aşa de încăpăţânată!

— Şi el e la fel. Nu vorbim de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Hil! Ce naiba, trebuie să-l suni!

— Nicio şansă. N-are mâna-n ghips, poate să sune el!

Vorbele şi atitudinea sunt îndrăzneţe şi sfidătoare, dar, pentru prima oară, o văd vulnerabilă. E ceva în ochii ei care o dă de gol.

— Cred că ar trebui să-l suni, insist eu. E o prostie.

— Poate că da. Habar nu am. Sau poate că, de fapt, nu suntem aşa de potriviţi unul pentru celălalt cum am crezut la început.

— Din cauza unei singure dispute?

Ridică din umeri.

— Hillary, cred că exagerezi. Ridică receptorul şi telefonează-i!

— Nici vorbă, zice ea, dar îmi dau seama, după cum se uită la telefon, că începe să cedeze.

Mă gândesc că, atunci când eşti îndrăgostit, trebuie uneori să-ţi laşi deoparte mândria şi alteori să lupţi să-ţi păstrezi mândria. E un echilibru. Dar, când relaţia e potrivită, găseşti echilibrul. Sunt convinsă că aşa vor face şi Julian cu Hillary.

Când mă întorc în birou, dau un telefon personal: formez numărul celuilalt aliat necondiţionat pe care-l am. Ştiu că Ethan va înţelege complexitatea situaţiei. Poate pentru că o cunoaşte pe Darcy mai bine decât Hilary. Într-un fel, el o înţelege mai bine decât am înţeles-o eu.

Nu mă întrerupe nici măcar o dată cât povestesc.

— Ai bănuit asta? Când Dex te-a sunat să te întrebe de zborul meu? îl întreb după ce termin.

— Am sperat… De-aia i-am dat informaţiile legate de zbor. Dar n-am pus întrebări. Doar ţi-am ţinut pumnii.

— Ai sperat? Serios? Parcă nu-ţi plăcea?

— Ăăă, nu-mi plăcea fiindcă te-a jucat pe degete

toată vara. Acum îmi place. Vreau să spun că acum chiar îl *admir*. N-a ales soluţia uşoară. Chiar îl respect pentru asta. Atâţia oameni lasă pur şi simplu valul logodnei să treacă peste ei şi să se stingă în uralele unei nunţi. Dex a luat atitudine şi a făcut ce trebuia. Am încredere în el. Chiar am.

— Sunt bucuroasă că el a fost cel care a anulat-o, fără să ştie toate celelalte amănunte complicate. În caz contrar, m-aş fi întrebat mereu, îţi dai seama, dacă eu n-am fost cumva decât vioara a doua, înlocuitoarea.

— Şi cum te simţi?

Întrebarea lui e binevoitoare, şi ştiu că se referă mai degrabă la ruptura dintre mine şi Darcy.

Îi spun că sunt fericită, desigur, dar că mă simt tristă că am pierdut-o pe Darcy, că-mi dau seama că nu va mai face parte niciodată din viaţa mea. Deşi adevărul e că nu cred că sunt pe deplin conştientă de asta.

— Pur şi simplu, nu e un sfârşit ca în basme, zic.

— Nu. Niciodată nu e aşa.

— Şi totul s-a întâmplat aşa de repede. Acu mă gândeam că mă duc la o nuntă sâmbătă. Şi, în clipa următoare, nu tu nuntă, eu ajung să fiu cu Dex, Darcy e cu Marcus, iar ea îi face un copil. E o nebunie.

— Nu-mi vine să cred că e gravidă… Fir-ar! Fata asta! zice Ethan uşor amuzat.

Ştiu.

— Niciun moment de plictiseală.

— Mda. Cred că s-ar putea să-mi lipsească din acest punct de vedere.

— Da. În fine. Poate că o să-şi schimbe atitudinea.

— Poate.

Îşi drege vocea.

— Deşi mă îndoiesc.

— Şi eu.

— Aşadar, Marcus şi Darcy. Fluieră. Asta da, schimbare. Nu m-aş fi aşteptat.

— Da. Mie-mi spui. Dar abia acum înţeleg. E logic, întotdeauna îi reproşa lui Dex că lucra prea mult. Iar Marcus este exact opusul lui Dex.

— Tu semeni destul de mult cu Dex.

— Da. Adio teoria contrastelor care se atrag.

— Se pare că totul e bine când se termină cu bine. Doar că nu şi pentru James. O să fie distrus.

— Da, cum să nu?! răspund.

— Şi evident că sunt puţin dezamăgit.

— De ce?

— Credeam că ai de gând să te muţi aici.

— Cine ştie? Poate că da.

— Şi-l laşi pe Dex?

— Poate să vină cu mine.

— Crezi că ar face asta?

— Poate.

Poate că mă iubeşte destul ca să mă urmeze oriunde.

Închid şi mă apuc de treabă. Intru pe Lexis[32], parcurgând şi evidenţiind caz după caz. Îmi tot verific e-mailul şi aştept să sune telefonul. La început, mă gândesc că aştept un semn de la Dex, aşa că ridic receptorul şi-l sun; şi totuşi, am în continuare sentimentul dureros de pustietate. Şi atunci îmi dau seama că, de fapt, aştept să mă sune Darcy. Îmi imaginez că are să-mi telefoneze din clipă în clipă. Să comunicăm într-un fel. Dar telefonul nu sună. În jur de ora patru, primesc, în sfârşit, un telefon.

— Rachel? zbiară Claire în telefon.

Dau ochii peste cap.

---

32 LexisNexis, divizie a companiei media anglo-olandeze Reed Elsevier ce oferă o arhivă amplă şi folosită pe scară largă a conţinutului ziarelor, revistelor, pachetelor de legi şi-a altor asemenea documente scrise (n.red.)

— Bună, Claire.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă, ca şi cum n-ar înţelege mare lucru din toată povestea. Bănuiesc că Darcy a pus-o să dea telefon. Poate că ascultă chiar acum. Pare modul tipic de a acţiona al lui Darcy. Mă gândesc de câte ori reuşea, cu vorbe mieroase, să ne facă pe mine şi pe Annalise să îndeplinim astfel de sarcini când eram în liceu.

Nu muşc momeala. Îi spun scurt lui Claire că trebuie să fiu la tribunal (minciună) în treizeci de minute şi că nu am timp să discut situaţia cu ea.

— Bine… Dezamăgirea pe care i-o produce faptul că nu poate smulge de la mine detalii picante este de-a dreptul palpabilă. Sună-mă tu când poţi.

„Aşteaptă tu să te sun”.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru voi amândouă. Sunteţi prietene de prea mult timp. Vocea-i musteşte de falsă empatie. Savurează noua ei poziţie de cea mai bună prietenă a lui Darcy. Mi le imaginez purtând colierul cu „Cea mai bună prietenă”. Dacă e cineva care poate readuce la modă acest obiect, atunci Darcy şi Claire sunt cele mai potrivite.

— Mda.

Nu dau nimic la iveală. Claire o să fie singura consecinţă pozitivă a încheierii prieteniei dintre mine şi Darcy. Nu mai trebuie să mă prefac că o plac.

E miercuri seara. La trei zile după confruntare. Eu şi Dex suntem ghemuiţi în pat când sună telefonul. „Asta trebuie să fie Darcy”, îmi zic. Tânjesc după telefonul ei şi, în acelaşi timp, mă tem de el, deşi ştiu că s-ar putea să nu vină niciodată.

Răspund agitată:

— Alo?

— Bună, Rachel.

E Annalise. După voce, pare obosită, şi preţ de-o

clipă mă gândesc că e din cauză că Darcy a târât-o în povestea noastră. Mă pregătesc pentru o prelegere timidă, plină de ezitări, în stilul lui Annalise. Dar, în loc de asta, aud pe fundal un bebeluş care slobozeşte un plânset.

— E fată, spune Annalise. Avem o fată!

„Darcy a avut dreptate”, e primul meu gând, înainte să izbucnesc în plâns. Sunt copleşită de veşti. Prietena mea e mamă.

— Felicitări! Când?

— Acum două ore. La opt patruzeci şi doi. Are două kilograme opt sute.

— Cum o cheamă?

— Hannah Jane… Jane după tine şi Darcy.

Prietenia cu Annalise şi prenumele Jane sunt singurele două lucruri pe care eu şi Darcy le mai avem în comun.

— Annalise, sunt *aşa* de impresionată, spun. Nu mi-ai spus niciodată că te gândeşti la Jane.

Era o surpriză.

— E un nume frumos.

— Ea *este* frumoasă.

— Seamănă cu tine?

— Nu ştiu. Mama zice că da. Dar eu cred că are nasul şi picioarele lui Greg.

— De-abia aştept s-o văd.

— Când vii acasă?

— Curând. Promit.

Pentru o clipă, mă gândesc că Darcy chiar s-a abţinut s-o târască pe Annalise în povestea asta. Dar apoi zice:

— Rachel, tu şi Darce trebuie să vă împăcaţi. M-a sunat aseară. Voiam să-ţi telefonez, dar imediat după aceea mi s-a rupt apa.

Hotărât lucru, Darcy se pricepe să inducă travaliul.

— Orice s-a întâmplat. se poate îndrepta, nu-i aşa?

întreabă.

Vreau s-o întreb ce ştie, ce i-a raportat Darcy. Dar chiar n-am de gând să fiu ca Darcy. Nu e momentul să scormonim în toată telenovela noastră.

— Da, spun. Nu-ţi face griji legat de asta. Ceea ce ţi se întâmplă ţie e mult mai important. Ai un bebeluş!

— Am un bebeluş!

Eşti mama cuiva!

— Ştiu. E un sentiment foarte plăcut.

— I-ai spus lui Darcy?

— Nu încă. O sun acum.

Mă gândesc că, dacă Darcy află că Annalise m-a sunat pe mine prima, o să fie şi mai furioasă.

— Da, ştiu că ai multe telefoane de dat. Transmite-i felicitările mele lui

Greg. Şi părinţilor tăi… Sunt aşa de fericită pentru tine.

— Mulţumesc, Rachel.

— Te iubesc, Annalise.

Simt lacrimile gata să ţâşnească.

— Şi eu te iubesc.

Închid, copleşită de emoţii pe care nu le înţeleg pe deplin. Ştiam că bebeluşul avea să vină, mai devreme sau mai târziu. Şi, cu toate astea, sunt extrem de tulburată de acest eveniment. Annalise e mamă. Are o fiică. E un moment despre care eu, ea şi Darcy am discutat când eram copii. Acum şi Darcy o să aibă unul, şi eu nici măcar un telefon n-o să primesc de la ea când se va întâmpla acest lucru. O să aud despre asta de la altcineva. Nu aşa trebuia să se întâmple. Bebeluşul lui Annalise face ca ruptura să pară mult mai tragică. Niciodată nu mi s-au părut aşa de dulciamărui veştile bune.

— Annalise a născut? întreabă Dex când mă sui în pat.

— Da. O fetiţă. Hannah Jane, spun cu o voce tremurândă, apoi încep să plâng.

E prima dată când plâng în faţa lui Dex. Genul ăla de plâns când faţa ţi se înroşeşte, se schimonoseşte şi devine umedă, şi nu poţi să respiri pe nas, şi simţi cum presiunea din cap creşte. Ştiu că o să am o migrenă mâine dimineaţă dacă nu mă opresc. Dar nu pot. Mă întorc cu spatele la Dex şi suspin. Dex mă ţine strâns în braţe şi încearcă să mă consoleze, dar nu mă întreabă de ce plâng. Poate fiindcă înţelege. Poate fiindcă ştie că nu e momentul pentru întrebări. Oricare ar fi motivul, simt că nu l-am iubit niciodată mai mult. Îl las să mă sărute. Îl sărut şi eu. Facem dragoste pentru prima oară după despărţirea de Darcy.

Capitolul 25

În ziua următoare, Darcy îl contactează în sfârşit pe Dex. Mă sună imediat şi mă pune la curent cu noutăţile.

Inima îmi bate cu putere. N-am scăpat de teama că, într-un fel sau altul, Darcy o să-l ia pe Dex înapoi, o să scape de sarcină, o să se răzgândească, o să rescrie istoria.

— Spune-mi tot, îi cer.

Dex îmi face un rezumat al conversaţiei – sau mai curând al pretenţiilor lui Darcy. Trebuie să-şi ia restul lucrurilor în şapte zile – în timpul orelor de serviciu –, altminteri vor fi duse la gunoi. Trebuie să lase cheile. Mobila rămâne, mai puţin masa pe care „a obligat-o s-o cumpere”, masa de toaletă pe care el „a adus-o în această parodie de uniune”, şi „veiozele oribile” de la mama lui Dexter. Trebuie să le ramburseze părinţilor ei banii pentru rochia de mireasă şi toate cheltuielile de nuntă nerecuperabile, care includ aproape totul, depăşind cincizeci de mii de dolari. Ea se va ocupa de returnarea cadourilor de nuntă. Păstrează inelul cu diamant pe care el

i l-a înlocuit cu numai câteva zile înainte de despărţire.

Aştept să termine şi apoi îi zic:

— Condiţii cam dezavantajoase, nu crezi?

— Ai putea spune şi aşa.

— Ar trebui să împărţiţi cheltuielile de nuntă, îi spun. Este însărcinată cu copilul altuia!

— Mie-mi spui?!

— Iar inelul este al tău… După legea statului New York. Nu eraţi căsătoriţi. Ea primea inelul numai dacă aţi fi fost căsătoriţi.

— Nu-mi pasă, spune el. Nu merită să lupt pentru el.

— Şi cu apartamentul cum rămâne? A fost apartamentul tău de la început.

— Ştiu. dar acum nici măcar nu îl mai vreau. Şi nici mobila nu mă interesează.

Sunt bucuroasă că aşa simte. Nici nu-mi pot imagina să-l vizitez vreodată în vechiul apartament al lui Darcy.

— Unde ai de gând să te muţi?

— O să mă mut la tine.

Da?

— Am glumit, Rach… O să mai aşteptăm pentru asta. Râd.

— Oh. da. Corect.

Sunt un pic dezamăgită, dar mai ales uşurată. Am sentimentul că m-aş putea muta cu Dex imediat, dar aş vrea ca totul să meargă, să fie bine, şi nu văd niciun motiv pentru care am grăbi lucrurile.

— În dimineaţa asta am sunat în câteva locuri. Am găsit ceva cu un dormitor în East End. S-ar putea chiar să dau lovitura.

„Să dai lovitura”, mă gândesc. „Cum ai făcut şi cu mine”.

— Cum o să plătească Darcy chiria singură? zic eu, mai mult curioasă decât îngrijorată.

O parte din mine îşi face încă griji pentru binele ei, întrebându-se cum se va descurca, ce se va întâmpla cu ea şi cu copilul. Nu pot să devin brusc nepăsătoare după o viaţă în care am avut grijă de Darcy.

— Poate că se va muta Marcus cu ea, spune Dex.

— Crezi?

— Vor avea un copil împreună.

— Cred că da. Dar *chiar* crezi că au de gând să se căsătorească? îl întreb.

— Habar n-am. Şi nici nu-mi pasă.

— Ai mai vorbit cu Marcus, nu?

— Nu… Tu?

Nici eu.

— Şi nici nu cred că o vom mai face.

— Ai de gând să-l suni?

— Poate, la un moment dat. Acum sigur nu.

— Hmm, murmur eu, gândindu-mă că poate cândva am s-o sun şi eu pe Darcy. Deşi nu-mi pot imagina că acest lucru se va întâmpla în viitorul apropiat. Asta a fost tot? A pomenit ceva de mine?

— Nu. Am fost şocat. Mă mir că s-a putut abţine. Cred că trebuie să se fi antrenat mult timp pentru asta.

— Nu mai spune! Nu este stilul lui Darcy să se abţină.

— Am vorbit destul despre ea, spune Dex. Ar fi timpul s-o lăsăm baltă, măcar pentru moment.

— Perfect de acord, îi spun.

— Deci, ce vrei să faci diseară? întreabă Dex. Cred că o să pot scăpa la o oră rezonabilă. Tu ce program ai?

Acum este cinci şi mai am cel puţin patru ore de muncă, dar îi spun că pot pleca oricând.

— Ne întâlnim la opt?

— Sigur. Unde?

— Hai să pregătim cina împreună, la tine. N-am făcut

asta niciodată.

— Bine, dar. nu ştiu să gătesc, mărturisesc eu.

— Ba da, ştii.

— Nu, chiar nu ştiu. Sincer.

— E uşor să găteşti, spune el. Te prinzi tu pe parcurs.

Zâmbesc.

— Asta pot să fac.

La urma urmei, seamănă destul de bine cu ce am făcut în ultimul timp.

Plec de la serviciu o oră mai târziu, fără să-mi pese dacă dau nas în nas cu Les. Cobor cu liftul în hol şi apoi cu două scări rulante în Grand Central Station. Mă opresc să admir gara superbă, atât de familiară şi atât de legată de ideea de mers zilnic la serviciu, încât i-am scăpat din vedere frumuseţea. Îi studiez scările de marmură de la ambele capete, ferestrele cu arcade, coloanele albe impunătoare şi plafonul turcoaz înalt, pictat cu constelaţii. Mă uit la oameni, cei mai mulţi în ţinută de afaceri, mişcându-se în toate direcţiile, către trenurile care fac legătura cu suburbiile, către metrourile care ajung în fiecare colţ al New York-ului şi către mulţimea de ieşiri care dau în străzile aglomerate ale oraşului. Arunc o privire la ceasul din centrul gării, încastrat în faţada ei elaborată. E şase fix. Devreme.

O iau încet spre Grand Central Market, o galerie cu magazine alimentare care vând delicatese, aflată la capătul estic al gării. Am trecut adesea cu Hillary prin pasajul ăsta pentru a cumpăra trufe de ciocolată pentru cafeaua noastră de la Starbucks. Dar în seara asta am o misiune mai importantă. Merg din magazin în magazin şi mă încarc cu delicatese: brânză tare şi moale, pâine de-abia coaptă, măsline verzi din Sicilia, pătrunjel italian, oregano proaspăt, o ceapă Vidalia perfectă, usturoi, uleiuri şi mirodenii, paste, alimente roşii, verzi şi galbene, un

Chardonnay scump şi nişte produse de patiserie delicioase. Ies din pasaj în Lexington, trec pe lângă un şir de taxiuri, aflate acolo doar temporar, şi pe lângă valuri de navetişti grăbiţi, care vin din centru. Mă hotărăsc să mă duc acasă pe jos. Sacoşele sunt grele, dar nu-mi pasă. Nu car o servietă plină cu cărţi de drept şi cu dosare; car cina pentru mine şi pentru Dex.

Când ajung acasă, îi spun lui José să-l lase pe Dex să urce atunci când o să sosească.

— Nu mai e nevoie să suni când vine el.

Îmi face cu ochiul şi îmi deschide uşa la lift.

— Aha! Deci e serios! E o treabă bună.

— O treabă bună, repet zâmbind.

O clipă mai târziu, aranjez alimentele pe masa din bucătărie – mai multă mâncare decât a văzut vreodată apartamentul meu. Bag Chardonnay-ul în frigider, pun nişte muzică clasică şi caut cartea cu reţete pe care mi-a dat-o mama de Crăciun cu vreo patru ani în urmă, o carte pe care nu am mai folosit-o niciodată. Frunzăresc paginile lucioase şi neatinse, dând peste o reţetă de salată cu paste care conţine aproximativ ingredientele pe care le am. Apoi găsesc un şorţ – un alt dar nefolosit – şi mă apuc de curăţat, tăiat şi sotat. Mă uit în carte pentru a mă orienta, dar nu urmez cu stricteţe instrucţiunile. Pun pătrunjel în loc de busuioc, sar peste capere. Cina nu va fi perfectă, dar învăţ că poate fi bine şi fără a fi perfect. De fapt, perfecţionismul te poate distruge dacă laşi să se întâmple asta.

Îmi schimb hainele, alegând o rochie de plajă albă, brodată cu flori roz. Apoi pun masa, încep să fierb apă pentru paste, aprind lumânările şi deschid sticla de Chardonnay, umplu două pahare şi sorb din al meu. Mă uit la ceas. Mai sunt zece minute. Zece minute în care să stau şi să mă gândesc la noua mea viaţă, la cum este să fii

singura şi legitima iubire a lui Dex. Mă instalez pe canapea, închid ochii, respir adânc. Apartamentul este plin de mirosuri plăcute şi de acorduri muzicale frumoase şi limpezi. Pacea şi calmul pun stăpânire pe mine şi îmi dau seama dintr-odată de lipsa oricăror sentimente negative: nu sunt geloasă, nu sunt îngrijorată, nu sunt speriată, nu sunt singură.

De-abia atunci conştientizez că ceea ce simt ar putea fi, de fapt, adevărata fericire. Chiar bucurie. În ultimele câteva zile, când am început să-mi simt inima bătând mai tare sub imboldul acestor emoţii, mi-a trecut prin cap că nu un bărbat ar trebui să fie cheia fericirii. O femeie independentă, puternică ar trebui să se simtă împlinită şi întreagă prin ea însăşi. Chestiile astea ar putea fi adevărate, îmi place să cred că aş fi găsit cumva mulţumirea în viaţă chiar şi fără Dex. Dar adevărul este că mă simt mai liberă cu Dex decât mă simţeam singură. Mă simt mai mult eu însămi cu el decât fără el. Poate că ăsta este rezultatul iubirii adevărate.

Iar eu îl iubesc pe Dex. L-am iubit chiar de la început, din facultate, când am încercat să mă conving că nu era genul meu. Îl iubesc pentru inteligenţa, pentru sensibilitatea şi curajul lui. Îl iubesc cu totul, necondiţionat şi fără rezerve. Îl iubesc îndeajuns ca să-mi asum riscuri. Îl iubesc îndeajuns ca să sacrific o prietenie. Îl iubesc îndeajuns ca să-mi accept fericirea şi să o folosesc, la rândul meu, pentru a-l face fericit.

Bate cineva la uşă. Mă ridic să deschid. Sunt cât se poate de pregătită.

Capitolul 26

E sâmbătă, seara în care ar fi trebuit să aibă loc nunta lui Darcy. Sunt cu Dex la 7B, barul unde a început totul, în ajunul celei de-a treizecea aniversări a zilei mele de naştere. Stăm în acelaşi separeu. A fost ideea mea să

revenim aici. Am sugerat în glumă acest lucru, dar adevărul este că am simţit o nevoie acută să mă întorc şi să retrăiesc acele momente petrecute împreună înainte să înceapă toată nebunia. Vreau să îl întreb pe Dex dacă se simte melancolic în seara asta, dar îi povestesc în schimb ceva despre Les – cum m-a luat la bani mărunţi pe hol pentru că nu am folosit trimiteri într-un proiect de argumentaţie pentru un caz.

— Tipul ăla pare o fiinţă umană mizerabilă… Nu poţi lucra cu altcineva?

— Nu. Sunt sclava lui personală. Îmi monopolizează timpul şi niciun alt asociat nu-mi va cere să lucrez la cauzele lui, pentru că, în mod inevitabil, Les va face uz de poziţia lui superioară şi îl va lăsa cu buza umflată. Sunt prinsă în capcană.

— Ţi-a trecut vreodată prin gând să schimbi firma?

— Uneori. De fapt, chiar astăzi am început să-mi revizuiesc CV-ul… Poate că o să părăsesc definitiv domeniul juridic, deşi nu am nicio idee ce-aş putea face.

— Ai putea face la fel de bine atâtea lucruri, spune Dex.

Adaug „înţelegător” pe lista în creştere a lucrurilor care îmi plac la el.

Mă gândesc să-i fac cunoscută ideea mea de a mă muta temporar la Londra, întrebându-mă dacă ar veni cu mine. Dar în seara asta nu e momentul pentru o astfel de discuţie. Este şi-aşa o seară mai plină decât pare. Probabil că se gândeşte la ea, la ce-ar *fi fost dacă*. Cum ar putea să n-o facă?

— Mă duc să pun câteva melodii la tonomat, îi spun.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Mă întorc imediat.

— Alege câteva bune, da?

Îi arunc o privire care spune: „Poţi conta pe mine”.

Mă îndrept spre tonomat, trecând pe lângă un cuplu care fumează în tăcere. Bag o bancnotă jerpelită de cinci dolari în tonomat. Maşina scuipă înapoi de trei ori bancnota, dar am răbdare, îi netezesc marginile pe picior şi până la urmă o ia. Studiez fiecare melodie cu atenţie. Aleg melodii care îi plac lui Dex şi câteva care îmi amintesc de prima noastră vară împreună. Şi bineînţeles că selectez şi *Thunder Road*. Mă uit la Dex, care pare adâncit în gânduri. Deodată, priveşte către mine şi îmi face cu mâna, cu un zâmbet copilăresc pe faţă. Mă întorc şi mă aşez, strecurându-mă lângă el. În timp ce mă cuprinde cu braţul, un val de emoţie mă lasă fără suflare.

— Hei, bună, mi se adresează într-un fel care îmi dă de înţeles că ştie exact ce simt.

— Bună, îi răspund pe acelaşi ton.

Suntem unul dintre acele cupluri la care obişnuiam să mă uit, crezând că eu nu am să trăiesc niciodată ceva atât de special. Îmi amintesc că încercam să mă liniştesc spunându-mi că probabil părea mai frumos decât era în realitate. Îmi pare bine că m-am înşelat în privinţa asta.

Îi zâmbesc, şi privirea mea se opreşte asupra unui mic semn de pe sprânceana lui stângă, un loc unde probabil ar trebui să fie câteva fire de păr.

— Ce ai păţit aici? întreb, atingându-i sprânceana.

Vârfurile degetelor mele pipăie locul.

— Ah. Aia. E o cicatrice. Am căzut la hochei când eram copil. Nu mi-a mai crescut niciodată păr acolo.

Mă întreb de ce nu am observat-o până atunci şi îmi dau seama că nici măcar nu am ştiut că a jucat hochei.

Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre Dex! Dar acum avem timp. Înaintea noastră se întinde o veşnicie. Îi studiez chipul, pentru a descoperi şi alte lucruri, până când el îşi dă seama şi râde. Râd şi eu, şi apoi zâmbetele noastre pălesc la unison. Ne bem berile

Newcastle într-o linişte plăcută.

— Dex? spun eu, după un răstimp îndelungat.

Da?

— Îi simţi lipsa?

— Nu, răspunde el fără ezitare. Îi simt respiraţia caldă în ureche. Sunt cu tine. Nu.

Îmi dau seama că spune adevărul.

— Nu eşti deloc trist în seara asta?

— Absolut deloc. Mă sărută pe cap. Acum simt o mulţime de lucruri. Dar tristeţea nu este printre ele.

— Bine, spun eu. Mă bucur.

— Cum te simţi *tu*? *Tu* îi simţi lipsa? întreabă el.

Analizez întrebarea lui. Sunt extrem de fericită, dar simt o umbră de nostalgie pentru tot ce am împărţit cu Darcy. Până acum, vieţile noastre au fost atât de îngemănate; ea a fost cadrul meu de referinţă pentru atât de multe evenimente din vieţile noastre. Am bătut tobele la paradă cu ocazia bicentenarului. Am legat panglici galbene în spatele curţii mele, în timpul crizei ostaticilor. Am urmărit explozia navetei spaţiale *Challenger*, căderea Zidului Berlinului şi dizolvarea Uniunii Sovietice. Am aflat împreună de moartea prinţesei Diana şi de soarta lui John E Kennedy Jr. Toate aceste evenimente s-au petrecut având-o pe Darcy alături de mine. Lor li se adaugă istoria noastră personală. Amintiri pe care le împărtăşim. Lucruri pe care nicio altă fiinţă nu le-ar înţelege vreodată.

Dex mă priveşte cu atenţie, aşteptând un răspuns.

— Da, spun într-un sfârşit, oarecum cu regret. Îmi lipseşte. Nu am ce face.

Dă din cap ca şi când a înţeles. Mă întreb de ce mie îmi lipseşte, şi lui

Dex nu. Poate pentru că eu o cunosc de mai mult timp. Sau poate că asta este diferenţa dintre o prietenie şi o relaţie intimă. Atunci când ai o relaţie, eşti conştient că

se poate termina. Te poţi îndepărta, poţi găsi pe altcineva sau pur şi simplu poţi să nu mai iubeşti. Dar o prietenie nu este ameninţată de trecerea timpului şi, în consecinţă, îţi închipui că va dura la nesfârşit – mai ales vechile prietenii. Consideri că este pentru totdeauna, iar ăsta poate fi lucrul cel mai frumos legat de ea. Chiar şi atunci când Dex a dat acel şase-şase, nu mi-am imaginat niciodată sfârşitul relaţiei mele cu Darcy.

Mă gândesc la ea acum, întrebându-mă ce simte chiar în acest moment. Este la fel de melancolică? Sau doar furioasă? Este cu Marcus sau cu Claire? Sau este singură, frunzărind posomorâtă anuarul din liceu şi privind vechi fotografii ale lui Dexter? Oare îmi simte lipsa? Vom mai fi vreodată prietene, acceptând timid să ne întâlnim la prânz sau la o cafea, reconstruind totul cu paşi mici? Poate că vom râde împreună de vara nebună în care una dintre noi nu avea încă treizeci de ani. Dar mă îndoiesc. Acest lucru nu se poate reînnoda, mai ales dacă eu şi Dex vom rămâne împreună. Se pare că prietenia noastră s-a sfârşit pentru totdeauna – şi poate că aşa este cel mai bine. Poate că Ethan avea dreptate; poate chiar a sosit timpul să încetez să o mai folosesc pe Darcy ca unitate de măsură a vieţii mele.

Îmi plimb mâinile pe marginea paharului şi mă minunez de cât de multe s-au schimbat într-un timp atât de scurt. De cât de mult m-am schimbat eu însămi. Eram o persoană care dorea să-şi mulţumească părinţii, o prietenă îndatoritoare. Nu îmi asumam riscuri şi speram întotdeauna ca lucrurile să se aranjeze cât mai bine pentru mine. Apoi m-am îndrăgostit de Dex şi am perceput asta ca pe ceva care mi s-a întâmplat pur şi simplu. Am sperat că el va lua decizia corectă sau că soarta va interveni cumva. Acum ştiu că fericirea ţi-o faci tu singur, că a lupta să ai ceea ce îţi doreşti poate presupune să pierzi altceva. Iar

atunci când miza este mare, pierderea poate fi cu atât mai mare.

Eu şi Dex vorbim întruna, rememorând practic fiecare moment al verii noastre, înregistrând totul, cu bune şi cu rele. De cele mai multe ori râdem, şi lăcrimez doar o dată, când ajungem la partea în care mi-a spus că avea de gând să se însoare cu Darcy. Îi povestesc cum am dat cu zarurile după ce a plecat de la mine. Zice că îi pare rău. Îi spun că nu are motive să-i pară rău. Că n-a avut nici atunci şi că acum are cu atât mai puţine.

Iar apoi, chiar înainte de miezul nopţii, se face auzit sunetul dulce al muzicuţei, pentru început lent şi apoi pregătind momentul în care Bruce cântă *The screen door slams*, *Mary's dress waves*[33].

Pe faţa lui Dex se întinde un zâmbet, iar ochii lui sunt strălucitori şi foarte verzi. Mă strânge la piept şi îmi spune la ureche:

— Îmi pare bine că nu mâncăm o felie de tort în acest moment.

— Şi mie, îi şoptesc.

Dex mă strânge în timp ce ascultăm cuvintele lui Bruce, pline de înţeles pentru noi.

Hey what else can we do now?

Except roll down the window and let the wind blow back your hair

Well the night's busting open

These two lanes will take us anywhere[34]

Îmi trece prin minte că seara aceasta este un sfârşit

---

33 „Tocul uşii se zguduie,/ Rochia lui Mary flutură" - primul vers al melodiei ThiuderRoad a lui Bruce Springsteen (n.red.)

34„ Hei, ce altceva putem face acum/ Decât să tragem geamurile şi să lăsăm vântul să-ţi fluture părul/ în noaptea care cade/ Aceste două benzi ne vor purta către oriunde" - versuri dintr-o strofa a melodiei Thunder Road a lui Bruce Springsteen (n.red.)

şi un început. Dar măcar o dată le accept pe amândouă. Ultimul vers din *Thunder Road* umple barul: *And I'm pulling out of here to win*[35].

— Vrei să plecăm? îl întreb pe Dex.

Dă din cap.

— Vreau.

Ne ridicăm şi traversăm încăperea înecată în fum de ţigară, părăsind barul 7B înainte să înceapă următoarea melodie. Este o noapte minunată şi senină, cu un aer uşor răcoros. Vine toamna. Îl iau pe Dex de mână şi ne plimbăm pe Avenue B, în căutarea unui taxi galben care se îndreaptă în direcţia bună.

35 „Şi plec de aici ca să învingˮ (n.tr.)